

ஸ்ரீ
பேரருளான் பெருந்தேவத் தாயார் திருவடிகளே சரணம்

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்
ப்ரபல்ல ஜலகடல்நீரான நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த
திருவாய்மொழிக்கு வ்யாக்ஷியானங்களான
ஒன்பதினாயிரப்படி, இருபத்துநாலாயிரப்படி, ஈடுபட்பத்தாராயிரப்படினைக் கொண்டு

பகவத் வீஷயம்

ஏழு, எட்டு பத்துக்கள்

ஸ்ரீகாஞ்சி பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி பதிப்பு

அச்சுத்தான் திருத்தினவர்கள் :
திருமலை அனந்தானந்தரின், குன்றுபாக்கம், நியாய வேதாந்த வித்வாச்சிரமணி
திருவண்ணாமாசாரியர், திருப்பதி.

M. A. வேங்கட திருவண்ணன், திருவல்லிக்கேணி.

கிடைக்குமிடங்கள் :

நி. அ. அக்காபக்கணி அனந்தாழ்வான், காஞ்சிபுரம்-3
M. A. வேங்கட திருவண்ணன், 20, தேற்குமாட வீதி, திருவல்லிக்கேணி.
V. N. தேவநாதன், 213, கோலித்தம்ப காய்க்கன் தெரு, சென்னை-1.
திருவல்லிக்கேணி குரு அச்சுத்தனில் அச்சிடப்பட்டது.

ராசாஷஸ ஐஸ் தைத் திருமூல வெளியீடு

1976

திருவாய்மொழி

ஏழாம் பத்து

முதல் திருவாய்மொழி—உண்ணிலாவிய—ப்ரவேசம்

நஞ்சீயர் அருளிச்செய்த ஒன்பதினுயிரப்படி வ்யாக்யானம்

ஏழாம்பத்தில், முதல் திருவாய்மொழியில், இப்படி பெரியவார்த்தியோடேகூட எம்பெருமானைச் சரணம்புக்கவிடத்திலும் தம்முடைய அபிலஷிதம்பெருந்தே மிகவும் அவஸந்தரானஆழ்வார்-தாம் ஐதேந்திரியராய் இருந்தாரேயாகிலும், ப்ரக்ருதிஸம்பத்தரானவர்கள் ஹேயதையாலே பகவதநர்ஹமாய் விஷயாந்தரப்ரவணமாய் பகவதநுபவ விரோதியாயுள்ள இந்திரியங்களாலே நலிவு படுகிறபடியைக்கண்டு, தாமும் ப்ரக்ருதி ஸம்பத்தரானையாலே தாத்ருசமான இந்திரியங்களாலே நலிவு படுகிறாராகவும், ஸத்தவாதி குணங்களும் இந்திரியங்களும் விஷயங்களும் தானிட்ட வழக்காய் எல்லார்க்கும்ரகஷகனுமாய் ரகஷிக்கைக்கிடான ஸாமர்த்தபத்தையுமுடையனாய் ரகஷிக்கைக்கும் உறவுடையனாயிருந்துவைத்துத் தம்முடைய து:க்கத்தைப் போக்காதொழிந்தவாறே, “குணத்ரயத் தாலே பேர்க்கவொண்ணாதபடி கட்டி இந்திரியங்களாகிற படரையிட்டுக் குத்துவித்து அயர்வறுமாமரர் களும் தானும் இதுவே போதுபோக்காகப் பார்த்திராநின்றான்” என்றும் புத்திபண்ணி, “பரமதயானு வாய் ரகஷிக்கைக்குசக்தனுமாயிருக்கிற நீ இங்ஙன் நொவுபடக் கண்டிருக்கலாமோ?” என்று கேட்டார்க் கும் தரிக்கவொண்ணாதபடி பெருங்கூப்பிடாகக் கூப்பிடுகிறார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த இருபத்துநாலாயிரப்படி

ஏழாம்பத்தில், முதல் திருவாய்மொழியில்—கீழ் பெரியவார்த்தியோடே பிராட்டிமுன்னாகச் சரணம்புக்கவிடத்திலும் தம் அபேஷிதம் கிட்டிற்றில்லை; அதுக்கு அடி, இவரை இங்கேவைத்துத் தான் கொள்ள நினைத்த காரியம் தலைக்கட்டினால் பின்பு செய்வானாக நினைத்திருக்கை; அந்த க்ரமத்தை ஸஹித்த தில்லை, இவர்க்குக் கீழ் தமக்குப் பிறந்தவாற்றாமை. அத்தாலே மிகவும் அவஸந்தராய், அத்தாலே தாம் ஐதேந்திரியராய் முடியாளேயிற் சொன்ன கரணங்களையுடையரா மிருக்கச்செய்தேயும், ஸம்ஸாரிகள் இந்திரியவச்யராகக் காண்கையாலும், அவை நடையாடுகிற தேசத்திலேதேஹஸம்பந்தத்தோடே மிருக்கையாலும் “நமக்கு இது வரிற் செய்வதென்?” என்று அஞ்சி, ஸர்வரகஷகனாய், பிறர்நோவறியு மிடத்தில் ஸர்வஜ்ஞனாய், பரிஹரிக்கைக்கு சக்தனுமாய் ப்ராப்தனுமாய், இந்த இந்திரியாதிகளும் தானிட்ட வழக்காயிருக்கத் தம்முடைய து:க்கநிலிருத்தி பண்ணுமையாலே, குணத்ரயத்தாலே பந்தித்து இந்திரிய

களாகிற படராலே நலிவித்து நித்யவிபூதியிலே நித்யஸூரிகளும் தானுமாகத் தம் எளிவரவு கண்டு சிரித்திருக்கிறானாக நினைத்து “பரமதயாவானாய் ரக்ஷகளுள் நீ என்னை இங்கே நோவுபடக் கண்டிருக்கலாமோ?” என்று, கேட்டார்க்குத் தரிப்புஅரிதாம்படி கூப்பிடுகிறார். ஸ்வகர்மத்தாலே வந்த நோவை “அவன் நலிகிறான்” என்று சொல்லலாம்படியிறே ஸம்பந்த மிருப்பது. பேறுஅவனுலேயானால் இழவும் அவனுலேயென்னத் தட்டில்லையிறே.

நம்பிள்கை திருவாய்மலர்ந்தருளி வடக்குத்திருவிதிப்பிள்கை பட்டோலை கொண்டருளின ஈடு முப்பத்தாருயிரப்படி

“அமர்ந்துபுகுந்தேன் என்று தம்மால் ஆனவளவும் புகுரநின்றார், அநந்தரத்தில் அவனைப் புகுரநிற்கக்கண்டிலர். “இனிக் கைவிடப்பார்த்தானாகாதே” என்று விழுந்து கிடந்து கூப்பிடுகிறார். விளம்பஹேதுவில்லாத ஸாதாததைப் பரிசுரவித்தவன் அது ப்ரபந்தமாகத் தனையும் கிடந்து கூப்பிடுமத்தனையிறே. இவர்தாம் கீழ்ச் செய்ததாயிற்று திருவேங்கட முடையான் திருவடிகளிலே பெரியபிராட்டியார் முன்னிலையாகத் தம்முடைய ஆகிஞ்சவ்யத்தை விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டு சரணம்புக்காராயிறே யிருக்கிறது. அது*மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே* என்கிறபடியே கடுகப்பலித்துக்கொடுநிற்ககண்டிலர் இனி, “நம்மைக் கைவிடப் பார்த்தானாகாதே” என்று இன்னுதாரிறார். ஸம்ஸாரஸ்வபாவத்தை அநுஸந்தித்துப் போக்கடியற்று அவ்வடியைப்பற்றிச் சரணம்புக்கவிடத்திலும் தம்மபேசுநிதம்செய்யாமையாலே சரணம்புக்கார்மேலே வேற்காரரை ஏவி ஹிம்ஸைக்கும் ந்ருசம்ஸரோபாதியாக அவனை நினைத்து பீதராய்; ஈசுவரன் க்ருபைபண்ணுகைக்கு வேண்டுவது ஸம்ஸாரத்தினுடைய ஹேயதை நெஞ்சிலே படுகையும், அத்தலையில் வைலகஷண்யத்தை யநுஸந்திக்கையும், ப்ரபத்தி பண்ணுகைக்கு மேற்படவில்லையிறே; இவ்வளவிலும் ப்ரபலிக்கக்காணாமையாலே, “வைப்பனாக வைத்த ப்ரஹ்மாஸ்தரம் வாய்மடிந்தது கிடர்!” என்று கூப்பிடுகிறார். “இனித்தான் *கூழிபாயி* யாதல், *ததாயி*யாதல் இரண்டேயிறே, அதில் கூழிபாயி என்னுமளவிலே யாகாதேதாம்” என்றிருந்தார். அதுவேன்? இவர்க்கு ததாயி என்றபுத்தியோகம் பண்ணிக்கொடுத்தானே யென்னில்; “அதுவும் நோவுபடுகைக்கு உடலாகத்தத்தான் என்றிருக்கிறார். தம்முடைய சக்தி கொண்டு பெறவிருந்தாரல்லர்; அவனுக்கு அசக்தியுண்டாயிழக்கிறாரல்லர். பேற்றுக்கு வேண்டுவது முன்பே செய்துநின்றார்; ஆனபின்பு, இவர்க்கு இப்போது இழக்க வேண்டுவ தில்லையிறே. ஆனால் ப்ரபலியாதொழிவானேன்? என்னில்: “இவர்குறையாலே வைக்கிலிறே ப்ரபலித்ததில்லையாவது; நமக்காக விருக்கிறபின்பு இவர் இங்கேயிருந்தால் நல்லது” என்றிருத் தான், அவனும் இவரைக் கொண்டு ஒருகார்யங் கொள்ளவிறே யெண்ணியிருக்கிறது. அதுவு மொழிய, இவருடைய சரமதேஹமாகையாலே, இவர் ப்ரபத்தி பண்ணினவிடத்திலும், இவர் திருமேனியில் தனக்குண்டான ப்ராவண்யத்தாலே கார்யஞ் செய்திலன். இவர்திருமேனியில் ப்ராவண்யயிறே “மங்கவொட்டு” என்று அவனைக் காற்கட்டிற்றும். மெய்யான ப்ரோமமுன் டானால் இவ்வளவல்லதிராதே. இது ப்ரக்ருதியாயிறே அவனுக்கு. அவன் தம்மைக் கொண்டு கொள்ள விருக்கிற கார்யத்தனை இதில் பொருந்துவாரையிட்டுக்கொண்டாலாகாதோ என்றாயிற்று இவர் நினைத்திருக்கிறது. “பண்ணிக்கொடுத்த ஜ்ஞாநலாபம் இவர்க்கு தரிக்கைக்கு உடல் என்றிருந்தான் அவன்; அதுதானே த்வரைக்கு உடலாயிற்று இவர்க்கு. “க்ரமத்திலே காரியஞ் செய்கிறோம்” என்றிருந்தானவன்; அதுதன்னைபே கொண்டு, நம்மைக் கைவிட நினைத்தான் ‘என்றிருக்கிறார் இவர். நித்ய விபூதியையும் திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை யும் ஸாக்ஷாக்கரித்து “அங்கேபோய் அப்படியே அதுபவிக்கவேணும்” என்னும் பதற்றத் தையுடைய இவர்க்கு, “ஸம்ஸாரம் ததியமாயிருப்பதும் ஓராகாரமுண்டு” என்னும் ஜ்ஞாந மாத்ரத்தாலே தரித்திருக்கப்போகாதே. “யானுதீதானாய்த் தெனிடொறும் நன்று மஞ்சவன் நரகம்நானடைதல்” என்றிறே இவர் இருப்பது. இப்படியிருக்கிற தம்மையும், அவனுக்கு ரக்ஷயவர்க்கம் குறைவற்றிருக்கிற படியையும், ரக்ஷகத்வம் ஸ்வரூபமாயிருக்கிறபடியையும்,

ரக்ஷிக்கைக்கு உடலான ப்ராப்தி யிருக்கிறபடியையும், தமக்கு இவற்றில் அங்வயமற்றிருக்கிற படியையும், ஸத்த்வாதிசுணங்கள் அதுக்கடியான தர்மதேஹேந்த்ரியாதிகள் இவற்றுக்கடி யான மூலப்ரக்ருதி மஹான் அஹங்காரம் அதின் கார்யமான விஷயங்கள் அவித்யாகர்ம வாஸநாருசிகள் இவையெல்லாம் தத்தீநமாயிருக்கிறபடியையும் அதுஸந்தித்து, “விஷயங்களும் இந்த்ரியங்களும் நடையாடுகிற ஸம்ஸாரத்தேவைத்தபோதே இவற்றுக்கு நம்மை இரையாக் கிப்பொகட நினைத்தாவித்தனை: “க்ஷிபரமீ” என்கிற கோடியிலே புக்கோம். இனித்தான் இவன் பரிகரங்கள்கண்டதும் நம்மை யகற்றுகைக்கு உறுப்பாக. அதில், நித்ய விபூதியில் ஓலக்கமிருக்கிறது நாம் படுகிற நலிவு கண்டு அங்குள்ளாருடனேகூடச் சிரித்திருக்கைக்கு; லீலாவிபூதி கண்டது, நமக்குச் சிறைக்கூடமாக. மயர்வற மதிநலமருளிற்றும் அல்லாதாரைப் போலே ஸுகமே யிராதே துடித்து நோவுபடுகைக்காக” என்று அறுதியிட்டு, அவன் திருவடிகளிலே தலையை மடுத்து, கேட்டாரடங்கலும் நீரம்படி கிடந்து கூப்பிடுகிறார்.

மின்னிடைமடவாரில் ஒரு பிராட்டிதையை ப்ராப்தராய் ப்ரணயரோஷம் தலை யெடுத்துச் சொல்லிற்றெல்லாம் பிறர்வாயாலே சொன்னுப்போலே யிருக்கையாலே, ஆழ் வாரான தன்மையிலே நின்று இன்னுதாம்படியான தைச வினைந்தது இவர்க்கு. இவரெல்லா வளவிலும் ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகனோ டொப்பாரொருவராயிற்று; அதாகிறது அத்தலையில் குறையிடுவாரொருத்தரன் திக்கே “இவற்றுக்கெல்லாம் அடி நம்முடையபாபம்” என்றிருப் பாரொருத்திரே. இங்ஙனே யிருக்கக்கடவ இவர் அவன்தலையிலே குறையை யேறிட்டுக் கூப்பிடுகிறாரே. இவர்தாம் தம்மாலே வந்தத்தை அவன்தலையிலே யேறிடுவானென்? என்னில்; ப்ராப்தியை யுணர்ந்தால், இத்தலையாலே வந்தத்தையும் அவன்பக்கலிலே ஏறிடலா யிருக்குமிதே. ப்ரஜை கிணற்றிலே விழுந்தால், “மாதாவானவள் தள்ளினாள்” என்னக் கடவதா யிருக்கும் அதுக்கடி “தாயானவள் கண்ணிலே வெண்ணெயிட்டுப் பார்த்திருந்தாளகில் இப் ப்ரஜை விழுமோ? இவள் நோக்காமையிதே அந்தரப்பட்டது” என்று கொண்டு அவன்தலை யிலே குறைசொல்லக்கடவதாயிருக்கும். உதங்கள் க்ருஷ்ணன்பக்கலிலே வந்து, “உனக்கு இரண்டுதிறத்தாரோடும் ஸம்பந்தமொத்திருக்கச்செய்தே, பாண்டவர்களை அழியச்செய்யாதே துர்யோதகாதிகளை அழியச்செய்தாய், இப்படி சார்வு செய்யப்போமோ?” என்றுப்போலே யிருக்க அவன் சொல்ல, க்ருஷ்ணனும் அவர்களுக்குறையெல்லாஞ் சொல்லி, “அவர்களுக்கு தர்மருசியில்லைகான்” என்ன, “நீபினை அவர்களுக்கு தர்மருசியையுண்டாக்கிக் கொடாதொழி வானென்?” என்றுனிறே. “பல நீ காட்டிப் படுப்பாயோ,” “கிறிசெய்தென்னைப் புறத் திட்டின்னங் கெடுப்பாயோ” என்றுசொல்லுகிறபடியே அவற்றின் ஸங்கிதியும் அஸஹ்யமாய் படியாய், இனித் தாம் அறியாதிருக்கச்செய்தேயும் பகவத் விஷயத்தில் ப்ரவணமான முடியா னேயிற் கரணங்களைபுடைய இவர்க்கு இந்த்ரிய வச்யதை யுண்டென்னுமிடம் கிமோடு விருத்தமன்றோ? என்னில்; அசல் அகம் நெருப்புப் பட்டு வேவா கின்றால் தந்தாம் அகம் பரிஹரியாதிருப்பாரில்லையிறே; புற்றினருகே பழுதை கிடந்தாலும் ‘ஸர்ப்பம்’ என்று புத்தி பண்ணி ப்ரமிக்கக்கடவதாயிருக்குமிதே; அங்குத்தைக்கும் இங்குத்தைக்கும் பொதுவான உடம்போடேயிருக்கிறபடியைக் கண்டார்; நாட்டாரடைய இந்த்ரியவச்யராய்க்கிடந்து நோவு படுகிறபடியையுங் கண்டார்; “இது நம்மளவும் வரிற்செய்வதென்?” என்றஞ்சிக் கூப்பிடுகிறார். *சாகாம்ருகா:* - பூசலிலே புக்கு அங்குண்டான வாஸநையின் திக்கேயிருக்கை. பணையோடுபணை தத்தித்திரியுமவையிறே. *ராவணஸாயகார்த்தா:* திக்பாலர்க்கையுங்கூட அச்ச முறுத்தி வளர்ந்தவன்கையிலம்புகள். *ஜக்முச் சரண்யம் சரணம் ஸ்ம ராமம்* தங்களுடைய ஆபத்தையறித்து பரிஹரிக்கவல்லவனையும் பார்த்துப் பற்றினார்கள். *ராக்ஷஸை வத்யமாநாநாம் வாஷாணம் மஹாசமு:, சரண்யம் சரணம் யாதா ராமம் தசரதாத்மஜம்* முதலிகளடங்கலும் ராக்ஷஸர் வாயிலே கிடந்து பெருமாகிச் சரணம் புக்காப்போலே, இவரும் மனமாளுமோரைவர் வன்குறும்பரான விந்த்ரியங்களுக்கும் பயப்பட்டுக் கூப்பிடுகிறார். *ப்ரியம்ஜமபச்யந்தீம் பச்யந்தீம் ராக்ஷஸிகணம், ஸ்வகணோ ம்ருகீம்ஹிநாம் ச்வகணராவ்ருதாயிவ* என்று ஸ்ரீ ஜகந்

ராஜன் திருமகள் பட்டது படுகிறார். பின்னை திருநறையூரையர் “இப்பாட்டுக்களில் பூர்வார்த்தமடைய - புலியின் வாயிலே அகப்பட்ட ப்ரஜை தாய்முகத்திலே விழித்துக் கொண்டு புலியின் வாயிலே கிடந்து நோவுபடுமாபோலேயாயிருக்கிறது” என்று பணிப்பர்-
தாவதார்த்தி: இத்யாதி ச்லோகத்திற்படியே சரணம்புக்கால் தம்மை இன்னொரு ப்ராப்தியில்லையே; அவனை இன்னொரு தாமித்தனையிறே. திருமலையிலே புகுந்து கிட்டி நின்றதுவும் இவர்க்குப் பேற்றுக்கு உடலாகை தவிர்த்து கூப்பிடுகைக்கு உடலாயிற்றித்தனையிறே.

உண்ணிலாவியவைவரால்குமைதீற்றி என்னையுன்பாதபங்கயம்*

நண்ணிலாவகையே நலிவான் இன்னமென்னுகின்றாய்*

எண்ணிலாப்பெருமாயனே! இமையோர்களேத்தும் உலகமுன்றுடை*

அண்ணலே! அமுதே! அப்பனே! என்னையாள்வானே!

(1)

ஒ.—முதற்பாட்டில், “தன்னுலல்லது செல்லாதபடியாய் உன் திருவடிகளிலே சரணம்புகுந்த பின்பும் என்னை இந்திரியங்களாலே நலியப்பாராநின்றாய்” என்று இன்னொருவரார். [உண்ணிலாவிய] - என்று தொடங்கி - விஷயங்களில் விழுதருள என்னை உள்ளே வர்த்திக்கிற ஐந்து இந்திரியங்களாலும் மிகவும் நலிவுபடுத்தி. [எண்ணிலா] - என்று தொடங்கி - நீ வேண்டாதாரை நலிகைக்கடாய் அபரிச்ச சேத்யமாய் துஸ்தரமான ப்ரக்ருதியை உபகரணமாகவுடையையாய் “குணாத்ரயாதிரான நித்யஸூரி களாலே ஏத்தப்படுவதுஞ்செய்து ஸர்வததையுமுடைய ஸ்வாடியாய், நிரதிசயபோக்யனுமாய், உப காரகனுமாய், எண்ணிடையாட்டம் உனக்கே பரமாக ஏறிட்டுக்கொண்டு நிர்வஹிக்கிறவனே!

இ.—முதற்பாட்டில், “உன்னுலல்லது செல்லாதபடிபண்ணி உன் திருவடிகளிலே சரணம் புகுந்த பின்பும் என்னை இந்திரியங்களாலே நலியப்பாராநின்றாய்” என்கிறார். [உண்ணிலாவிய] - உள்ளே வர்த்திக்கிற. புறமிட்டுவந்து நலிந்தனவாகில் இருய்க்கலாயிறே; ஸஹஜசத்ருக்களென்கை. [ஐவரால்] - ஒருவர் இருவரன்று, ஐவராலே. மேல் விழுந்து நலிகிறபடியாலே - சேதநஸமாதிபாலே சொல்லுகிறார். [குமைதீற்றி] - நலிவுபடுத்தி. [தீற்றி] - “இந்திரியங்கள் தண்ணளிபண்ணாமே யொக்கவிருந்து நலிவிக்கிறுன்” என்றிருக்கிறார். [என்னை] - “பலீகாட்டிப் படுப்பாயோ” “இன்னங்கெடுப்பாயோ” என்றிருக்கிற வென்னை. [உன்பாதபங்கயம்] - “தாவி வையங்கொண்ட தடந்தாமரைகள்” என்று நிரதிசய போக்யமாய் ஸுலபமான திருவடிகளை. [நண்ணிலாவகையே] - நான் கிட்டாதபடியே. [வகையே] - சிலர் நித்யஸித்தராஜப்போலே நான் நித்யஸம்ஸாரியாம்படி. [நலிவான்] - “அவனைக் கிட்டாமெக்கு மேற்படத் தமக்கு நலிவில்லை” என்றிருக்கிறார். [இன்னம்] - இந்திரியங்களுக்கு அலைந்து உன்னைச் சரணம் புக்க பின்பும். [எண்ணுகின்றாய்] - “என்னை நித்யஸம்ஸாரியாக்கி அகற்றும் விரகு எண்ணுகிறுன்” என்றிருக்கிறார். [எண்ணிலாப் பெருமாயனே] - எண்ணிறந்த காரியங்களை விளைக்கவற்றாய் துஸ்தரமான ப்ரக்ருதியையுடையவனே! “நீவேண்டாதாரை நலிகைக்கு ப்ரக்ருதியை உபகரணமாகவுடையவன்” என்கை. “மமமாயா துரத்யயா”. “ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகன்” என்று பின்னான்பணிக்கும். என்னுடைய நோய்க்கும் உன்னுடைய குணங்களுக்கும் என்ன சேர்த்தியுண்டு. [இமையோர்களேத்தும்] - ப்ராதாக் களிலே ஒருவன் ஜீவிக்க ஒருவன் சிறை கிடந்தாப்போலேயிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு. [உலகமுன்றுடையண்ணலே] - ஸர்வலோகங்களையுமுடைய ஸர்வேச்வரனே! ஸர்வரகாகத்வத்தைக் காட்டிற்றும் “நம்மைக் கைவிடான்” என்றிருக்கைக்காகவன்றோ? [அமுதே] - போக்யதையை அறிவித்ததும் மேல் விழுகைக்காக வல்லவோ? [அப்பனே] - உபகாரகனே! உபகாரகத்வத்தைக் காட்டிற்றும் “இவ்வளவு உபகரித்தவன் இனிக் கைவிடுமோ?” என்றிருக்கைக்காக. [என்னையாள்வானே] - என்னிசைவின்றிக்கேவிருக்க, என்காரியம் உனக்கே பரமாக ஏறிட்டுக்கொண்டதுவும் நான் “கைவிடான்” என்றிருக்கைக்காகவன்றோ.

ஈடு.—முதற்பாட்டு, “உன்னுலல்லது செல்லாதபடியாய் உன் திருவடிகளிலே சரணம் புகுந்த என்னை இந்திரியங்களாலே நலியப் பாராநின்றாய்” என்கிறார்.

[உண்ணிலாவிய இத்யாதி] - ரக்ஷகன்ஸந்தீதியாகை தவிர்த்து பாதகர்ஸந்தீதியாயிற்று கிடர். தேவர், எனக்குப் பகைப்புறம்பிட்டு வருகிறதென்றே இருக்கிறது? [நிலாவிய] உள்ளானாலும், போக்குவரத்துண்டாமா கில் படைப்போதறிந்து இறும்புக்கலாமிறே. [நிலாவிய] - வர்த்திக்கிற. பாதகவர்க்கம் அந்தரங்கமாய் நின்று நலிகிறபடி. தேவராத் வ்யதிரித்தமாயிருப்பதோர் ஆத்மவஸ்துஉண்டு என்று அறிகிறிலர்; இவையே வர்த்திக்கு மத்தனை என்றிருக்கிறார். [ஐவரால்] இப்படி நலியாரின்றாலும், ஒருவரிருவராகில் அறிந்து பரிஹரிக்கலாமிறே. இவர்களிலே நால்வர் ஒருமுகமாய் நின்று நலிய, ஒருவருடலாந்தமாயிருக்கும். ரக்ஷகனொருவனுயிருக்க பாதகர் ஐவராயிருக்கிறபடி. அஞ்சாலென்னுதே, "ஐவரால்" என்றது அசேதநங்களா யிருக்கச் செய்தேயும் சேதந ஸமாதியாலே சொல்லுகிற ராயிற்று பாதகத்துத்தில் ஊற்றங்கொண்டு. ஆத்மாவென்று ஒன்று உண்டாய், அதினுடைய ஜ்ஞாநப்ரஸரத்வார மாத்ரம் மநஸ்ஸாய், அதுக்கு இவை சேஷமென்று அறிகிறிலர். [குமைதீற்றி] - நலிவுபடுத்தி விடுகங்கட்டுவாரை 'நெடுமக்கட்டினாய்' என்று உறுக்கிக் கட்டு விப்பாரைப் போலே, "இந்த்ரியங்கள் தண்ணளிபண்ணுமே ஒக்கவிருந்து நலிவிக்கிறான்" என்றிருக்கிறார். நலிகிற நலிவைக்கொண்டு, சேதநஸமாதியாலே சொன்னோமாகில், இவற்றின் பக்கல் குறையுண்டோ? இவை நலிகிறபோதும் இவனில்லாமையிலையிறே. இவனுக்கு இவைதான் அவிதேயமுமன்றோ? ஹ்ருஷீகேசனே. [என்னை] - "பலகோட்டிப்படுப்பாயோ," "இன்னங் கெடுப்பாயோ" என்று அவற்றின் ஸந்தீதியிலே முடியும்படியான என்னை. [உன்பாதபங்கயம்]. "தாவியையங்கொண்ட தடந் தாமரைகள்" என்றும் "பூவார்கழல்கள்" என்றுஞ் சொல்லுகிற திருவடிகளை. [உன் பாதபங்கயம்] - என்னையன்றே சொல்ல வேண்டுவது? உன்னை நீ அறிதியிறே! உன்னடி அறியாமல்தான் அகற்றுகிறாயன்றே. "பேதைக் குழவி பிடித்துச் சுவைத்துண்ணும் பாதக்கமல" மிறே. ஸம்ஸாரத்தில் அருசிபிற வாதார்க்கும்விட வொண்ணாதபடி போக்யமான திருவடிகளை. 'தேனேமலருந் திருப்பாத' மிறே. [நண்ணிலா வகையே] - காதாசித்தமாகக் கிட்டாதொழிகையன்றிக்கே கிட்டாதொழிகையே இவ் வவபாவமாக. "இனி நண்ணப்புகா நின்றோமோ?" என்றிருக்கிறார். [நலிவான்] நண்ணுமை யென்றும் நலிவென்றும் இரண்டில்லை இவர்க்கு; திருவடிகளைக் கிட்டா தொழிகையே இவ் வாத்மாவுக்கு நலிவு. இக்க்ருரமானவகையே நலிவான். [இன்னம்] - "அகல கில்லேனிறையு மென்றலர்மேல்மங்கை யுறைமார்பா, உன்னடிக்கீழ் அமர்ந்து புகுந்தேன்" என்ற பின்பும். [எண்ணுகின்றாய்] - சச்சுவரனுக்கு வேறு க்ருத்யயில்லை என்றிருக்கிறார். *யஸ்ய மந்தீச கோப்தாச ஸஹ்ருச்சைவ ஜநார்த்தந:* என்று பாண்டவர்கள் கார்யம் மனோரதித்தாப்போலே, இங்கு கார்யம் செல்லாநிற்கச்செய்தே, மந்த்ரமும் செல்லுகிறபடி. "இவரை நம்பக்கலினின் றும் பிரித்தோமாம் விரகென்னே?" என்று சிந்திக்கிறு நென்றிருக்கிறார். [எண்ணிலாப்பெரு மாயனே] *அஸ்மாந்மாயீ ஸ்ருஜதே விச்வமேதத்* என்றும், *மமாயா தூரத்யயா* என்றும் சொல்லு கிறபடியே எண்ணிறந்த செயல்களைச் செய்யவற்றாய், நீ வேண்டாதாரைச் சிறையிட்டு நலியக் கடவதான் ப்ரக்ருதியைப் பரிகரமாகவுடையனே! அன்றிக்கே "எண்ணிறந்த மஹாச்சர்யமான குணங்கையுடையவனே!" என்று பிள்ளான் பணிக்கும்படி. இப்படி குணவானாயிருக்கிற உனக்கு என்னை நலிகைக்கு என்ன சேர்த்தி யுண்டு? விடுகங்கட்டி நலியாரிற்கச் செய்தே "தண்ணீர்" என்பாரைப்போலே, அவன்குணங்களைச் சொல்லுகிறபடி. [இமையோர்களேத் தும்.] "தன்னுலல்லது செல்லாதாரை ஒருவன் பொகடவல்லபடியே" என்று கொண்டாட ஒரு விபூதி யுண்டாவதே! "அவர்கள் முகங்கொடுக்கையிறே அவன் இங்கு வாராதிருக்கிறது" என்றிருக்கிறார். த்ரிசங்குவினுடைய ஓலக்கம் கிளர்ந்தாப்போலே கிளர்ந்ததாகில் அவனுக்கு என்னை விட்டிருக்கப்போமோ? [உலகமூன்றுடையண்ணலே] - "தான் நினைத்தபோது கார்யஞ் செய்கிறான்" என்று இவரிருக்கைக்காகத் தன்னுடைய சேஷித்வத்தைக் காட்டினான் அவன்; "இப்படி ரக்ஷகனுனவன் நம்மை நலியுமோ? என்றிருக்கும்படி பண்ணிப் பின்பை நலிகைக்காகக்காட்டினான்" என்றிருக்கிறார் இவர். [அமுதே] - "அவன் தன்னுடைய போக்யதையைக் காட்டிற்றும் தம்மைபுஜிப்பிக்கைக்கல்ல; புறம்பு ஒன்றுபொருந்தாதே நோஷபட" என்றிருக்கிறார். [அப்பனே] - "இப்படி உபகாரகனுனவன் நலியாரின்றானே?"

என்று விச்வவிக்கப்பண்ணிப் பின்னை அபகரிக்கைக்காகக் காட்டினான்” என்றிருக்கிறார். [என்னையாள்வானே] - “ப்ராந்த்யாயம் ப்பலிக்கும்” என்றிருக்கைக்காகக் காட்டினுனென்றிருக்கிறார். “இதுக்கு முன்பெல்லாம் நம்மை நிர்வஹித்துக்கொண்டு போந்தது நாமும் சில செய்தோ? அப்படியே மேலும் நம்கார்யம் அவன் செய்யும் என்று இருக்கைக்காகச் செய்தா னத்தனை; நினைவு வேறே யென்றிருக்கிறார். என்னையாள்வானே - ‘நலிவானின்னமெண்ணு கின்றாய்’ என்கிறார்.

என்னையாளும்வன்கோஒரைந்திவைபெய்து இராப்பகல்மோதுவித்திட்டி*.

உன்னையான் அணுகாவகை செய்துபோதிகண்டாய்*

கன்னலே! அமுதே! கார்முகில்வண்ணனே! கடல்ஞாலங்காக்கின்ற*

மின்னுநேமியினாய்! வினையேனுடைவேதியனே!

(2)

ஓ.—இரண்டாம்பாட்டில், “துர்ப்பலனானஎன்னை இந்திரியங்களாலே ஸர்வகாலமும் நலிவித்து உன்னை நான் கிட்டாதபடிபண்ணி இந்நோவை அறிவிக்கவொண்ணாதபடி போதி” என்று இன்னு தாகிறார். [என்னையென்று] தொடங்கி - எனக்குவிதேயமாகை தவிர்ந்து, என்னைத் தன்கருத்திலே நடத்தாநின்றுள்ள ப்ரபலமான ஐந்து இந்திரியங்களையும் என்பக்கலினென்கிறது. [கன்னலே] யென்று தொடங்கி - நிரதிசயபோக்யனுமாய் அத்யுதாரனுமாய் ஐகத்தைவெண்ணம் ரக்ஷியாநிற்பதும் செய்து அதுக்கு உறுப்பாக விளங்காநின்றுள்ள திருவாழியையுடையவுமாய் கைத்து என் பாபத்தாலே எனக்குக் காணவொண்ணாதே வேதைகஸமதிகம்யனாபிருக்கிறவனே!

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், துர்ப்பலனான என்னை இந்திரியங்களாலே ஸர்வகாலமும் நலிவித்து, இந் நோவை அறிவிக்கவொண்ணாதபடி போதி” என்கிறார். [என்னையாலும்] - எனக்கு விதேயமாகை முறையாயிருக்க, அது தவிர்ந்து தன்கருத்திலே என்னைப் பண்ணிக்கொள்ளும். நீ அடிமைகொள்ளுகை யொழிய, இவை பணிகொள்ளும்படியாவதே. [வன்கோ] - நீ நிர்வஹகனாகை தவிர்ந்து, மிடுக்காலே இவைநிர்வஹகமாவதே. [ஒரைந்து] - அந்விதீயமான ஐந்து. [இவைபெய்து] - இவற்றை உண்டாக்கி என்பக்கலிலே விட்டு. [இராப்பகல் மோதுவித்திட்டி] - காலத்துக்கு விசிபோகம் இதுவேயாவதே. அழகிதாக “ஒழிவில் காலம்” என்று ப்ராந்தித்தேன். [உன்னே] - ப்ராந்தனாய் போக்யபூதனான உன்னை. [நான்] - ஜ்ஞாநம் பிறந்த நான். [அணுகாவகைசெய்து] - கிட்டாதபடிபண்ணி. போதிகிடாய். என் னோயை அறிவிக்கவொண்ணாதபடியிறே கடக்கப்போகிறது. [கன்னலே] - இத்யாதி - அகலப்போனால் ஆற்றவொண்ணாதபோக்யதை இருக்கிறபடி. ஸர்வதோமுகமான ஸாரஸ்யம்: அவ்வளவன்றிக்கே, சாவாமல்காக்கும்மருந்து; அந்தபோக்யதைதன்பேருகத் தருமவன். வரையாதே எல்லாவற்றையும் கோக்குகை; கோக்கும்போது ஸங்கல்பத்தாலே அளறியே. விளங்கா மின்னுள்ள திருவாழியாலே ரக்ஷிக்கை. [வினையேனுடை வேதியனே] - என் பாபத்தாலே கண்ணுக்கு அவிஷயமாய், வேதைகஸமதிகம் யனானவனே! இந்த போக்யதையும் ரக்ஷகத்வமும் ஒகைப்புறத்திலே கேட்கும்படியாவதே!

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. “துர்ப்பலனான என்னை இந்திரியங்களாலே ஸர்வ கால மும் நலிவித்து, இந்நோவை யறிவிக்கவொண்ணாதபடி போதி” என்கிறார்.

[என்னையாளும்வன்கோ] - ஸத்தை நோக்குவாய் நீயாய், பணிகொள்வார் வேறே சிலராவதே. அத்தலை யித்தலையாயிற்றுக்கிடாய். ஈச்வரனென்பான் ஒருவனுண்டாய், அவனுக்கு ஆத்மாசேஷமாய், அவனுக்கு மநஸ்ஸு அந்தரங்கபரிகரமாய், அதுக்கு இந்திரியங்களும் சேஷமாகை தவிர்ந்து பள்ளிகள்கலகம்போலே என்னை இந்திரியங்களானும்படியாவதே! [வன்கோ] - ப்ரபலருமாய் வந்தேறிகளானவர்களுக்குப் பணிசெய்து வெறுத்தேன். (வன்மை-பலாத்காரம்) “கேரவரையவரென் மெய்குடியேறிக் கூறைசோற்றிவைதாவென்று குமைத்துப்போகார்” ஒரு நீர்மையுடையவன் சேபஷிரகை தவிருவதே! (வன்மை-காடிந்யம்.)

ஸமஸ்த கல்யாண குணத்தமகன் சேஷியாகை தவிர்ந்து, நிற்குணர் சேஷிகளாயிற்று கிடர். [ஓரைந்து] குணப்ரதாநபாவத்தாலன்றிக்கே, ஸமப்ரதாநமாய் நலிநிறபடி. கடவாநொருவனாய், பணி செய்வதும் அவனுக்கான நிலைகுலைந்தது. *பதிம்விச்வஸ்ய* என்றும் “அனைத்துலகு முடைய அரவிந்தலோசனன்” என்றும் ஒருவன் சேஷியாகை தவிர்ந்ததிறே, [ஐந்து]-ஏகசேஷ மாகை தவிர்ந்தது கிடர். [இவைபெய்து] - அவற்றின் பக்கல் குறையுண்டோ, அவற்றையிட்டு நலிவிக்கிறாய் நீயல்லையோ? ஸ்ரீப்ரஹ்மாதனைப் பாம்புகளைக் கூடவிட்டுக் கட்டினலிந்தாப்போலே யிருக்கிறது காணும், இவற்றை யுண்டாக்கி என்பக்கலிலே நீ விட்டது. [இராப்பகல் மோது வித்திட்டு] - காலத்துக்கு விசியோகம் இதுவே யாவதே! “ஒழிவில் காலமெல்லாம்” என்று அழகிதாக அடிமை செய்யவாசைப்பட்டேன். “அடியார்கள்குழாங்களை-உடன் கூடுவதென்று கொலோ என்று ப்ரார்த்தித்த எனக்கு. இவற்றிலுடனே கூடும்படியாவதே. [உன்னை நான்] பெற்றல்லது தரிக்கவொண்ணாதபடியாயிருக்கிற உன்னை, கிட்டியல்லது ஜீவிக்க மாட்டாத படியான நான். நிரதிசயபோக்யனான உன்னை, புஜித்தல்லது தரிக்கமாட்டாத நான். [அணுகா வாகை செய்து] - கிட்டாதபடி பண்ணி, [போதிகண்டாய்] - உன்னை யநுபவிக்கவேணுமென்று போந்த பிராட்டியை மாயமானைக் காட்டிப் பிரித்து, ஏகாக்ஷி ஏககர்ணிகைகளையிலே காட்டிக்கொடுத்து உன்னைக்கொண்டகன்றுப்போலே கடாய் இதுவும்! [கன்னலேயமுதே] - ஒரு வகையால் வந்த போக்யதையாகில் நான் ஆறியிறேனோ? *ஸர்வகந்தஸ்ஸர்வரஸ:* என்கிற படியே ஸர்வவிதபோக்யமுமாய், அளவிறந்து கொள்ளமாளா இன்பவெள்ளமாயிரா ரின்றதே. கன்னலென்று - கருப்புக்கட்டி. அமுதென்று - போக்யமுமாய் சரவாமல் காக்கு மதுவுமாயிருக்கை. [கார்முகில் வண்ணனே] - அந்த போக்யதையைத் தன்பேராகத்தருமவன். பரமோதாரனென்றபடி. அன்றிக்கே, கார்காலத்தில் மேகம்போலே தர்சனீயமான வடிவை யுடையவனே! என்னுதல். [கடல்ஞாலம்]-இத்யாதி-“போதிகண்டாய்” என்று ஆர் காற்கட்ட நீ அன்றுநோக்கிற்று! இந்த்ரியங்களாலே நோவு பட்டோம் என்று இவர்கள் அபேக்ஷித்த போதோ நீ நோக்கிற்று! நீ போக்யன் என்றறியாதாரையுங்கூட நோக்குமவனல்லையோ? கடலோடு கூடின பூமியைக் கண்ணிலே வெண்ணெயிட்டுக் கொண்டு நோக்கும் ஸ்வபா வனல்லையோ? [காக்கின்ற] - ரக்ஷணந்தான் காதாசித்தமோ உனக்கு? [மின்னுநேமியினாய்] - இயற்றியுண்டென்னு ஸங்கல்பத்தாலே நோக்குமவனோ? ஆசிலேவைத்தகையும் நீயுமாயன்றோ நோக்குவது. “அருளார் திருச்சக்கரத்தா லகல்விசும்பும்நிலனுமிருளார் வினைகெடச் செங்கோல் நடாவுதிர்” என்னக்கடவதிறே. உருவினவான் உறையிலீடாதே யன்றோ நோக்குவது? விளங்காநின்றள்ள திருவாழி. [வினையேனுடைவேதியனே] - *தவாநாந்தோநவாநாஞ்ச ஸாமாந்யமதிதைவதம்* என்றும், “பொதுகின்ற பொன்னங்கழல்” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே ஊர்ப்பொதுவாயிருக்கிற நீ என்னளவிலே வந்தவாதே வேதைகஸமதிகம்யனானாய். இன்றி ருந்து ஓலைப்புறத்திலே கேட்கும்படியான பாபத்தைப் பண்ணுவதே நான்!

வேதியாநிற்குமைவரால் வினையேனைமோதுவித்து*உந்திருவடி சாதியாவகைநீ தடுத்து என்பெறுதி! அந்தோ!*

ஆதியாகி அகலிடம் படைத்து உண்டுமிழ்ந்துகடந்திடந்திட்ட*

சோதிநீண்முடியாய்! தொண்டனேன் மதுகுதனனே! (3)

ஒ. முன்றும்பாட்டில், “ஐகத்துக்கு நீயே ஸர்வவிதரக்ஷகனாய்வைத்து, என்னை உந்திருவடி களிலேவந்து அணுகவொண்ணாதபடி இந்த்ரியங்களாயிட்டு நிரந்தரமாக நலிவித்து உனக்கு என்ன ப்ரயோஜனம் உண்டு?” என்கிறார். [வேதியாநிற்கும்] என்று தொடங்கி - இடைவிடாதே நலியாநின் னுள்ள ஐந்து இந்த்ரியங்களாலும் திருவடிகளைப்பெருதபடி தடுத்து. [ஆதி] என்று தொடங்கி - ஸர்வகல்விசும்பஸமாய் நிரவதிகதேஜஸ்ஸான திருவபிஷேகம் முதலான திவ்யாபரணங்களையும் உடையவாங்கிருந்துவைத்து ஸ்ருஷ்ட்யந்முதலும், ஐகதஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்களைப் பண்ணினவனே!

[தொண்டனேன் மதுகுதனனே] - மதுவாகிற அஸுரனைப் போக்கினுப்போலே திருவடிகளில் ருசி பிறக்கைக்கு விரோதிகளான ஹேயனான என்னுடைய பாபங்களையெல்லாம் போக்கினவனே!

இ.—மூன்றும்பாட்டில், “ஐகத்துக்கு ஸர்வவிதரக்ஷகனாய்வைத்து, என்னை உன்திருவடிகளில் கிட்டாதபடி இந்திரியங்களாலே நலிவித்தால் உனக்கு என்ன ப்ரயோஜனம் உண்டு” என்கிறார். [வேதியா கிற்குமவரால்] - இடைவிடாதே நலியாகிற்கும் ஐந்து இந்திரியங்களாலே. “இராப்பகல் என்று - கித்யாக்நிஹோத்ரம்போலன்றிக்கே நிரந்தரமாக நலிகை.” அழகிதாக “உடனாய் மன்னி” என்று ப்ரார்த்தித்தேன். [வினையேனை மோதுவித்து] - பாபத்தைப்பண்ணின என்னை மிகவும் நலிவித்து. “க்ரியதாயிதி மாம்வத” என்று நீஏவப் பணிசெய்கைதவித்து, இந்திரியங்கள் ஏவல்செய்யும்படி பாபத்தைப்பண்ணினேன். [உன்திருவடி சாதியாவகை நீதடுத்து] - வருத்த திருவடிகளைக் கிட்டாதபடி நீ தடுத்து; அவஸரப்ரதீக்ஷனயிருக்கிறவனை காதுகளைச் சொல்லுமபோலே சொல்லுகிறாரே. தாம் ஸாதநா நுஷ்ட்டாநம் பண்ணுகிற அகவன் விலக்கினுப்போலே சொல்லுகிறார். [என்பெறுதி] - பெருமாள் ஸத்யஸங்கல்பராகைக்குத் தம் முடிவை இசைந்த இனையபெருமானுப்போலே, உனக்கு ப்ரயோஜன முண்டாகில் என்னிழவையும் பொறுப்பனாரே. [அந்தோ] - ரக்ஷணமே ப்ரயோஜனமாயிருக்கிறவன் ந்ருசம்ஸரைப்போலேயாவதே! [ஆதியாகி இத்யாதி] - ஆதிராஜ்யஸூசகமான திருவபிஷேகத்தை யுடையையாய் நித்யவிபூதியிலே பேரோலக்கமாக இருந்துவைத்து, ஐகத்யரணபூதனாய், அழிந்துகிடக்கிற ஐகத்தை ஸ்ருஷ்டித்து, ப்ரளயாபத்திலே வயிற்றிலேவைத்து நோக்கி, உன்னை இருந்துதளராமே உமிழ்ந்து, மஹாபலி அபஹரிக்க எல்லையடந்து மீட்டு, நெமித்திகப்ரளயத்திலே மஹாஷாஹமாய் எடுத்து. இப்படி ஸர்வவிதரக்ஷணமும் பண்ணினவனே! [தொண்டனேன் மதுகுதனனே] - கண்டதெல்லாவற்றிலும் சபலனான என்னுடைய இந்திரியவச்யதையைத் தவிர்த்தவனே! மதுவாகிற அஸுரனைப் போக்கினுப்போலே, உன்திருவடிகளில் ருசிக்கு விரோதியான இந்திரியவச்யதையைத் தவிர்த்தவனே! “இது பொல்லாது” என்று அஞ்சிக் கூப்பிடும்படி பண்ணினவன் என்கை.

*டு.—மூன்றும்பாட்டு. “ஐகத்துக்கு ஸர்வவிதரக்ஷகனாய் வைத்து, என்னை உன் திருவடிகளிலே கிட்டாதபடி இந்திரியங்களாலே நலிவித்தால் உனக்கு என்னப்ரயோஜனம் உண்டு? என்கிறார்.

[வேதியாகிற்கும்] - அழகிதாக எல்லா அவஸ்த்தைகளிலும் அடிமைசெய்ய ஆசைப் பட்டேன், “உடனாய்மன்னி” என்று பாரித்ததெல்லாம் இவற்றுக்குப் பணி செய்கைக்காவதே! [வேதியாகிற்கும்] - வேதனையே பண்ணுகிறதும். *யாவஜ்ஜீவமக்நிஹோத்ரம் ஜுஹுயாத்* என்றால் *ஸாயம் ப்ராத:* என்று ஒரு காலங்களிலே ஒதுக்காரின்றதிறே; அங்ஙனன்றிக்கே, ஸர்வா வஸ்த்தைகளிலும் அடிமைசெய்ய ஆசைப்பட்டுச் சொன்னதெல்லாம் இவற்றின்பக்களிலே யானபடி. [வினையேனை] - போகத்திற்குப் பாரித்ததெல்லாம் க்லேசப்படுக்கைக்கு உடலாவதே. [உன் திருவடிச்சாதியாவகை நீ தடுத்து]-என்ன உறவின் கனந்தான்! தம்முடைய குற்றத்துக்கும் அவனை வெறுக்கும்படிகாணும் ஸம்பந்தமிருக்கிறபடி. ஸாதநா நுஷ்ட்டாநம்பண்ணி ப்பலத் துக்குவிரோதம் பண்ணுவாரைச்சொல்லுமபோல சொன்னபடி பாரீர். உன் திருவடிகளை ஸாதி யாதபடி தகைந்து. [என்பெறுதி] - என் ஸ்வரூபமழியு மித்தனையோ வேண்டுவது? நான் படு கிற வ்யஸநத்தால் உனக்கு ஒருப்ரயோஜனமுண்டாகில் எனக்கு அதுவே யமையும்; உனக்காக இருக்கும்மிறே எனக்கு வேண்டுவது. “ஐலாந்மத்ஸ்யாவிலோத்த்ருதென” என்கிற இனையபெருமாள் துர்வாஸா வர, “பெருமானுக்கு ஓர் அவத்யம் வரவொண்ணாது” என்று தம்நோவுபாராதே விடைகொண்டாரிறே. [என்பெறுதி] - ஸ்ரீபரதாம்வாணை நீ ஸத்யப்ரதிஜ்ஞனைக்காகப் பிரித்து வைத்தாய்; என்னிருப்புக்கு உனக்கென்ன ப்ரயோஜனமுண்டு? [அந்தோ] - ஸ்வப்ர யோஜனமின்றியிலே பரநர்த்தத்தமே ப்ரயோஜனமாக நலியும்படி பிறந்தேனே. ரக்ஷணமே ப்ரயோஜனமாக இருக்கிறவன், ந்ருசம்ஸரைப்போலே யாவதே! [ஆதியித்யாதி] - உனக்கொரு ப்ரயோஜனமின்றிக்கே யிருக்கச் செய்தேயும் ரக்ஷிக்குமவனல்லையோ நீ! ஆனபின்பு உனக்கு இதுபோருமோ? (ஆதிராஜ்யஸூசகமான) திருவபிஷேகத் தொடக்கமான திவ்யாபரணங்களை

தரித்துக்கொண்டு நித்யஸூரிகளாகடுவே இருக்கக்கடவ நீ, ஐகத்காரண பூதனும்ப் பரப்பை யுடைத்தான பூமியை ஸ்ருஷ்டித்து, பின்னை ப்ரளயாபத்து வர வயிற்றிலே யெடுத்துவைத்து அநந்தரம் வெளிநாடுகாணப் புறப்படவிட்டு, பின்னை மஹாபலி அபஹரிக்க எல்லை நடந்து மீட்டுக்கொண்டு, பின்னை நைமித்திகப்ரளயத்திலே மஹாவராஹமா யெடுத்துக்கொண்டேறி, இப்படிகளாலே ஸர்வரக்ஷணங்களையும் பண்ணுமவனல்லையோ? [தொண்டனேன் இத்யாதி] - இவன் ரக்ஷகள் என்னுமிடத்துக்கு முன்னேயொன்று தேடிச்சொல்லவேணுமோ? மதுவைப் போக்கினாப்போல என் இந்தரிய வச்யதையை இன்றிருந்து போக்கினவனன்றோ? (தொண்டன் - இதரவிஷயசபலன்.) தன்படிகளைக்காட்டி யெனக்குப் புறம்புண்டான வாஸநையைப் போக்கி, இன்று கைக்கெட்டாதிருக்கிற இதுவேயிறே குறை.

குதுநானறியாவகைச் சுழற்றிஓரைவரைக்காட்டி* உன்னடிப்
போதுநானனுகாவகை செய்துபோதிகண்டாய்*
யாதும்யாவருமின்றிநின்னகம்பாலொடுக்கி ஓராலினீளில்*
மீதுசேர்குழவி வினையேன்வினைதீர்மருந்தே. (4)

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், “நீயே இவ்வாத்மாவுக்கு நிரதிசய புருஷார்த்தம் என்னுமிடத்தை நான் அறியாதபடி சப்தாதிவிஷயங்களைக்காட்டி என்னை ப்ரமிப்பித்துப் போகாநின்றாய்” என்கிறார். [குது] - உறுவது. [யாதும்என்று தொடங்கி] - சிறுவயிற்றிலே சேதநாசேதநங்களையடைய வைத்து ஓர் ஆலின் தளிரின்மேலே சிறுமிள்ளையாய்க் கண்வளர்ந்தருளின ஆச்சர்யம்போலே எனக்குஉண்டான சப்தாதி விஷய ப்ராவண்யத்தைத் தீர்க்கவல்லவனே!

இ.—நாலாம்பாட்டில், “நீயே நிரதிசயபுருஷார்த்தம் என்னுமிடத்தை அறியாதபடி சப்தாதிகளைக் காட்டி ப்ரமிப்பித்துப் போகாநின்றாய்” என்கிறார். [குது நானறியாவகை சுழற்றி] - குது - உறுவது. “உறுவது இன்னது” என்று நான் அறியாதபடி ப்ரமிப்பித்து; “பகவத்ப்ரவணமதுவே உறுவது; விஷய ப்ராவண்யம் அநர்த்தமேது” என்று விவேகிக்கவொண்ணாதபடி மநஸ்ஸைக் கலக்கி. [ஓர் ஐவரைக் காட்டி] - ‘ஐவர்’ என்று---சப்தாதிகள். தனித்தனியே பாதகமான சப்தாதிகளைக்காட்டி, உன் திருவடி களாகிற செவ்விப்பூக்களை நான் கிட்டாதபடிபண்ணி. [போதிகண்டாய்] - “கண்ணோட்டம் பிறக்கும்” என்று கண்ணுற்காண வொண்ணாதபடி உன்னைக் கொண்டுபோகாநின்றிகிடாய். [யாதும் யாவருமின்றி] - சேதநம் அசேதநம் என்கிற வாசியின்றிக்கே. [நின்னகம்பாலொடுக்கி] - உன் திருவயிற்றிலே சேர்த்து. [ஓராலினீளில்மீதுசேர் குழவி] - ஓர் ஆலந்தளிரின்மேலே ஸ்தநந்தயமான வடிவைக்கொண்டு கண் வளர்ந்தவனே! [வினையேன் வினைதீர்மருந்தே] - அந்த அகடிதகடநாஸாமர்த்த்யம்போலேயாயிற்று என் னுடைய இந்தரிய வச்யதையைத் தவிர்த்தபடி.

நடு.—நாலாம்பாட்டு. நீயே இவ்வாத்மாவுக்கு நிரதிசயபுருஷார்த்த மென்னு மிடத்தை நான் அறியாதபடி சப்தாதி விஷயங்களைக் காட்டி என்னை ப்ரமிப்பித்துப்போகாநின்றாய் என்கிறார்.

[குது இத்யாதி] - (குது - உறுவது.) “இவ்வாத்மாவுக்கு விஷயப்ராவண்யம் நாசமேது பகவதநுபவம் உஜ்ஜீவநம்” என்று, நான் அறியாவகை - இது நான் அறியாதபடி, [ஓரை வரைக்காட்டி-சுழற்றி] - நான் உறுவதறியாதபடி சப்தாதி விஷயங்களைக் காட்டி ப்ரமிப்பித்து; உன்மத்தகாய் தின்னப்பண்ணி. [உன்னடிப்போது நான் அனுகாவகைசெய்து] - உன் திருவடிகளாகிற செவ்விப்பூக்களை நான் கிட்டாதபடி பண்ணி. மயிர் கழுவிருக்கிறவனைச் செவ்விப்பூச் சூடாமம் தடுப்பாரைப்போலே. [போதிகண்டாய்] கூடநிற்கில் இதெல்லாம் பட வந்தேன் லீர்! “கூடநிற்கில் கண்ணோட்டம் பிறக்கும்” என்று கடக்கப் போவாரைப்

போலே. 'நீர் சொல்லுகிறவையெல்லாம் நமக்குச் செய்யவரிது காணும், என்ன, 'ஓம், நீ அரியவை செய்யமாட்டாயிதே, என்கிறார் - [யாதும் யாவரும்] என்றுதொடங்கி. சேதநாசேத நங்கனொன்றும் பிறிகதீர்ப்படாதபடி. உன் வயிற்றிலே வைத்து ஒருபவனாய் முகிழ்விரியாத தோர் ஆலந்தளிரின்மேலே, உனக்கு ரக்ஷகர் வேண்டுவதோர் அவஸ்தையைப் ப்ராபித்துக் கண்வளர்ந்தருளுவா னெருத்தனல்லையோ? அரியவை செய்யவல்லீ என்பதுமீடத்துக்கு ஒரு பழங்கதை சொல்லவேணுமோ? [வினையென்கினை தீர்மருந்தே] - பாபமே நிரூபகமான என்னுடைய பாபம் போக்கும் மருந்தாக வல்லவனே! என்னுடைய சப்தாதிவிஷயப் ப்ராவண் யத்தைப் போக்கி என்னை இப்படித் துடிப்பித்தவனல்லையோ!

தீர்மருந்தின்நிஐந்துநோயடுஞ் செக்கிவிட்டுத்திரிக்குமைவரை*

நேர்மருங்குடைத்தாவடைத்து நெகிழ்ப்பானெக்கின்றாய்*

ஆர்மருந்தீனியாகுவார்! அடலாழியேந்தியகார்வன்குலம்*

வேர்மருங்கறுத்தாய்! விண்ணுளார்பெருமானேயோ!

(5)

ஓ.—அஞ்சாம்பாட்டில், “அப்ரதிக்ரியமாம்படி விஷயங்களாலும் இந்திரியங்களாலும் நலிவித்து என்னை நீ கைவிட்டால் வேறு எனக்கு ரக்ஷகர் உண்டோ?” என்கிறார். [ஐந்து நோய் என்று தொடங்கி] - ஐந்து விஷயங்களுமாகிற நோயாலே இவ்வாத்மாவை முடிக்கவல்லவாய் உடம்பாகிற ரெக்கிலேயிட்டுத் திரிக்கும் ஐந்து இந்திரியங்களையும் எதிரும் பார்ச்சவர்களிலும் நிறுத்தி என்னைக் கைவிடுவாரெப்போலே இருந்தாய். [ஆர்மருந்து என்று தொடங்கி] - ப்ரதிபக்ஷத்தை அடர்க்குந்திரு வாழியை ஏந்தி ஆத்ரிதர்க்கு ப்ரதிகூலரான அஸுரரை நிக்ஷேபமாக்கினை நீ உபேக்ஷித்தால், இனி பரிஹரிக்கவல்லார் ஆர்? [விண்ணுளார் பெருமானேயோ] - “ஹா! ராம ஹா! லக்ஷ்மண என்னுமா யோலே, தமக்கு உறவுமுறையாரான அபர்வறுமாமரர்களையும் எம்பெருமானையும் நினைத்துத் தம்முடைய ஆர்த்தியாலே கூப்பிடுகிறார்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், “விஷயங்களாலும் இந்திரியங்களாலும் அப்ரதிக்ரியமாம்படி நலிந்து, என்னை நீ கைவிட்டால் வேறு ரக்ஷகர் உண்டோ?” என்கிறார். [தீர்மருந்தின்நி] - ப்ரதிக்ரியை இல்லாதபடி. ப்ரதிக்ரியை உண்டாகில் ஆறியிருக்கலாம்போலே. [ஐந்து நோய்] - சப்தாதிகள். [அடும் செக்கு] - இவ்வாத்மாவை முடிக்கும் சரீரம். அதிலே ப்ரவேசித்து நெருக்கும் ச்ரோத்ராதிகளை; சரீரத்திலே ப்ரவேசிப்பித்து சப்தாதிகளைக்காட்டி நெருக்குகிற ச்ரோத்ராதிகளை, நெருடைத்தாகவும், மருங்குடைத்தா ப்ரவேசிப்பித்து சப்தாதிகளைக்காட்டி நெருக்குகிற ச்ரோத்ராதிகளை, நெருடைத்தாகவும், மருங்குடைத்தா கவும், அடைத்து - முன்பும் பார்ச்சவத்திலும் நிறுத்தி. [நெகிழ்ப்பானெக்கின்றாய்] - “நீயே ரக்ஷகன்” என்கிற விச்வாஸத்தையும் நெகிழ்ப்பாரெப்போலே இருந்தாய் என்னுதல்; கைவிடுமாபோலே இருந்தாய் என்னுதல். [இனி - ஆர்மருந்து - ஆகுவார்] - ரக்ஷகனான நீ உபேக்ஷித்தால், ஆர் மருந்தாகுவார்? பிறர் இல்லாத அற்றைக்கு “நீதுனை” என்றிருக்கலாம்; நீ கைவிட்டால், நோக்கக்கடவாருண்டோ? மருந்தா வது எது? என்னுதே. “ஆர்” என்கிறது - “ஒரு பரமசேதானே மருந்தாவான்” என்றிருக்கிறார். “நிர்வாணம் பேஷஜம் பிஷக்”. [அடலாழிஇத்யாதி] - யுத்தோக்முகமான திருவாழியைஏந்தி, வலிதான அஸுரர்குலத்தைப்பக்கவேரோடேவாங்கினவனே! நீ உபேக்ஷித்தால் நான் ரக்ஷித்துக்கொள்ளலோ? பிறர் ரக்ஷிக்கலோ? [விண்ணுளார்பெருமானேயோ] - நித்யஸாலிகளுக்கு ஒலக்கங்கொடுத்திருக்கிற படியை அறுஸந்தித்து “நான் அதுக்கு அசலாவதே” என்று கூப்பிடுகிறார். “ஹா! ராம ஹா! லக்ஷ்மண” என்னுமாபோலே; உறவுமுறையாரான நித்யஸாலிகளையும் அவனையும் நினைத்துத் தம் ஆற்றமுமையாலே, அங்கே சென்று கேட்கும்படி கூப்பிடுகிறார்.

ஈ.—அஞ்சாம்பாட்டு. ‘விஷயங்களாலும் இந்திரியங்களாலும் அப்ரதிக்ரியமாம்படி நலிந்து என்னை நீ கைவிட்டால் வேறு ரக்ஷகர் உண்டோ? என்கிறார்.

[தீர்மருந்தின்நி] - வேறொரு ப்ரதிக்ரியை யுண்டாகிலும் ஆற்றலாம்பிறே; ஸர்வசக்தி யாலும் போக்கப்போகாதாகாதே. [ஐந்துநோயடும் செக்கிவிட்டு] சப்தாதி விஷயங்களாகிற

கோயாலே இவ்வாத்மாவை முடிக்கும் சரீரமாகிற செக்திலே யீட்டு. [திரிக்குமைவரை] - பாதிக்கிற ச்ரோத்ராதிகளை. சரீரத்திலே ப்ரவேசிப்பித்து சப்தாதி விஷயங்களைக் காட்டி நெருக்குகிற ச்ரோத்ராதிகளை. [நேர்மருங்குடைத்தாவடைத்து] - எதிரும் பக்கங்களுமாக அடைத்து. அபிமர்யு என்றொரு பாலனை நலிகைக்கு அதிரதமஹாரதர்களடங்கலும் சூழப் போந்தாப்போலே, இந்திரியங்களைக் கையடைப்பாக். [நெகிழ்ப்பாடுகக்கின்றாய்] இதுவோ தான் எனக்கு மிலைநித்தப்புகுமிறது? "இங்ஙனேதான் செல்லுமிறதோ" என்று இருக்க கொண்ணுதபடி உன்பக்கல் பண்ணினவிச்வாஸத்தையும் குலையாசின்ருய். ஆனால் நம்படி இதுவாநில், உமக்கொரு பரிஹாரந்தேடிக் கொண்டாலோ என்றான்: [ஆர்மருந்தினியாகுவார்] என்னிடையாட்டம் பிறர்க்குக் கொடு காரியமில்லை: நான் நோவுபடாநின்றேன், நீ கைவாங் கினாய்; ஆனபின்பு, எனக்கு ஒரு ரக்ஷகருண்டோ? நானும் பிறருமில்லாதவன்று நீயுண்டு: நீ எரிட்டவன்று ஆருண்டு? "ஆனால் நீரோ?" என்றான்; நானும் கையுந்திருவாயியுமாயிருந்தே னாகில் நான் என்னை நோக்கிக்கொள்ளேனோ? மருந்தாம்போதும் ஒருசேதநன் வேணுமாகாதே. "மருந்தும்பொருளும் அமுதமுந் தானே"யிறேயிவர்க்கு. [அடலாழியேந்தி யகரர் வன்குலம் வேர்மருங்கறுத்தாய்] - யுத்தோர்முகமான திருவாயியைஎந்தி அஸுரருடைய வலிதான குலத் தைப் பக்கவேரோடே வரங்னைவனே! அவ்வாஸனையோ உம்மைநலிநிறது? [விண்ணுளார் பெருமாளேயோ] - ஒருத்தன் சிறையிருக்க, பிதாசும் மாதாவும் ப்ராதாக்களுமாய்க் கல்யாணஞ் செய்யக் கண்டு தான்கூடப்பெறுதே நோவு படுமாபோலே, கித்யஸூரிகளும் பிராட்டியும் அவனுமாகப் பரமபதத்திலே யிருக்கிறபடியை அநுஸந்தித்து அங்கே கேட்கும்படி கிடந்து கூப்பிடுகிறார். *ஹாராம ஹாலக்ஷமண ஹாஸுமிதோ* என்று பிராட்டி தனியே கிடந்து கூப்பிட் டாப்போலே, பரமபதத்திலிருப்பும் அணிகலங்கும்படி கூப்பிடுகிறார்.

விண்ணுளார்பெருமாற்கடிமைசெய்வாரையுந் செறும்ஐம்புலனிலை*

மண்ணுளென்னைப்பெற்றால் என்செய்யாமற்றுநீயும்விட்டால்?*

பண்ணுளாய்! கவிதன்னுளாய்! பத்தியினுள்ளாய்! பரமீசனே! வந்தென்

கண்ணுளாய்! நெஞ்சுளாய்! சொல்லுளாய்! ஒன்றுசொல்லாயே. (8)

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், எத்தனையேனும் அளவுடையாரையும் நலியவல்லவான இந்திரியங்கள், நீ கைவிட்டால், அதிதூர்ப்பலனான என்னை எல்லா அநர்த்தமும் படுத்தாவோ! என்கிறார். [விண்ணுளார் என்று தொடங்கி] - அயர்வறுமமரர்கள் ஸம்ஸாரத்திலே எம்வெருமானுக்கு "அடிமை செய்யவேணும்" என்று வந்துபுகுரிலும் அவர்களையும், நலியவல்லவான ஐந்து இந்திரியங்கள் இவை. எம் பெருமானுக்கு அடிமை செய்யும் இங்குண்டான வைஷ்ணவர்கள் என்றுமாம். [மண்ணுள் இத்யாதி] - தனக்கு நிலமான ஸம்ஸாரத்திலே, அதிதூர்ப்பலனான என்னை விஷயமாகப் பெறுவதுக்குமேலே ரக்ஷக னான நீயும் விட்டால் எப்பாடு படுத்தா? [பண்ணுளாய் என்று தொடங்கி] - என்னுடைய சகஷுராதி யும்உன்னாலல்லது செல்லாததான எந்தகசையையும் அநுஸந்திப்பதும்செய்து நினைத்தது முடிக்க வல்லையுமாயிருக்கிற நீ வந்து, இந்திரியங்களாலுள்ள நலிவுதீர்த்து நான் உன்னைப் பெறும் விரகு சொல்லவேணும்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், அளவுடையாரையும் நலியவல்லஇந்திரியங்கள், நீகைவிட்டால் தூர்ப்பலனான என்னை என்படுத்தா? என்கிறார். [விண்ணுளார் இத்யாதி] - அயர்வறுமமரர்களதிபதிக்கு அவர்களோடே கூட அடிமைசெய்ய ருசியுடையாரையும் விஷயங்களிலேழட்டி நலியும்இந்திரியங்கள் இவை. விரக்தனான விச்வாயிதரனையும், கைங்கர்யருசியுடைய மஹாராஜரையுங்கூட நலிந்ததிறே. விண்ணுளராய், "ஸ்ர்வ ஸ்வாயியாயிருக்கிறவனுக்கு அடிமை செய்யவேணும்" என்று இங்கேவரிலும், "எனக்கு" என்னப் பண்ணும் இந்திரியங்கள்: பெரிய திருவடி, "பிராட்டிமாரையும் தேவரையும் நான் வலறித்தேன்" என்றானி ரே [மண்ணுள்] - தம் நிலமான ஸம்ஸாரத்திலே. [என்னைப்பெற்றால்] - ஸம்ஸாரிகளுக்கும் அவ்வருள

மிருக்கிற என்னைப்பெற்றால். [என்செய்யா] - இந்திரியங்கள் அளவுடையாரையும் அகப்படுத்த வல்லவை; அவை, அகப்படுத்த வேண்டாதே மேல்விழுமவன் நான்: ஆனால், எல்லாம் படுத்தாவோ? [நீயும்விட்டால்]- இந்திரியவச்யதையைப் போக்கக்கடவ நீயும் உபேக்ஷித்தால் எல்லாவந்ததமும் படுத்தாவோ? [பண்ணுளாய்] - என்னுடைய ஆர்த்தஸ்வரம் அறியாதிருக்கிற யல்லை! [கவிதன்னுளாய்] - அவ்வார்த்திக்கு ஆசிரயமான உக்தி கேளாதிருக்கிற யல்லை! [பத்தியினுள்ளாய்] - இத்தைச் சொல்லுவிக்கிற ஆற்றமையை அறியாதிருக்கிற யல்லை! [பரமீசனே] - இந்திரியங்களுக்கும் ஈசனே! என்னைப்போலே அசக்தனாய்த்தான் இருக்கிறயோ? [கண்ணுளாய்] - அஸங்விஹிதனல்லை. [நெஞ்சுளாய்] - ஹ்ருதி ஸத்திதன். [சொல்லுளாய்] - கவிதன்னுளாய் என்று பாசாஞ்சொல்லிற்று; இது வாகிந்திரியத்தைச் சொல்லுகிறது [வந்து - ஒன்று சொல்லாய்]-அர்ஜுனனுக்குப்போலே வந்து "மாக்ச:" என்று சொல்ல வேணும்.

நடு.—ஆறும்பாட்டு. அளவுடையாரையும் நலியக்கடவ இந்திரியங்கள், நீயும் கை விட்டால், தூர்ப்பலனான என்னை என்படுத்தா? என்கிறார்.

[விண்ணுளார் பெருமாற்கு இத்யாதி] - அயர்வறுமமரர்களதிபதிக்கடிமை செய்வாரையும் செறும். [பெருமாற் கடிமை செய்வாரையும் செறும்] - ஒக்கப்பிறந்து இளையபெருமாளைப் போலே யடிமைசெய்து திரிவாருண்டிறே. விண்ணுளாராய்ப் பெருமாற் கடிமை செய்வாரையும் செறும். திருவடியையுமசுப்பட "எனக்கு" என்னப் பண்ணீற்றிறே. ஸமுத னென்கிற ஸர்ப்ப விசேஷம் திருவடிகளிலே சென்றுவிட்ட, பெரியதிருவடி ஒடிச்சென்று, "எனக்கு ஆமீஷமாயிருக்கிற இத்தைக் கைக்கொண்டு நோக்குவதே" என்று வெறுத்து, "தேவாரையும் நாய்ச்சிமாரையும் நெடுங்காலம் வலித்துக்கொண்டு திரிந்தேன்; நான் என் பெற்றேன்?" என்றுனிறே. இதிறே ஸம்ஸாரஸ்வபாவ மிருக்கும்படி. அவன்தான் அவதரித்து சோகிப்பது மோஷிப்பதானுப்போலேயாயிற்று இவர்களும். அன்றிக்கே அயர்வறுமமரர்களதி பதியாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரனுக்கு. ஸம்ஸாரத்திலே முழுஷுக்களாய்க் கைங்கர்யத்திலே யவகாஷித்திருக்கக்கடவரானவர்களையும் நெருக்கக்கடவ இந்திரியங்களிலை. ஒரு விச்வாமித்ர ஸுக்ரீவாதிகளைக் கண்டோமிதே. ஜ்ஞாநாதிகளுள் விச்வாமித்ரனகப்பட ஒருவிஷயத்தின் காற் கடையிலே நெடுங்காலங்கிடந்தானிறே. பெருமானுக்குப் பரிவரானமஹாராஜர், பெருமானி மின்னுக்கும் இடிக்கும் இரையாகவிட்டுவைத்து நாறுமாலம் இந்திரியபரவசராய் அவ்வழி யென்று நினைத்திலிறே. [மண்ணுள் இத்யாதி] - இவர்தாம் விண்ணுளாரில் ஒருவராகாதே தான்? இவற்றுக்குத் தந்லைமாவது, நான் இவையிருந்த இடந்தேடிச்சென்று கழுத்திலே சுயிற்றிட்டுக்கொடு நிற்க வல்லேனெருவனாவது; இங்வளையிருக்கிற என்னைப்பெற்றால் இவை என்னண்ணா? [மற்று நீயும்விட்டால்] - எல்லாரும்விட்டு, விழுந்துதறிக்கும் பூரியான நீயும் விட்டால், ரக்ஷகனான நீ விட்டிலையாகில், மஹாராஜர் வானியை வென்றாப்போலே நானும் இந்திரியங்களை வெல்லேனோ? "தல்யாஹம் நிக்ரஹம்மயே வாயோரிவ ஸுதுஷ்கரம்" என்றுனிறே. காற்றை ஒரீடத்திலே கட்டிவைக்கலிறே மநஸ்ஸை நியமிக்கலாவது? "இந்திரியஜயம்" "அரிது என்று சொல்லுகிறாயாகில் நம்பக்களிலே மநஸ்ஸைவை" என்றருளிச்செய்த நீயும் விட்டால், "நான் விட்டிலேனீ! உம்மை விடுகையாவதென்?" என்றுன்; ஆகில் நீ அஸங்விஹிதனுயோ அசக்தனுயோ நான் இழக்கிறது? [பண்ணுளாய்] - என்னுர்த்தஸ்வரம் கேளாதிருக்கிற யல்லை! [கவிதன்னுளாய்] - என்னுடைய ஆர்த்திகர்ப்பமான உக்தி கேளா திருக்கிறயல்லை! [பத்தியினுள்ளாய்] - இப்படி சொல்லுவிக்கிற ஆற்றமை யறியாதிருக்கிறயல்லை! [பரமீசனே] - உனக்கு முடியாததென்று உண்டாயிருக்கிறயல்லை! உன்சேஷிதவம் ஏறிப் பாயாத இடமுண்டோ? [இந்திரியங்களுக்கு மீசனே] இது கிடக்கிறது; நீதான் முன்பே செய்யாத தொன்றுண்டோ? என்கிறார். "ஆனால் இனிச் செய்யவேண்டுவதில்லை" என்றுன்; நானும் நீ செய்த அம்சத்தில் குறையுண்டென்கிறேனல்லேன்; நீ செய்யாத அம்சத்தையிறே சொல்லு கிறதென்கிறார். [என் கண்ணுளாய் நெஞ்சுளாய் சொல்லுளாய்] - பாஹ்யகரணம் களுக்கும் ஆந்தரகரணத்துக்கும் உன்னைப்பொழிய விஷயமுண்டோ? நெடியானேயென்று கிடப்பது, உன்னைமெய்கொள்ளக்காணவிரும்புவது, வஞ்சனேஎன்பதாயிறே அவையிருப்பது.

சொல்லுசாயென்ற பாகரஞ்சொல்லிற்று: சொல்லுளாயென்று - வாழித்தீயத்தைச் சொல்லுமே. ஆனால், நம்மைச் செய்யச் சொல்லுகிறதென்? என்ன, [வந்து ஒன்று சொல்லாயே] எனக்காக நாலடி நடந்து வந்து, நீ யஞ்சாதே கொள் என்று - என்னை, *மாகசு;* என்ன வேணும் உன்னைப்பாவத்தில் எனக்கு அதிசங்கை உண்டோ? என் கண்காண வந்து ஒன்று சொல்லுகையன்றோ எனக்குத்தேட்டம் என்கிறார்.

ஒன்றுசொல்லியொருத்தினிலிநிற்கிலாத ஓரைவர்வன்கயவரை*
என்றுயான்வெல்கிற்பன் உன்திருவருளில்லைபேல்*
அன்றுதேவரகரர்வாங்க அலைகடலரவமளாவி*ஓர்
குன்றம்வைத்தவேந்தாய்! கொடியேன்பருகின்னமுதே! (7)

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், நீ உபேகித்தால், அதிகக்லமான இந்திரியங்களை என்னால் வெல்ல உபாயம் உண்டோ? என்கிறார். [ஒன்று என்று தொடங்கி]-ஒன்றைச்சொல்லி ஒருவழியில்லாத அதி க்லமாய்த் தனித்தனியே ப்ரதாநமான ஐந்து இந்திரியங்களையும் நீ உன்கருபயாலேவென்று தாராமாகில் வெல்ல உபாயமில்லை. [அன்று தேவரகரர்வாங்க] - தேவர்களும் அகரர்களும் வலிக்க. அவர்கள் மாட்டாதே கைவாங்க என்றுமாம். [அலைஎன்று தொடங்கி] - அலைகையாலே கடைய அரிதான கடலிலே வாஸுனையச்சுற்றி மந்தரயர்வதத்தை வைத்த என் நாதனுமாம், தேவர்களைப்போலே நீ தந்தத்தைக் கொள்ளாதே உன்னையே ஆசைப்படுகிற எனக்கு நிரதிசய போக்யனுமானவனே.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், நீ உபேகித்தால் அதிலேலமான இந்திரியங்களை என்னால்வெல்ல உபாய முண்டோ? என்கிறார். [ஒன்றுசொல்லியொருத்தினில் நிற்கிலாத] - ஒருவிஷயத்திலே சாபலத்தைப் பன்னரி அது கைப்புகுருந்தனையும் அதிலே நிலைநிலைவாத. ஒருத்து-ஒருமைப்பாடு. [ஓர்ஐவர்] - ஒருவர் நினைத்தந்தை ஒருவர்கிணையதே தனித்தனியே ப்ரதாநராயிருக்கை. [வன்கயவரை] - வன்மையாலே காரியம் கொள்ளக்கடவராய், கயவராய்-க்கலராய், முகம் பழகப்பழக பாதகராகை. [என்றுயான் வெல்கிற்பன்] - என்று நான் இவற்றை வென்றுதலைக்கட்டக்கடவேன். [உன்திருவருள் இல்லைபேல்] - உன்னருள் பெற்றேனாகில், நானும் இவற்றை வென்றுதலைக்கட்டேனோ? உன்னருள் பெறுகையாலே அர்ஜு ஐகன் ஐயத்ரத்தை ப்ரதிஜ்ஞைபன்னரிவென்றிலனோ? மஹாராஜர் உன்னை அன்னை கொண்டு வாலியை விரலித்திலரோ? [அன்று தேவர் இதயாதி] - ப்ரயோஜனார்தாபரரும் உன்னருளாலே ஸ்வாபிமதம் பெற்றிலர்களோ? [அன்று] துர்வாஸச்சாபோபஹதரான அன்று. [தேவர் அகரர்வாங்க] - தேவர்களும் அஸுரர்களும் ஸங்கதராய்க் கடல்கடையப்புக்கு இளைத்துக் கைவாங்க என்னுதல். வாங்கல் என்று - வலித்தலாய்த் அவர்கள் கடைந்தாராய், தலைக்கட்டும்படி என்னுதல். [அலைகடல்] - கடிமிகமான கடலிலே. [அரவமளாவி] - வாஸுகியைச்சுற்றி. [ஓர்குன்றம்வைத்த] அத்விதீயமான மலையை வைத்தனாய்ப்பம் அம்ருதம் கிளருந்தனையும் தானே திரியும்படியாகவாயிற்று. [எந்தாய்] - அச்செயலைக்காட்டி என்னை எழுதிக்கொண்டவனே! [கொடியேன் பருகின்னமுதே] - தேவர்களைப் போலே நித்யத்வத்தைக்கொள்ளாதே உன்னையே ஆசைப்படுகிற எனக்கு நிரதிசயபோக்யனுமானவனே! தேவர்களைப்போலே உப்புச்சுற்றிலே த்ருப்தனாகப்பெற்றிலேன். தோளும் தோள்மலையுமாய்க் கடலைக் கடவிற போதை அழகாயிற்று. இவர்க்கு அம்ருதம். இவருடைய அம்ருதம் விஸஜாதீயமான பிருக்கிறபடி.

ஈடு.—ஏழாம் பாட்டு. நீ உபேகித்தால், அதி க்லமான இந்திரியங்களை என்னாலே வெல்ல உபாயமுண்டோ? என்கிறார்.

[ஒன்று சொல்லி] *ராமோ த்வீர் நாபிபாஷுதே* என்பாரைப் பற்றிப் பயங்கெட்டிருக்கிறதேனோ? அவ்வனையாகில், *ஏதத் வ்ரதம் மம* என்றதுவும் தப்பாதிதே. [ஒன்று சொல்லி யொருத்தினில் நிற்கிலாத] - ஒரு வார்த்தையைச் சொல்லி அதுக்கிடான ஓரர்த்தத்திலே நிற்கக் கடவதல்லாத. ஒரு விஷயத்தைச் சொல்லி, அது அநுபவிக்குந்தனையும் ஓரிடத்திலேயேயில்லாத.

வண்ணியருளவேணும்! [இமையோர் தம் குலமுதலே] - நித்யஸூரிகள்ஸமுஷ்ணத அடிமைகொண்டு உத்திகிப்பித்தவனே! நித்யஸூரிகளை அடிமை கொள்ளுமாபோலே, நானும் அடிமை செய்யும்படி **வண்ணியருளவேணும்** என்கை. ஒரு விழுதிக்காகத் தாயும் தந்தையுமாய் அவர்கள் சிந்தித்து ஏத்தித் **தொழும்பு அருளிக்கொண்டிருக்கிறவனே!**

கடு.—எட்டாம்பாட்டு. என் ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தை யறுத்து, நான் மனோவாக்காயங் **கனாவே** உன்னை நிரந்தரமாக அநுபவிக்கும்படி பண்ணியருளவேணும் என்கிறார்.

[இன்னமுதெனத்தோன்றி] - விபாகத்தில் ப்பலிக்குமது முகப்பிலே யாகப்பெற்றேனாகில் கைவிடலாம் கிமர். *அக்ரேஷ்மருதோபம்* இதே; பரிணாமத்தில் விஷமிதே. விபாகத்தில் ப்பலிக்குமது உபக்ரமத்தே தோன்றிற்றாகில் மேல்விழாதொழியலாயிற்று. பழியும் தர்மஹாஸியுமாய், மேல்நரகமானாலும் விடப்போகாதிருக்கை. ப்ரக்ருதி ப்ரக்ருதங்களுக்கு இங்ஙனே பொருதன்மையுண்டு; த்ருதராஷ்ட்ரனோ டொக்கும். அகவாயில் தர்மருசியின்றிக்கே இருக்கச் செய்தே, வாயாலே அநுகூலம் போலே இருக்குமவற்றைச் சொல்லாநிற்கும் அவனும். [ஓரவர்] - தனித்தனியே ப்ரபலமாய் அத்விதீயமான சப்தாதி விஷயங்கள் ஐந்தும். [பாவரையும் மயக்க] - கூடாத்தரான மநுஷ்யரோடு. அனவுடையரான ப்ரஹ்மாதிகளோடு வாசியற அறிவு கெடுக்கும்படிக்கிடாக. [நீவைத்த] ஸர்வசக்தியான நீ வைத்த. தன்னாலே ஸ்ருஷ்டமாயிற்றது என்றறியாதே, "அதிலே ஒரு போக்யதை யுண்டு" என்று ஸ்ப்ருஹை பண்ணுகிறானிறே ப்ரஹ்மா. [முன்னமாய் மெல்லாம்] - அநாதியான ஸம்ஸாரத்தையெல்லாம். [முழுவேரரிந்து] - ஸவாஸநமாகப் போக்தி. [என்னை] - ஸம்ஸாரபயபீதனை என்னை. செய்த அம்சத்தே த்ருப்தனாயிருக்குமிதே அவன். "ஐஞ்ஞாநலாபம் பண்ணிக்கொடுத்தோம்" என்றிறே அவனிருக்கிறது. அதுபோராதிறே; ஸம்ஸாரத்தை ஸவாஸநமாகப் போக்கவேண்டி யிருக்குமிதே இவர்க்கு. [உன்சின்னமூர் திருமூர்த்தியும்] - "தவளவொண்சங்கு சக்கரம்" என்றும் "வலக்கையாழி யிடக்கைச்சங்கம்" என்றும் "அரவிந்தலோசனன் என்றுஞ் சொல்லுகிற படியே நிவ்யாயுதங்களையும் அவற்றுக்கு ஸத்ருசமான திருமேனியையும். [சிந்தித்து இத்தபாதி] இவற்றை கெஞ்சாலே யநுஸந்தித்து, உள்ளடங்காமல் வாய்விட்டு ஸ்தோத்ரம்பண்ணி, **ரீங்கைத் திருவடிகளிலே விழும்படிக்கு** ஈடாக எனக்கு அருளவேணும். வாயாலேயொன்று சொல்லாநிற்க, கெஞ்ச வேறேயொன்று நினைத்தல், 'உனக்கு சேஷம்' என்று வேறே போரிடத்தே தொழில் செய்தல் செய்கை யன்றிக்கே, மனோவாக்காயங்கள் மூன்றும் உன் பக்களிலே ப்ரவணமாய்ப்படி பண்ணியருளவேணும். [என்னம்மா] - எனக்குத் தாய்போல் பரிவானவனே! இச்சப்தம் வசிக்கிறபடி:—அம்மே என்கிறதிலே ஸம்போதநவசநமாகை யாலும் சேதனைச்சொல்லுகையாலும் ஆகாரமேற்று விளியாய் அம்மா என்று கிடக்கிறது. [என்கண்ணு] - அந்தப்பரிவை அர்த்தத்தகரியாகாரியாக்கினவனே! [இமையோர் தங்குலமுதலே] - ஒரு நாட்டுக்காக உன்னைக் கொடுத்துக்கொண்டு இருக்கிறவனல்லையோ? அநேகர் ஆசைப் பாடு ஒருவனுக்கு உண்டானால் கொடுக்கலாகாதோ? [என்னம்மா] - இத்தபாதிக்கு - எனக்கு ஸ்வாமியாய், ஸ்வத்தை நசிக்கக் கொடுக்கவொண்ணாது என்று க்ருஷ்ணனாய் வந்து அவதரித்து என்னை கோக்கினவனே! அவதாரம் ஸர்வஸாதாரணமாயிருக்கச் செய்தே, இவர் தமக்காகச் செய்ததென்றிருப்பரே. மனோவாக்காயங்கள் மூன்றும் ஒருங்கி உன்பக்களிலே ப்ரவணமாய் **உடி ஒரு நாட்டுக்குப் பண்ணிக்கொடுத்த நீ**, அத்தை எனக்கொருவனுக்கும் செய்யத்தட்டென்?

குலமுதலுந்நீவினைக் கொடுவன்குழியினில்வீழ்க்குமைவரை*

வலமுதல்கெடுக்கும் வரமேதந்தருள்கண்டாய்*

நிலமுதலினியெவ்வுலகுக்கும் நிற்பனசெல்வனவென*பொருள்

பலமுதலிபடைத்தாய்! என்கண்ணு! என்பரஞ்சுடரே!

ஒ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், ஸாநுபந்தமாக முடிக்கவற்றான பாபங்களை வினைக்கும் விஷயங்களிலே ஆத்மாவைத் தள்ளும் இந்திரியங்கள் என்னை நலியாதபடி பண்ணியருளவேணும் என்கிறார். [குலமென்று தொடங்கி] - குலத்தை அடியோடே முடிக்கவற்றான மஹாபாபங்களை விளைப்பனவுமாய் துஷ்பரிஹரமாய்ப் புக்காரைத் தன்பக்கலிந்தின்று போகாதபடி முடிக்கவற்றான சப்தாதி விஷயங்களிலே புகத்தள்ளும் ஐந்து இத்திரியங்களையும். [வலம் என்று தொடங்கி] - பலத்தை முதலிலே கெடுக்கும் ப்ரஸாதங்களைப் பண்ணியருளவேணும். [நிலமுதல் என்றுதொடங்கி] - பூமிதொடக்கமாக மற்றும் எல்லாலோகங்களுக்கும் ஸ்த்தாவரஜங்கமாத்மகமான அநேக பதார்த்தங்களையும் முதலிலே உண்டாக்குவதுஞ்செய்து எனக்குபய்யனாய் நிரதிசயபோக்யனுமானவனே! நினைத்தது செய்யவல்லையாய் எனக்கு உபகாரகனுமான நீ என்னுடைய இந்திரியபாதையைப் போக்கியருளவேனுமென்று கருத்து.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஸாநுபந்தமாகமுடிக்கும் விஷயங்களிலே ஆத்மாவைத்தள்ளும் இந்திரியங்கள் என்னை நலியாதொழியவேணும் என்கிறார். [குலமுதல் அடும்] - குலத்தை அடியோடே முடிக்கவற்றாக. ஒருவன் செய்தபாபம் அவனளவிற்போகாது, குலமாக முடிக்கும். [தீவினை] - இப்படிப்பட்ட மஹாபாபங்களை விளைக்கவற்றாய், கொடிதாய் - துஷ்பரிஹரமாய். [வன்குழி] - வலிய குழி. புக்கால் கால்வாங்கவொண்ணாத சப்தாதிகளிலே. [வீழ்க்கும்ஐவரை] - புகத் தள்ளும் ச்ரோத்ராதிகளை. “நஹி தர்மவிருத்தேஷு பஹ்வபாயேஷு கர்மஸு, மூலகாதிஷு ஸஜ்ஜந்தே புத்திமந்தோ பலத்விதா:” என்று மால்யவான் ராவணனுக்குச் சொன்னானிறே. [வலமுதல் இத்யாதி] - இந்திரியங்களுடைய பலத்தை வாஸனையோடே போக்கவல்லேனும்படி ப்ரஸாதங்களைப் பண்ணியருளவேணும். [நிலமுதல் இத்யாதி] - பூமிதொடக்கமாக மற்றுமெல்லாலோகங்களுக்கும் ஸ்த்தாவரஜங்கமாத்மகமாயுள்ள அநேக பதார்த்தங்களையும் முதலிலே படைத்தாய். ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜனம் மோக்ஷமான வின்பு அதுதான் பெறவேண்டாவோ? என்கை. [என் கண்ணு என் பரஞ்சுடரே] - எனக்குபய்யனாய் நிரதிசயபோக்யனுமாய் உள்ளவனே! ஸர்வ சக்தியாய் எனக்குபய்யனாய் போக்யனுமான நீயே என் இந்திரியபாதையைப் போக்கியருளவேணும்.

ஈ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஸாநுபந்தமாக முடிக்குமதான பாபங்களை வினைக்கும்) விஷயங்களிலே ஆத்மாவைத் தள்ளும் இந்திரியங்கள் என்னை நலியாதபடி பண்ண வேணுமென்கிறார்.

[குலமுதல் இத்யாதி] - ஒருவன் பண்ணின பாபம் அவன் தன்னளவிலே போகையன்றிக்கே குலமாக முதலற முடிக்கவற்றான பாபங்களை விளைக்கக்கடவதாய் கொடியதாய் அநுபவித்து முடியவொண்ணாதபடியாய், வன்குழியாய் - வலியதாய்க் கால்வாங்க வொண்ணாதபடியான, சப்தாதிவிஷயங்களாகிற குழிகளிலே தள்ளக்கடவதான இந்திரியங்களை. “நஹி தர்மவிருத்தேஷு பஹ்வபாயேஷுகர்மஸு, மூலகாதிஷு ஸஜ்ஜந்தே புத்திமந்தோ பலத்விதா:” செய்யக்கடவதல்லாததாய் ‘சொல்லுகிற ப்பலத்தினளவல்லாத அபாயங்களையுடைத்தாய், கம்சங்களை முதலற முடிக்கக்கடவதான செயல்களிலே, உன்போல்வாராய்ப் புத்திமரங்களாயிருப்பார் ப்ரவர்த்தியார்கள் காண்!’ என்றுனிறே மால்யவான் ராவணனுக்கு. [வலமுதல் கெடுக்கும் வரமே தந்தருள்கண்டாய்] - இவற்றினுடைய பலத்தை முதலிலே முடிக்கக்கடவதான உன்னுடைய ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணியருளவேணும். நம்மாலே தனியே இங்ஙனே செய்யலாயிருக்குமோ? என்ன; [நிலமுதலித்யாதி] - நீ ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகள் பண்ணுகிறபோது உனக்கு ஆர் துணைப்படச் செய்தாய்? என்கிறார். ஸ்ருஷ்டிப்ரயோஜனம் மோக்ஷமன்றோ? அது பெறவேண்டாவோ? பூமி முதலாக மற்றும் இப்படியுண்டான எல்லா லோகங்களிலும் ஸ்த்தாவரஜங்கமங்களான பலபதார்த்தங்களையும் முன்பே யுண்டாக்கினாய். (இனி மற்றும்) [என்கண்ணு என் பரஞ்சுடரே!] அப்படிப் பொதுவான ரக்ஷணமொழிய, க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்து எனக்கு பய்யனாய், வடிவழகை எனக்கு உபகரித்தவனே! ஒருநாடாக அநுபவிக்கும் வடிவழகை என்னை யொருவனாயும் அநுபவிப்பித்தவனே! அழிந்த ஜகத்தை உண்டாக்கின உனக்கு உள்ளதுக்கு ஒரு குணதாசம் பண்ணுகையரிதோ?

வன்பரஞ்சுடரே! என்றுன்னையலற்றி உன்னினைத் தாமரைகட்டு*
அன்புநீந்திந்தமதுநிற்கச் சுமடுதந்தாய்*
வன்பரங்களைடுத்து ஐவர்திசைதிசைவலித்தெற்றுநின்றனர்*
முன்பரவைகடைந்து அமுதங்கொண்டழர்ந்தியோ! (10)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், அடிமைக்கு விரோதியாய் விஷயாநுபவங்களுக்குப் பாங்கான உடம்பை எனக்குத்தந்தாய்; அதுவே ஹேதுவாக ஐந்து இந்திரியங்களும் பொறுக்கவொண்ணாதபடி என்னை நலியாநின்றன. அவற்றைப் பரிஹரித்தருளவேணும் என்று ஆர்த்திராய் மஹாத்வதியோடு கூப்பிடுகிறார். [என்பரஞ்சுடரே என்றுதொடங்கி] - எனக்கு நிரதிசயபோக்யமானவனே என்று உன்னைக்குறித்துக் கூப்பிட்டு ஸ்ம்ருஹணியமான உன் திருவடிகளிலுண்டான ஸ்நேஹத்தாலே சிதிலனாய்நிற்கையாகிற இப் புகுஷார்த்தத்தை ஒழிய இந்திரியங்கள் சுமத்தின சுமையை யெல்லாம் சுமக்கைக்கு ஈடான சரீரமாகிற சுமமாட்டைத் தந்தாய். [வன்பரங்கள் என்றுதொடங்கி] - துர்ப்பரங்களான விஷயபரங்களைச் சுமத்தி ஐந்து இந்திரியங்களும் திக்குத்தோறும் வலித்து எற்றுநின்றன. ஆச்ரிதாபேக்ஷித பூரணக்ஷமனான நாதனேயோ! இந்திரியங்களைச் சேதநரைப்போலே பேசுவானென்? என்னில்; சிலசேதநர் வேணும் என்றுகோலி பாதிக்குமாயோலே பாதகமாகையால்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், அடிமைக்கு விரோதியாய் விஷயாநுபவத்துக்குப் பாங்கான உடம்பைத் தந்தாய்; அதுவே ஹேதுவாக ஐந்து இந்திரியங்களும் நலியாநின்றன. அவற்றைப் பரிஹரித்தருளவேணும் என்று ஆர்த்தியோடே கூப்பிடுகிறார். [என்பரஞ்சுடரே இத்யாதி] - எனக்கு நிரதிசயபோக்யமானவனே என்று உன்னைக்குறித்து அடைவுகெடக்கூப்பிட்டு, அன்போர்யம் ஒப்பாய் ஸ்ம்ருஹணியமான உன் திருவடிகளிலுண்டான ப்ரேமத்தாலே சிதிலனாய்நிற்கும் அந்தபுகுஷார்த்தத்தை ஒழிய. [சுமடுதந்தாய்] - இந்திரியங்கள் சுமத்தின சுமையெல்லாம் சுமக்கைக்கு ஈடான சரீரமாகிற சுமமாட்டைத்தந்தாய். ராஜபுத்ரன் தலையில் முடியையவாங்கி சுமமாட்டைக் கொடுத்து வழிக்கரையிலேநிறுத்தினால் கண்டார் எல்லாரும் சுமை ஏற்றுமாபோலேயிறே இந்திரியங்கள். இந்திரியபாதைக்கு ஈடான ப்ரக்ருதிஸம்பந்தம். [வன்பரங்கள் இத்யாதி] - நீ தந்த ப்ரக்ருதியோட்டை கர்மபந்தமேஹேதுவாக துர்ப்பரமான விஷயங்களைச் சுமத்தி ஐந்து இந்திரியங்களும் திக்குத்தோறும் வலித்துநலியாநின்றன. முன் கடலைக்கடைந்து, ஆச்ரிதர் அபேக்ஷைமுடிக்கக் கூடியனான நாதனேயோ! கடலைக்கடைந்து அம்ருதத்தை வாங்கித் தேவர்களுக்குக் கொடுத்து அஸூரவர்க்கங்களைப் பறக்க அடித்தாப்போலே, இந்திரியவச்சயநதையையும் பாறவடித்துத் தரவல்லியே.

ஈ.—பத்தாம்பாட்டு. அடிமைக்கு விரோதியாய் விஷயாநுபவத்துக்குப் பாங்கான உடம்பைத் தந்தாய்; அதுவே ஹேதுவாக ஐந்து இந்திரியங்களும் நலியாநின்றன; அவற்றைப் பரிஹரித்தருளவேணும் என்று ஆர்த்தியோடே கூப்பிடுகிறார்.

[என்பரஞ்சுடரித்யாதி] - எனக்கு உன்வடிவத்தைக் காட்டி உபகரிக்குமவனே பென்று உன்னைக்குறித்து அடைவுகெடக் கூப்பிட்டு. [உன்னினைத் தாமரை யித்யாதி] - ஒன்றுக் கொன்று ஒப்பாயிருப்பன இரண்டுசெவ்வீழ்ப்போலே யிருக்கிற உன் திருவடிகளில் போக்யத்தை அநுஸந்தித்து ப்ரேமபரவசனாய் நெகிழ்ந்து நீராய் நிற்கை, இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாகக்கடவது. [அதுநிற்கச் சுமடுதந்தாய்] - ஸ்வரூபமிதுவாயிருக்க, உன்பக்கலீனின்றும் அகற்றி விஷயங்களிலே கொடுபோய் மூட்டக்கடவதான சரீரத்தைத்தந்தாய்: உன்னையநுபவிக்கைக்கு உறுப்பாக தேஹத்தைத் தந்தாயானாய் நீ; அதுதானே எனக்கு இழவுக்கு உடலாயிற்று. ராஜபுத்ரன் தலையில் முடியையவாங்கிச் சுமமாட்டைக்கொண்டு வழியிலே நின்றால், அடியறிவாதார் சுமையெடுத்திக்கொண்டு போமாபோலேயாயிற்று பகவதநுபவத்துக்கு ஈடாகக் கொடுத்த சரீரம் இந்திரியங்களுக்குப் பணிசெய்யும்படியாய்விட்டது. சுமடு - சுமமாடு.

சரீரமாகிற சும்மாட்டைத் தந்தாய். [வன்பரங்களித்யாதி] - அப்ராப்த விஷயத்திலே போனேன் என்றோ நான் இப்போது அஞ்சுகிறது? பொறுக்கலாமளவு சுமையெடுத்ததால் நான் சுமவேனோ? வலியபாரத்தையெடுத்தி. கனத்தசுமையைெடுத்தி. [ஐவர்] - அவர்கள் தான் ஒருவரிருவராகில் நான் ஆற்றேனோ? [திசை திசை வலித்து] - இத்தனைவரும். ஒரு திக்கிலே போகவிழுந்தார்களாகில்தான் மென்ளப் போகேனோ? [எற்றுதின்றனர்] - உடையவனுடையே போக்கு விட்டு நலிந்து -(எற்றுதை - ப்ரஹரிக்கை.) ஒரு துர்ப்பலன்தகையிலே அதிபாரத்தையெடுத்திச் சுற்றும் மின்று தந்தாம்வழியே யிழுத்துக்கொண்டு போகத்தேடுமாபோலேகாணும் இவையும். [முன்பரவையித்யாதி] - கடகைநெருக்கி அதில் அம்ருதத்தை வாங்கி ப்ரயோஜனாத்ரபரரான வர்களுக்குங்கூடக் கொடுக்கக்கடவ மஹாபாஹுமையுடையவனே! என்னுடைய இந்திரியங்களைப் பரவடித்துப்பொகட்டு, கடல்கடைந்த போதை ஒப்பணியோடே கூடின வடிவைக் காட்டவக்கியே!

கொண்டமூர்த்தியோர் மூவராய்க் குணங்கள்படைத்தளித்துக்கொடுக்கும்* அப்புண்டரீகக்கொப்பூழ்ப் புனற்பள்ளியப்பனுக்கே*

தொண்டர்தொண்டர்தொண்டர்தொண்டன்சடகோபன்

சொல்லாபரேதுளிப்பத்தும்*

(11)

கண்டுபாடவல்லார் வினைபோங்கங்குலும்பகலே.

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தார்க்கு நிரந்தரமாக இந்திரியங்களால் ஆத்மாவுக்குவரும் நலிவு போம் என்கிறார். [கொண்ட என்றுதொடங்கி] - குணநுருபமான வடிவையுடைய மூவருமாய் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளையும் பண்ணும் ஸ்வபாவனுமாய். [அப்புண்டரீகம் என்றுதொடங்கி]- ஐகத்ஸ்ருட்யாதிகாரணதயா ப்ரஸித்தமான புண்டரீகத்தோடுகூடின திருநாபியையுடைய ஏகார்க்கணவசாயியான எம்பெருமானுக்கே. [கண்டுபாட] - அநுஸந்தித்துப் பாட.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லார்க்கு, இந்திரியவச்யதைக்கு அடியான பாபம் போம் என்கிறார். [குணங்கள் -கொண்டமூர்த்தி யோர்மூவராய்] - ஸத்த்வாதிகுணநுருபமான வடிவையுடைய மூவராய். [படைத்தளித்துக்கொடுக்கும்] - சதுர்முகாத்ரயாமியாய்மின்று ஸ்ருஷ்டித்து. ஸ்வேநருபேண நின்று பரிபாலனம்பண்ணி, குத்ராத்ரயாமியாய் ஸம்ஹரித்துச் செய்தருளுகிற. [அப்புண்டரீகக்கொப்பூழ்இத்யாதி] - ஐகத்காரணதயா ப்ரஸித்தமான புண்டரீகத்தோடுகூடின திருநாபியையுடைய ஏகார்க்கணவசாயியான ஸர்வகாரணனுக்கே. [தொண்டர் இத்யாதி] - “நான், எனக்கு” என்னப்பண்ணும் இந்திரியவச்யதைக்கு அஞ்சி, சேஷத்வத்தின் எல்லையிலே தாழ்நிற்கிறார். [கண்டு பாடவல்லார்] - இதில்ஒடுகிற பாவத்தை அநுஸந்தித்துப் பாடவல்லார் என்கிறது. தம்முடைய தசையை அநுஸந்தித்தால் பாடவொன்னாது என்றிருக்கிறார். [வினைபோம் கங்குலும்பகலே] - திவாராத்ரம் இந்திரியவச்யதைக்கு ஹேதுவான பாபம் போம் என்னுதல், திவாராத்ரம் அடிமைசெய்கைக்கு விரோதியான பாபம்போம் என்னுதல்.

ஈ.—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழி அப்யஸித்தார்க்கு நிரந்தரமாக இந்திரியங்களால் ஆத்மாவுக்கு வரும் நலிவு போம் என்கிறார்.

[கொண்டமூர்த்தியோர் மூவராய்க் குணங்கள்] - குணங்கள்கொண்ட மூர்த்தியோர் மூவராய். ஸத்த்வாதிகுணநுருபமான வடிவையுடைய மூவராய். குணநுருபமான ஸ்ருஷ்ட்யாதிகள் அந்தந்த வ்யக்திதோறும் பர்யவஸிக்குமிதே. இரண்டில் ஜீவவ்யவதானே நின்று, ஒன்றில் ஸ்வரூபேண நின்றபடி. [படைத்து இத்யாதி] - ரஜோ குணத்தையுடையனாய்க் கொண்டு ஸ்ருஷ்டித்து, தமோகுணத்தையுடையனாய்க்கொண்டு ஸம்ஹரித்து, ஸத்த்வகுணத்தை யுடையனாய்க்கொண்டு இவற்றையையைய ரகஷித்துக்கொடுநிற்கிறபடி. [அப்புண்டரீகம் இத்யாதி] - இவற்றையெல்லாவற்றையும் உண்டாக்குகைக்காக

ஏகார்ணவத்திலேவந்து கண்வளர்ந்தருளினபடியைச் சொல்லுகிறது. ஐகதுத்பத்திகாரணதயா ப்ரஸித்தமான திருநாபிகமலந்தையுடையனாய்க்கொண்டு ஸ்ருஷ்ட்யந்முகனாய் ஏகார்ணவத்திலே கண்வளர்ந்தருளின உபகாரகனுனவனுக்கே, அப்புண்டரீகக் கொப்பூழென்கையாலே - ப்ரஹ்மாதிகள் கார்யமென்னுமிடமும், அவன் காரணபூதனென்னுமிடமும் சொல்லிற்று. ஒருவனுக்கு உத்பத்தியிறே சொல்லவேண்டுமது. *ப்ரஹ்மண: புத்ராய ஸ்யேஷ்ட்டாய ச்ரேஷ்ட்டாய* என்று மற்றையவனுடைய உத்பத்தி தன்னடையேவருமிறே. நான் முகனை நாராயணன்படைத்தான் என்றால் மற்றையவன்பிறப்பும் அநந்தரம் சொல்லுகிறே. இப்படி வேதவைதிகங்கள் சொல்லா நின்றதிறே. [தோண்டரித்யாதி] - விஷயங்களையும் இந்திரியங்களையும் அநுஸந்தித்த நெஞ்சாறஸ்திர, சேஷத்வத்தினுடைய எல்லைவத்திலேபோய் நிற்கிறார்; தாபார்த்தன் மடுவிலே தாழ விழியுமாபோலே. [கண்டுபாடவல்லார்] - இவருடைய தைசைய யநுஸந்தித்தால் பாடப் போகாதாகாதேதான். [கண்டு] - நமக்குத் தஞ்சமென்று அநுஸந்தித்து, [வினைபோம் கங்குலும்பகலே] - இரவுபகலில் வினைபோம். (திவாராத்ர மிந்திரி யவச்யதைக்கு ஹேதுவான பரபம் போம்) இராப்பகல்மோதுவித்திட்டு என்கிற துரிதம் போம்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாம் திருவாய்மொழி—கங்குலும் : ப்ரவேசம்

ஒ.—இரண்டாந் திருவாய்மொழியில், திருவேங்கடமுடையான்திருவடிகளிலேபுக்கு அடிமையெய்தல்லது தரிக்கமாட்டானை ததர்த்தத்தமாக அவன்திருவடிகளிலே சரணம்புக்கவிடத்திலும் ஸ்வாபேக்ஷிதம்பெருதே மிகவும் நோவுபட்டிருக்கிறதுக்கு மேலே, தமக்கு பகவத்ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களான விஷயேந்திரியாதிகளுடைய ஸ்வபாவத்தை நிரூபித்துக்கலங்கின ஆழ்வார் “இவ்வார்த்தி தீரலாம்” என்று பெரிய பெருமான்திருவடிகளிலே சென்றுவிழ “இவரை எங்கனே பரிஹரிப்போம்” என்று அவனும் சிந்தியாநிற்க, அதை அநுஸந்திக்கக்கூடியநிற்கே. தம்மை ஒரு விசேஷகடாக்ஷம்பண்ணி அருளிற்றிலராகக்கொண்டு அத்பந்தம்அவஸந்தநாய், தம்முடையதையை அத்யாபதேசத்தாலே பேசுகிறார். பெரியபெருமானோடே ஸம்ச்லேஷித்து விச்லேஷித்தான். ஒருபிராட்டி, விச்லேஷியஸந்ததினுடைய முறுகடியாலே அத்யந்தம் அவஸந்தநாய், கண்ணத்தோறும் இருந்து கண்ணநீர்கள் வெள்ளமிடஅழுதும், கருதாஞ்சலியாய்க்கொண்டு தொழுதும், பரவசையாய்மோவித்தும், உணர்ந்தும், அவருடைய அரண்யசரணயத்வாதிகுணங்களையும் அழகுகளையும் நினைத்தும்; அவற்றைப்பேசியும், சாஸ்த்ரங்களிற்சொல்லுகிற அடைவு அன்றிக்கே அக்ரமமாக எல்லாதகைகளும்வந்து தலைகாட்டி நோவுபடுகிற இவருடையதையை அநுஸந்தித்து மிகவும் அவஸந்தநயான திருத்தாயார் பெரியபெருமானுக்கு இவருடைய அவஸந்தைகளை விண்ணப்பஞ்செய்து, இவள்திறத்துச் செய்தருள நினைத்தது என்? என்று அதிதாருணத்வநியாக மிகவும் கூப்பிடுகிறார்.

இ.—இரண்டாந்திருவாய்மொழியில், திருவேங்கடமுடையான்திருவடிகளிலே பிராட்டி புருஷகாரமாகச் சரணம்புக்கவிடத்திலும் ஸ்வாபேக்ஷிதம்பெருமையாலே மிகவும் அவஸந்தநானதுக்குமேலே, தமக்கு - பகவத்ப்ராப்திப்ரதிபந்தகங்களான விஷயேந்திரியாதிகளுடைய ஸ்வபாவத்தை நிரூபித்துக்கலங்கினவர், “வானவர்கள் சந்திசெய்யநின்றான் அரங்கத்தரவினையான்” என்று திருவேங்கடமுடையான் வந்து சாய்ந்தருளின இடமாகையாலே “இவ்வார்த்தி தீரலாம்” என்று பெரிய பெருமான்திருவடிகளிலேவிழ, அவரும் “முதலிலே தம்முடைய கார்யம் நமக்கே பரமென்று ஸமர்ப்

பித்தாராகில் நாமும் அனுசெய்யக்கடவோமாய், இவரை இங்கேவைத்துக் கொள்ளக்கடவ கார்யமும் கொண்டு க்ரமத்தாலே இவர் அபேக்ஷிதம் செய்கிறோமென்று ஆறி இருந்தோம்; இந்தரியம்பாதகங்களாகாதபடி - பல்வாங்கின பரம்புபோலே தன்கார்யம் செய்யாதபடி - பண்ணி இங்கே தம்மை நிரந்தராநுபவம் பண்ணும்படி பண்ணினோம். அந்தக்ரமத்தைப் பொறுக்கமாட்டாதே த்வரியாநின்றார்: இவரை எங்ஙனே பரிஹரிப்போம்?" என்று சிந்தித்தருளாநிற்க, அத்நை அநுஸந்திக்கக்ஷமரன்றிக்கே, தம்மை விசேஷ கடாஷம் பண்ணிற்றிலர் என்று அத்யந்தம் அவஸந்நராய், தம்முடைய தசையை அப்பாபதேசத்தாலே பேசுகிறார்: பெரியபெருமானோடே ஸம்சலேஷித்து விசலேஷித்தாள் ஒரு பிராட்டி பிரிவாற்றுகையாலே மிகவும் நோவுபட்டு, விழுவது எழுவதாய்க் கண்ணாநீர் வெள்ளமிட அழுதும், க்ருதாஞ்சலியாயும், பரவசையாய் மோஷித்தும், உணர்ந்தும், அவருடைய அசரண்யசரணயத்வாதிகளை நினைத்தும், அவற்றைப்பேசியும், அக்ரமமாக எல்லாதசைகளும்வந்து தலைகாட்டி நோவுபடுகிற இவள்தசையை அநுஸந்தித்து மிகவும் நோவுபட்ட திருத்தரயார், ஏதேனும் தசையினும் அத்தலையிலே அறிவித்துப் பரிஹரிக்கும் குடியாகையாலே, பெரியபெருமாள்திருவடிகளிலே இவளைப்பொகட்டு இப்படியே உம்மை ஆசைப்பட்ட இவள்திறத்துச் செய்தருள நினைத்ததென் என்று அதிதாருணத்வநியாகக் கூப்பிடுகிறாள்.

௩௫.—உண்ணிலாவியில் நமச்சப்தார்த்தம் பலவகையாலும், "தொண்டர் தொண்டர் தொண்டர் தொண்டன் சடகேரபன்" என்று ததீயசேஷத்வ பர்யந்தமாக வுள்ளபடி அநுஸந்தித் தாராயற்றது. உலகமுண்ட பெருவாயனில் - பெரிய பிராட்டியார் முன்னிலையாகத் திருவெங்கட முடையான் திருவடிகளிலே விழுந்து சரணம் புக்கார்; விஷயங்களும் இந்த்ரியங்களும் நடை யாடுகிற ஸம்ஸாரத்திலே வைத்தபோதே தன் பக்கனினின்றும் நம்மை யகற்றப் பார்த்தானா காதே யென்று கூப்பிட்டார் உண்ணிலாவியில், வ்யபிசாரமுமின்றிக்கே வ்யவதாநமு மின்றிக்கே யிருக்கிறஸாதந்தைப் பற்றினபின்பும் அதுப் பணியாவிட்டால் அவன் தன்னையே இன்னதாய்க் கொண்டு கூப்பிடுவத்தனையிதே. இப்படி கண்ணழிவற்றது பின்னையும் ப்பணியா தொழியானென்? என்னில்: அது ப்பணியாநிற்க, க்ரமப்ராப்திபொறுக்கமாட்டாமல் படுகிறார். சச்வரனுடைய ஸர்வஹ்ருத்வத்துக்கும் அவ்வருகான இவருடைய மார்த்தவவேஷமிருக்கிறபடி. பிராட்டியைப் போலே "தத் தஸ்ய ஸத்ருசம்பவேத்" என்றிருக்கமாட்டார். ருசி அளவில்லாமையாலே, ஸம்ஸாரத்தினுடைய தோஷத்தையும் அநுஸந்தித்து எம்பெருமானுடைய குணாத் கர்ஷத்தையும் அநுஸந்தித்தால் ஆறியிருக்கப்போகாததே. பகவத்விஷயம் அறியாத ஸம்ஸாரிகள் இவர்க்குக்கூட்டல்ல; பகவதலாபம் அறியவேண்டாத சித்யஸூரிகளும் இவர்க்குக்கூட்டன்று. அலாபத்தில் நோவுபடுகைக்கு இவரோருவருமேயுள்ளார். பட்டர் இத்திருவாய்மொழி யருளிச்செய்யும் போதெல்லாம் "ஆழ்வார்க்கு ஓடுகிற தசையறியாதே அவருடைய பாவங்குத்தியுமின்றிக்கே யிருக்கிற நாம் என்சொல்லுகிறோம்?" என்று திருமுடியிலே கையை வைத்துக்கொண்டிருப்பர். அவனும், "இவர் நமக்கேபரமென்னு மிடம் அறிவித்தாராகில், நாமும் இவர்கார்யம் செய்யக்கடவதாக அற்றபின்பு செய்து தலைக் கட்டிற்றன்றோ? இவர் அங்குப்போய் அநுபவிக்கும் அநுபவம் இங்கேயிருந்தே குறைவற அநுபவியாமின்னாராகில், 'விரோதிபோயிற்றில்லையே' என்று இவர் பண்ணுகிற அதிசங்கையும் போக்குகிறோம்; நாலுநான் முற்பாடுபிற்பாடன்றோ? இதில் கார்யமென்?" என்றிருந்தான். பிற்பாடு பொறுக்கமாட்டாத இவரை வைக்கப்போருமோ? என்னில்; ப்ரஜைகளைப் பட்டினி யிட்டுவைத்தும் வந்த விருந்தினரைப் பேணுவாரைப் போலே, "இவர்தாம் நாலுநான் நோவு பட்டாராகில் படுகிறார்; இவருடைய ப்ரபந்தத்தைக் கொண்டு நாட்டை வாழ்விப்போம்" என்றிருந்தான். இவர் ஒரு முஹூர்த்தமிருக்கையாவது, தன்னுடும் திருத்தவொண்ணாத ஸம்ஸாரம் திருத்தி வாழும்படியாயிருந்தது என்றதுக்காக வைத்தான் அவன்; இவர் "நம்படியறிந்தானாகில், தனக்கு சக்தியில் குறையில்லையாகில், இது பொருந்தாத நம்மையிட்டுக் காரியங்கொள்ள வேணுமோ? இவ்விருப்பில் பொருந்துவார் ஒருவரைத் திருத்திக் காரியங் கொள்ளத் தட்டென்?" என்றிருந்தார். அவனும் "இது பொருந்தாததாரையேகொண்டு காரியங் கொள்ளவேணும்" என்றிறே இருக்கிறது. தேசிகரையிட்டுக் காரியங்கொள்ள வேணுமே. பண்ணின ப்ரபத்தி சடக்கெனப் ப்பணியாதொழிந்தது, ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் வாய் மடிந்த மாத்ரமிதே. இனித்தான் அவனும், ஸ்ரீ பரதாழ்வான் மாத்ருலத்திலின்று வந்து

தாயாரை நமஸ்கரிக்க, அவள் *ராஜந்* என்ற வெம்மை பொறுக்கமாட்டாமை பெருமான் திருவடிகளிலே தன் ஆற்றாமையோடே விழுந்து சரணம் புக்கு, "தேவர் மீண்டருளவேணும்" என்ன; பெருமானும், மீளாமைக்கு ஹேதுவாயிருப்பன அநேகத்தை இவனுக்குச் சொல்லி, "பிள்ளாய்! நீ நிர்ப்பந்திக்கக்கடவையல்ல; உன்னை ஸ்வதந்த்ரானுக்வி வார்த்தைசொன்னு ரெதிரே, உன் ஸ்வரூபாநுபமான பாரதந்த்ரயத்தைப்பெற்று நீ போ" என்று சொன்னுப் போலே, இவர் அபேஷித்ததொழிய ஏதேனுமொன்றைக் கொடுத்துப் போகட்டுப் போக வல்லானொரு ஸ்வதந்த்ரனிடே; ஆகையாலே தான் நனைத்தபோது கார்யம் செய்யக்கடவனுமா யிருக்குமிதே. ஸர்வஜ்ஞனானவன் இவர்க்கு ஓடுகிற தசையறிந்து, தன்னுடைய ஸர்வ சக்தித்வம்கொண்டு இவர்க்கு ஒரு பரிஹாரம் பண்ணவொண்ணாதபடி இவருடைய தசாவி சேஷமிருக்கிறபடி. இவர் தாமும் "விண்ணுநார்பெருமானேயோ!" என்றும், "முன்பரவை கடைந்தமுதங்கொண்டமூர்த்தியோ!" என்றும், "பலமுதல்படைத்தாய்!" என்றும் சொல்லுகிற படிபே - பரத்வம், அவதாரம், ஜகத்காரணத்வம் இவற்றைச் சொல்லியிறே கூப்பிட்டது. அதில், பரத்வம் லோகார்தரமாகையாலே, கிட்டப்பெற்றிறிலோம் என்றூறியிருக்கலாம்; அவதாரம் காலார்தரமாகையாலே, அக்காலத்தில் உதவப்பெற்றிறிலோம் என்றூறியிருக்கலாம். ஜகத்காரணத்வம் தானறிந்து செய்யுமதாகையாலே, நம்மால்செய்யலாவதில்லை என்று கொண்டு ஆறியிருக்கலாம். அவ்விழவுகளெல்லாம்திரும்படி ஸதாஸந்திதிபண்ணிக்கொண்டு கோயிலிலே கண்வளர்த்தருளுகிற பெரியபெருமான் திருவடிகளிலே விழுந்து தம்மபேஷிதம் பெருவிட்டால் தரிக்கவொண்ணாதிதே. விஷயம் அஸந்திவிதமாதல், ஜ்ஞானத்தில்கொத்தை யுண்டாதல் செய்யினிறே தரித்திருக்கலாவது. நீர்மையில் கண்ணழிவுண்டாயாதல், மேன்மை யில் கண்ணழிவுண்டாயாதல் இழக்கிறாரன்றே. இப்படியிருக்கச்செய்தேயும் அவன் திருவடி களிலே தமக்கு நனைத்தபரிமாற்றம் பெருமையாலே தாமானதன்மைபோய் ஒருபிராட்டி தசையை ப்ராப்தராய் அவ்வளவிலும் தமக்கு ஓடுகிறதசையைத் தாம் அறிந்து கூப்பிடப் பெருதே திருத்தாயார் கூப்பிடும்படியாய் விழுந்தது. ஸம்ச்சலேஷ விச்சலேஷங்களில் பிறக்கும் லாபாலாபங்களாலே தாம் பிராட்டிமார்தசையுடையராகிறார். திருத்தாயாரான ஸ்வபாவம் வினைந்தபடி எங்ஙனே? என்னில்; லண்ணகம்பெருகியோடாரின்றால் இருக்கரையும் ஆறுகளாகப் பெருகிப் போகாநிற்கச்செய்தேயும் கடலிற்புகும்அம்சம் குறையாமல் போய்ப்புகுமாப்போலே யாயிற்று, இவருடைய "அதனிற்பெரிய வென்னவா" என்கிற அபிரிவேசமிருக்கிறபடி. ஆகையாலே இவர்க்கு எல்லார்பேச்சும் பேசக்குறையில்லை. இப்பெண்பிள்ளை மோஷித்துக் கிடக்க, இவளைக் கண்டு உறவுமுறையார டங்கலும் மோஷித்துக் கிடக்க, பெருமானிலும் இளைபெருமானுக்குத் தளர்த்தி யுண்டாருக்கச்செய்தே பெருமா னுடைய ரக்ஷணத்துக்காக இளைபெருமான் உணர்ந்திருக்குமாபோலே, திருத்தாயாரும் இவனுடைய ரக்ஷணத்துக்காக வுணர்ந்திருந்து, ஏதேனும் தசையிலும் தங்கள் காரியம் தாங்கள் செய்யக்கடவதன்றிக்கே இவன்காலிலே விழுந்து தங்கள் காரியம் தலைக்கட்டுங் குடியாகையாலே, பெரியபெருமான் திருவடிகளிலே இவளையிட்டுவைத்துக் கொண்டிருந்து, "இவள் அழுவது, தொழுவது, மோஷிப்பது, ப்ரலாபிப்பது, அடைவுகெடப் பேசுவது, நெடுமூச்செறியது, அதுதானும் மாட்டாதொழிவது, ஸ்தப்தையாயிருப்பது, இப்படி அரதிவிஞ்சிச் செல்லாயின்றது; இவளிறறத்திலே நீர் என்செய்யக்கடவீர்?" என்று கூப்பிடாய்ச் செல்லுகிறது. எல்லாவளவிலும் அவளையே பரிஹாரங்கேட்கும் குடியாகாதே. ஆண்டாள் ஒருநாள் ஆம்வானுக்கு "பிள்ளைகள் விவாஹப்ராப்தரானார்கள், இவ்விடையாட்ட மொன்றும் ஆராயாதிருக்கிறதென்?" என்ன, பகவத்குடும்பத்துக்கு என்னை இன்றிருந்து கரையச் சொல்லுகிறாயோ? நாளை நான் வாசித்துச் சமையக்கொள்ள, அங்கேவரக்காட்டு" என்ன, பட்டரையும் சிராமப்பிள்ளையையும் கொடுத்துப்போகவிட, வாசித்து சமைந்து பெருமான் திருவடிகளிலே நிற்க, "ஒன்றுசொல்லுவாய் போலே யிருந்தாயீ!" என்று திருவுள்ளமாக, "இவர்கள் விவாஹ ப்ராப்தரானார்க ளென்னுநீன்றார்கள்" என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, "எல்லாம்செய்கிறோம்" என்று திருவுள்ளமானார். பிற்தைநாளே மன்னியைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தார்கள். அகனங்க ப்ரஹ்மராயர் அடையவனை

தான் செய்யாநிற்கச்செய்தே மதின்போக்குகைக்காக இனையாழ்வானகத்தை வாங்கப்புக, பட்டர் அத்தைக்கேட்டருளி, “வாரீர் பிள்ளாய்! நீர் செய்கிற மதிள் பெருமானுக்கு ரஷைமென்றிராதேகொள்ளீர்; இங்குக்கிடக்கிற நாலுதடியுங் காணும் பெருமானுக்கு ரகசை; ஆனபின்பு நீர் செய்கிறவையெல்லாம் அழகிது; இவையெல்லாம் நாம் செய்திருமென்றிராதே, பெருமான் செய்கிக்கொன்றிரீர்; உமக்கு நல்வழிபோக வுடலாந் காணும்” என்றருளிச்செய்தார். இத்திருத்தாயாரும் ஸர்வபரங்களையும் அவர்தலையிலே பொகட்டுப் பெண்பிள்ளையைத் திருமணத்தானுக்குள்ளே பொகட்டு அவருடைய அசரண்ய சரண்யத்வாதிருணங்களை விண்ணப்பஞ் செய்யாநின்றகொண்டு, ஒருகாலரியதியாதல், ஒரு தேசரியதியாதல், அதிகாரியதியாதலின்றிக்கே ஸர்வஸமாச்சரணியரா யிருக்கிறபடியை யநுஸந்தித்து, தன் பெண்பிள்ளையினுடைய தசையைத் திருவுள்ளத்திலே படுத்திநுள் இத்திருவாய்மொழியாலே.

கங்குலும்பகலும்கண்துயிலறியாள் கண்ணநீர்க்கைகனாலிறைக்கும்*

சங்குசக்கரங்களேன்றுகைகூப்பும் தாமரைக்கண்ணென்றேதளரும்*

எங்ஙனே தரிக்கேனுன்னைவிட்டென்னும் இருதிலங்கைதுழாவிருக்கும்*

செங்கயல்பாய்நீர்த்திருவரங்கத்தாய் இவள்திறத்தென்செய்கின்றோயே? (1)

ஒ.—முதற்பாட்டில், இப்பிராட்டியுடைய, பேசநிலைமன்றிக்கே இருக்கிற தசையைப் பெரிய பெருமானுக்கு அறிவித்து, இவள்திறத்துச்செய்தருளக்கடவது என்? என்கிறான். [கங்குலும்பகலும் என்று தொடங்கி] - உறங்குகைக்கு அடைத்த இரவோடு உறங்காமைக்கு அடைத்தபகலோடு வாசியின்றிக்கே நிதிரை என்று ஒருதத்தவம் உண்டு என்று அறியான். “இப்படி தோவுபடாநிற்க வாரா தொழியான்” என்று அத்யவஸித்து அவன்வந்தால் கண்ணகைக்கு ப்ரதிபத்தகமான கண்ணநீரை “கடலைக்கையாலே இறைக்க” என்று உபக்ரமிப்பாரைப்போலே கைகளாலே இறையாநிற்கும். “கூராராழிவெள்ளசங்கேந்திக் கொடியேன்பால் வாராய்” என்று சொல்லத்தொடங்கிச் சங்கு சக்கரங்கள் என்ற மாத்ரத்திலே இளைத்து, விடாய்த்தார் ஹஸ்தசேஷ்டையாலே தன்னகீர் (கண்ணென்போலே, தன் கருத்தைக் குறையும் அஞ்ஜலியாலேதெரிவியாநின்றான். “நிருக்கண்களாலே நோக்கி யருளவேணும்” என்றுசொல்ல உபக்ரமித்து அத்தைச் சேஷ்டையாலும் தலைக்கடமனப்பாதே யிகவும் தளராநின்றான். இவ்வழகையுடைய உன்னைப் பிரிந்தால் தரிக்கமுடியுமோ என்னாநின்றான். தன் ஆற்றாமையாலே இம் மஹா ப்ருதிவியை எல்லாம் தன் கைகளாலே துழாவாநின்றான். [செங்கயல்பாய் நீர்த்திருவரங்கத்தாய்] - ஜலசரஸத்தவங்களுக்கூட ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே கலிக்குழியடியான கோவிலிலே உள்ளவனே! ஜலசரஸத்தவங்களுக்கு ஜலத்தை ஒழியச்செல்லாதாஸ்போலே உம்மைமொழிய இவளுக்குச்செல்லாது என்றதாகவுமாம்.

இ.—முதற்பாட்டில், பேச்சுக்கு நிலமன்றிக்கே இருக்கிற இவள்தசையை அவர்க்கு அறிவித்து, இவள்திறத்துச் செய்யக்கடவது என்? என்கிறான். [கங்குலும் பகலும் கண்துயிலறியாள்] - உறங்கக் கடவ இரவோடு, உறங்காமைக்குக்கண்ட பகலோடு வாசியற வித்தை என்பதென்று அறிகிறிலன். கண்துயிலான் என்னுதே, அறியான் என்கிறது - நிதிரையை அறிந்து “விசோதி” என்று கைவிட்ட இனைய பெருமானில் வாசி சொல்லுகிறது. இனையபெருமானுக்கு முன்பு இல்லியாகிலும், ஐம்மத்தில் மெய்ப்பாட்டாலேபற்றி விடவேண்டிற்று; இவளுக்கு அதுவுமில்லை. நாட்டார் இரவு உறங்குவார்கள்; ப்ரணயிரிகள் பகல் உறங்குவார்கள்; இப்படி உயவ்வாய்ருத்தாய், இரவும் பகலும் உறங்காதபடி ஆளுள். “அநிதர்ஸஸததம் ராம:” என்கிற உம்முடையபடியை இவள் உடையாளாளுள். [கண்ணநீர் கைகளால் இறைக்கும்] - கண்ணுறங்காமையாலே போதுபோக்கரிதாய், அதினுலே கண்ணநீர் வெள்ளமிடத்தொடங்கிற்று. “இவ்வாற்றாமையில் அவன் வாராதொழியான்” என்று அத்யவஸித்து, “வரும்போது கண்ணகைக்குக் கண்ணநீர் பகையாகவொள்ளுது” என்று அத்தைமாற்றப் பாராநின்றான். கடலைக் கையாலே இறைக்கத்தொடங்குவாரைப்போலே; இது என்ன ஸாஹஸம் என்கிறான். “கடல்கொண்ட

கண்ணீர் அருவிசெய்யாநிற்கு"மிறே. இவன்கண்ணனும் கண்ணாரும் தாயார்க்கு சுபாச்ரயமாயாயிற்று இருக்கிறது. "கிமந்தத்தம் தவ நேத்ராப்யாம்". இவன் "தர்சனவிரோதி" என்று மாற்றப்பார்க்கிறான் இத்தனை. [சங்குசக்கரங்கள் என்று கைகூப்பும்] - வந்துதோற்றும்படி "கூராராழிவெண்ணங்கேந்திக் கொடியென்பால் வாராய்" என்று சொல்லக்கருதி, முடியச்சொல்லமாட்டாமையாலே, விடாய்த்தார் ஹஸ்தமுத்தரையாலே தண்ணீர்வேண்டுமாயேனோ அஞ்ஜலியாலேகுறையும் தலைக்கட்டாவினான். "இன்னார்என்று அறியேன்" என்று அறிவழிப்பனவும் இவை: "செருவொண்சக்கரம் சங்கு" என்று அறியப்பண்ணாமலையும் இவை: "சங்குசக்கரமென்று இயலாளுலோ?" என்று பின்னை திருநறையூர் அறையார், "பஹுவசநத்துக்குப் பொருள்கண்டிலோமீ" என்ன; "இசையிலே தூக்கினவிடத்து இரண்டும் இசைந்து கிடக்கையாலே, சொல்லிப்போருகிறபடியே 'சங்குசக்கரங்கள்' என்ன அமையும்" என்று ஆப்பான் நிர்ணயித்தார். [தாமரைக்கண் என்றேதளரும்] - இரண்டாழ்வார்களாவும் வந்து அகில பெயிசிற கண்களின் அழகை இடைவிடாதே சொல்லரினைத்துத் தளரா கின்றான். "தாமரைக் கண்களால் நோக்காய்" என்கிறபடியே "திருக்கண்களாலே நோக்கியருளவேணும்" என்ன உபக்ரமித்து, ஹஸ்தசேஷ்டையாலும் தலைக்கட்டமாட்டாதே தளராகின்றான். "ராமம் ரக்தாந்தரயந மபச்யந்தீ ஸுது:க்கிதா". இங்ஙனே தளரலாமோ, "தத்தஸ்ய" என்று இருக்கவேண்டாமோ? என்ன, [எங்ஙனே தரிக்கேன் உன்னைவிட்டென்னும்] - பரவ்யுஹவிபவங்களிலே ஆசைப்பட்டேனோ "தூரஸ்த்தன்" என்று ஆறியிருக்க? அவதாரங்களிலே ஆசைப்பட்டேனோ "ஸமகாலமன்று" என்று ஆறியிருக்க? அந்தர்யாமித் வத்திலே ஆசைப்பட்டேனோ "கண்ணுக்கு விஷயமன்று" என்று ஆறியிருக்க? "உன்னை" என்கிறது - வடிவழகையும் சீலாதிகளையும். இவனை அறியாதொழிந்தால் உம்மையும் அறியாதொழியவேணுமோ? உம்மைக் கண்ணுடிப்புறத்திலும் கண்டு அறியீரோ? அந்தரம் வரக்காணாமையாலே, [இருகிலங் கைதுழாவிருக்கும்] - இம்மஹாப்ருதிவி எல்லாம் கைகளாலே துழாவாகின்றானிறே. பூயிப்பரப்படங்க ஒருபாஜத்துக்கு உட்பட்ட சந்தரம்போலேஆயிற்று இவன் கைக்கே படுகிறது. ஸர்வசக்தியே வேண்டா வாகாதே பூமியை அளக்க; ஆற்றாமையாலும் அளக்கலாமாகாதே. [செங்கயல் இத்யாதி] - ஜலசரஸத் வங்களுங்கூட ஹர்ஷத்தாலே களிக்கும்படியான கோயிலிலே உள்ளவனே! செங்கயல் - இளமையாலே சிவந்த புகரை யுடைய கயல். [இவன் திறத்து] - அந்த ஸத்த்வங்களுக்கு ஜலத்தைஒழியச் செல்லாதாப் போலே உம்மை ஒழியச்செல்லாத இவன்திறத்து. நிறமும் இழந்து ஸஞ்சாரமுற்றிறே இவன் கிடக் கிறது. "ஏஹி பச்ய சரீராணி" என்று வடிவைக் காட்டுகிறான். [திருவரங்கத்தாய் என்செய்கின்றாயே] - பரமபதத்தில் இருப்பிலேயோ கேட்கிறது? கண்ணுக்கு விஷயமான இடத்தையன்றோ சாய்ந்தருளிற்று? இவன் நிறமும்பெற்றுச் செருக்கிடக்கும்படிபண்ணப் பார்த்ததோ, தவிரப்பார்த்ததோ? இவனை அவ்வூர்ப் படியாகப்பார்த்தாயோ, இவ்வூர்ப்படியாகப் பார்த்தாயோ?

சுரு.—முதற்பாட்டு. இப்பிராட்டியுடைய பேச்சுக்குநிலமன்றிக்கே யிருக்கிற தசை யைப் பெரியபெருமானுக்கு அறிவித்து, இவன்திறத்துச் செய்தருள நினைத்திருக்கிறதென்? என்கிறான்.

[கங்குலும்பகலும் கண்ணுயிலறியான்] - இவனை எப்போது கண்ணுயில்பண்ணவிருக் கிறீர்? விரடிநிகளுக்கு ஒடுகிற வ்யஸநம் மாற்றுகைக்காக "இரா, பகல்" என்று ஒரு வரம்பு கட்டினவித்தனையிறே; அது இவனுக்குக்காரியமாதெதில்லை. ராத்ரியில் விஷயலாபத்தாலே போதுபோக்கவும், பகல் இந்த்ரியங்களானவை விஷயாந்தரங்களிலே கொடுபுக்குழுட்டி "அப்போதாயிற்று, இப்போதாயிற்று" என்று காலகேசுபத்துக்கு உடலாயிருக்குமிறே; "எங்ஙனே தரிக்கேனுன்னைவிட்டு" என்றுசொல்லுகையாலே, இவனுக்கு அங்ஙனென்று சொல்லித் தரிக்கவொண்ணாதே. தனக்கு ஆச்வாஸவேறுதுவாகப் பண்ணின் திவாராத்ர விபாகமும் அறியிறலன். பகலும் இரவோடொக்க உறங்கக்கண்டதிறே. [பகலும்] - (நாட்டா ரீரவுஉறங்குவார்கள். ப்ரணயிரி) யெனவாம் குடிபுகுந்தால் இராமாறு நாயகனுக்கு அகிலகொடுக் கையாலே உறக்கமில்லை; அவ்விழவுக்கு மெற்றிஉறங்குவது பகலிறே! அதுவும் பெறுகிற திங்கை. *அபிதாஸ் ஸததம் ராம;* என்று கொண்டு தன்படியாக்கினான். *பரமம் ஸாம்ய முபபதி* என்கிறபடியே தம்மோடு ஸாம்யாபத்தி கொடுத்தபடி. கண்ணுயில்கொன்னாளென்னாதே, அறியாநென்றது - ஸமச்சேஷத்தில் அவன் உறங்கவெரட்டான். விச்சேஷத்தில் விரதம்

வ்யஸநம் உறங்கவொட்டாது : ஆகையாலே இவருக்கு இரண்டுபடியாலும் உறக்கமில்லாமையாலே. இவன் கலந்தவன்று உறங்கினாலும், இவன் இப்போதுபடுகிற வ்யஸநத்தை யநுபவித்த திருத்தாயார்க்கு அது ஒன்றாய்த் தோற்றுகே! இவ்யஸனத்துக்குப் பூர்வரங்கமாய் வந்ததொன்றாகையாலே அதைதயொன்றாக நினைத்திருக்கிறிலன். என்றும் சிறைக்கூடத்திலே பிறந்து வளர்ந்தாரைப்போலே, பிரிந்தநாளையிழவேகாணும் இவன்நெஞ்சிலே பட்டுக்கிடக்கிறது. [அறியான்] - ஓக்கவிருக்கச்செய்தே "கைங்கர்யவிரோதி" என்று கைவிட்டவர்களிற்காட்டில் இவருக்குண்டான வாசியிருக்கிறபடி. முன்பில்லையாகிலும் இஜ்ஜன்மத்தில் மேய்ப்பாடு பற்றிவிடவேண்டிற்று. [கண்ணகீர் கைகனாலிறைக்கும்] - இவருக்கு இவ்வறியாமை எங்கு மொக்க அதுவர்த்திக்கப் பெற்றதில்லை! "இவ்வாற்றாமையில் ஸர்வதா நாயகன் வாராதிரான்" என்று பார்த்து, "அப்போதாகப் பகைகொண்டாட வொண்ணாது; ப்ரதமபரிஸ்பந்தம் தொடங்கிக்காணவேணும்" என்று கண்ணகீரை மாற்றப் பாராதின்றான். இதென்ன ஸாஹஸந்தான்! இது தன்னால் இயலுமென்றுதொடங்கினானே, "கடல் கொண்ட கண்ணீர்" ரீதே. கோருள்ளிலையைக்கொண்டு கடலைவற்ற இறைப்பதாக நினைப்பானே! தன்கையாலே கண்ணகீரை இறைக்கப் பாராதின்றான். *கிமர்த்தம் தவகேதாப்யாம்* என்னும்படிசாணும் இருக்கிறது. [சங்கு] - கண்ணகீரை மாற்றினால், கண்ணாலேகாண வந்து தோற்றும்படியை நினைப்பாதின்றான். "தவளவொண் சங்கு சக்கரம்" என்று திவ்யாயுதங்களோடே காணவிதே. இவன்தான் ஆசைப்பட்டிருப்பது. உகவாத கம்ஸாதிகளுக்கிறே த்விபுஜனாகவேண்டுவது *தேநைவருபேண சதுர்ப்புஜே* என்றானிறே காணவாசைப்பட்ட அர்ஜுனன். "கூராராழிவெண் சங்கேத்திவாராய்" என்னக்கணிசித்து பலஹாநியாலே தலைக்கட்டமாட்டாதே, விடாயன் கையைமடுத்துத் தண்ணீரை வேண்டுமாப்போலே, குறையும் அஞ்சலியாலே தலைக்கட்டாதின்றான். [தாமரைக்கண்ணென்றேதளரும்] - அவ்வாழ்வார்களளவும்வந்து அகியெழிற் கண்ணழகைச் சொல்லப்புகு, நடுவே தளராதின்றான். "உந்தாமரைக்கண்களால் நோக்காய்" என்று சொல்லப்புகு, நடுவே தளராதின்றான். *ராமம் ரக்தாந்தநயம் அபச்யந்தீ ஸுதுக்கிதா* என்னுமாபோலே. தளருகிறதென்? வேறொன்றாலே போது போக்கினாலோ என்பார்களே ; [எங்ஙனேதரிக்கேனுன்னிவிட் டென்னும்] - பரவ்யூஹவிபவங்களிலே யாசைப்பட்டேனாய் ஆறியிருக்கிறேனோ? [உன்னிவிட்டு எங்ஙனே தரிக்கேன் - என்னும்] - உறக்கத்தாலே, குது சதுரங்கத்தாலே, போதுபோக்கலாம் விஷயத்திலேயோ அகப்பட்டதென்னும். உம்முடைய வலகஷண்மம் நீர் அறிந்தால், நம்மைப் பிரிந்தார் தரிக்கமாட்டார்களென்னுமிடம் நீரே யறியவேண்டாவோ? [உன்னிவிட்டு எங்ஙனே தரிக்கேன் என்னும்] - உன்னைக் கண்ணாடிப்புறத்திலும் கண்டறியாயோ? கண்டாபாகில் பிரியாய்: பிரிந்தாயாகில் இவன்பட்டது படுவதி. "எங்ஙனேதரிக்கேன்?" என்ற அநந்தரம் வரக்காணாமையாலே, [இருகிலம் கைதுழாவிருக்கும்] - (கண்ணகீர்ப்ரவஹிக்கச் சேராகையால்) மஹாபருதிவி ஒரு பிங்கானுக்குஉட்பட்ட சந்தநபங்கம் பட்டது படாநின்றது [செங்கயல்] - அவ்வூரில் வர்த்திக்கிற திரயக்குக்களின் ஸ்வபாவம் இவருக்கு அரிதாவதே! அவை தம்மிறம் பெற்று வர்த்தியாதின்றன்; இவன் நிறமிழந்தான். நாரத்தைப் பற்றினது கனித்து வர்த்தியாதின்றது, நாராயணனைப்பற்றின இவன் துக்கிப்பதே! [செங்கயல்] - அழகியகயல். அக்கயல் ஜலத்தைப்பிரிந்து தரிக்கிலன்றோ இவன் உன்னிவிட்டுதரிக்க வல்லது? *ஜலாந்மதஸ்யானிவோந்த்ருதென* என்னக்கடவதிறே இவனாயும். [இவன்திறத்து] - *எஹி பச்ய சரீராணி* என்னுமாபோலே, இவன்படி பேச்சுக்கு நிலமல்லாமையாலே காட்டுகிறான். ராக்ஷஸர்தின்ற உடம்பைக் காட்டினுப்போலே, விரஹம்தின்ற உடம்பைக்காட்டுகிறான். [என்செய்கின்றாயே] - இவன்திறம் செய்யப் பார்த்ததென்? உம்முடையவூரில் பதார்த்தங்கள் பெற்றதும் பெறவேண்டாவோ, உம்மையாசைப்பட்ட இவன்.

என் செய்கின்றாயென் தாமரைக்கண் னுவென் னும் கண்ணீர் மல்கவிருக்கும்*
என் செய்கெனெறிநீர்த்திருவரங்கத்தாயென்னும். வெவ்வுயிர்த்துயிர்த்

[துருதும்*

முன் செய்தனையெழுகப்படாயென்னும் முகில்வண் னுதவதோவென்னும்*
முன் செய்திவ்வுலகமுண்டுமிழுந்தனந்தா யென்கொலோமுடிகின்ற
[தவட்கே. (2)

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், இப்பொன்மிள்ளியுடைய துரை என்னுமிடக் கடவது? என்கிறான். [என்செய்கின்றாய் என்று தொடங்கி] - உன் கண்ணழகக்காட்டி என்னை அடிமையகொண்ட நீ என் ஆர்த்திதிரக் கண்களாலே நோக்கிமுளர்பார்த்தாயோ இல்லையோ என்னும். நான் அபேகித்த பொருதே நோக்கி அருளாமையாலே, இன்னுமியலே கண்ணீர் வெள்ளமிட செஷ்புக்கடிமைமன்றிக்கே விருக்கும். சரமஹரமான கோயிலையும் பெரிப்பெருமாள்திருவழகமும் நினைத்துப்பெருவிடமாலே காணப்பெறுமையாலே, செயலற்று "என்செய்கென்?" என்னும். இதுக்குமேலே ஸந்தாபத்தாலே வெவ்விதாக பலகால் தெழிபுச்செறிந்து அங்வுண்ணத்தாலே உருகாநிற்கும். இத்துக்கத்துக்கு அடியாக நான் பண்டுபண்ணின மாபமே உன்னுடையவடிவைக் காட்டவல்லியே என்று அதின் கொடுமைமையச் சொல்லாநிற்கும். கர்மாநுகுணமாக நான் நோவுபடக்கண்டு உபேகித்திருக்கை ஐஸ்ந்தலவிபாகமில்லாத உன்னுடைய ஓனதார்பத்துக்கு ஸத்ருசமோ? என்னும். [முன்செய்து இவ்வுலகமுண்டுமிழுந்தனந்தாய்]. நான் உதாரனாய் இருந்தேனோ? என்னில்; தீர்நிறைதுவாகப் பண்டு ஐசத்தஸ்ருஷ்டமாதிகளைப் பண்ணியருளினவனல்லையோ?

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், இவ்வுதரை என்னுமிடக்கடவது? என்கிறான். [என்செய்கின்றாய் என் தாமரைக்கண்ணுன்னும்] "தாமரைக்கண் என்றே தளரும்" என்று தளர்த்திக்கு உடலானது இப்போது தாரகமாய்ச்செல்லுகிறது. நீர் ஏறுண்டார்க்கு அந்நிரத்தெனித்து ஆச்வஸிப்பிக்குமாயோலே, எனக்கு ஆற்றாமையை விளைத்த கண்களாலே என் ஆர்த்திதீர்க்கப்பார்த்தாயோ, இல்லையோ? கண்களாலே பிறர்க்கு ஆகாதபடி பண்ண அமைபுமோ? ஸதாதர்சமந்தையும் பண்ணவேண்டாவோ? முதலிலே "நானும் என்உண்டமையும் நீ இட்ட வழக்கன்றோ" என்று கண்ணுலே சொன்ன வார்த்தைப் பரதிஜ்ஞா அப்போதே நோக்கக்கூளுமையாலே கண்ணீர் மாபம்கின்றது. "கண்களால் இறக்கும்" என்கிற அளவுபோய், செறிந்து இற்றுப்பாயும் அளவாயிற்று. ஸஞ்சாரக்ஷமையுமன்றிக்கே, ஒன்றை அநுஸந்தித் கையும் மாட்டாதே ஸதப்பதையாய் இருக்கும். [என்செய்கென் எறிநீர்த்திருவரங்கத்தாய் என்னும்] - "சரமஹரமான கோயில்வளத்தை நான் பெறுகைக்கு நான் என்செய்வேன்?" என்னுமின்னான். அவ் வகைற்று வாயிலே கொண்டுபோய் என்னைப் பொருளைக்கு நான் என்செய்வேன்? திருப்பொருடல் பிரிந்தார்க்கு நினைத்து; என்செய்கென் என்கிறான், செயலறுதியாலே. [வெவ்வுயிர்த்துயிர்த்துருக்கும்] - இவன் தன்க்கு அங்கேபோய்ப் புளுகைக்கு அபேகையும் உண்டாய், ஸகலதாபமும் ஆறும்படி சரமஹரமான தேசமாயி ருக்க, அதுபெருமையாலே நெடுமூச்செறியாநின்றான். வெவ்விதாகப் பலகால் நெடுமூச்செறிந்து, அங்வுண்ணத்தாலே உருகாநிற்கும். "தஹந்தீயிவ் விச்வாஸைச் ஸ்ருக்ஷாந் பல்லவ தாரின:" - ச்சேதுவாதிகளுக்கு அந்நிறமான ஆத்மவஸ்து தீரவத்ரவ்யமாகாநின்றது. [முன்செய்த இத்தயாதி] - இத்துக்கத்துக்கு அடியாக நான்முன்புபண்ணின மாபமே உன்னுடைய வடிவைக் காட்டவல்லியே; என் ஸ்வருபத்துக்கு விரோதமாக அவ்ன இன்னுதாகாமே, "உன்னுலேவந்தது" என்று நான் ஆறியிருக்கும் படி அதின் கொடுமைமைய விளைத்துச் சொல்லாநிற்கும் என்றமாம். [முகில்வண்ணுதவதோவென்னும்] - கர்மாநுகுணமாக நான் நோவுபடக்கண்டு உபேகித்திருக்கை, ஐஸ்ந்தலவிபாகமில்லாத உன்னுடைய ஓனதார்பத்துக்கு ஸத்ருசமோ என்னும். துக்கவேறுதுவான பாபம் முன்னேநின்றாலும்,

அதுக்கு உயிர் இல்லாமையாலே இன்னுதானைக்குப் ப்ராப்தி இல்லை; ப்ராப்தி யுள்ள உனக்கு இவ்வளவில் முகங்காட்டாதொழியப் போருமோ? முன்செய்த வினையே முகப்படாய் என்ற இடம்—ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் அவிசதமானுவார்த்தை: முகில்வண்ணாதகுலதோ என்கிற இது—ஸ்வரூபத்தை உள்ள அளவு கண்டார் வார்த்தை. “அசேதநமாய் அநீச்வரமாய் இருந்துள்ள க்ரியாகலாபம் ப்பலப்ரதமாகமாட்டாது; ஸர்வவியத் தாவா யிருப்பானொருவனுடைய ஹ்ருதயத்தில் நிக்ரஹத்தாலே ப்பலம்” என்றிருக்கையிறே அதாகிறது. “த்வதக்ரே சரணாகதாநாம் ப்ராபவ:” “தோஷோ யத்யபி தஸ்யஸ்யாத்” என்றிறே இத்தலையில் வார்த்தை. முன்செய்த என்கிறவிடம் பதினெட்டுஓத்தானும் சொன்ன அர்த்தம்போலே இருக்கிறது; முகில் வண்ணு என்கிற இடம் சரமச்சலோகம்போலே இருக்கிறது. இப்படி நான் உதாரணம் இருந்தேனோ என்ன, [முன்செய்து இவ்வுலகம் இத்யாதி] - நிர்ஹேதுகமாக முன்பு ஐகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணினவன் அல்லையோ? ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளில் பெளகபத்யத்தை “கர்மாநுகுணம்” என்னவொண்ணுமோ? அபுநரா வ்ருத்திலக்ஷண மோக்ஷத்தைப் பெறுகைக்கு அடியாய் இருப்பதொரு களவியதொன்று சேதநந்தலையில் கிடக்கவற்றே? [என்கொலோ முடிகின்றது இவட்கே] - இவள்இடையாட்டத்தில் நீ செய்யப் பார்த்தபடி என் என்னுதல். இவளுடைய தசை என்னுய்விடக்கடவது என்னுதல். இவள் என்கிறது, நீ ரக்ஷித்த ஐகத்துக்கும் இவளுக்கும் உண்டான நெடுவாசி அறியீரோ? அந்யபரையாய் அந்யகதியாய் அபலையாய் இருக்கிற இவள்இடையாட்டத்தில் என்செய்தருள நினைத்தருளினீர்? என்கிறான்.

௭௫.—இரண்டாம் பாட்டு. இப்பெண்பின்னையுடைய தசை என்னுய்வினையக்கடவது? என்கிறான்.

[என்செய்கின்றாய்] - ஆற்றுகை மிகமிக அவனைக்கேட்குமித்தனையிறே. [என் தாமரைக் கண்ணுவென்னும்] - ஒரு நீர்ச்சாவியான பயிருக்கு ஒரு பாட்டம் வர்ஷிக்கக் கடவதன்றோ? என்கிறான். *அவலோகநதானே பூயோ மாம் பாலய* என்னக்கடவதிறே. “தாமரைக்கண்ணென்றேதளரும்” என்றது; உணருகிறபோது கண்களை வாய்வெருவிக்கொண்டாயிற்று உணர்ந்ததும். கிட்டின ஸமயத்தில் “நானும் என்னுடைமையும் நீயிட்ட வழக்கன்றோ” என்றது கண்ணாலேயிறே; அதிலேயிறே இவனொழுதிக்கொடுத்தது. கண்ணாலேநோக்கி அணைக்கும்படியானினைத்து, அந்த பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே கலந்துபிரிந்தாப்போலே கண்ணீர் மல்கவிருக்கும். [என்செய்கேனித்யாதி.] - என் தாபம் ஆறும்படி அவ் வலையேற்றிலே கொண்டு போய்ப் பொகடவல்லிகோளே என்னும். திருப்பொருளில் நீர், பிரிந்தார்க்கு நிலாப்போலே உபதீப்தமாயிராநின்றது போலே. [என்செய்கேன்] - உன்னைக்கிட்டொகைக்கு நான் செய்வதென்? அப்போதே கிட்டப்பெருமையாலே, “ஆசைப்பட்ட நாம் அழகிதாகப் பெற்றோம்” என்று நெடுமூச்செறியாநிற்கும். *தஹந்தீயிவ நிச்வாணஸர் வ்ருக்ஷாந் பல்லவதாரிண:*, நெடுமூச்சாலே தன்பகையறுக்கப் பாராநின்றான். பல்லவதாரிகளாயிருக்கை இப்போது இவளுக்குப் பகையிறே! ஒருபடிப்பட நின்று நலிகிறபடியிறே அவை. ராக்ஷஸிகளுறங்கும் போது முண்டிறே, உருவ இப்படியே நிற்கிறவித்தனைபவை. [உருகும்] உருகிறபடியே நிற்கு மத்தனை. இனி நெடுமூச்செறிகைக்கு தர்மியுயில்லையோ என்னும்படியருகும். வெவ்விதாகப் பலகால் நெடுமூச்செறிந்து அவ்வுஷ்ணத்தாலே யுருகாநிற்கும்: [முன்செய்தவியினையே] வலிக் கைக்கு விரகுபார்க்கிறபடி. நான் முன்புபண்ணினபாபமே, என்முன்னேவந்து நிற்கவல்லையே என்னும். நீ முகங்காட்டினாயாகில், ‘தாமரைக்கண்ணு-என்செய்கின்றாய், என்று அவனைக் கேளாதொழியலாயிறே. “நான் செய்தவியினையின் பயன் இதுவான பின்பு நாம் ஆரை வெறுப்பது?” என்றிருக்கலாயிறே. ஸ்ரீஐநகராஜன் திருமகளுக்கு இவர்க்குமுள்ளது ஒன்றாயிற்று; “நன்மை அவனுலே” என்றும், “திமை தந்தாமாலே” என்றுமாயிற்று இருப்பது. *மமைவ துஷ்க்ருதம் கிருச்சிந்மஹஸ்திதி நஸம்சய:*, என்னுளிறே. [முகில்வண்ணாதகுலதோ என்னும்] நான் பண்ணின பாபம் கிடக்கிடும், கர்மாநுகுணமாகவோ நீர் காரியஞ்செய்யுமது? (தருவதோ - சேருமோவென்றபடி.) ஐலஸ்த்தலவிபாகம்பாராதே நீர் வர்ஷிக்கும் உம் முடைய ஓளதார்பகுணத்துக்குப் போருமோ? என்னும், “ஒருக்ரியாமாத்ரந்துக்கு இத்தனையு யிருண்டோ? நான்காண் இது விளைத்தேன்” என்று அவ்வடிவைக்கொண்டுவந்து காட்டவல்லையேஎன்னும். இது பக்திகார்யமே யானிலும், பகவதநுபவ விரோதியாகையாலே பாபமென்

வட்கிலிவிறையும்மணிவண்ணு! என்னும் வானமேதோக்கும்மையாக்கும்*
உட்குடையசுரமுயிரெல்லாமுண்ட ஒருவனே!என்னுமுள்ளுருகும்*
கட்கிலி! உன்னைக்கானுமறருளாய் காகுத்தா! கண்ணனே! என்னும்*
திட்கொடிமதின்துழ்திருவரங்கத்தாய்! இவள்திறத்தென்செய்திட்டாயே? (3)

இ.—மூன்றும்பாட்டில்: இவள் இவ்வவஸ்த்தையைப் பரப்பையாகைக்கு இவளிடையாட்டத்தில் நீர் செய்தது என்? என்கிறாள். [இறையும் வட்கிலன்] - 'வட்கு' என்று லஜ்ஜை. இறையும் இவள் என்றது - தாய் என்று பாராதே, சொல்லக்கடவதல்லாத வார்த்தையைச் சொல்லி அநுதபிக்கவும் அறியாதிருக்கை. இவளுக்கு நிரூபகமான நான் மடம் அச்சம் என்கிற இவை இல்லாமைபாலே நிரூப்யமானதாயினோபம் பிறந்தது என்கை. இவளுக்கு லஜ்ஜை குடிபோனபடி நீ அறிந்தபடிஎங்ஙனே? என்னில், [மணியவன்] இவள் என்னும்] - தாயாரான என்முன்னே ஸம்ச்சலேஷாபேகை தோற்றும்படி பர்த்துநாமக்ரஹணம் பண்ணு

கின்றான். காமியியானவன் வடிவழகிலேயிறே ஈடுபடுவது? அதுதோற்ற வாய்விடாவின்றான். “அத்ருஷ்ட பூர்வவ்யஸநா ம்ருதுசீலா மஸஸ்விநீ, தேநதுக்கேந ருததீ நைவ மா கிஞ்சி தப்ரவீத்” என்று எல்லாதசை யிலும் வாய்விடக்கடவதன்றிக்கேயிறே இருப்பது. [வானமேனோக்கும்] - “மணிவண்ணா! என்கிற ஆர்த்தத்வரிகேட்டு இருக்கக்ஷமனல்லன்; த்வநிவழியே ஸூகஜேந்த்ராமூலானுக்கு வந்துதோற்றினப்போலே தோற்றியருளும்” என்று ஆகாசத்தையேபார்க்கும். “பரமபதமாபந்:” என்கிற வசநத்துக்கு மேலே யிறே இவளுடைய தசை. அங்குவந்து தோற்றக்காணாமையாலே [மையாக்கும்] - மயங்காவின்றான். அறிவுகெடாவின்றான். ப்ரபலப்ரதிபந்தகங்கள் உண்டானால்வரப்போமோ? நீ இங்ஙன் அழிகிறதென்? என்ன, [உட்குடையகரர்இத்யாதி] - நான் வரப்பார்த்தால் ப்ரதிபந்தகமுண்டித்தனையோக்கி, நீ வரப் பார்த்தால் நிவாரகர் உண்டோ? உட்கென்று மிடுக்கு. ப்ரபலமான அஸ்ரவர்க்கத்தை நிச்சேஷமாக முடிந்த ஏகவீரன் என்னு வின்றான். “சேஷிக்கில் பின்பும் ஆச்ரிதர்க்கு நலிவுவரும்” என்று நிச்சேஷமாக முடிக்கை. ப்ரபலப்ரதிபந்தகங்களை அழிக்கைக்கு ஸஹகாரிவேணுமோ? உன்னால் அழிக்கவொண்ணாத வினோதி என்னால் அழிக்கப்போமோ? [உள்ளருகும்] - அப்போது செய்யக்காணாமையாலே உள்ளுடையும், நீர்ப்பண்டம்போலே சிதிரையாகாவின்றான். உருகாநிற்குமத்தனையோ, அதீந்த்ரியவஸ்துவை ‘காண’ என்றால் காண முடியுமோ? என்ன, தன் தலையாலேகாண இழிவார்க்கன்றோ அவ்வருமை, நீகாட்டக் காண்பார்க்கு அவ்வருமையுண்டோ? [கட்கிலீ] - பாஹ்ய சக்ஷஸ்ஸுக்கு அவிஷயமான நீ, நான் உன்னைக்காணும்படி க்ருபை பண்ணியருளவேணும். “நசக்ஷஷா பச்சயதி” என்கிறது—தாம் தாமே காண இழிவார்க்கு: “தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநாம் ஸ்வாம்” என்று அவன்தானே காட்டு மன்று அவ்வருமையில்லை. சிலர்க்கு ஸதாதாச்சரம்பண்ணக் கொடுத்திலையோ? கட்கிலீ - கண்ணுக்கு இலீ என்றபடி. இப்படி அரிதானபொருளை நாம் சிலர்க்கு அருளிற்றுண்டோ? என்ன [காகுத்தா] - “ருபௌதார்ய குணை: பும்ஸாம்” என்றும், “ருபஸம்ஹநம் லக்ஷமீம்” என்றும் நாகரிகர்க்கும் வநவாஸி களுக்கும் காட்டிக்கொடு திரிந்திலையோ? ஒருகாற்செய்ததுகொண்டோ? என்ன, [கண்ணனேஎன்னும்] - “ஆயாந்தம் புண்டரீகாக்ஷம் லக்ஷமாணா: குருஸ்த்ரிய:” என்றும், “தாஸாமாநிரபூத்” என்றும் இடைச்சி களுக்கும் அகப்படக் காட்டிக்கொடுத்திரிந்திலையோ? இரண்டு அவதாரமும் தீர்த்தம் ப்ரஸாதித்ததே என்ன, [திட்கொடி இத்யாதி] - அவதாரங்களில் பிற்பட்டாரும் இழுவாமைக்கன்றோ இங்கேவந்து சாய்ந்தருளிற்று. திண்ணியமதிள் என்னுதல்; திண்ணிய - கொடிஎன்னுதல்; அவிழ்த்துக்கட்டாத கொடிஎன்கை. “வருவார்எல்லோரும் வாரூய்கோள்” என்று உறுதியாகக் கொடிகட்டிக்கொண்டன்றோ கிடக்கிறது? [இவள் திறந்து என்செய்திட்டாயே] - இவளுக்கு இவ்வளவான தசையை விளைக்கைக்கு நீ இட்டமருந்து? என்? என்கிறான். அதாகிறது - உன்முகம் மாயமந்திரந்தான் கொலோ என்று வடிவழகைக்காட்டுகை யிறே. இவள் கேட்கிறதென் என்னில்; அதுவாகில், அதுக்கு ப்ரதிக்கிரையாக “த்ரைலோக்யராஜ்யம் ஸகலம் ஸீதாயா நாபநுயாத்கலாம்” என்கிற இவளை அவன்முன்னே நிறுத்தி. இவள்பட்டதெல்லாம் அவளைப் படுத்துவாளாக நினைக்கிறான்.

௩௦.—மூன்றும்பாட்டு. இவள் இங்ஙவஸ்த்தையை ப்ராப்தையாகைக்கு இவளிடையாட்டத்தில் நீர் செய்ததென்? என்கிறான்.

[வட்கிலள் இறையும்] இதுக்கு சீயர் அருளிச் செய்வது. “இவள்முடிந்தான்” என்று. (வட்கென்று லஜைஜை) லஜைஜையையிட்டிறே ஸ்த்ரீத்வத்தைஅறிவது. ஸவரூபத்தைப் பற்றி வரும் குணம்போனால் ஸ்வரூபமும்போயிற்றாமத்தனையிறே. நிகுபகத்தையொழிய நிகுப்பயஸித் தியில்கையே. இவள் லஜைஜைகுடிபோனமைக்கு ஸூசகமென்? என்னில். [மணிவண்ணா வென்னும்] - பர்த்ருநாமக்ரஹணம் பண்ணுகின்றான். பெற்றதாய்முன்னே வடிவழகைச் சொல்லா வின்றான். நான் கேட்டாலும் மறைக்குமத்தைத் தான் வெளியிடா வின்றான். காமியி ஆசைப்படுவது வடிவழகையிறே. தான் அகப்பட்ட துறையைச் சொல்லா வின்றான். மெய்யே நினைத்து, மெய்யே சொல்லி, மெய்யே யநுபவிக்கை இவர்க்கு ப்ரர்குதியாய்விட்டதே! ‘உன்சின்னமந் திருமூர்த்தியும் சிந்தித்தேத்திக் கைதொழுவே யருளைக்கு’ என்று அவன்பாடு இவள் வேண்டிக்கொள்வதும் இதுவேயிறே. [மணி வண்ணாவென்னும்] -வடிவழகைச்சொல்லுவது, ஸௌலப்யத்தைச் சொல்லுவதாகா வின்றான். *அத்ருஷ்டபூர்வவ்யஸநா ம்ருதுசீலா மஸஸ்விநீ, தேநதுக்கேந: ருததீ நைவ மா கிஞ்சிதப்ரவீத்* என்று,

தோழிமார் இட்டுவைத்த காலும் கையுமாய்த்தான் சேஷ்டிக்கமாட்டாதே இருக்கும்படி அவஸந்தையா விருக்கச்செய்தே விளக்கு முடிபுமளவில் னோம்பா அனியுமாபோலே ஸ்வஸ்த்தரைப்போலே எழுந்திருந்து உலாலி மோஹிக்கும். உணர்த்திஇன்றிக்கே இருக்கச்செய்தே பூர்வவாஸநையாலே கைகூப்பும் அத்தாலேஉணர்ந்து "பெரிப்பெருமாள் பக்கலுள்ளன்தேனும் புருஷார்த்தம்" என்று இருக்கக்கடவ இவள் ஸ்தேஹம்போலே பொல்லாதது இல்ல என்றுசொல்லிப் பின்னையும் காணப்பெறாத வயஸநாதிசபத்தாலே மோஹிக்கும். ஸகலபதார்த்தத்தையும் 'தன்னுள்ளே அடக்கி ஒன்றை ஒன்று நலியாதபடி பரிஹரிக்கும் கடலின்தன்மையானநீ என் திறத்தில் கண்ணறையனாயிராநின்றாய்' என்னும். [வட்டவாய்ப்பென்றுதொடங்கி] - கையும் திருவாழிபுமான அழகைக் காணவேணும்" என்று ஆசைப்பட்டு 'வட்டவாய்ப்நேமிவலங்கையா வந்திடாய்' என்று சொல்ல உபகாமித்து, நடுவே இளைத்துத் திரியக் குறையும்சொல்லாநின்றனுகொண்டு மோஹியாநின்றாள். கோயிலின் நிலமிதியாலே நிறைப நீர்மையுடையான நீர் இவள்திறத்துச் செய்தருளப் பார்த்தருளிற்று என்?

இ. — நாலாம்பாட்டில், உம்மைஒழிய ஜீவிக்கமாட்டாதிருக்கிற இவள்திறத்துச் செய்தருள நினைத் திருக்கிறது என்? என்கிறாள். [இட்டகாலிட்டகையனா யிருக்கும்] - ஸ்வாதீநமல்லாமையாலே, தோழிமார் இட்டுவைத்தகாலும் கையுமாய் இருக்கும். விரஹம் ஸந்திபந்தங்களையும் குலைத்துச்சிதறிக் கிடக்கிறவித்தனை. [எழுந்துலாய்] - இவ்வளவான தசையாய் இருக்கச்செய்தே, அனியும் விளக்குக் கிளம்பி அனியுமாபோலே, ஸ்வஸ்த்தரைப்போலே எழுந்திருந்து உலாலாநின்றாள். [மயங்கும்] - கிளம்பின ஸமநந்தரத்திலே அனியுமாபோலே, மயங்காநின்றாள். [கைகூப்பும்] - உணர்த்தியின்றியே இருக்க, பூர்வவாஸநையாலே கைகூப்பும். மோஹித்த தசையிலும் தவிருகிறிலன். மயங்காநிற்கச்செய்தே உணர்த்தியு உபகாமிப்போலே ஆயிற்று அஞ்ஞபிபண்ணுகிறது. [கட்டமேகாதல் என்று மூர்ச்சிக்கும்] - "அமுதவெள்ளத்தானுஞ் சிறப்பு விட்டு" என்று ப்ரேமமே புருஷார்த்தம் என்றிருக்கிற இவள், ப்ரேமம் போலே தண்ணிதாயி நுப்ப தில்லே என்னுநின்றாள். இது ரஸிப்பது இவ்விஷயத்தினுடைய லாபஹேது வானபோதிறே. விச்சேஷத்தில் நலிவுக்கு உடலாகையாலே தண்ணிதுளன்கிறாள். இது கட்டமென்னுங் காட்டில் இதுக்குப்பரிஹாரம் பிறந்ததாகாமையாலே மூர்ச்சிக்கும். [கடல்வண்ணு கடியையகாண் என்னும்] - சேர்ந்து குளிர்ந்த தண்ணீரை விடாயர்க்கு எட்டாதபடி வைப்பாணரப்போலே, ச்ரமஹரமான வடிவைக் கொண்டு எனக்கு எட்டாதபடி இருக்கிறவன் என்னுதல். கடல்போலே ஸகலபதார்த்தங்களையும் தன்னுள்ளே அடக்கி, ஒன்றை ஒன்று நலியாதபடி பரிஹரிக்கும் ஸ்வபாவத்தையுடைய நீ எள்திறத்துக் கண்ணறையனாய் இராநின்றாய் என்னுதல். உனக்கு சீலாதிகளைச் சொல்லுகிற ப்ரமாணங்களும் அந்ருதபாஷணம்பண்ணுகிறன்; நீ நிர்க்கருணன்காண் என்னுநின்றாள். நான் நிர்க்கருணனன்றிக்கே ஒழிவதுளன்செய்தாய்" என்னிடம்; "வட்டவாய்ப்நேமி வலங்கையா என்றுதொடங்கி"-நடுவேஇளைத்து [வந்திடாயென்றென்றே மயங்கும்] - கையுந்திருவாழிபுமான ஸந்திவேசமே ஆயிற்று இவளநெஞ்சில் பட்டுக்கிடக்கிறது. 'வந்திடாய்' என்கிற இத்தையேஆவர்த்தியாநின்றாள். இவ்வார்த்தியில் பிற்பட்ட த்வரிகள் வெண்கலத்வரிபோலே ஓய்ஞ்சு செல்லாநின்றது. ப்ரதிகூலநிரஸநத்தில் ஸர்வதோமுகமான வாயையுடைய திருவாழியைப் பரிகரமாகவுடைய உனக்கு வரத்தட்டென்" என்னுநின்றாள். [மயங்கும்] - "வந்திடாய்" என்கிற இதுதானும் ஒவிறறு. [சிட்டனே] - இப்படி ஸ்தரீவதம்பண்ணி நீர் விசிஷ்டராய் இருக்க, பெண்மிறந்தார்க்கு அழகிதாக ஜீவிக்கலாய் இருந்தது. க்ராமணிகள் குடிகளைப் பரியும்படி அந்யாயங்களை ப்ரவர்த்தியாநிற்கச்செய்தே அந்யயசாதிகளைப் பண்ணுமாபோலே. ச்ரமஹரமான கோயிலில் நிலமிதியாலே தண்ணளி யிக்கிருக்கிற நீர். [இவள்திறத்து]-பேச்சுக்கு நிலமல்லாதபடி நோவு பட்டுக்கிடக்கிற இவள்திறத்து. [என் சிந்தித்தாயே] - நினைத்திரிந்தது என்? ஜீவிப்பிக்க நினைத்திரோ, முடிக்கநினைத்திரோ? இப்படிப்பட்ட ஆற்றுகமையையும் பேற்றுக்குஉடலாக நினைத்திருக்கிறிலன், அவன் நினைவாலே பேறு என்றிருக்கிறாள். "உன்மனத்தாலென் நினைந்திருந்தாய்" என்னக்கடவதிறே.

சுரு. — நாலாம்பாட்டு. உம்மையொழிய ஜீவிக்கமாட்டாத இவள்திறத்துச் செய்தருள நினைத்திருக்கிறதென்? என்கிறாள்.

[இட்டகா விட்டகையனாயிருக்கும்] இவளுக்கு நீர்உடம்புகொடுக்க வேண்டா, இவள் வயவங்கள் இவளதீநமாகப்பண்ண வமையும். *ஸகீபர் ஸ்வஸ்தப்ரகீர்ண பரதந்த்ரவிபாண்டராங்கீ*

என்று, தோழிமார் பொகட்டவிடத்தே கிடக்குமித்தனை. ஸ்வாதீரமல்லாமையாலே தோழி மட்டிடுவதைக் காணும்படியுமாயிருக்கும். [எழுந்துவாய் மயங்குந்] அவியும்வினக்குக் கிளர்ச் செம்பொம்போலே அடியற்றவெழுச்சியும் அடியற்றவுலாடிகையுமா பிராரின்று. அது கிளம்பின ஸமகந்தரத்திலே அவியுமாபோலே மயங்கா கின்றான். [கைகூப்பும்] உணர்த்தியில் தொழுவானல்லன், மயங்கினான் தொழாதிருக்க வல்லனல்லன். ஸாதபுத்தியா தொழுவதில்லை; ஆற்றமையாலே வரும்து தவிர மாட்டான். [கட்டமேகாதலென்று] ஸாதபுத்தியா தொழதா டாதல் “கட்டமே காதல்” என்னக்கூடாதிதே. வில்லெனத்தில் நலிவுக்குடலாகையாலே படுமம் தண்ணிதென்கிறான். [கடல்வண்ணாகடியகாணென்னும்] கடல்வகல பதார்த்தங் களையும் தன்னுள்ளே யடக்கி, ஒன்றையொன்று நலியாதபடி, கோக்குமாயிற்று; அப்படியே ஸர்வரகுகளுன நீ பிர்க்குணனுனும் என்னும். அன்றிக்கே, பிரித்தார்க்குத் தரிக்க வொண் னாத வடிவபடைத்த நீ காதுகளுகாரின்றும் என்னும். [வந்திடாய்கேமி] “சங்குசக்கரங்கள்” என்று சொல்லும் நிலையும் போச்சு. இப்போது கண்ணுக்கு விஷயமன்றிக்கே யிருக்கச் செய்தேயும், அதிநுடைய ஸர்க்கேசம் தீவந்தமாயிருக்கிறபடி, பிடித்தவிடமெங்கும் வாயாய்க்கிவிரும்பது, விரோதிபோக்கப் பரிகரமின்றிக்கேயிருக்கிறுயன்றே. [வந்திடாயென் றென்றே மயங்கும்] ஒருகால் “வந்திடாய்” என்று ஸாற்றிருக்கவல்லனல்லனே. விடாய்த்தவன் தாலும் சமிக்ஞத்தனையும் ‘தண்ணீர், தண்ணீர்’ என்னுமித்தனையிதே; அப்படியே, “வந்திடாய் வந்திடாய்” என்றுருவ அத்நையே சொல்லும்; மற்றொன்றறியாள். [மயங்கும்] வானையே உபாத்யாயராகச் சொல்லு மத்தனை. [என்றென்றே] வெண்கலத்வரீபோலே சொல்லுக்குச் சொல் ஓய்கிறபடி. [சிட்டனே]-சிட்டன் திருமாலென்றபடி. பிராட்டி கடியத்திலே வ்யாமோ ஹத்தை யுடையவென்னுதல்; பிராட்டியைத் தன்பக்கலிலே பித்தாக்கித் துடிக்கப் பண்ணுமவென்னுதல்; உம்முடைய படி சால் அழகிதாயிற்றது. உம்மைப்போலே சில சிஷ்டர்களமைந்திருத்ததிதே அபிலகன் குடிசெடுகைக்கு. அடிகிதாக ஆற்றசம்ஸ்யபரதாரா யிருந்தீர். பற்றாமஹதையகளைப் பண்ணிப் பூணூலை வெளுக்கவர். திக் கையிலேபலித்தரத்தையு மிட்டு ஒத்துச் சொல்லித் திரிவாரைப்போலேயிருத்ததீ உம்முடையபடி. [செழுந்திந வரங்கத்தாய்] சரமஹரமான நீரையுடைய கோயில். தண்ணீர்ப்பந்தலிலே காதுகொதுங் கனவோபாதியாகாதே நீர் இவ்வூரில் சாய்ந்ததும். [இவள்திறத் தென்கித்தித்தாயே] ஸர்வஜ்ஞனுக்கும், இவனுக்கு ஓடுகிறதகைசக்குப் பரிஹாரம் சித்திக்கவேணுமென்றிருக்கிறான்; திருத்தாயார் தெளிவிருக்கிறபடி. ‘அவன் - நிகையே கார்யமாய்த் தலைக்கட்டுவது’ என்று அவனைக் காலிக்கட்டிக் கேட்டுருள். *சரேயோ த்யாயதிகேசவ:* என்று அதுகூல விஷயத்தில் சித்திப்பானும் அவனிடே. இங்ஙனே மகோரதமாயே போமித்தித்தாயா, நீர்ணயார்தமாகக் கடவதன்றே.

சந்திக்கும்நிசைக்கும்தேறும்கைகூப்பும் திருவரங்கத்துள்ளாயென்னும்
வந்திக்கும்* ஆங்கேமழைக்கண்ணீர்மல்க வந்திடாயென்றேமயங்கும்*
அந்திப்போதவுணனுடலிடந்தானே! அலைகடல்கடைந்தவாரமுதே!*
சந்தித்துன்சரணஞ்சார்வதேவலித்த தையலைமயல்செய்தானே. (5)

ஓ.—அஞ்சாம்பாட்டில், இவனுக்கு பரதிகுணம் பெதித்துவருகிற அவஸ்த்தாவிசேஷங்களை விஞ்ஞாயித்து இவனை இப்பாடுபடுத்துகை தேவருடைய ஆச்சிதவதஸஸந்தவாதிகளுக்குப் போகுமோ? என்கிறான். [சந்திக்கும் என்று தொடங்கி] - உன்னுடைய ஸௌந்தரப்பாதிசொடும் உன்னுடைய உம்சிலேஷத்தையும் நினைக்கும். அப்போதே ஸம்சலேஷிக்கப் பெற்றமையாலே மோஹிக்கும்; ஒரு தேவனுள்ளியே இருக்கச்செப்தே அபேகிதம்பெற்றுத் தரித்தாரைப்போலே மயலஹரமாய்படி தேறும். தேவர்படிகள் நினைத்து ஈடுபட்டுக்கைகூப்பும்; மீளவும் வ்யஸநாஸஹிஷ்ணுநதயாலே திருவரங்கத்து உள்ளாயன்னும். [வந்திக்கும்] - செயலறுதியாலே திருவடிகளைநினைத்துத் தண்டனிட்டுக்கிக்கும்; ஸ்தோதரம் பண்ணும் என்னுமாம். அத்தகையிலே கண்மிகவும் நீர்மல்குவதும் செய்வ ‘விரானே

வாராய்' என்னாதின்றுகொண்டே அறிவுகெடும், [அந்திப்போது என்று தொடங்கி] - அஸுரர்க்கு பஸம்வர்த்திக்கும் ஸந்த்யாகாலத்திலே ஸ்ரீப்ரஹ்மாதாஸ்வானுக்காக ஹிரண்யனுடைய சரீரத்தைப் பிளந்தருளிப் ப்ரயோஜனாத்நாபரகுமாய் அபிமாதிசுருமாய்ப் பெருமிடுக்கருமான தேவர்களுக்காக நிரதிசயபோக்யமான வடிவோடே கடல்கடைந்தருளினும்; இப்படிச்செய்வான் ஒருவனுமிருந்துவந்து உன்நிருவாய்களைச் செத்தித்தொமாய் முடிபவேனுமென்று துணிந்துஇருந்துள்ள இப்பெண்பிள்ளைக்கு உன்னைக்காட்டாதே இவனை மதிக்கெடுத்தவனே! "உன்னைக்கண்டு உன்வதிரே முடியவேணும்" என்று ப்ராணஸ்க்கை தரித்திருக்கிறான் என்றுமாம்.

இ.— அஞ்சாம்பாட்டில், இவளுக்கு ப்ரதிக்ஷணம் பேதித்து ஒன்றோடு ஒன்று சேராதே வகுகிற அவஸ்த்தாபேதங்களை அறிவித்து இவளை இப்படிப்படுத்துகை உம்முடைய நீர்மைக்குப் போருமோ? என்கிறான் [சிந்திக்கும்]-உம்முடைய ஸௌந்தர்யாதிசுணங்க்கையும் உம்மோட்டை ஸம்ச்லேஷத்தையும் நினைக்கும், முன்பு இவ்வனுஸந்தாயின்நியே யாயிற்று இருப்பது, மோஹித்தவோபாதி இதுவும் ஒருபடிவிக்குதி இருக்கிறபடி. அப்போதே காணப்பெருமையாலே [திசைக்கும்] - மோஹிக்கும், [தேறும்] - ஒருவேறு வின்றிக்கேயிருக்கத் தேருகின்றான். இதுதானும் பயாவஹமாயிருக்கிறதாயிற்று, மோஹம் செல்லா நிற்க, அபேக்ஷிதம் பெற்றருரைப்போலே தேறுகை பயாவஹயிறே; சரமதசையில் பிறக்கும் தெளிவுக்கு அஞ்சவேணுமே! [கைகூப்பும்]-தேவர்ப்புகளைநினைத்து ஈடுபட்டுக் கும்பிடும். கீழே, "மயங்கும் கைகூப்பும்" என்றது, "இங்கு தேறும் கைகூப்பும்" என்றது: அல்லாதனஸஞ்சாரியாய்ச் செல்லாநிற்க, இதுஒன்றும் ஸ்த்திரமாய்ச் செல்லாநின்றது: ஸ்வரூபாநுபந்தியான தர்மமாகையாலே, "நித்யானுச்சலிபுடா:" என்னக் கடவதிறே. ஆற்றுமையாலே, [திருவரங்கத்துள்ளாய் என்னும்] - நீர் உம்முடைய செல்லாமைதோற்றக் கிட்டிவைத்து, இவளுடைய அஞ்ஜலியை மறுக்கிறதென்? சேஷபுகதுக்கு அஞ்சலியோபாதியிறே சேஷி கிட்டவந்திருக்கையாகிறது. பெருமானே? என்னாநின்றான். [வந்திக்கும்] - செயலறுதியாலே பெருமான் எழுந்தருளி இருக்கிறபடிமை நினைத்துத் தண்டனிடும். வந்திகளுடைய கார்யமாகையாலே, ஸ்தோத்ரம் பண்ணும் என்றுமாம். "இதொருதோளே! தோள்மாகையே! முறுவலே!" என்று அந்யரைப்போலே புகழாநின்றான். [ஆங்கே ம:நடிக்கண்ணீர்மல்கு] - அத்தசையிலே கண்ணீர்வெள்ளமிட, தண்டனிட்டிடுக் கிடக்கும் என்னுதல்; ஸ்தோத்ரம்பண்ணுகிறதும் என்னுதல் [வந்திடாய்] - தன் ஆற்றுமைதோற்ற, பிரானே! வாராய் என்னும். [என்றென்றே] - ஒருகால் அறமுத்தால் வாராதொழிந்தால் பின்னையும் அத்தையே சொல்லுமித்தனையல்லது, வேறு சிலதான் சொல்லுமவ என்றே. அச்சொலவுதானே வெண் கலத்வரிபோலே ஒய்ஞ்சு செல்லாநின்றது. [மயங்கும்] - அதுதானும்போய் அறிவுகெடாபின்றான். "வந்திடாய்" என்றதுவும் இடிக்கக்கிடாய் புகுகிறது: நினைத்தபோதாக வரப்போமோ? என்ன, [அந்திப் போது இத்யாதி]-ப்ரதிக்ஷணஸமகாலத்திரல தூணிவெள்து நோற்றிறிறிகையோளன்கிறான்: அஸுரர்களுக்கு பஸம்வர்த்திக்கும் காலத்திலே, அவனுடைய வரத்திற்புகாத காலத்திலே [அவுண்ணுடல்]-வரபலத் தாலே திருவுகிருக்கு ஊட்டியாகவளர்த்த ஹிரண்யனுடைய சரீரத்தைப் பிளந்தானே! "நரஸ்யார்த்தத்தனும் க்ருத்வா ஸிம்ஹஸ்யார்த்தத்தனும் ததா" என்று இரண்டியோரியை ஒன்றாக்கி, அவன்வரத்திற்புகாத வடிவாலே பிளந்தவனே! "மத்தஸஸர்வ மஹம்ஸர்வம்" என்னுந்தெளிவுடையார்க்கோ உதவலாவது? மயங்கின இவளுக்கு உதவலாகாதோ? ஆணுமாய் மிடுக்கருமானவனுக்கோ உதவலாவது? அப் பருவத்தில் அபலைக்கு உதவலாகாதோ? பிறரால்வரும் நலிலோ பரிஹரிக்கலாவது? உன்னால்வந்தது பரிஹரிக்கலாகாதோ? இவளுக்கு உதவுகிடத்தில் காலநியதி போண்டா, உன்னையழிய மாறவேண்டா. அவ்வளவேயோ? [அலைகடல் கடடந்த ஆரமுத்த]-ப்ரயோஜனாத்நாபரகுமாய் ஈச்வராயிமாகிகளுமானார்க்கு, நிரதிசயபோக்யமானவடிவைக்கொண்டு, கூடாமிதமான கடலைக்கடைந்தவனே! இவளுக்குக் கடல்கடைய வேணுமோ, கடல்கடைந்த வடிவைக்காட்ட அகையாதோ? ஒருப்ரணயிநியை லபிக்கைக்குப் பண்டு கடல் கடைந்தவனல்லையோ? [சந்தித்துள் சரணம்சார்வதே வலித்த வதயலை மையலிசெய்தானே] - தெளிவுடைய சிறுக்கனுக்கு உன்னை அழியமாறி உதவினாய்; ப்ரயோஜனாத்நாபரர்க்கு உடம்புநோய்க் கடல்கடைந்தாய்; உன்னைபலந்து அநியாத இவனை அறிவுகெடுத்து வைத்தாய், உன்நிருவாய்களைக்கிட்டி முடியவேணும் என்று துணிந்திருக்கிற இப்பெண்ணை என்னுதல், உன்னைக்கண்டு உன்வதிரே முடியவேணும் என்று ப்ராணஸ்க்கை தரித்திருக்கிற இவனை என்னுதல், "சகஸ்ய மாதா நபிதா நசார்ய:", மாகஸா நுபவமேயயன்றி, உன்னைக்கிட்டி மாஹ்ய ஸம்ச்லேஷம் பண்ணினேனாகவேணும் என்று துணிந்திருக்கிற இவனை என்னுதல். [மையல் செய்தானே] - உன்னைக்காட்டாதே இவனை மதிக்கெடுத்தவனே!

பக்கலிலே அதிவ்யாமோஹத்தைப்பண்ணி என்னை அறிவழித்து என்மநஸ்ஸை நிச்சேஷமாகப் பறித்துக் கொண்டவனே! என்னும். ஸம்ச்சலேஷதசையில் ஆச்சர்யமான சேஷபுதங்களை உடையவனே! என்னும். ஸம்ச்சலேஷதசையில் வார்த்தை அருளிச்செய்யும்போது திருப்பவளத்திலும் திருவுடம்பிலும் பிறக்கும் அழகை நினைத்துச் செய்யவாய்மணியே! என்னுந்நிற்கும். ச்ரமஹரமான கோயிலில் கண்வளர்த்தருளுகிறபடியை நினைத்து இவள் தனக்கு உதவுகிறிலே என்று சொல்லா நிற்கும். [வெய்யவாள் தன்னுடைய சக்கரம் வில் ஏந்தும் விண்ணோர்முதல்! என்றும்] - அயர்வறுமமரர்களுக்கு அதிபதியாய் இருந்து வைத்து ஆச்ரிதருடைய ஆபந்நிவாரணர்த்தமாகக் காணவே எதிரிகள் பவப்பதும்படி கொடியவான திவ்யாயுதங்களை தரித்திருக்கிற நீ, என்னுடைய ப்ரதிபத்தகங்களை நீக்கி என்னோடே ஸம்ச்சலேஷித் தருளாதொழிவதே என்று கருத்து. [பைகொள்பாம்பணையாய் இவள் திறத்தருளாய்] - ஆச்ரிதஸம்ச்சலேஷக போகனாயிருக்கிற நீ, இவளிடையாட்டத்தில் க்ருபை பண்ணுகிறிலே. இவள் துக்கிதையாய் இருக்கச்செய்தே இவளை விஷயிகரியாதே “படுக்கை நேர்பாடாயிருந்ததி” என்று உறங்கியருளுவதே! என்றும்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், இவ்வஸ்வத்தாபந்நையாயிருக்கிற இவள் ஆர்த்தி தீர்த்தருளாதொழிகைக்குக் காரணம் எந்தர்மவிபாகமேயிறே என்கிறாள். [மையல் இதயாதி] - என்பக்கலிலே அதிவ்யாமோஹத்தைப் பண்ணி என்மநஸ்ஸை அபஹரித்தவனே! தன்மேன்மைபாராதே தாழ்வின்று பணிமொழிகளைச் சொல்லி இழிதொழில்களைச்செய்து தன் ஆற்றாமையை ஆவிச்சுரித்து, ஸர்வேந்த்ரிய கந்தமான மநஸ்ஸை அபஹரித்தவனே! என்னும். தங்கள் இழவு தெரியாதபடியிருந்து பிறர்நெஞ்சை அபஹரிக்கையிறே ஸ்த்ரீத்வமர்யாதை; என் நினைவு அவன்வினைவாய் அத்தலை இத்தலையாயிற்று என்கிறாள். [மாமாயனே என்னும்] - ஸம்ச்சலேஷதசையில் ஆச்சர்யமான சேஷபுதங்களை உடையவனே! என்னும். [செய்யவாய் மணியே என்னும்] - இதுவும் அந்தமாயங்களிலே ஒன்று. தாழ்வுதோற்ற வார்த்தைசொல்லத் தொடங்கி, அது தலைக்கட்டமாட்டாதே ஸ்மிதம் பண்ணுகிறதும்போதைத் திருவதார்த்திற்பழுப்பு, “செவ்வாய்முறுவ லோடு எனது உள்ளத்திருந்த அவ்வாயன்றியானறியேன்” என்னும் படியிறே முறுவல் துவக்கவல்லபடி. [மணியே] - ஸ்மிதம்பண்ணும்போது திருமேனியெங்கும்ஒக்கப் பிறக்கும் எழிலும் குளிர்த்தியுயிருந்தபடி. [தன்புனல்குழ் திருவரங்கத்துள்ளாய் என்னும்] - குளிர்த்திக்கு இவ்வடிவழகு தேடிப்போகவேண்டாதபடி தேசமே ச்ரமஹரமாய் இருக்கிறபடி. ஸர்வவிதஞய்வைத்து எனக்கு உதவாதொழிவதே; [வெய்யவாள் இதயாதி] - அயர்வறுமமரர்கள் அதிபதியாய்வைத்து ஆர்த்தாக்கூணர்த்தமாக அன்றே திவ்யாயுதங்களை தரித்தது? காணவே, எதிரி மண்ணுண்ணும்படியான திவ்யாயுதங்களை தரித்திருக்கிற நீ, என்னிரோதி களைப்போக்கி முகங்காட்டாதொழிவதே என்கை. [பைகொள்பாம்பணையாய் இவள்திறத்து அருளாய்] - ஆச்ரிதஸம்ச்சலேஷ ஸ்வபாவனா நீ இவள்திறத்து க்ருபைபண்ணுகிறிலே. ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே விகஸித மான ப்பணத்தைஉடையனாய், ஜாதிப்ரயுக்தமான மென்மை குளிர்த்தி நூற்றங்கையுடைய திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகஉடையனாகை. நீரும் இவளுமாக இருக்கக்கடவபடுக்கை, இவள் தறைக்கிடை கிடக்க உமக்குப் பொருந்துவதே! [இவள் திறத்து] - பாடோடிக்கிடக்கிற இவள்திறத்து. [அருளாய்] - அருள்கொள்வார் தேட்டமானநீ, அருள்பெறில் ஜீவிக்குமவனை இப்படி தறைக்கிடைகிடக்க விட்டு வைப்பதே; [பாவியேன்செயற்பாலதுவே] - பாவியேன் செயலிடத்தது. இவள்பக்கலிலும் குறைவிட்கலை, உம்முடைய பக்கலிலும் குறையில்லை. இருவருமானசேர்த்திபெற இருக்கிற என்பாபயிறே இதுக்கு ஹேது. ‘மத்பாப மேவாத்ர மிமித்தமாஸீத்’.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு, இவள் இவ்வளவு ஆபந்நையாயிருக்க, இவளார்த்தி தீர்த்து அருளாதொழிகைக்குக் காரணம் என்னுடைய கர்மவிபாக மென்கிறாள்.

[மையல்செய்து] உணர்த்தியுண்டாகில் நெஞ்சிறுவான் காணும். எதிரிகளுடைய அநவதாநம் பார்த்திருந்து அவர்கள்கோட்டை கொள்ளுவாரைப்போலே. [என்னை] கடலைத் தறைகண்டா மென்னுமாரப்போலே. [மனங்கவந்தானே] புழு கூற்றிச்சட்டம் பொருவாரைப் போலே. [மையலிதயாதி] கொன்று முறிச்சீரையறுப்பாரைப்போலே. [மாமாயனே மென்னும் மையல்செய்த ப்ரகாரங்கள். கலக்கிற மையத்தில் தாழ்வின்று கையைக்காலைப்பிடித்துப் பரிமாறின் பரிமாற்றங்காணும் இவளநெஞ்சில் பட்டுக்கிடக்கின்றது. ஸ்வதஸ்ஸித்தமான மேன்மை போலல்லவாயிற்று ப்ரணயித்வத்தாலே தாழ்வின்றிலே. ஸம்ச்சலேஷ தசையில்

ஆச்சர்யமான சேஷ்டிதங்களை யுடையவனே! என்னும். [செய்யவாய்மணியோ யென்னும்] இதுவும் அந்தமாயங்கனியோ யென்று. எதையங்கம் பிறந்து நான் உன்சரக்களே? என்று சொல்லுகிறபோதை அதாத்தில் பழப்பு *ஸனினாஸன்யிதாநாம்* என்னக்கடவிறே. [மணியே புஷ்பம் விக்ஷிதமாய்போது எங்குமொக்க ஒருசெய்யி, ரக்துமாய்போலே, ஸ்மிதம் பண்ணுகிற போது வடிவிலேஎங்குமொக்க ஒரு செய் பிறந்தபடி. [தன்புளம்] ஸ்மிதத்தில் குளிர்ந்தி போலாயிற்று ஊரில் குளிர்ந்தியும். அங்ளாயில் குளிர்ந்திபோலேகூணும் இவ்வாயில்குளிர்ந்தி யும். (வாய்-இடம்) [செய்யவானித்பாதி] திவ்யாயதங்கன் எதிரிகளை யழிக்கைக்கு உடலாயிருக்கு மாப்போலே காமிடுகளை யழிக்கைக்கும் உடலாயிருக்குமிறே. உகப்பர்சையும் உகவா தாரையும் ஒக்கத்தோற்பிக்குமளவ. மூன்றே கைகண்டுவைக்கிறவையிறே. காணவே எதிரிகள் மண்ணுண்னுப்படியான திவ்யாயதங்களை தரித்திருக்கிறே எதிரிகளோடுகளைப்போக்கி மூகல் காட்டாநொழிகிறே. [விண்ணோர்முதலென்னும்] திவ்யாயதங்கனோட்டைச் சேர்த்தியால் வந்த அழகைக்காட்டி நடத்த, அதுவே ஜீவநமகவாரிற்று அங்ளாடு விடப்பது. இவ்ளாயில் அங்கே விளைபுண்டாய் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறோனன்றே. [பைகொளித்தாதி] ஸ்மிதத்தோடு, திவ்யாயதங்கனோடு, சித்பாவிபூதியுத்தனாயிருக்கிற இருப்போடு. திருவநந்தாழ்வான்மேலே சாய்த்தருளினத்தோடு வாயிற்ற எல்லாம் உத்தேசபமாயிருக்கிறதாயிற்று. பகவதவிக்ரஹஸ்பர் சத்தாலுண்டான துர்ஷத்தாலே விவரதமான பணங்கனையுடையான திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடையவனே! தனிப்படுக்கையிலேசாய்வதே தீர், இவன் தரைக்கிடையிடக்க. [இவன் திறத்தருளாய்] படுக்கையில் சேர்த்திபெருவிட்டால், நாட்டுக்குப்பண்ணும் அருளு மின்றிங்கே யொழிபவேணுமோ? [இவன் திறத்து] பாடோடிக்கிடக்கிற இவன் திறத்து, [அருளாய்] அருள்கொண்டார் தேட்டமான தீ அருள்பெறில் ஜீவிக்குமிவளை இப்படி தரைக் கிடையிடக்க விட்டுவைப்பதே! (அருளாய் - அருளுநிரில்கிவான், படி) [பாவியேன்] தீருளாதவராயல்ல; இவன் அது பெருனிடில் ஜீவிப்பாளாயல்ல; இதுக்கடி நான் பண்ணின பாயிறே. *மத்பாயமேவாந் நிமித்தமஸித்* என்னுமாப்போலே, [செயற்பாடு] என்னுடைய செயலிடத்தது அருளாமைக்கு அடி; [பாவியேன் செயலிடத்தது - இவன் பக்கனிலும் குறை யின்கூ, உம்முடைய பக்கனிலும் குறைவில்லை, இவருமான சேர்த்திபெறவிருக்கிற என்பாய மிறே இதுக்கு மேலும்]

பாலதுன்பங்களின் பங்குப் படைத்தாய்! பற்றிலாப் பற்றநின்றோனே! *
காலசக்கரத்தாய்! கடலிடங்கொண்ட கடல்வண்ணா! கண்ணானே! என்னும் *
சேல்கொள் தன்புன ல்துழிசுவரங்கத்தாயென்னும் எந்திர்த்தனே! என்னும் *
கோலமாமழைக்கண் பனிமலக இருக்கும் என்னுடைக்கோமளக்
கொழுந்தே. (7)

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், அவ்வப்போது ததங்களை அநுமதித்து அவைபொறுக்குமாவுகளிலே பன்றி மூக்குக்கள்களைக் காமத்துவந்து இரயடி என்னென்படுத்தலாமோ? என்னுள்ளிருள் என்றிருள், ஆகிரிதரைவாழ்விக்கையும் அநாச்சிறை நடுக்கப்படுத்துவதையும்என்க்கே மற்றையபடியே ஆகிரிதரே உம்முடையபடியே என்னுள்ளிருள் என்றுமாம். [பாலவேன்றுதொடங்கி] - இடம்அறிந்து மூக்குக்கள்களைப் படைத்தவனோ! [பற்றிலார்பற்றுள்ளிருளே] - தந்தாமுக்கே சிலநன்மை இல்லாதாரை விஷயிக் கரிக்கக்கடவதோ? என்னில், அராசியேயாய்த் தங்களுக்கு ஒருபற்றும்இன்றிக்கே இருக்கிற ஸந்தன்னைவார்க்கும் ஆகிரிக்கறம்படியான நினைவைப்படைப்பின் அங்கீகாரோ? [காஞ்சகந்தத்தாய்]-காலத் தைநடத்தும் இருவாழியை உணர்வனோ! விஷயிக்கக்காலமாக வேறுமே? என்னில்; காலத்த வறம் நீ இப்படிவருக்கின்றோ? என்றுமாம். [அவென்று தொடங்கி] - ஒருகடல் ஒருவடலிலேசாய்ந்தார் போலே ஆகிரிதரும்அறம்படுத்தாகத் திருப்பாற்கு விலே கண்ணாந்தருளி அங்குவரமார்டாதார்க்கும் ஆரம்பணியனுபக் கொண்டு முனித்தருளியிருமுகனாய் வந்து இருவவதாரம் மன்னியருளி அங்கு உதவாதார்க்கும் இறக்கவேண்டாதபடி, மதலையிடிகளும் அகப்படத் தந்தாமுடைய தாரகங்கள்

இழவாதே புஜிக்கலாம்படியான கோயிலிலேவந்து நித்யஸந்நிஹிதனும் இருக்கிறாய் அல்லையோ? என்னும். [என்தீர்த்தனேஎன்னும்] - உன்னுடைய போக்யதாதிரஸத்தினாலே என்னுவிவ்ஸு செல்லாதபடி என்னைப்பண்ணினவனே! என்னும். நான் இழித்தாடும்துறையே என்றுமாம். [கோலமாமழைக்கன் பணிமலிக இருக்கும்] - அழகியதாம் பெருத்து ச்ரமஹரமான கண்நீர்மலிக இராநின்றுள். இவ்வழகு போக்தாவானவன் புஜிக்கப்பெறுகையாலே காட்டிலவறித்த நிவானகா நின்று என்று திருத்தாயார்க்குக்கருத்து. [என்னுடைக் கோமளக்கொழுந்தே] - ஸ்ரீலேஷதுக்கம் அநுபவிக்கைக்கும் பாத்தமில்லாதபடி மிகவும்பலையான என்மகள்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், ஆச்ரயங்களை அநுஸந்தித்து, பொறுக்குமளவிலேயன்றே துக்கங்களைச் சுமத்துவது? இப்படி என்னைப்படுத்தலாமோ? என்னுகின்றான் என்கிறான். ஆச்ரிதரை வாழ்விக் கையும் அநாச்ரிதரை நலிகையுமன்றிக்கே, இப்போது விபீர்தமாயிற்றே உம்முடையபடி? என்னுகின்றான் என்றுமாம். இக்கோமளக்கொழுந்துக்கு, கைம்முதல் ஒன்றும் இல்லாதார்பற்றினால் ரகசிக்கும் நீர்மையையுடையவன் ஸந்நிதியிலே இதெல்லாம்படவேண்டுகிறது என்னோட்டை ஸம்பந்தம் என்று மனோரதிக்கிறான். [பால துன்பம்இத்யாதி] - இடமறிந்து ஸுகதுக்கங்களைப் படைத்தவனே! பாலவாக - ஸ்த்தானேஸ்த்தானே ஆக, பிரிந்தார்எல்லாரும் அநுபவிக்கும்இத்தை இவன்முருத்தியையும் அநுபவிப்பிக்கப்பார்த்தால் இவளாக் பொறுக்கப்போமோ? அவ்வளன்றிக்கே, ஆச்ரிதர்வாழவும் அநாச்ரிதர் கெடும்படியாகவும் அன்றே பண்ணிவைத்தது. தீமைபுன்னடியார்க்குத் தீர்த்து அகரார்க்குத் தீமைகள் செய்யுமவனன்றே? பண்டு கட்டின மர்பயாதையும் இவ்லையோஇவளுக்கு? அபராதங்கள் களைத்துத் தந்தாமுக்கென்ன ஒரு கைம்முதல் இல்லாதாரை விஷயீகரிக்ககடவதோ என்னிடம்; [பற்றிலார்பற்றினின்றானே] - அபராதமேயார் ஸுகருத லேசமும் இல்லாத ஐயந்தன்போல்வார்க்கும் ஆச்ரமிக்கலாம் படியன்றே உம்முடைய நீர்மை? “ஸ பித்ராச மரித்யக்த:”. [காலசக்கரத்தாய்] - விஷயீகரிக்கக் காலமாகவேனுமே என்ன. காலத்தவம் நீ இட்ட வழக்கன்றே? ஆச்ரிதர்க்காகப் பகலை இரவாக்கினவன் அன்றே! அவ்வளன்றிக்கே, ப்ரதிபந்தகமுண்டு காணும் என்ன: ப்ரதிபஷ்த்துக்கு ம்ருத்புவானதிருவாழி கைவிலேயிருக்க ப்ரதிபந்தகமுண்டோ? நாம் அஸந்நிஹிதர் அன்றே? என்ன, [கடவிடங்கொண்ட கடவ்வண்ணா] - நீ எங்களைக் காலம்பார்த்தன்றே கிடக்கிறது? ஒருகடல் ஒருகடலிலே சாய்ந்தாற்போலே, அணித்தாகத் திருப்பாற்கடலிலே சாய்ந திலையோ? அவ்வளவு வரவல்லார்க்கே வென்ன, [கண்ணனே என்னும்] - அசக்தரான இடையார்க்கும் இடைச்சிகளுக்கும் க்ருஷ்ணானுவந்து உதவிற்றிலையோ? “நாகபர்யங்க முத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோ மதுராம்பரீம்”. அதுதப்பிற்றிறே என்ன, [சேல்கொள்தியாதி] - மத்ஸ்யாதிகளுக்கும் தந்தாமுடைய தாரகாதிகள் இழவாதபடியான கோயிலிலே நித்யஸந்நிஹிதன் அல்லையோ? என்னும் உம்மாலல்லது தரிக்கமாட்டாத இவள் இப்படிபடக்கடவனோ? “ஜலாந்மத்ஸ்யா விவோத்ருதென்” என்திருக்குமவளிறே இவள். [என்தீர்த்தனேஎன்னும்] - புறம்புள்ளாரோடு பொருந்தாதபடியாக்கின சுத்தியோகத்தைச் சொல்லுதல், உன்னைச்சொல்லிக் கூப்பிடும்படி பண்ணினவன் என்னுதல். தண்புனல் என்று-புனல் ப்ரஸ்துதமாகையாலே, நான் இழித்தாடும்துறா என்றுதல். [கோலமாமழைக் கண்பணிமல்கவிருக்கும்] - தர்சநியமாய்ப்பரந்து ச்ரமஹரமான கண்நீர்மல்கவிராநின்றான். கண்ணும் கண்ணநீருமாயிருக்கிற இவ்வழகுக்கு போக்தாவாயிருக்கிறவன் க்ருஷிபண்ணி, பபலவேளைமிலே எனக்கு இரையாக்குவதே. [என்னுடைக்கோமளக் கொழுந்தே] - ஸம்ச்சேஷமும் பெருத இவளுக்கு விச்சேஷத்தை விளைப்பதே. [கொழுந்தே] - உபகம் தேட்டமானவளவிலே தறையிலேபடரவிடுவதே! “பதிஸம்யோக ஸுலபம்வய:”. இப்பாட்டில், ஒருநிலைக்கட்டின்றிக்கேயிருக்குமதுக்குக் கருத்து - “பரிஹரிக்கும் எல்கையுந்தான். நாம் இவர்க்குச் சொல்லுவதென்?” என்று தன்னிலே கோவுபடுகிறான்” என்று வங்கிப்புரத்துநய்யி பணிக்கும்

நடு.—ஏழாம்பாட்டு ஆச்ரயங்களை யநுஸந்தித்து, பொறுக்குமளவுகளிலே யன்றே ஸுகதுக்கங்களைச்சுமத்துவது? இப்படி என்னைப்படுத்தலாமோ என்னுகின்றானென்கிறான். “ஆச்ரிதரை வாழ்விக் கையும் அநாச்ரிதரை நலிகையுமன்றிக்கே, இப்போது விபீர்தமாயிற்றே உம்முடையபடி என்கிறான்” என்று பிள்ளான். இக்கோமளக் கொழுந்துக்கு, கைம்முதல் லொன்றுமில்லாதார் பற்றினால் ரகசிக்கக்கடவ நீர்மையுடையவன் ஸந்நிதியிலே இதெல்லாம்படவேண்டுகிறது, என்னோட்டை ஸம்பந்தமென்று மனோரதிக்கிறான்.

[பால இத்யாதி] இடமறிந்து ஸுகது:க்கங்களைப் படைத்தவனே! பாலென்றது இடமென்றபடி, அப்பா லிப்பாலென்றால்-அவ்விடமில் விடமென்றபடி. பாலவாக - ஸ்த்தானேஸ்தானேயாக. உம்மைப்பிரிந்தார் எல்லாரும் அநுபவிக்கும் தூக்கத்தை இவனொருத்தியை அது பவிக்கப்பிப்பார்த்தால் இவனால் பொறுக்கப்போமோ? அவ்வனன்றிக்கே, ஆச்சரிதர்வாமுமும் அநாச்சரிதர் கெடும்படியாகவுமன்றோ நீ பண்ணிவைத்தது? பாலென்பது - முறை. "செய்துந்தாவருந்திமை யுன்னடியார்க்குத்தீர்த்து அகரார்க்குத் திமைகள் செய்குந்தனன்றோ. பண்டு கட்டின மய்யாதையும் இவளுக்கில்லையோ? பாலென்று - பாகமும், இயல்வும், இடமும், ந்யாயமும், இவை நாலுக்கும் பேர். தத்தாமால் பொறுக்கவொண்ணாதவை நான்தாமே ஏறிட்டுக் கொள்ளும்போது நம்மால் செய்யலாவதுண்டோ? நம்பக்கல் குறையில்லை. பேறு தத்தாமதானால் தங்களுக்கும் சிலசெய்யவேணுமென்று அவனுக்குக்கருத்தாக, [பற்றிலார்பற்ற வின்றானே] ஒருகைம்முதலில்வாதார்க்காகவன்றோ இங்குவந்து சாய்ந்தருளிற்று? இக்கிடை நித்யஸுலூகங்களுக்காகவோ? உம்முடையபக்கல் பற்றறுத்துக்கொண்ட ஜயத்தன் போல்வார்க்கும் பற்றாதிருக்குமவரன்றோ நீர்! *நமேவ சரணங்கத:* அன்றோ? அது உண்டானாலும் அதுக்கொருகால முண்டே என்ன, [காலசக்கரத்தாய்] அக்காலசக்கரம்நீயிட்ட வழக்கன்றோ? ஆச்சரிதர்க்காகப் பகலையிவாக்கினவனன்றோ? அன்றிக்கே, ப்ரதிபந்தகமுண்டே யென்னில்; ப்ரதிபந்தகத்துக்கு ம்ருக்யவான திருவாய்மன்றோ தரித்திருக்கிறது. பரிகரமுண்டானாலும் நான் தூரஸ்த்தனன்றோ என்னவொண்ணாதே! [கடலிடக்கொண்ட கடல்வண்ணு] நீ எங்களைக் காலம்பார்த்தன்றோ பிட்டக்கிடக்கிறது. ஒருகடல் ஒருகடலிலே சாய்ந்தாற்போலே அணித் தாகத் திருப்பாற்கடலிலே சாய்ந்திலையோ? ஆனால் அங்கே வரலாகாதோ என்ன; அவ்வகையகேட்கமாட்டாத இடையர்க்கும் இடைச்சிகளுக்குமாக க்ருஷ்ணானாய்வந்து உதவிற்றிலையோ? என்கிறான். [கண்ணனெயென்னும்] *நாகபர்வங்கமுதஸ்ருத்ய ஹ்யாகதோ மதுராம்பூம்* என்று அக்கிடையையிட்டு இடையிலேவந்து உதவிற்றிலையோ? அது தப்பிற்றிறே என்ன, அவ்வவதாரம் பரத்வமென்னும்படியின்றோ,கோயிலிலேவந்து சாய்ந்தருளிற்று? [செல்கொளித்யாதி] *ஜனாம்மத்யஸுவீவ* அன்றோ; ஜலசாஸந்தவங்கன் ஜலத்தைப்பிரிந்து தரிக்கிலென்றோ இவன் உம்மைப் பிரிந்து தரிக்கவல்லனாவது? அவ்ஜூரிலே வர்த்திக்கிற உமக்குப்போருமோ இவளுக்கு முகங்காட்டாதொழிகிறவிடம். [என் தீர்த்தனெயென்னும்] நீஉபேகித்தாலும் உன்னை யொழிய எனக்குச்செல்லாதபடி பண்ணினவனே! என்னுதல்; (புறம்புள்ளாரோடு பொருந்தாதபடியான கத்தியோகத்ததர் சொல்லுதல்;) நான் இழிந்தாடும் துறையென்னுதல். [கோலமித்யாதி] தர்சனீயமாய்ப்பரந்து ச்ரமஹரமான கண் நீர்மல்க இராகின்றான். கண்ணுங் கண்ணருமான அழகு காட்டிலெறித்த நிலாவாவதே! இக்கண்ணரிக்கு ஸாதகாநுஷ்டா தத்தைப்பண்ணி ப்பலவேளையிலே யிழப்பதே! [என்னுடைக் கோமனக்கொழுந்தே] கலக்கப் பொறுதமார்த்தவதையுடையவன்பிரியப்பொறுக்குமோ? "தசை முறுகினால் வைத்யர்கள் முகம்பாராதாப்போலே, மகாவஸ்த்தையைக்கண்டு தளர்ந்து பெரியபெருமான்முகம்பாராதே வார்த்தை சொல்லுகிறான்" என்றருளிச்செய்வர். [கொழுந்து] உபக்ரம தேட்டமானவளவிலே தறையிலேபடர விடுவதே. *பதிஸம்யோகஸுஸம் வய:* இப்பாட்டி லொரு தலைக்கட்டின் றிக்கே பிடுக்குமிதுக்குக்கருத்து-பரிஹரிக்கு மெல்லிகழறிந்தான், நாம் இவர்க்குச் சொல்லுவதென்? என்று தன்னிலே கோவுபடுகிறான்" என்று வங்கிப்புரத்து நம்பி பணிக்கும்.

கொழுந்துவானவர்கட்கென்னும் குன்றேந்திக்கோநிரைகாத்தவன்!என்னும்* அழுந்தொழும் ஆவியளலவெவ்வுயிர்க்கும் அஞ்சனவண்ணனே!என்னும்* அழுந்துமேல்தோக்கியிமைப்பிலெளிருக்கும் எவ்வனேநோக்குகேன்?என்னும்* செழுந்தடம்புளல்துழிதிருவரங்கத்தாய்! என்செய்கேள்என்திருமகட்கே. (8)

ஒ—எட்டாம்பாட்டில், இவளுக்கு மென்மெண வகுநிற நோவுகள் தீர்க்கைக்கு நான் செய்வதென்? என்கிறான். [கொழுந்தென்று தொடங்கி] - அவர்வறுமமரர்களுக்கு அநிபநிதாதிருத்து வைத்து க்ருஷ்ணாய் வந்து திருவவதாரம்பண்ணியருளி கோவர்த்தநோத்தரணம் பண்ணி பகதினை

மேலத்தவன்மீடர் என்னுடைய ஆர்த்தி போக்காதொழிவிருள் என்று சொல்ல உபகாமித்து நடுவே இளைத்துப் பின்னையும் வளர்த்தை ஒருபடி தள்ளக்கட்டும், இப்படி எல்லார்க்கும் ரக்ஷகனாகியிருக்கிற இவன் தன்னுல்லிலது செல்லாத என்னுடைய ஆர்த்தியைத்தீர்த்திலன் என்று தன்னினுப்பாலே அழும். சூருதோயநிஷத்தகரைப் போலே தன்னுடையபேக்ஷிதலரித்தயர்த்தமாகத்தொழுவதும் செய்யும், தொழுவத விடத்திலும் நீர்வரக்காணாமையாலே ஆத்மதத்தவமெல்லாம் நெருப்பாம்படி தெடுமுச்செறியும், என்னுடைய விரஹாக்நி அனியலாம்படி உன்னுடைய ச்ரமஹரமான நிறத்தோடே வந்து தோற்ற வல்லையே என்னும், தன்னுடைய ஆர்த்தத்தவநிவழியே வருகிறாய் என்று அத்யவஸித்து உன்னுடைய ஸர்வபரிஸ்பத்தமும் காணலாம்படி எழுந்து மேலே பார்த்து இமைகொட்டாதே இருக்கும்; பின்னையும் தோற்றுதொழிந்தவாறே உன்னை நான் காணும் விரகென்? என்னும், [செழுந்தட மென்று தொடங்கி] - அழகிய மிக்க நீர்க்குழந்து இருந்துள்ள கோயிலே இடமாக உடையவனே! லக்ஷ்மி ஸமையான என்னுடைய மகள், அந்த ச்ரமஹரமான தேசத்திலேவந்து தரிக்கைக்கு நான் என் செய்வேன்?

இ.—எட்டாம்பாட்டில், இவனுக்கு மேன்மேலும் வருகிறநோவுகள் தீர்க்கைக்கு நான் செய்வ தென்? என்கிறான். [கொழுந்துவானவர்கட்கென்னும்] - அயர்வறுமமரர்களுக்குத் தலைஎன்னும், [குன்றேந்திக்கோநிறகரத்தவன் என்னும்] - அம்மேன்மையாராதே க்ருஷ்ணனாய் வந்து அவதரித்து, இடையர்க்கும் பசுக்களுக்கும் நலிவு வாராமல் மனையெடுத்து நோக்கினவன் என்னும், நித்யஸூரிகளின் பரிய இருக்கிறவன்கிளர் பசுக்களுக்கும் இடையர்க்கும்தான் பரிவன் ஆகிறான், நித்யஸூரிகளவேராய்த் தான் கொழுந்தாய் ஆயிற்று இருப்பது, நித்யஸூரிகளப்பேரம் இவனுக்கு உண்டாகையாலும் இழக்க வேண்டா; பசுக்களுடைய வெறுமை உண்டாகையாலும் இழக்கவேண்டா, குன்றெடுத்து என்னுதே, ஏந்திஎன்றது - ஆச்சரிதார்த்தமான ப்ரவ்ருத்தி யாகையாலே அநாயாஸமாய் இருக்கையாலே, [அழும்] - செய்யும் என்னுதல், ஸ்நேஹிகள் செய்யுமதுஞ்செய்யும் என்னுதல், [தொழும்] - புகலற்றார் செய்வதும் செய்யும் என்னுதல், வேதாந்த ஜ்ஞாநமுடையார் செய்வதும் செய்யும் என்னுதல், [ஆனியனலவெவ் வுயிர்க்கும்] - தொழுவதவிடத்திலும் முகங்காட்டக் காணாமையாலே, அதாவடியான ஆத்மவஸ்து அக்ரிமயமாம்படி தெடுமுச்செறியானின்றான், [அஞ்சனவண்ணனே என்னும்] - விரஹாக்நியை அனிக் கலாம்படி ச்ரமஹரமான நிறத்தோடேவந்து தோற்றவல்லையே என்னும், [எழுந்து மேனோக்கி] - வடிவை நினைத்தவாறே தரித்து எழுந்திருந்து, "ஆனைக்கு உதவினாப்போலே வரக்கூடும்" என்று மேல் நோக்கிப் பார்த்து, "ப்ரதமபரிஸ்பத்தமே தொடங்கிக் காணவேணும்" என்று இமைகொட்டாதே இருக்கும், [எவ்வளவு நோக்குகேன் என்னும்] - பின்னையும் தோற்றுதொழிந்தவாறே, நான் உன்னைக்காணும் விரகென்? என்னும், [செழுந்தடம்புனல் குழ் திருவாங்கத்தாய்] - அழகியதாய்ப்பெருத்த நீர்க்குழந்த கோயிலே இடமாக உடையவனே! ச்ரமஹரமான தேசத்தை உடையீரான நீர் இத்தகைக்குப் போக்கடி சொல்லீர், [என் செய்கேன்] - இப்படி அலமாக்கிறஇவன் உம்மைப்பெற்று ஆளகைக்கு நான் செய்வது என்? ச்ரமஹரமான அந்த தேசத்திலேவந்து இவன் தரிக்கைக்கு நான் செய்வது என்? உம்மால் அல்லது செல்லாமைக்குப் பிராட்டி அளவல்லன், [என்திருமகட்கே] - அவன் உம்மை ஆசைப்பட்டிருக்கும்; இவன் உம்மையும் அலளையும்சேர ஆசைப்பட்டிருக்கும்.

௪௫.—எட்டாம்பாட்டு, இவனுக்கு மேன்மேலான வருகிறநோவுகள் தீர்க்கைக்கு நான் செய்வதென்? என்கிறான்.

[கொழுந்துவானவர்கட்கென்னும்] நித்யஸூரிகளுக்குத் தலையானவனே! என்னும், அன்றியே, அவர்கள் வேராகத் தான் கொழுந்தானவன் என்னுதல், (அவர்களாலே லப்தஸத் தாகனாக) [குன்றேந்தி] லோகார்த்தத்தில் பரிமாற்றந்தேட வேணுமோ? பசுக்களுக்கும் தத்ப்ராயரான இடையர்க்கும் உதவினவன்றோ? மேன்மையிலலாமை யிழக்கிறேனோ, நீர்மையிலலாமை யிழக்கிறேனோ என்னும், [அழும்] மகையை தரித்து ஒருவர்ஷத்தைப் பரிஹரித்த நீர் இவ்வர்ஷத்தைப் பரிஹரித்தாலாகாதோ? *பஹு*தாஸந் ததது:க்கவர்ஷினி* என்கிற இது பரிஹரித்தாலாகாதோ? [அழும்] பாலர் செய்வதையும் செய்யும்

என்னுதல்; ஸ்நேஹிகள் செய்வதையும் செய்யுமென்னுதல். [தொழும்] - புகலற்றார் செய்வதைச் செய்யுமென்னுதல்; வேதாந்தஜ்ஞாநமுடையார் செய்வதைச் செய்யுமென்னுதல், [ஆரியனலயெவ்வுயிர்க்கும்] தொழுதவந்தரம் வரக்காணுமையாலே, 'ப்ரத்மமாஸ்த்ரமவாய் மடித்தது' என்று, அதாந்ரயாவன ஆத்மவஸ்து அக்ஷேமயமாம்படி நெடுமுச்செதியும், *தீர்க்க முன்னஞ்ச நிச்வஸ்ய* என்றிறபடியே. [அஞ்சனவண்ணனையென்னும்] நெருப்பிலே கீரைச் சொரிந்தாப்போலே அக்குளிர்த்த வடிவைக் கொண்டு வந்து தோற்றவல்லியே யென்னும் *மேகச்சாமம்* என்னும் வடிவிதே. கைகேயி வார்த்தையால் பிறத்ததாயமடைய ஆறுங்கிடர் அவ்வடிவழிகிலே விழிக்கப்பெற்றோமாதில் என்றூர்கனிதே. [எழுந்து இப்பாதி] வடிவை நினைத்தவாதே தரித்தெழுந்திருத்து, வரஸம்பாவனையுள்ள திக்கைப்பார்த்து, "ப்ரதமபரிஸ்பத்தமே தொடங்கிக் காணவேணும்" என்று இமைகொட்டாதே பார்த்துக்கொண்டிருக்கும். [எங்ஙனே கோக்கு கேனென்னும்] தான் பார்த்த திக்கில் வரக்காணுமையாலே "பின்னோக்கி வந்து கட்டிக்கொள்ளும்" என்று புரிந்துபாராநிற்கும். [எழுந்து மேல்கோக்கி] வடிவை நினைத்தவாதே தளர்த்தியிலே எழுந்திருந்து, "ஆகைக்கு உதவினாப்போலே வரக்கூடும்" என்று மேல்கோக்கிப்பார்த்து, 'ப்ரதமபரிஸ்பத்தமே தொடங்கிக் காணவேணும்' என்று இமைகொட்டாதே யிருக்கும்; [எங்ஙனே கோக்குகேனென்னும்] பின்னையும் தோற்றக்காணுமையாலே, நான் உன்னைக்காணும்விரகு எது? என்னும். [செழுந்தடம் புனல்கும் திருவரங்கத்தாய்] அழனிதாய்ப் பெருந்த நீர்க்குழந்த கோயிலே இடமாகவுடையவனே! இப்படி ச்ரமஹரமான தேசத்திலே நீர் வந்து சாய்ந்தது இவள்வரவு பார்த்ததன்றோ? அத்தலை இத்தலையாயிற்றோ? [என் செய்கேன்] கர்த்தவ்ய மடங்கனும் தானே யநுஷ்டித்தான் நான் இனிச்செய்வதென்? உபாயந்தரஸாத்ய மோ உம்முடைய தர்சகம்? [என் திருமகட்கே] இவளை இழக்கலாமோ உமக்கு? உம்மை ஒரு வரையும் ஆசைப்பட்ட ஏற்றமன்றோ அவனது? உம்மையும் அவளையும்சேர ஆசைப்பட்ட ஏற்றமுடையவனல்லனோ இவன்? ஸாக்ஷால்வாஷ்டியோடொக்கச் சொல்லலா மாகாதே இவளை!

என் திருமகன் சேர்மார்பனே என்னும் என்னுடையானியே! என்னும்*

நின் திருவெயிற்றிலிடந்து நீகொண்ட நிலமகள் கேள்வனே! என்னும்*

அன்றுருவேழுந்தழுவி நீகொண்ட ஆய்மகளன்பனே! என்னும்*

தென் திருவரங்கங்கோயில்கொண்டானே! தெளிகிலேன் முடிவிவன்

[தனக்கே. (9)]

ஓ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், இப்பிராட்டிக்கு ஒடுகிற தசையைக்கண்டு, இவளுடைய துக்கத்துக்கு ஒருமுடிவு காண்கிறிலேன் என்கிறான். [என்திருமகன்சேர் மார்பனே என்னும்] - என்திருமகள் என்றது தான் எம்பெருமானை ஸ்நேஹிக்கைக்கு நிபந்தனம். [என்னுடை என்று தொடங்கி] - திருமகன்சேர் மார்பனுய்க்கொண்டு எனக்கு தாரகானவனே என்னும்; ஆதராநிஷபத்தாலே உன்னுடைய திருவெயிற்றிலே நீ இடந்துகொண்ட நிலமகளுக்குவல்லமனானவனே என்னும்; நுப்பின்னப்பிராட்டி உன்னோடே ஸம்சலேஷிக்கவல்லேனே என்று துறும்புகிற தளையிலே மருதயுவனப்போலே இருக்கிற குழைங்கள் ஏழையும் தழுவி நீ கைக்கொண்ட நுப்பின்னப்பிராட்டிக்கு ஸ்நேஹியானவனே! என்னும். இப்படி இவர்கள் ஸ்நேஹித்துவத்து, இவர்கள் அடியெழுந்திருக்கிற என்நிறத்தில் அங்கிகாரம் பண்ணுமைக்கு நிபந்தனமென்? என்று கருத்து. பரணாநிவிஷபத்தில் இப்படி அமிநிவிஷ்டனா யிருந்துவது என்னே அங்கிகாரம் பண்ணுதிருப்பானென்? என்னுமாம். [தென்னன்று தொடங்கி] - எல்லாருடைய ஆர்த்திகளையும் தீர்த்து அருளுகைக்காகத் தெற்குத்திக்குக்கு க்லாக்பமான கோயில் ஸத்தாநமாகக்கொண்டவனே!

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், இவளுடைய துக்கத்துக்கு ஒருமுடிவு காண்கிறிலேன் என்கிறான். [என் திருமகள் சேர்மார்பனே என்னும்] - என் என்கிற இடம் திருமகளிலே அந்வயிக்கிறது; மார்பனே என்கிற இடத்தில் அந்வயிக்கிறது. எனக்கு ஸ்வாமியான பிராட்டியைத் திருமாரிலே யுடையவனே என்று கின்றான். இவ்வதிப் பாவன்யம் பிராட்டியடியாகவந்தது என்கை. [என்னுடையானியே என்னும்] - இவளுடைய ப்ராணன் பஞ்சவருத்தியாயன்று இருப்பது; ஒருமிதுநமாயிற்று இவளுக்கு ப்ராணன்! திருமகள் சேர்மார்பனாய்க்கொண்டு எனக்கு தாரகனானவனே என்னும். [நிந்திருவெயிற்றால்] - அழகுக்கு நிந்திருவெயிற்று என்னுமித்தனை. [இடந்து நீகொண்ட] - நீ இடந்துகொண்ட; அந்த:புர கார்யத்துக்கு ஆளிடவொண்ணாதே. ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு வல்லபனானவனே! என்னும். [அன்று] - “உள்ளோடே ஸம்ச்சலேஷிக்கவல்லேனே” என்று துளும்புகிறவன்று. [உருவேழுந்தழவி] - ம்ருதயுலத்ரு சமான ருஷபங்கள் எழையும் தழவி. உருவென்று - உருமு. இடிபோலே பயங்கரமான ஏறு “அந்தரமேழுமதிருமிடிரால்” என்னக்கடவதிறே. அவளை வயிக்கைக்கு நிமித்தமாகையாலே, அவள் முலையிலே அணைந்தாப்போலே இருக்கை. நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு ஸ்ரீக்கனானவனே! என்னும். [நீகொண்ட] - நீகைக்கொண்ட: இத்தால் - என் ஸ்வாமியினைக்கு உதவின நீ, அவர்கள் அடியேனான எனக்கு உதவாதொழிவதே என்னுதல்; ப்ரணயியான நீ என்னை அங்கீகரியாதொழிவானென்? என்னுதல். [தென்திருவரங்கம் இத்தயாதி] - இவளை விரஹப்ரளயங்கொள்ளாமக்கும் இடைச்சுவர்போகைக்கு மன்றோ கோயிலிலே சாய்ந்தது? [தென்திருவரங்கம்] - தெற்குத்திக்குக்கன்றோ கோயிலிலே வந்து சாய்ந்தருளிற்று? [தென்திருவரங்கம்] - தெற்குத்திக்குக்கு சலாக்யமான கோயில். [இவள்தனக்கு - முடிவு - தெளிகிலேன்] - அவர்கள் எல்லாப்படியையு முடைய இவள் உம்மைப்பெற்றுளாம் விரகு அறிகிறிலேன்.

௩௫.—ஒன்பதாம்பாட்டு. இவளுடைய துக்கத்துக்கு ஒருமுடிவு காண்கிறிலேனென் னிறான்.

[என் திருமகள் சேர்மார்பனே யென்னும்] என் பேற்றுக்குப் புருஷகாரமில்லாமல் இழக்கிறேனோ? என்னும். விசிக்ஷிதநிலன்று என் என்கிற இது; விசேஷனும்சத்திலே [அதாவது - என் என்கிற இடம் திருமகளிலே யந்வயிக்கிறது; மார்பனே என்கிற இடத்தில் அந்வயிக்கிறது.] அனந்தாழ்வான் தன் பெண்பிள்ளையை ‘என் திருமகள்’ என்று திருநாமஞ் சாத்தினான்; பட்டர் பெருமானுக்கு “அடியேனை ஸ்ரீதனமாகப் பிராட்டிக்கு வந்த வன்” என்று திருவுள்ளம்பற்றவும்; நானும் ‘இவர் எங்கள் நாய்ச்சியார்க்கு நல்லர் என்று அவ்வழியே ‘அழகிய மணவாளைப்பெருமாள்’ என்று நினைத்திருக்கையுமாகவேணும்” என்று வேண்டிக்கொண்டார். [சேர்மார்பனே] ரதஸ்யந்தில் நித்யபோகத்தைச் சொல்லுகிறது. அவள் ஒருஷணம் பிரியவிறுக்கிலன்றோ எனக்குப் பேறுதாழ்க்கவேண்டுவது? பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்யுமவை கேட்கைக்காக நஞ்சியரை யழைத்தருளித் தாம் அழுதுசெய்யா நிற்கச்செய்தே இத்திருவாய்மொழி இயலைக் கேட்டருளாநிற்க, இப்பாட்டளவிலே வந்தவாறே “என் திருமகள் சேர்மார்பனே யென்னுமென்னுடையாவியே என்னும்” என்று இயலைச் சேர்த்தருளிச்செய்ய, அதனைக் கேட்டுக் கையையுதறி, ‘ஸ்ரீரங்கநாத’ என்று அணையிலே சாய்ந்தருளிஞர் பட்டர்” என்று அருளிச்செய்வார். “அப்போது திருமேனியிலே பிறந்த விக்ருதியைக்கண்டு இவர்க்கு பகவத்ப்ராப்தி யணிந்தாகிறதோ? என்று அஞ்சியிருந்தேன்” என்று ஜீயர் அருளிச்செய்வார். [என்னுடையாவியே யென்னும்] இவர்க்கு ப்ராணன் ஒரு வாயுவிசேஷமல்ல: ஒருமிதுநமாயிற்று. திருமகள் சேர்மார்பனாய்க்கொண்டு எனக்கு தாரகனானவனே! என்னும். (நிந்தித்தயாதி) ப்ரணயினைக்குக் காரியஞ் செய்யும்போது உன்னை யறியமாறியன்றோ கார்யஞ்செய்வது? ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிபக்கல் முகம்பெறலாவது அவள் விபூதிபத் தன்முக்கை நோக்குவதிறே? “நிந்திருவெயிற்று” என்னுமித்தனை யழகுக்கு. [இடந்து நீகொண்ட] - நீ இடந்து கொண்ட. ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு வல்லபனானவனே! [அன்று இத்தயாதி] ஒருநான் உதவின நீ, இன்று உதவினாலாகாதோ? நப்பின்னைப் பிராட்டியுடைய தைசையை - அன்றென்னுமித்தனை. ஒன்றிரண்டன்றிக்கே யிருக்கிற ருஷபங்களேழையும் தழவி. அவள்திருமுலைத்தடத்தை யணைத்தாப்போலே யிருக்கிறதாயிற்று. அவளைப்பெறு

கைக்கு உபாயமாகையாலே உருமென்று - இடி). இடிபோலே பயங்கரமான குரலையுடைய ஏறென்னுதல். உருவென்று - மிடுக்காய், மிடுக்குத்தான் வடிவுகொண்டாற்போலே என்னுதல். "உருவுக்கு" என்று உரிச்சொல்லு. நீ கொண்ட - நீகைக்கொண்ட. (ஆய்மகளன் பனெயென்னும்) என்னைக் கைவிட்டு என் ஸ்வாமிசிகள் பக்கலில் எங்ஙனே முகம்பெற இருக்கிறாய்? என்னும். தென்திருவரங்கங் கோயில்கொண்டானே) தெற்குத் திக்குக்கு சலாக்பமான ஸ்ரீரங்கசேஷத்ததை வாஸஸ்த்தாநமாக வுடையவனே! "எருதேமுடர்த்த அவதாரத்திலே முகங்காட்டப் பெற்றதில்கீ" என்னும் குறையுண்டோ? அவதாரங்கள் போலன்றியே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறது, பிற்பாடர்க்கு உதவன்றோ? (கதஸ்ஸவம் ஸ்த்தாந முத்தமம்) என்னவேண்டாதபடி கோயில்கொண்டானாயிற்று. (தெளிசிலேன்) அங்குக் குறையற்றபின்பு 'தப்பாது' என்று தெளியன்றையடுப்பது, அது மாட்டுகிறிலேன். *மாகச:* என்றத்தை யநுஷ்டாநபர்யந்தமாக்கிக்கொண்டு நீ மிடந்தால், ஸ்த்திதோஸ்யி கதஸந்தேஹ:* என்றிருக்கவிறையடுப்பது? அதுமாட்டுகிறிலேன். இவன் தனக்கு - முடிவு - தெளிகிறிலேன். இவனவஸ்த்தை இதுவாயிருக்க, ஒரு ஜ்ஞாநலாபத்தாலேயாறியிருக்கப் போமோ?

முடிவிவன் தனக்கொன்றறிகிலேனென்னும் ஸுவுலகாளியே! என்னும்*
கடிகமழ்கொன்றைச்சடையனே! என்னும் நான் முகக்கடவுளேயென்னும்*
வடிவுடைவானோர்தலைவனே! என்னும் வண்திருவரங்கனே! என்னும்*
அடியடையாதாள்போலிவளனுதியடைந்தனள் முகில்வண்ணனடியே. (10)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், பெரியபெருமான ஸம்ச்லேஷிக்கப் பெருளோ என்று தோற்றும்படி அவஸந்தையான இப்பெண்பிள்ளை அவந்திருவடிகளை அனுபி ஸம்ச்லேஷிக்கப்பெற்றாள் என்கிறாள். [முடிவிவன் தனக்கொன்று அறிகிலேன் என்னும்] - இப்பெண்பிள்ளை தனக்கு ஒருமுடிவு காண்கிறிலேன் என்னுந்நின்று. [முவுலகென்று தொடங்கி] - மூன்று ஸோகத்தையும் ஆளக்கடவ இந்தரனுக்கு அதுக்கிடாக ஆத்மாவாய் நின்றவனே! என்னும். தன்னுடைய ஐச்வர்யத்துக்கிடான தாஸையுடையனாய் ஸாதகனென்று தோற்றும்படியான ஜடையையுமுடையனான ருத்ரனுக்கு ஆத்மதயாநின்று அவனுக்கு நிர்வாஹகளுளவனே! என்னும். சதுர்முகனு தைவத்துக்கு அத்தராத்மதயாநின்று நிர்வாஹகளுளவனே! என்னும். உன்னோடு ஒத்தவடிவையுடைய அயர்வறுமமரர்களுக்குத் தலைவனானவனே! என்னும். அந்யபரோடு அநந்யபரோடு வாகியின்றிக்கே எல்லார்க்கும் நிர்வாஹகளுள் நீ, உன்னுலல்லது செல்லாதிருக்கிற என்னை ரக்ஷியாதொழிவதே! என்று கருத்து. [வண்திருவரங்கனே என்னும்] - கீழ்ச்சொன்னவை போலன்றிக்கே மிகவும் ஓளதாய்ததை உடையையாப்கொண்டு கோயிலிலே ஸ-ஸபுளுளவனே! என்னும்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், இனிக்கிட்டமாட்டானோ? என்னும்படி அவஸந்தையான இவள், பெரிய பெருமான்திருவடிகளிலே ஸம்ச்லேஷிக்கப்பெற்றாள் என்கிறாள். [முடிவுஇவன் தனக்குஒன்றறிகிலேன் என்னும்] - இவள், தனக்கு ஒருமுடிவு காண்கிறிலேன் என்னுந்நின்று. [முவுலகாளி இத்யாதி] - ந்ரைலோக்ய நிர்வாஹகளுள் இந்தரனுக்கு ஆத்மாவாய்நின்று அவனுடைய அதிகாரத்தை நடத்தினவனே! என்னும். ஐச்வர்யஸூட்சகமான தாஸையும், ஸாதகத்வஸூட்சகமான ஜடையையும் உடைய ருத்ரன் அதிகாரத்தை அவனுக்கு ஆத்மாவாய்நின்று நிர்வாஹித்தவனே! என்னும். கடிகமழ் - பரிமளம்மிகுக்க. சதுர்முகனு தேவதைக்கு ஆத்மாவானவனே! என்னும். உன்னோடொத்த வடிவையுடைய கித்யஸூட்சகனுக்கு நிர்வாஹகளுளவனே! என்னும். அந்யபரான ஈச்வராபிமானிகளோடு, அந்யபராய் நிர்வாஹகளோடு வாகியற எல்லார்களியமுஞ்செய்கிற நீ, உன்னுலல்லது செல்லாத எனக்கு உதவாதொழிவதே? என்கை. [வண்திருவரங்கனே என்னும்] - "ஏஷ ஸர்கிஸ்வபூதஸ்து" என்று என்னை நிர்வாஹக அணக்கைக்குக் கோயிலிலேவந்து ஸக்திஹிதனுளவனே! என்னும். [அடிஇத்யாதி] - "நீயிவ்வாஸப்போலேயிருந்து முடிந்துகொடு நின்றாள்" என்று பூர்வர்கள் நிர்வாஹம்; "அங்ஙனே யானும் மேல்பரந்தம் நடவாதென்று, ஸம்ச்லேஷிக்கப்பெருளோ என்று தோற்றும்படி அவஸந்தையான இவள் கிட்டிஸம்ச்லேஷிக்கப்பெற்றாள் காளமேகநிபச்சாமமான பெரியபெருமாள் திருவடிகளை" என்று எம்பெருமானார் நிர்வாஹித்தருளினார்.

௩௫.—பத்தாம்பாட்டு. இனிக் கிட்டமாட்டாளோ என்னும்படி அவஸக்கையான இவன் பெரியபெருமான் திருவடிகளை ஸம்ச்சேஷிக்கப் பெற்றாளென்றான்.

[முடிவு இவன் தனக்கு ஒன்று அறிகிலேன் என்னும்] பெண்பிள்ளைவார்த்தையைத் திருத்தாயார் அநுபாஷிக்கையாலே, “இவன் தனக்கு முடிவு ஒன்றறிகிலேன்” என்னு னென்றான். இத்துக்கஸாகரத்தைக் கரைகாணும் விரகு அறிகிலேனென்னுதல், முடிந்து பிழைக்கும் விரகு அறிகிலேனென்னுதல். [முடிவுகு இத்யாதி] “மூவுலகாளியே! கடி-கமழ் கொன்றைச்சடையனே! நான்முகக்கடவுளே! என்னும் வடிவுடைவாளோர்க்குத் தலைவனே! என்னும்” என்று திருமாலையாண்டான் வைபதிகரண்யமாத்தி நிர்வஹிக்கும். என்னும்-என்னு மது என்னுமவனாய். எம்பெருமானார் கேட்டருளிஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே அருளிச்செய்தருளி னார். த்ரைலோக்யத்துக்கும் கடவனுன இந்த்ரனுக்கு அந்தர்யாமியாய் நின்று அவனுடைய அதிகாரத்தை நிர்வஹிக்கிறவனே! என்னும். பரிமளத்தையுடைத்தான கொன்றையை ஜடையிலே யுடையருத்ரனுக்கு அந்தர்யாமியாய் நின்று அவனுடைய பதத்தை நிர்வஹிக்கிறவனே! என்னும். அவர்களோடு இவ்வருளுள்ளாரோடு வாசியற எல்லார்க்கும் நிர்வாஹகனாயிருக்கிற சதுர்முகனுடைய தேவதைக்கு அந்தர்யாமியானவனே! என்னும். [வடிவுடை இத்யாதி] பகவத் ரூபவத்தால் வந்தஹர்ஷம் வாடிவிலேதோற்றும்படியி ருக்கிற நித்யஸாலிகளுக்கு நாதனுனவனே! என்னும். வடிவுடை வாளோர்தலைவனே என்றந்தோடு, மூவுலகாளியே என்றத்தோடு, கடி-கமழ் கொன்றைச்சடையனே என்றத்தோடு, நான்முகக் கடவுளே என்றத்தோடு வாசியற்றிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு, மயர்வறமநிலைம் பெறுகையாலே: விசேஷனும்சத்தில் பர்ய வஸிக்கு மவரல்லரே: ஸர்வ நிர்வாஹகனென்று உணர்ந்திருக்குமவராயிற்று இவர். [வண்திரு வரங்கனையென்னும்] நித்யஸாலிகளே அநுபவித்துப்போகையன்றிக்கே, நித்யஸம்ஸாரிகளும் இழவாமைக்கன்றோ இங்கு வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது. இங்குச் சாய்ந்தருளினதின் ப்பலம் நான் பெறவேண்டாவோ? என்னும். ஆசைப்பட்டார்க்குத் தன்னைக் கொடுக்கும் ஓனதார்யம். [அடியடைபாதாளித்யாதி] “ஜீவிப்பாரைப்போலேயிருந்து, கடுகமுடித்துகொடுகின்றான்” என்று நிர்வஹிப்பாருமுண்டு. “அப்போது மேல்பரபத்தம் நடவாது, ஆகையாலே திருவடிகளைக் கிட்டாதாரைப்போலேயிருந்து க்ரமத்திலே விட்டிக்கொண்டு கின்றான்” என்று அருளிச்செய்யும்படி. இதுதான் மாநஸரூபவத்திலே ஒரு வைசத்யத்தைச்சொன்னபடி. [அடியடையாதாள் போல்] இவன் இப்போதே திருவடிகளைச்சேரமாட்டான். இன்னம் சிறிது காலமிருக்கும் என்று போலேயிருந்தது: முடிந்து கொடுகின்றானென்னுதல். இனி, ஸம்ச்சேஷிக்கப் பெற்றாளோ? என்று தோற்றும்படி அவஸக்கையான இவன், கிட்டி ஸம்ச்சேஷிக்கப் பெற்றான் காளமேக நிபச்சாமமான பெரியபெருமான் திருவடிகளையே என்னுதல்.

முகில்வண்ணனடியையடைந்தருள்துடி உய்த்தவன் மொப்புனல்பொருதல்*
துகில்வண்ணத்துநிர்ச்சேர்ப்பன் வண்பொழில்தழ்வண்குருகூர்ச்

சடகோபன்*

முகில்வண்ணனடிமேற்சொன்னசொல்லாலை யாயிரத்திப்பத்தும்வல்லார்*
முகில்வண்ணவானத்துஇமையவர்துழவிருப்பர் பேரீன்பவெள்ளத்தே. (11)

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அய்யலித்தார், ஆழ்வார்பட்ட கலேசம்படாதே திரு நாட்டிலே நிர்வாணநந்தயுக்தராயக்கொண்டு அயர்வறுமமரர்க்குமு இருப்பர் என்கிறார். [முகில் வண்ணன் என்று தொடங்கி] - பெரியபெருமான் திருவடிகளிலே மேந்து அங்குத்தை ப்ரஸாதத்தைப் பெற்று தந்ததவன்; மிக்க புனல்புடைய திருப்பொருதலில் துகில்வண்ணமான தூநிலே சேரக்

கடவான். [வன்பொழில்சூழ்வன்குருகூர்ச் கடகோயன்] - அழகிய பொழில்சூழ்ந்திருந்துள்ள வன் குருகூர்ச் கடகோயன். [முகில்வண்ணன் என்று தொடங்கி] - பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே சொன்ன ஆயிரத் திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழிவல்லார் எம்பெருமானுடைய திருநிறத் தாலே முகில்வண்ணமான திருநாட்டில்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்பயலிக்கவல்லார் இவர்பட்டக் லேசம்படாதே திரு நாட்டிலே நிரதிசயாநந்தயுக்தரான நித்யஸூரிகள் சூழ இருக்கப்பெறுவர்கள் என்கிறார். [முகில் வண்ணன் இத்யாதி] - பெரியபெருமாள் திருவடிகளைக் கிட்டி அங்குத்தைப் ப்ரஸாதத்தைப் பெற்று தரித்தவன். பூர்வாவஸ்தையில் ஸத்தையும், மேலுள்ளவையும் அவனருளாலேயாயிருக்கையாலே 'உய்ந்தவன்' என்கிறது. வலியையுடைய புனையுடைத்தான பொருளில் துகிலினுடைய வர்ணமான சுத்தஜலத்திலே சேர்க்கப்பட்டவர். மொய் - வலி. ஆற்றுப்பெருக்காலே வலிபெற்றோடுகை. "அகர்த்தம மிதம் தீர்த்தம் பரத்வாஜ நிசாமய, ரமணீயம் ப்ரஸந்நாம்பு ஸம்நதுஷ்யமனோ யதா" என்று தம்முடைய திருவுள்ளம்போலே ப்ரஸந்நமான ஜலத்தோடே ஸங்கதரானவர். [தூரீர்ச்சேர்ப்பன்] - தூரீர்த்துறைவன். தர்சனீயமான பொழிலையுடைத்தாய் உதாரமான திருநகரி. "பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலேயாயிற்று ஆயிரமும் சொல்லிற்று. 'திருமோகூர்க்கீதப்பத்து' என்றும், 'திருவேங்கடத்துக்கிவைப்பத்து' என்றும் பிரித்துக் கொடுத்த இத்தனை; திருப்பலகையில் அமுதுபடியிலே திருப்பதிகளில் நாயன்மார்க்கு அளந்து கொடுக்குமாபோலே" என்று பிள்ளை அருளிச்செய்வார். [முகில்வண்ண வானத்து] - முகில்வண்ண னுடைய வானம் என்னுதல். அவனுடையநிழலீடான வானம் என்னுதல். [இமையவர் சூழ்நிருப்பர் பேரின்பவெள்ளத்தே] - தாம் மோலித்துத் திருந்தாயார் தனியே கூப்பிட இருந்த இவருடையக் லேச மின்றிக்கே, நித்யஸூரிகள் நடுவே ஆந்தநிர்ப்பரராய் இருக்கப்பெறுவர்கள்.

௭௫.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி யப்பயலிக்கவல்லார், இவர்பட்டக் லேசம்படாதே திருநாட்டிலே நிரதிசயாநந்த யுக்தராய், நித்யஸூரிகளுக்கு இருக்கப்பெறுவர் என்கிறார்.

[முகில்வண்ணன் இத்யாதி] பெரியபெருமாள் திருவடிகளைக் கிட்டி அங்குத்தைப் ப்ரஸாதத்தைப் பெற்று தரித்தவன். பூர்வாவஸ்தையில், ஸத்தையும் அழியும்படியாயிருக்கையாலே உய்ந்தவனென்கிறது. மொய்யென்று மிகுதிக்கும், வலிக்கும்பேர். இப்போது நீரோட்டத்தால் வந்த வலியை நினைக்கிறது. வலியையுடைத்தான ஜலத்தோடே கூடின பொருளில் துகிலினுடைய வண்ணத்தையுடைத்தான தூரீர்த்துறைவன். சேர்ப்பன் - துறைவன். நெய்தல் நிலத்தில் தலைமகன். மொய்யுனலென்னுந், தூரீரென்றது-பெருவெள்ளமாயிருக்கச்செய்தே தெளிந்திருக்கும்படியைப் பற்ற. "ரமணீயம் ப்ரஸந்நாம்பு ஸம்நதுஷ்யமனோ யதா" என்கிறபடியே. தர்சனீயமான பொழிலையுடைத்தாய் உதாரமான திருநகரிக்குநாதன். [முகில் இத்யாதி] காள மேகம்போலே நிரதிசய ஸௌந்தர்ய யுக்தரான பெரிய பெருமாள் விஷயமாக அருளிச்செய்த சப்தாத்மகமான மாலைகளாயிரத்து இப்பத்தையும் பாவங்குத்தியோடே அப்பயலிக்கவல்லவர்கள். "பெரிய பெருமாள் திருவடிகளிலே திருவாய்மொழியாயிரமுஞ்சொல்லிற்று. திருமோகூர்க்கு ஈத்தப்பத்து," "திருவேங்கடத்துக்கிவைப்பத்து" என்று பிரித்துக்கொடுத்தவித்தனை; பெருமாள் திருப்பலகையில் அமுதுபடியிலே மற்றைத்திருப்பதிகள் நாயன்மார்க்கும் அளந்து கொடுக்கு மாப்போலே" என்று பிள்ளையருளிச்செய்வார். [முகில்வண்ணவானத்து] அங்கிருக்கிறவனுடைய நிழலீட்டாலே அவன்படியாயிருக்கிறவானம் என்னுதல்; முகில்வண்ணனுடைய வானமென்னுதல். [இமையவர் இத்யாதி] இவன் மோலித்துக்கிடக்கத் திருந்தாயார் தனியேயிருந்து கூப்பிட்ட எளிவரவுகீர, நித்யஸூரிகள் திரளவிருக்க அவர்கள் நடுவே ஆந்தநிர்ப்பரராயிருந்து அறுபலிக்கப் பெறுவர்கள்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஐயர் திருவடிகளே சரணம்.

மூன்றாம் திருவாய்மொழி - வெள்ளைச்சரிசங்கு : ப்ரவேசம்

ஒ.—மூன்றாத்திருவாய்மொழியில், இப்படி அவஸந்தையானபிராட்டி, பெரிய பெருமானுடைய அசரணியசரணயதை தொடக்கமான கல்பாணகுணகணஸௌந்தர்யாதிகளைத் தாம் வாய்வெருவியும், அதைத்திருத்தாயார் அநுபாஷித்தும், ஆகஇப்படி ப்ராஸங்கிகமாக ப்ரவ்ருத்தமான திருநாமத்வநி செவிவழியேபுக, அதுசிரிரோபசாரமாகதரித்து, ஸர்வைச்வர்யஸம்பூர்ணனாய்க்கொண்டு தன்னுடைய விடாய்க்கிடாம்படி அணித்தாகத் தென்திருப்பேரெயிலிலேவந்து வீற்றிருந்தருளின மகரநெடுங்குழைக் காதனுடைய ஸ்மிதவீக்ஷிதாதிகளிலே அபஹ்ருதசித்தையாகையாலே அவளையொழிய தரிக்கமாட்டாதே பதற, இவளை “நீ என்பட்டாய்?” என்று தாய்மாரும் தோழிமாரும் மற்றுமுள்ள உறவுமுறையார்களும் வினவ, அவர்களைக்குறித்து “நான் மகரநெடுங்குழைக் காதலிலே அபஹ்ருதசித்தையானேன், அவன் எழுந்தருளினிருந்தருளின திருப்பேரெயிலிலே புக்கல்லது தரிக்கமாட்டேன்; என்னை அங்கேகொண்டு போய் விடுங்கோள்” என்ன, அவர்கள் “இது நம்முடைய ஸ்திரீத்வாதிகளுக்கு ஈடன்று” என்று நிஷேதிப்பாரும் பொடிவாருமாக, நீங்கள் கொடுபோய் விட்டிலிகோளாகில் நான்பொய்ப்புகத்தவிரேன் என்கிறாள். “விச்சலேஷம் அவ்யுத்பந்நம் என்னும்படி ஸம்ச்சலேஷம் பிறந்து ‘ஸர்வகாமஸம்ருத்திரீ யாய்க்கொண்டு இப்படி அநேககாலம்சென்று இனிவிச்சலேஷியா விடில் பொறுக்கவொண்ணாத துசையிலே, ம்ருகயாதிவ்யாஜத்தாலேயானிலும் விச்சலேஷிக்கவேணும்’ என்று பார்த்து ‘போய் வருகிறேன்’ என்ன, தன்மௌக்த்யத்தாலே ‘ஸம்ச்சலேஷத்திலே ஒரு ப்ரகாரமிதே விச்சலேஷம்’ என்று பார்த்து ‘போகலாகாதோ’ என்ன, அவளும் விச்சலேஷிக்க, அநந்தரத்திலே இப்பிராட்டியும் பொறுக்கமாட்டாதே மிகவும் அவஸந்தையாய், ‘பேரெயில் சூழ்கடல் தென்னிலங்கை செற்றபிரான் தென் திருப்பேரெயிலே வந்து வீற்றிருந்தருளினான்: நான் அங்கேபோவேன்’ என்ன, தாய்மாரும் தோழிமாரும் ‘அவன் தானே வரக் காணவேணும்’ என்று நிஷேதிக்க, அது கேளாதே நானேபோனேனாகாமே நீங்களே என்னைத் தென் திருப்பேரெயிலிலேகொண்டு போய் விடுங்கோள்! என்கிறாள்” என்றும் சொல்லுவர்.

இ.—மூன்றாத்திருவாய்மொழியில், பெரியபெருமானுடைய அசரணிய சரணயத்வநி கல்பாண குணங்களையும் ஸௌந்தர்யாதிக்ரஹகுணங்களையும் தான் வாய்வெருவியும், அதைத் திருத்தாயார் அநுபாஷித்தும் இப்படிப்ராஸங்கிகமாக ப்ரவ்ருத்தமான திருநாமத்தைக் கேட்டு இதுவே சிரிரோபசாரமாக மோஹம் தெளிந்து அஹந்தரம் ஸம்ச்சலேஷாபேகை பிறந்து பெருமையாலே அவஸந்தையாய், தன்விடாய்க் கிடாம்படி அணித்தாகத் தென்திருப்பேரெயிலிலேவந்து ஸர்வைச்வர்யத்தோடே வீற்றிருந்தருளின மகர நெடுங்குழைக்காதனுடைய ஸ்மிதவீக்ஷணதிகளிலே அபஹ்ருதசித்தையாய் அவளையொழிய தரிக்க மாட்டாதேபதற, தோழிமாரும் தாய்மாரும் பந்துக்களும் இவள்துசையககண்டு “உனக்குஒடுகிறதென்?” என்றுவினவ, “என்நெஞ்சு மகரநெடுங்குழைக்காதன்பக்கலிலே அபஹ்ருதமாயிற்று; நானும் அங்கே போய்ப்புக்கல்லது தரியேன்” என்ன, அவர்களும் “இது உள்வம்சத்துக்கும் உள்ஸ்த்ரீத்வத்துக்கும் போராது” என்ன; “வம்சத்தை நோக்கப்பார்த்திகோளாகில் நீங்களே கொடுபோய் விடுங்கோள், இல்லையாகில் நான்போகத்தவிரேன்” என்று தனக்குப்பிறந்த துணியைச் சொல்லுகிறாள். அதவா, கீழ் பட்டக்வேசம் அவ்யுத்பந்நம் என்னும்படி பெரிய பெருமானோடே ஸம்ச்சலேஷம் உம்ஸந்தகரஸமாம்படி வ்ருத்த மாய், விச்சலேஷியாவிடில் தர்மி அழியுமளவானவாதே, “ம்ருகயாதி வ்யாஜத்தாலே விச்சலேஷிப்போம்” என்று பார்த்துப் பிரிவை ப்ரஸங்கிக்க, பிரிவுபுதியதுண்ணாத தன்மௌக்த்யத்தாலே “இதுவும் கலையிலே ஒருவகையோ?” என்று அதுமதிபண்ணித் திருவணுக்கள் திருவாசலையும் ஒருப்படுத்திவிட்டு அநந்தரம், விரஹத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமையாலே நடுக்கலிலே புக்காரைப்போலே நோவுபடுகிறதசையிலே, தாய்மாரும் தோழிமாரும் பந்துக்களும் “உனக்குஒடுகிறதென்?” என்ன, “நாயகன் ம்ருகயாதிவ்யாஜத் தாலே தென்திருப்பேரெயிலிலே இருந்தான்; நானும் அங்கே புக்கல்லதுதரியேன்” என்ன, “அவன்தானே வரக்காணும்தொழியப் பதறுகை இவ்வம்சத்துக்குப்போராதுகாண்,” என்ன: “ஆகில், நீங்கள் கொடுபோய் விடப் பாருங்கோள்; இல்லையாகில் நானே போகை தவிரேன்” என்று தனக்குப்பிறந்த துணியைச் சொல்லுகிறாள் என்றும். குணஜ்ஞாதத்தாலேதரித்த நான் அவன்இருந்த ஊரிலேபோய்ப்புகவேணும் என்கிறானாதல், ஸம்ச்சலேஷம் வ்ருத்தமாய்ப் பின்பு பிரிவுவினைந்து அவன் இருந்த தேசத்திலேபோய்ப்

புக்கல்லது தரியேன் என்கிறானாதல். "ஆராமங்குற்றந்த அரங்கம்" என்று திருப்பதிகள் பெருமானுக்குப் பகவிகுக்கையாகையாலே, "தென்றிருப்பேறவினே போனான்" என்று அங்கேபோகத் தேடுகிறான். இதில் சொல்லிற்றுவிட்டது விஷயபாவனளை சால்ந்ரத்தால் மீட்கவெண்ணுதாப்போலே, பகவத் விஷயத்திலே ப்ரவணானாகா தேசிகராலும் மீட்கவெண்ணுத அதிப்ராவண்யத்தைச் சொல்லுகிறது.

௩௫.—தீம், 'இட்டகாலிட்டகை' என்கிறபடியே இவன் மோஹித்துக்கிடக்க, இவனுக்கு முன்னே தோழிமாரும் துறப்பட, திருத்தாயாரொருத்தியும் இவன் தையை அறுஸந்தித்து அருகேயிருந்து கூப்பிட்டுப் போருமது தவிர்ந்து, இப்பெண் பிள்ளை தானே யெழந்திருந்து கால்நடை தந்துபோமளவாய் விழுந்தது. அதுக்கடி: "பற்றினார்பற்ற வின்றானே" என்று பெரியபெருமானுடைய அசரண்ய சரண்யத்தால் தொடக்கமான இவனுக்குப் பற்றாசான் குணங்களையும் ஸௌந்தர்யாதி விக்ரஹ குணங்களையும் இவன் தான் வாய் வெருவி யும் திருத்தாயார் சொல்லவும் கேட்டு அத்தாலே தரித்தான். போனகயிரை மீட்கவற்றாயிறே குணஸ்வயாவமிருப்பது. கீழ்ப்பிறந்த மோஹமும் தெளிந்து, விச்சேஷ வ்யாஸமும் அறுஸந்திக்க வல்லனாய், பின்பு, "அவனைக்கிட்டியல்லது நிலேன்" என்னும் ஆற்றுகமையும் பிறந்து, அது பெருமையாலே அவஸந்தையாக, இவன் விடாய்க்கிடாம்படி அணித்தாகப் தென் திருப்பேரெயிலிலே வீற்றிருந்த மகரநெடுங்குழைக்காதனுடைய அபேகழிதாநிகனிலே அபற்றகு தசித்தையாய், அவனிருந்தவிடத்தேறப் போகவேணும் என்று ஒருப்பட, பழையபடியே தோழிமாரும் தாய்மாரும் அவனைக்குழப்போந்து "உனக்கு இத்தனை அதிமாந்ரப்ராவண்ய மாகாது; மேக்கு இது பழியாய்வினையும்" என்ன, "நீங்கள் சொல்லுவிறவற்றால் ப்ரபோஜந முண்டாகமாட்டாது, நான் அவன்பக்கலிலே அபற்றுத சித்தையானேன்: ஆளபின்பு, நானே போனேனாகாமே நீங்கள் என்னோடுடன்பட்டு அங்கே கொடுபோய்ச் சேர்க்கப்பாருங் கோள்" என்று தனக்குப் பிறந்த துணியை அவர்களுக்கு அறிவித்துச் சொல்லுவிறதாயி ருக்கிறது.

அவ்வனன்றிக்கே, பிள்ளை பணிக்கும்படி; ("முஜில்வண்ணனடியே இவனணுகி யடைந்தான்" என்றதாகையாலே) "ஸமா த்வாதச தத்ராஹம்" என்கிறபடியே பெரிய பெருமா னோடே சிரகாலம் உட்கமல்தகரஸமான ஸம்ச்சேஷம் ப்ரய்ருத்தானாய், பிரிந்து கூடாவிடில் இரண்டுதலைக்கும் அழிவுவருமனவாச்சதாய் - இவியெல்லாவளவிலும் ஒரு ரீராகக் கலக்கிறது தர்மியிரண்டும் கூடியிறே: ஆகையாலே, பிரியாவிடில் தர்மிலோப பர்யந்தமாகப் புக, இவ் வளவில், நாயகனுள இவன் இரண்டு தலையும் ஜீவிக்கப் பாசப்பானொருவனுக்கையாலே பிரிவை ப்ரஸங்கிக்க, இவனும் விச்சேஷத்தில் வானஸையில்லாதொருத்தியாகையாலே 'தலவியிலே யொருவகையோ' என்று கொண்டு இவனும் அறுமதிபண்ண, அவனும் அவ்வேட்டை ரிரித் தமாகப் புறப்பட, இவனும் திருவணுக்கன்திருவாசலிலையும் ஒருப்படுத்திமிள-, எல்லாவள விலும் பிரிவு தன் காரியம் செய்தன்றி நிலலாறிறே; அந்தரம் இவன் நொவுபடப்புக, இத்தைக் கண்டதோழிமாரும் தாய்மாரும் 'உனக்கு ஒடுகிறதென்?' என்றுகேட்க, 'ஸ்ரீஹ்ரகராஜன் திரு மகள் காட்டிலே கூடப்போய் அவனிருந்தவிடம் நின்றவிடம் உலாவின்விடத்தோறும் கூட விருந்து அநுபவித்தாப் போலே, நானும் அவனிருந்த விடத்தே போய்ப் புக்கல்லது நிலேன்' என்ன, 'உனக்கு இது தலைமைக்குப் போராது நீ சொல்லுவிறவை வார்த்தை யன்று' என்ன, அவர்களை 'நீங்கள் நிரோதிக்கிறத்தால் பெற்றதென்? நான்போகை தவிரேன்: நீங்களே என்னைக்கொடுபோய் விடுங்கோள்' என்ன, அவர்கள் 'அதுக்கு நாங்கள் வழிப்படுதாம்' என்ன, ஆவில்களையாகிலும் போகை தவிரேன் என்கிறான். "ஸமா த்வாதச தத்ராஹம்" இப்போது காண்கித்த தர்சனமங்கட அரிதாம்படியிருக்கிறான், முன்பு சிரகாலம் அவரோடேயநு பவிக்கப் பெற்றேன்கான்! "ராகவஸ்ய சிவோகீந்" எங்கள் மாமனொருடைய மானிகையிலே; அவர் தன்விர்த்துரும்பறுத்துத் தர, நெடுங்காலம் அதுபவித்தேன். "புஞ்ஜநா அமாநுஷாந் பேகாத் ஸ்வகாமஸம்ருத்திந்" "ஸ்ரீவாந் காமாந்" என்கிறபடியே எல்லாம் அதுபவிக்கப்பெற் தேன். அப்படியுமன்றிறே இங்கு: "பஹுவோ ர்ருப கல்யாணகுணா:" என்று குணங்கலிரட்டித்த விடமிதே இது. ஆக இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று - மேக்கு சிந்தாதிவிஷயங்களினின்றும்

இத்தரியங்களை மீட்கவொண்ணாதுப்போலேயிறே இவ்வை பகவத்விஷயத்தினின்றும் மீட்க வொண்ணாதபடி. அது கர்மமடியாக வருகிறது; இது பகவத்ப்ரஸாதமடியாக வருகிறது. திருத்தாயார் பேச்சாய்வருகிறவை, ஆழ்வார்தமக்குப் பிறந்த தசாவிசேஷம், தலைமகளாய்ப் பேசுகிறதும் இவர்க்குப் பிறந்ததேதார் அவஸ்த்தாவிசேஷம். அதில், எவ்வுதிகிற திருத்தாயார் முகத்தால் சொல்லுகிறது. ஸ்வரூபமான ப்ராவண்யத்திலே உபாயம் சேரில் செய்வதென் என்னுமதுக்குச் சொல்லுகிறது; பெண்பிள்ளைகருத்தாற் சொல்லுகிறது - உபாயம் அவனே யாகில் ப்ராவண்யம் ஸ்வரூபமா மத்தனையன்றோ? என்று. ஆக, இவ்விரண்டித்தக்தைதயும் இரண்டு முகத்தாலே ஆழ்வார்தாம் அநுஸந்தித்தபடியைச் சொல்லுகிறது. மோஹமூர் தெளிந்து தானே கூப்பிட வல்லனான இதுவே இத்திருவாய்மொழிக்கு ஏற்றம்.

வெள்ளைச்சரிசங்கோடாழியேந்திந் தாமரைக்கண்ணனென்னெஞ்சினுடே*,
புள்ளைக்கடாகின்றவாற்றைக்காணி ரென்சொல்லிச்சொல்லுகேன் அன்னை
மீர்காள்!*

வெள்ளச்சுகமவன்வீற்றிருந்த வேதவொலியும்கிழாவொலியும்*

பிள்ளைக்குழாவினையாட்டொலியுமருத் திருப்பேரெயில்சேர்வனனே. (1)

இ.—முதற்பாட்டில், இப்பிராட்டி வாசாமகோசரமாய்படி தனக்கு வர்த்திக்கிற வ்யஸநத்தாலே தென்திருப்பேரெயிலிலே போகவேணுமென்று தனக்கும் பிறந்து தனையைவினவுகிற தாய்மார்க்குச் சொல்லுகிறாள். [சரிசங்கு] - சரிந்திருக்கிற சங்கு. [ஊடே]-உள்ளே. கடாவுகை - நடத்துகை. [காணிர் - காண்கிறிலீர். [என்சொல்லிச்சொல்லுகேன் அன்னைமீர்!]- “உனக்கோடுகிற தனையை நாங்கள் அறிகிறிலோம், நீயென்கொல்லிக்காண்” என்று தாய்மார் கேட்க, நான்படுகிற வ்யஸநஞ்சொல்லுகைக் குப் பாசரங்காண்கிறிலேன் என்கிறாள். [வெள்ளச்சுகமென்று தொடங்கி] - நீங்களே எவ்வேக கொடுபோய் விட்டிலிகொள்கில், தன்னை விச்சேஷித்தவின்பும் ஸம்ச்சேஷனுதிதரீதி மாறுகிற நிரதிகயஸுகத்தோடே அவன் வீற்றிருப்பதும்கிழா வேதவநியும் திருநாலில் வாத்பதோதி கோலாஹலமும் “பாலா அகேரிடமாநா;” என்றும் கணக்காலே அவனுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளாலே ஐதரான பிள்ளைக்குழாய்க்குறைய வினையாடுகிறகோஷமும் நிரந்தரமாகச் சொல்லுகிற தென்திருப் பேரெயிலிலே நான் போய்ப்புருவன்.

இ.—முதற்பாட்டில், தனக்கோடுகிற வ்யஸநத்தாலே, “தென்திருப்பேரெயிலிலே போகவேணும்” என்று பிறந்த துணிகை வினவுகிற தாய்மார்க்குச் சொல்லுகிறாள். [வெள்ளைச்சரிசங்கு இத்யாதி] - ச்யாமமானவடிவுக்குப் பரபாகமான வெண்மையையும் கரியையுமுடைய ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம், மற்றைக் கைக்கு ஆபரணமான திருவாழி, இரண்டாழ்வார்க்களிலும் வந்துஅலைமெயிகிறகண்கள். “சங்கு சக்கரங்களென்று கைகூப்பும் தாமரைக்கண்ணென்றேதளரும்” என்று கீழ் வாஸிதமனது ப்ரகாசிக்கிறபடி. “திதந்தே” என்னப்பண்ணுகைக்குத் திருக்கண்களோடு திவ்யாயுதங்களோடு வாசி இல்லை. [என்ஞ்சினுடே] - நாங்கள் காண்கிறிலோம் என்ன; உட்கள்ளிழியாத உங்களுக்குத் தெரியுமோ? [புள்ளைக்கடாகின்ற வாற்றை] - பெரியதிருவடியை நடத்துகிறபடியை. இவனுடைய தனையைக்கண்டு பெரியதிருவடி பிற்காலிக்கப்பிற்காலிக்க, வடிம்பாலே தாக்கிக்கொண்டுபோனபடி. கலையிலும் பிரிவாலுமாக நெஞ்சின் ஊடு என்னும்படியாக ஆயிற்று, நெஞ்சு இடம்பெற்றபடி. பரமபதத்தில் அழகு சென்டேறுமாயோலே ஆயிற்று, நெஞ்சிலே அழகுசென்டேறுகிறபடி. [காணிர்] - தன் நெஞ்சில் ப்ரகாசம் பாற்றியெக்தரியங் களுக்கும் விஷயமாய் என்றிருக்கிறாள். [காணிர்] - காண்கிறிலீர். கண்ட நீ சொல்லிக்காண் என்ன, [என்சொல்லிச் சொல்லுகேன்] - என்னுடைய அநுபவத்துக்கு என்னபாகரத்தைச்சொல்லி நான் உங்க ளுக்குச் சொல்லுவது? இவ்வநுபவத்தில் வ்யுத்தபத்தி இல்லாத உங்களுக்கு எத்தைச்சொல்லுவது? [அன்னை மீர்காள்] - இவ்வநுபவத்துக்கு தூரஸ்த்ஸதகளாய் ஹிதம்சொல்லிமீட்கிற உங்களுக்கு நான் சொல்லுவது என்? ஸமானது:ககர்க்குச்சொல்லுவதை உங்களுக்குச் சொல்லவோ? ஒருஸம்பந்தம் அமைவுமோ சொல்லு கைக்கு? எங்களுக்குச்சொல்லவொண்ணாதாகில் நீ செய்யப்பார்த்ததென்? என்ன; அவன் இருந்ததேசத்

திலே கான் போய்ப்புகப்பார்த்தேன் என்கிறான். [வெள்ளைச்சரிசங்கு] - ஸுகவெள்ளத்தை உடையவன்; விசுலேஷதசையிலும் ஸம்சுலேஷ ஜநிதமான நிரதிசயஸுகம் மரூதவன். பிரித்துபோகிறபோது, விசுலேஷதசையிலும் ஸம்சுலேஷதசையிலும் பரிதிமாருதபடி ஆயிற்று விளைநீர் அடைத்துக்கொண்டு போவது. [வீற்றிருந்து] - இத்தலைவைத் தோற்பித்த ஏற்றத்தாலேவந்த வேறுபாடு தோற்ற ஒலக்கம் கொடுத்திருக்கை. வீற்றிருந்த திருப்பேரை என்று அர்வயம். [வேதவெலியும்] - இவளைத் தனக்காக குகையாலே "கந்ததவ்யதந்தாயில்கை" என்று பறம்புணர்ப்புக கேளாநின்றான். [விழாஒலியும்] - திரு காளில் வாத்தியத்தாகோலாஹஸமும். [பிள்ளைக்குழா விளையாட்டொலியும்] - பிள்ளைகள்திரண்டு ஸௌந்தர்யாதிகளாலே ஜிதராய் விளையாடுகிற கோஷமும், இற்றறப்புறப்பாடே! உலாவினபடியே! மூலவலும் தோளும் தோள்மனையுமே! என்கொண்டு விளையாடுகை "பாஸா அயிக்ரீடமாநாக்ருஹ த்வாரேஷு ஸங்கச; ராமாபிஷ்டவஸம்யுக்தாச்சக்ருரேவ மிதகதா:" என்னக்கடவதிறே. இவை நிரந் தரமாகச் செல்லுகிற தேசம், நிகேஷதிக்கிற நீங்கள் இருந்த தேசத்திலிளையும், பகவத்ப்ராவண்யமே யாத்ரையாய்ச்செல்லுகிற தேசத்திலே போய்ப் புகக்கடவேன்.

ஸடு.—முதற்பாட்டு. இப்பிராட்டி வாசாமகோசரமரம்படி தனக்கு வர்த்திக்கிற வ்யஸ தத்தாலே தென் திருப்பேரையிலே போகவேணுமென்று தனக்குப் பிறந்த தசையை வினவுகிற திருத்தாய்மார்க்குச் சொல்லுகிறான்.

[வெள்ளைச்சரிசங்குமொழியேந்தி] "தவளவொண்சங்குசக்கரம்" என்றும், "காராராழி வெண்சங்கு" என்றும், "சங்குசக்கரங்களென்று கைகூப்பும்" என்றும் கையுந்திருவாழியு மான அழகு கையிடாதே இவரை யதுவர்த்திக்கிறபடி. முகிலவண்ணனிறே; அந்நிறத்துக்குப் பரபாகமான வெளுப்பையும், கரியையுமுடைத்தான பூர்பாஞ்சஜந்யத்தையும், அக்வனமொரு விசேஷணமிட்டுச் சொல்லவேண்டாதபடியான அழகையுடைத்தான திருவாழியையும் ஏந்தி. [தாமரைக்கண்ணன்] "தாமரைக்கண்ணனென்றே தனரும்" என்றது பின்னாட்டுகிறபடி. திருமேனிக்கு திவ்யாயுதங்கள் ப்ரகாசகமாயிருக்குமாப்போலே, ஆத்மகுணங்களுக்கு கோக்கு ப்ரகாசமாயிருக்கிறபடியும். அகவாயில் தண்ணனியெல்லாம் கண்வழியேயிறே தோற்றுவது. ப்ரதிகலர்க்கு திவ்யாயுதங்களோடொக்கத் திருக்கண்களும் விரோதியாய்த்தோற்றுமாப் போலேயிறே அதுகலர்க்குத் திருக்கண்களோபாதி திவ்யாயுதங்களும் அழகுக்கு உடலாய்த் தோற்றும்படி, திருக்கண்களோடே திவ்யாயுதங்களையும் திவ்யாயுதங்களோடே திருக்கண் கையும் சேர்த்துப்பலிப்பார்கள். ஆயுதங்களோடே திருக்கண்களைக் கூட்டுகிறது தோற்பித்த படித்து; *ஜிதந்தே* என்னப்பண்ணுமிறே. கண்களோடு திவ்யாயுதங்களைக் கூட்டுகிறது அழகுக்கு. இவ்விடத்தே சிலாந்துக்குறி பகவர் வார்த்தையை யருளிச்செய்வார் ஜீயர். கைக்கு ஆழ்வார்கள் ஆபரணமாயிருக்குமாப்போலேயாயிற்று, முகத்துக்குத் திருக்கண்கள் ஆபரண மாயிருக்குப்படியும். "திருக்கண்டேன் பொன்மேனிகண்டேன் திகழும் அருக்கண்ணி நீறழும் கண்டேன் செருக்கிளரும் பொன்னுறி கண்டேன், புரிசங்கங்கைக்கண்டேன், என்னுழி வண்ணப்பால் இன்று" என்று வடிவழகோபாதி திவ்யாயுதங்களும் ஆபரணமாய் அழகிய தாயிறேயிருப்பது. ஆழ்வார்கள் தான் அவனைக் கைசெய்திருக்கையாலே ஆபரணகோடியாயி றே இருப்பது கைசெய்கைமென்று அகங்கரிக்கைக்குப்பேர். [என்னெஞ்சினூடே] தங்கள் நெஞ்சி வில்லாமையாலே "இது கூடாது" என்றிருப்பர்களிறே [என்னெஞ்சினூடே புன்னைக் கடாநின்றி இவர்க்கு மயர்வறமதநலமருளி 'நெஞ்சமேகணை' என்னுப்படியிறே திருத்திற்று; ஒருத்திர்பாதவீழியிலும் இடமுடைத்தாயிருக்கை. திருவடிதிருத்தோளிலே யேறி அங்குள் னார்க்கு உஜ்ஜீவமாகச் சாரிகைவந்துகாட்டுமாப்போலே, இவர்கெஞ்சினுள்ளே ச்ருங்ககலமாக அழகு செண்டேறுகிறபடி. [நெஞ்சினூடே] "அகவாயினுள்ளது கண்ணுக்குத்தெரியாதோ?" என் திருக்கிருர்களாயிற்று இவர்கள். (*கிர்க்குண: பரமாத்மாவென தேஹந்தேவ்யாய்திஷ்டதி* என்னுமாபோலே) 'நெஞ்சிலில்லையாகில் நானுமில்லையென்று கிளைத்திருக்கலாயிற்றுக்கிடர்' என்றிருக்கிறான் இவன். (ஒருவாசத்தடத்தில்) ஹம்ஸசக்ரவாகங்கள்போலே ஆழ்வார்களும், காடுபட அஸந்த தாமரைபோலேயிருக்கிற திவ்யாவயவங்களும், அத்தடாகத்தில் நீரும் இலையும்

போலே இருக்கிற திருமேனியுமாய், அத்நைகநிலைய ஒருமேரு வஹித்தாப்போலே யிருக்கிற பெரிய திருவடிபோலேகூட இவர்திருவுள்ளத்தே உலாவுகிறபடி. இப்படியேயேயிறே அநுகூல ரோடு பரிமாறும்படி. நஞ்சியர் கோயிலுக்கெழுந்தருளாநிற்க, வழியிலேபின்னர்க்கண்டு “சச்வரனுக்கு ஸ்வரூபவ்யாப்தியேயோ, விக்ரஹவ்யாப்தியும் உண்டோ?” என்று கேட்க, பாஷ்யகாரர் தோற்றவருளிச்செய்துகொண்டு போந்தது ஸ்வரூபவ்யாப்தியாயிருக்கும். ஆறிலும், எம்பார் ஒருநாள் “உபாஸகாருக்ரஹார்த்தமாக ஆச்ரிதருடைய நெஞ்சிலே விக்ரஹத் தோடே வ்யாபித்திருக்கும்” என்று அருளிச் செய்யக்கேட்டேன்” என்றுபணித்தான்; “குஹாயாம்”, “கஹ்வரேஷ்டம் புராணம்”, “அரவத்தமனியினோடு மழைய பாற்கடலோடும் அரவிந்தப் பாவையாந்தாலும் அகம்படி வந்துபுகுந்து” என்றும், “யேஷாமிந்தீவரச்யாமோ ஹ்ருதயே ஸூரப்திஷ்டித:” என்றும், “என்னெஞ்சினுடே புள்ளிக்கடாமின்ற” என்றும் சொல்லுகிறபடியே. சுபாச்ரயப்ரகரணங்களிலும் “தஸ்யைஷ ஆந்மா விஸ்ருணுதே தநாம்ஸ்வாம்” என்றிறபடியே அவ்வுடையேயாயிற்று த்யேயமாகச் சொல்லுகிறது. பின்பு “ஏஷ ஸர்வஸ்வ பூதஸ்து” என்று கொடுப்பதும் அவ்வுடையேயாயிற்று. புறம்புள்ளார் சொன்னபடி சொன்னு றுறர்கள்; நம்ஆழ்வார்கள் போனவழி இதுக்கு மேற்படவில்லை. “இதுக்குமுள்ளே ஒன்றுண்டு” என்று சொல்லுகிறவர்கள் - ஸ்வரூபஸுத்பாவஞ் சொல்லுகிறார்களித்தனை; விக்ரஹ மில்லை யென்றன்று. [புள்ளிக்கடாமின்ற] “அகவாயில் நின்றதுசுழிக்குமத்தனையோ?” என்று அவன் த்வரித்து வடிம்பிட்டுத்தாக்க “ஓம் காண்! நீ யறிந்தாயோ?” என்று ப்ரேரித்து, மீளாநிற்கும். “தீமத:” என்றிறபடியே, பகஷபாதத்தோடே சேர்க்கையிலேயேயே அவனுக்கும் பணி. [சடா கின்ற] பூதமாய் விஸ்மரிக்கிறிகோளன்று, பவிஷ்யமாய் உபதேசிக்கிறதன்று, வர்த்தமாநத் துக்கு உபதேசம் வேணுமோ? [காணீர்] காண்டிறினீர். வர்த்தமாநமும் கார்யகரமன்றிக்கே யொழுகிறது நிரோதிக்கிற கிர்ப்பந்தத்தாலேயேயே. உங்களுக்கு க்ருரகோஷம் கேட்கிறதில்லை யோ? ப்ரஸீத்தமான அர்த்தம் உபதேசிக்கவேண்டுமே. [காணீர்] உங்களுக்குக் கண்ணும் செவியுமின்றிக்கே யிருந்தோ நீஷேதிக்கிறது? என்னைப்போலே உட்கண்ணுலே காணிகோள்! நாங்கள் கண்டிலோம்; கண்ட நீ சொல்லிக்காணாய்! என்றார்கள், [என்சொல்லிச்சொல்லுகேன்] எனக்குச் சொல்லலாவதில்லை; என்னபாகரமிட டு எத்தைச் சொல்லுவது? உங்கள் கண்ணுக்கு விஷயமாகாதாப்போலே என்வாக்குக்கும் விஷயமாகிறதில்லை. இவர்க்கு நெஞ்சு நிறைந்தது வாய் கொள்ளுகிறதில்லை காணும்! [என்சொல்லிச்சொல்லுகேன்] நான் பலஹாநியாலே சொல்லமாட்டேன்; விஷயம் இயத்தாராநித்யத்தாலே சொல்லமுடிக்கப்போகாது; உங்களுக்கு ப்ரதிபத்தி பண்ணுகைக்குப் பரிசுரமில்லாமையாலே சொல்லத்தான் வேண்டா. [அன்னைமீர் காள்] ஜ்ஞாதாம்சங்கொண்டு போதயந்த: பரஸ்பரம் பண்ணலாயிற்றிறே ஸஜாதீயைகளானி கோளாகில். [என்சொல்லிச்சொல்லுகேன் அன்னைமீர்காள்] எனக்கோடுகிற வயஸநத்துக்குப் பாகரமில்லை. அவஸ்த்தாஜ்ஞானமன்றிக்கே பழமைகொண்டாடுகிறிகோ ளித்தனையேயே. நிகேதிக்கைக்கு அநுவர்த்தனையையாமத்தனையோ வேண்டுவது? எங்களுக்குக் காணவும் கேட்கவும் கண்ணும் செவியுமில்லையாகில், நீதான் செய்யப்பார்த்ததென்? என்ன; தவிதஞ் சொல்லி மீட்கரிளைப்பார் இல்லாத ஊரிலே போய்ப்புகுமித்தனை என்கிறான். பிரிந்துபோனாரை நினைக்கவொட்டாத தேசமிறே. “நோபஜநம் ஸ்மரந்” என்றிறபடியே. [வெள்ளைச்சகமவன்] ஸுக வெள்ளத்தைபுடையவன். விச்லேஷ தசையிலும் ஸம்லேஷ ஜரிதமான நிரதிசயஸுகம் மாறா தவன். பிரிவிலும் அரைவாறுபடாதாடிகாணும் கலவியில் அவன் தேக்கின ஸுகாதிசயமிருந்த படி. [வெள்ளை என்று பாடமானபோது மறுவற்ற ஸுகமென்கை. (துக்காமிச்ரஸுகமென்ற படி.) அவன்வீற்றிருந்த - தென்திருப்பேரையில் என்று அகவயம். இட்டகாலிட்டகையளாயி ருக்கிற இருப்புக்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்கிற இருப்பிறே அது. இத்தலையைத் துடிக்கவிட்டுத் தன் ஐச்வரியத்தோற்ற ஸுகோத்தரமாக இருக்கிறபடி. [அவன் வீற்றிருந்த] இத்தலையைத் தோற் பித்த தன்வெற்றியெல்லாம் அங்கிருப்பிலே தோற்றுப்படி யிருந்த. அவன் மெய்ம்மறந்து அப்படியிருந்தால் நாமும் மெய்ம்மறந்திருக்கவோ? பரிபூர்ணமாய் அவன் செருக்காலேயிருந்தால், குறைவாளராய் நோவுபடுகிற நாமும் இருக்கவோ? அவன் முறைதப்ப நின்றால் நாமும் முறை தப்பமித்தனையன்றோ? பிரிந்தால் முறைபார்த்திருக்கலாம் விஷயத்துடனே கலந்தோமாகிலன்

சோகம் ஆறியிருக்கலாவது? முறைபையழித்தாகிலும் மடலை யெடுத்துக்கொண்டுபோயித்தனை யன்றோ. “நமக்கே நவமாதவின்” என்னக்கடவதிறே. [வேதவொலியும்] அவன் நெஞ்சொழிந்து பழம் புணர்ப்புக் கேளாநின்றன்காணும். அதாவது பண்டு தான்வென்ற வெற்றிமாலைகள் கேட்கையிறே. அதாவது “ஜிதந்தே புண்டரீகாஷ” என்கிற வெற்றி மாலைகளிறே. [வெற வொலியும்] இவளைத் தோற்பித்ததுக்கு நெய்யாடல் போற்றுகிறபடி. [அரு] தீர்த்தம் ப்ரஸா தித்த பிறைநாளே திருமுனைச்சாத்தாநிற்குமத்தனை. ஸ்வமந்தகமணி கைப்பாட்டபின்பு அக்ரூரன் அடுத்தடுத்து அச்வமேதம் பண்ணினுப் போலே, அவர்க்கும் அடுத்தடுத்து உதஸ வமாய்ச் செல்லுகிறவித்தனை. ஸ்தீரத்தமிறே இவன்; இவனிருக்கிறவிடமிறே மங்களகோஷங் கள் மாறிக்கிடக்கிறது. [பிள்ளைக்குமா விளையாட்டொலியும் அரு] பருவம் நீரம்பியிருக்கச் செய்தே நிறைதிப்பார் இருக்கிற ஊரைவிட்டு பருவம்நீரம்புவதற்குமுன்னே பசுவதநுபவமே யாத்ரையாய்ச் செல்லுவார் இருந்த ஊரில் போய்ப்புகுமித்தனை என்கிறான். அவ்வூரில் பருவம் நீரம்பாத பிள்ளைகளும் அகப்பட மகரநெடுங்குழைக்காதனுடைய வடிவழகிலே தோற்ற வாய்வெருவா நிற்பர்கள்; *பாலா அபி க்ரீடமானா க்ருஹந்வாரேஷ* ஸங்கை; ராமாபிஷ்டவஸம் யந்தாச் சக்ருரேவ மிதகதா* என்னும்படியே. *ராமோராமோராமஇதி* - “சோறுசோறுசோறு” என்பாறைப்போலே. *ப்ரஜாநாமபவங்கதா* ஜிதந்தாக்களுக்கெல்லாம் பாசரம் இதுவே. *ராமபூதம் ஐகதபூத* நாட்டங்க ராமாத்வைதமானபடி. நித்யவிபூதியிலே பரிமாறக்கடவது இங்கே பரிமாறுகைக்கு தேறுதுவென்? என்னில், *ராமே ராஜ்யம்பிரசாஸதி* நாட்டங்கதும் தந்தாழுடைய கர்மபலம் புஜிக்கப் பெற்றார்களில்லை; ராமபாக்யமே யநுபவித்துவிட்டது. *நசாங்கிலும்பயம் கிஞ்சித்* அக்கியும் சோறு வேவிக்கவேண்டும் ஒளஷண்யத்துக்கு மேற்பட உடைத்தாவதில்லை. *நாபஸ*மஜ்ஜந்தி ஐந்தவ* கொண்டுஆழக்கடவஜலந்தானே கொண்டு மிதக்கப்புக்கது ராமசரத்துக்கு அஞ்சி. பண்டே கைகண்டிருப்ப தொன்றே ஜலத்தான். வேலைவொ வில்வகைத்தவனிறே [திருப்பேரெயில் சேர்வன் நானே!] ஐயித்தார் இருந்தவிடத்தே தோற்றார் சென்றுவிழுமத்தனையிறே. தாமரைக்கண்ணன் என்னெஞ்சினுடையிறே. ஆகையாலே “ஜிதந்தே” என்று சென்று விழுமத்தனையிறே.

நானக்கருங்குழல்தோழியீர்காள்! அன்னையர்காள்! அயற்சேரியீர்காள்!*
நான் இத்தனிரெஞ்சங்காக்கமாட்டேன் என்வசமன்றிதுஇராப்பகல்போய்*
தென்மொய்த்தபூம்பொழில் தன்பகளைபூற் தென் திருப்பேரெயில்விறற்றிருந்த*
வானப்பிரான்மணிவண்ணன்கண்ணன் செங்குனிவாயின்திறத்ததுவே. (2)

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், “இங்ஙன பதறுலாமோ? நெஞ்சைச் சிக்கெனப் பிடித்துக்கொண்டு தலித்துக்கொண்டிருக்க வேண்டாவோ?” என்று தோழிமார் தொடக்கமானார் சொல்ல, “தென் திருப்பேரெயிலிலே எழுந்தருளியிருந்தருளுகிற எம்பெருமானுடைய திருப்பவளத்தில் மிகவும் ப்ரவண ணம் என்னுடைய ஹ்ருதயம் என் அதிநமன்று” என்கிறான். [நானம்] - கந்தம். ‘இவள் தின்மைக் கதை தோழிமார் தரித்துக்காட்டினபடி. [அயற்சேரியீர்காள்] - இவளுடைய விரலுடையதும் வரலித்தானா னடிவைச் சொல்லுகிறது. [தனிநெஞ்சம்] - ஸ்வதந்தரமானநெஞ்சு. [தேனென்று மேலுக்கு] - வண்டுகள்மொய்த்த- பூம்பொழிலையுடைய அழகிய நீர் நிலஞ்சுழந்த தென்திருப் பேரெயிலில் விறற்றிருந்தருளுவதும் செய்து வேண்டற்பாட்டையும் அழகையும் குணத்தையும் உடையவனு யுள்ள வனுடைய திருப்பவளத்தில் அழகிலேபடிந்தது.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், ‘இங்ஙனே பதறுகிறதென்? நெஞ்சைச் சிக்கெனப்பிடித்துக்கொண்டு தரித்திருக்கவேண்டாவோ?’ என்ன, ‘மகரநெடுங்குழைக்காதன்பக்கலிலே என்மநஸ்ஸ* அபஹ்ருத ணயிற்று’ என்கிறான். [நானக்கருங்குழல்] - நானம் என்று கந்தம். இவள் தளராமக்காகத் தோழிமார்

தரித்துக்காட்டினபடி. தோழிமாரோடு தாய்மாரோடு அந்யரோடு வாசிபற ஹிதம் சொல்லத்தொடங் கினார்கள். ஏககண்டைகளான தோழிமாரோடு அந்யரோடு வாசிபற இவள் ஆற்றாமை ப்ரஸித்தமான படி. பகவத்ப்ராவண்யத்தாலே உங்களில் வ்யாவ்ருத்தையான என்னைக்காட்டில் ப்ரவணமாகையாலே ஸ்வதந்த்ரமான நெஞ்சை நோக்கமாட்டேன்: உனக்கு சேஷமன்றோநெஞ்சம்? என்ன, [வன்வசமன்று] - நான் உங்களுக்கு சேஷம் அன்றோ, சேஷபூதரென்னு பவ்யராவரோ? [இராப்பகல் இத்யாதி] - ஹிதம் சொல்லுகிற உங்களுக்கு ஸந்திஹிதை நான்: அதுவியில்லை என்னெஞ்சுக்கு. [இராப்பகல்போய்] - ஒரு போதுபோய் மற்றைப்போது முகங்காட்டிலன்றோ ஹிதம் சொல்லலாவது? [தேன்மொய்த்த இத்யாதி] - தேன் என்று வண்டு. அத்தாலே நெருங்கப்பட்ட பூம்பொறிலையுடைத்தாய்க் குளிரந்த நீர்நிலங்கனாலே சூழப்பட்ட தேசத்திலே. புக்கார்க்கு மீளலாம்தேசமன்றே என்கை. [வீற்றிருந்து] - பரமபதத்திற்போலே தன் வேறுபாடெல்லாம் தோற்றவிறுந்த. [வாளப்பிரான்] - மேன்மை இருக்கிறபடி. [மணிவண்ணன்] - அம்மதிப்பிலையாகிலும் விடவொண்ணாத அழகு. [கண்ணன்] - இரண்டினிலையாகிலும் விட வொண்ணாத பவ்யதை. [செங்கனிவாயின் திறத்ததுவே] - இவைமுன்றிலும் போகவொட்டாத ஸ்மிதத் திலே படிந்தது. பீரிகை ப்ரஸங்கித்துத் தாழ்வுதோற்ற வார்த்தை சொல்லப்புகுத் தலைக்கட்டமாட்டாதே ஸ்மிதம்பண்ணி நின்றபடி.

௪௫.—இரண்டாம்பாட்டு. தாய்மார்முகம்பார்த்துச் சொன்னாளாழிதே நெறிப்பாட்டில் நின்றது. “இவள் இவ்வளவில் மீனுவளவன் திக்கே யிருந்தாள்” என்று தாய்மாரோடு தோழி மாரோடு அயற்சேரியுள்ளாரோடு வாசிபற வந்துதிரண்டு ஹிதஞ்சொல்லப்புகார்கள். “உங்கள் ஹிதவசனம் கேளாதபடி நிரவதிகமான பரத்வஸௌவப்பயங்களை யுடையவன்பக் கலிலே ஸக்த மாய்ப்போன என்னெஞ்சைத்தனகாமாட்டுகிறிலேன்; என்னெஞ்சைக் கடல் கொண்டது காணுங்கோள்”! என்கிறாள்.

[நானக்கருங்குழல் தோழியீர்காள்] நானம் - நறுநாற்றம். அவர்களுக்கு ஒரு பழி சொல்லுமாபோலே சொல்லுகிறாள், அவர்கள் தலையான நறுநாற்றத்துடனே வந்து நிற்கையாலே. மயிர்பட மாந்தும்படியிதே இவன்படி. உங்கள் ஸந்திஹிதிலையாகில் நான் இங்கே இரேனோ? மைவண்ண நறுங்குஞ்சிக்கு ஸ்மாரகமாகயிரா நின்றதே இவர்கள் குழல் *ஏகம்து:க்கம் ஸுகஞ்ச நெள* என்று இவளுடைய ஸுகது:க்கங்களே தங்களுக்கும் ஸுகது:க்கமாம்படி இருக்கையிதே தோழிமாராகையாவது. இவள் மயிர்முடி பேணாதே, பரிமளங்காணில் முடியும் படியாயிருக்க, இவர்கள் குழல்பேணிப் பரிமளங்கொண்டு காரியங்கொள்ளப் போருமோ? என்னில்,—கலவியில் இவளோடு அவன் நெருங்க நெருங்கச் சாத்திக் கழித்தபடியே ஸர்வஸ்வ தானம் பண்ணுவது இவர்களுக்கே. அப்போது அவன் பண்ணின் ப்ரஸாதாதிசயத்தாலே, அது சருகானுவம் அவர்கள் மாறாதே வைத்துக்கொண்டிருப்பர்களே! அது இவளுக்கு ஸ்மாரகமாய் நலிதிறபடி. அன்றிக்கே இவர்கள்தான் பரிமளங்கொண்டு காரியங்கொள்ளவும் வல்லவர்கள். அதாவது - தாங்கள் தளர்ந்துகாட்டில் இவள் மிகவும் தளரும் என்று ஒப்பித்துக்கொண்டிருப்பர்கள், தந்தாமுடைய பெருமையும் பாரார்களாயிற்று, இவளையு ஹிதப்பிக்கக்கூக. அகாரவாச்யனான அவனும் ஹிதத்து மகாரவாச்யனான இவனும் ஹிதத்து அநாதிகாலம் போரச் செய்தேயும், உஜ்ஜீவீகப் பெருதே நடுவே கிடந்து போலிற்றே. இனி, கடக்கருத்யமிதே உஜ்ஜீவீப்பிக்கை. அப்படியே இவளை இசைவித்து உஜ்ஜீவீப்பிக்க வேணுமே. தந்தாம் க்லேசங்கள் பாரார்களிதே “சேஷிக்கதிசயம்வேணும்” என்றிரப்பார்; பெருமானிலும் க்லேசம் விஞ்சியிருக்கச் செய்தே பெருமானுடைய ரக்ஷணத்துக்காக இளைய பெருமான் தம்மைப்பேணிக்கொண்டு தரித்திருக்குமாபோலே. பரமபோகிகளிதே இளைய பெருமான் தாம். *ஸௌமீத்ரே பக்ய பம்பாயா* அங்குததைபாக்யதை நெஞ்சிலே படச்செய்தே யும், பெருமானுக்கு அந்யபரதை வினைக்கைக்காக முகத்தை மாற வைத்துக்கொண்டு நின்றார்; பின்னாய், பாராய் இது இருந்தபடி! என்கிறார். [நானக்கருங்குழல்] ஒரு துரிதன் “நான் மென்று - குழலுக்கு விசேஷணமாகையாலே, நாவி போன்ற குழல்” என்றான். அத்தால் நினைக்கிறதும் பரிமளத்தை. [தோழியீர்காள்] பரியஞ்சொல்லுவாரும் ஹிதஞ்சொல்லுவார் கோடியிலே புகுவதே! [தோழியீர்காள்] அன்னையர்காள்! அயற்சேரியீர்காள்! [நான் அறிந்து தோழிமாருக்குச் சொல்லாதேயிருப்பதோர் அவஸ்தையையும், தோழிமாகும் தானும் அறிந்து

தாய் அந்நியாதேயிருப்பதோர் அவஸ்தையையும், தானும் தோழியும் தாயுமறிந்து பிராறியா
திருப்பதோர் அவஸ்தையுமாயாபிற்று இருப்பது. அங்கிலைகுலைத்து எல்லாரையுமொக்க
னம்போதிக்கும்படி யாயிற்று ஐகத்ப்ரஸித்தமானபடி. பிரர்க்குச் சொல்லவேண்டுவதில்லை
யிறே, ஆயிருக்க, ப்ரதிகுலர்க்குங்கூட தையபண்ணவேண்டும்படி. காணும் இவளுடைய
ஆர்த்தி. *மாம் ஸமானய து:க்கிதாம்* என்று, என்னை நீ பெருமானுடனே கூட்டவல்லியே
என்றானிறே ராவணனை *ததாருருத யாம்மயி* என்றும். *வாசா தம்மவாப்துவி* என்றும்
ஒரு திருவடிபொல்வார்க்குச் சொல்லக்கூடவ வார்த்தையையிறே, பிரித்தவனைப் பார்த்துச்
சொல்லிற்று. [தோழிபிரகான் இத்தயாதி] எங்கனே நான் உகத்தது உகந்திகோள்.
எங்கனே எனக்கு பிரியதறிதம்பார்த்திகோள்! எங்கனே உதாஸினைகளாயிருந்திகோள்! "
"எங்கன்பக்கல் குறையுண்டோ? நீ மர்மாதைதப்பினவாறே நாங்களும் முறைதப்பினோ
மித்தகையன்றோ?" என்ன, [நான் இத் தனிநெஞ்சம் காக்கமாட்டேன்] உங்களுக்கு
இங்கனே ஏதேனும் இருப்பதொரு வேதுயுண்டோ முறை தப்புகைக்கு? [நான்]
நீங்களுந் ஏதேனும் நெஞ்ச இழந்திகோளோ? உங்களைவல்லவென்றபடி [இத்தனி
நெஞ்சம்] உங்களில் நான் வ்யாவ்ருத்தையானுப்போலேயாயிற்று. என்னிலும் என்
நெஞ்ச வ்யாவ்ருத்தமானபடி. [தனி நெஞ்சம்] சொல்லிற்றுக்கேளாத ஸ்வதந்த்ரமான
நெஞ்சம். *நந் தஸ்ய ஸத்ருசம்பவேத்* என்றிருப்பார்நெஞ்சமும் இதுக்கு ஒப்பல்ல. [காக்க
மாட்டேன்] [பராணஸாமர்த்தியம் வேணுமே காக்க]. "முத்துந்நெஞ்சே யிபற்றுவா
யெம்மொடு நீ கூடி" என்றிருக்குமித்தனை வொழிய, இவளால் தடுத்துவைக்கப்போகாதே.
சூரவ:கிம்கரிஷ்யந்தி என்று ஒருவரையும் பாராதே போகாவின்றது. ஒன்று கேட்டு மீளுமன
வல்ல. மீட்கலாமனவும் காற்கட்டிப் பார்த்து, போகாமையாலே கைவாங்கினமை தோற்று
கிறதுகாணும் - மாட்டேன் என்றிற ஏற்றப்பாலே, ஸம்ஸாரிகள் சப்தாதி விஷயங்களி
னின்றும் மீளமாட்டாதாப்போலேயிறே இவர் பகவத்விஷயத்தினின்றும் மீளமாட்டாதபடி!
"மாட்டேன்" என்று சொல்லுமிது வார்த்தையோ? எல்லாவனவிலும் தந்தாம் நெஞ்ச
தந்தாழுக்து வீதேயமாக வேண்டாலோ? என்னில், [என்வசமன்றிது] என்செய்வோம்;
தாய்வோறு கன்றுவேறுக்கும் விஷயமானால்? கைகேயிசொற்றேட்டு ஸ்ரீ பரதாழ்வான் ராஜ்யம்
பண்ணுமன்றாயிற்று இவளும் இத்தாயார் வார்த்தை கேட்டு மீளுவது. இப்போது நான்
உங்களிடமகன்னோ? [மகனென்னு பவ்யராவோ?] என்னைப்போலுமன்றே என்னெஞ்ச.
எனக்குத்தானென்றிருக்கும் கிலைகுலைத்தது, தன்வழியே நானொழுகும்படியாயிற்று. தந்தா
முடைய நெஞ்ச அபவ்யமானதும், பவ்யமா யிருப்பதொருபோது பார்த்து ஹிதஞ்சொல்ல
வேண்டாலோ? என்ன, [இராப்பகல்போய்] ஸ்ருஷ்டமான காலத்திலே இதுக்கு ஹிதம்
சொல்லவாறு - ஒருபோது காண்விறிலென். ஒருபோது பகவத் விஷயத்திலும் கைவைத்து,
ஒருபோது ஸம்ஸாரயாத்நையிலும் கைவைக்குமனவல்லவிறே இவளுடைய ப்ராவண்யம்.
இங்கே யிருப்பது ஒருபோதுண்டாகின்றே ஒன்றுசொல்லி மீட்கலாவது? [தென்மொய்த்த
இத்தயாதி] இது மீட்கலாம் விஷத்திலேயோ அகப்பட்டது. அவ்வுழில் போக்யதையிலே
படித்தனாரையும் மீட்கப்போமோ? தேன் என்று வண்டு. [பூம்பொழிலித்தயாதி] பூத்த பொழிலை
புகுந்ருசிர்த்தரீலேங்கனையுமுடைத்தான் தென்திருப்பேரையில் [வீற்றிருந்த] பரமபதத்தில்
இந் பட்டங்களும் தோற்றும்படியிருக்கை. அவ்விடம் போலுமன்றிறே இவ்விடம்? ஒருவர்
கறை எழுவர் உடுக்கிறவிடமிறே; அவ்விடத்தோடொக்க இவ்விடத்தையும் திருத்திக்கொண்
டிருக்கிறவிடமிறே. [வானப்பிராண்] இத்தால் கண்ணழிவற்ற மேன்மையைச் சொல்லு
கிறது. [தென்திருப்பேரையில் வீற்றிருந்த வானப்பிரான்] ஸ்ரீவை குண்டத்திலிருப்பை
வக்காக இங்கேயிருக்கிற உபகாரகன். [மணி வண்ணன்] மேன்மையில்கையாகிலும் விட
கொண்ணாத வடிவிற்பகையிருக்கிறபடி. [கண்ணன்] அங்குள்ளார்க்குப்படியிடும் உடம்பை
இவதுவளார்க்கு வரையாதே கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறான். [வானப்பிராணித்தயாதி]
மேன்மையளவிடவோ? வடிவறகளவிடவோ? கீர்மையளவிடவோ? [செங்கனிவாயின் திறத்த
துவே] மீண்ணகத்தில் ஒரு கழியிலே யகப்படுவாரைப்போலே, வாய்க்களையிலே வகப்
பட்டது. ஆசைப்பட்ட விஷயத்தைக் கரைகண்டதானென்றே மீளுவது? சிலத்து கனிக்க
தி தப்பவதெனிடையாட்டத்தது. இதுமீள கனைக்கலன்றோ உங்கள் வார்த்தை கேட்கைக்கு
அவகாசமுள்ளது.

செங்கனிவாயின் திறத்ததாயும் செஞ்சுடர் நீன்முடி தாழ்த்ததாயும்*
சங்கொடுசக்கரங்கண்டுகந்தும் தாமரைக்கண்களுக்கு அற்றுத்தீர்ந்தும்*
திங்களும் நாளும் விழாவருத தென்திருப்பேரெயிலிவீற்றிருந்த*
நங்கள் பிரானுக்குள்ளெஞ்சந்தோழி! நானும் நிறையும் இழந்ததுவே. (3)

ஒ.—மூன்றும் பாட்டில், “இங்கனெனெனென நம்முடைய ஸ்ரீஜைக்கும் மென்மைக்கும் போரு மோ” என்று தோழிமார்சொல்ல, “அவனுடைய அழகிலே அகப்பட்டு என்னுடைய ஹ்ருதயம் அவற்றையெல்லாம் ஒழிந்தது என்கிறான். [தாமரைக்கண்களுக்கு அற்றுத்தீர்ந்தும்] - திருக்கண்களுக்கு அநநயார்ஹசேஷமாயும். [திங்களுமென்று தொடங்கி] - என்றுமொக்க திவ்யோதஸவமாஸ்செல்லுகிறதென்திருப்பேரெயிலிலே நமக்கு அணித்தாகவந்து விற்றிருந்தருளின மஹாபகாரகனுக்கு.

இ.—மூன்றும் பாட்டில், “ஏதேனும் செய்தானும் ஸ்தீரீவப்ரயுக்தமான ஸ்ரீஜையையும் மடப்பத்தையும் நோக்கவேண்டாவோ?” என்று தோழிசொல்ல, அவனுடைய அழகிலே அகப்பட்ட என்ருஞ்சம் அவற்றை இழந்தது என்கிறான். [செங்கனிவாயின் திறத்ததாயும்] - பிரிகிறபோது தன் ஆற்றமையும் வரவு தாழாமையும் தொடக்கமான தாழ்வுசொல்லுகிற திருவதரத்தில் பழுப்பிலேயாயிற்று நெஞ்சு தோற்றது. அப்போதைத்தாழ்வுகள் ஒரு மஹாபாரதத்துக்குப் போருமென்கை. தர்சநீயமாய் உபய விபூதிக்கும் கவித்தமுடியைக்காட்டியாயிற்று, என்னை எழுதிக் கொண்டது. தன்சேஷித்வத்தின் எல்லையைக்காட்டி யாயிற்று சேஷத்வத்திலே நிறுத்திற்று. [சங்கொடுசக்கரம் இத்யாதி] - ஆயுதமும் ஆபரணமுமாயிருக்கிற ஆழ்வார்களுடைய சேர்த்தியைக்கண்டு உகந்தும், தன்னோட்டை ஸம்பந்த மெல்லாம் தோற்றும்படி நோக்கின கண்ணாழகிலே அநயார்ஹசேஷமாயும். [திங்களும் இத்யாதி] - “விழாவொலி” என்று பொதுவாகக் கீழேசொல்விறே; அத்தைவிசேஷிக்கிறது; மாஸத்திருநாளும் விசேஷிதவஸங்களுமான திருநாள் உச்சிநீடுவிடாதே செல்லும்னர். [நங்கள் பிரான்] - பரவ்யூஹவிபவங்கன்போலன்றிக்கே உகந்தருளினதேசம்; அவற்றுக்குப் பிற்பாடராகையாலே நமக்கு உபகரிக்கைக்காக என்கை. [என்ருஞ்சம்] - அவ்விருப்பில் ப்ராப்தியையும் கவட்டையும் அறிந்த என்ருஞ்சம். [தோழி] - முதல் உறவு பண்ணுகிறபோது நானையும் மடப்பத்தையும் தனித்துப் பொருந்தவிட்டவன் அல்லவோ? அப்போது அவை தனிர்க்கைக்குப் படும் பாடு அறிவுதியே: இப்போது நெஞ்சுக்கு நீயும் வேண்டிற்றிநீலை.

ஈடு.—மூன்றும் பாட்டு. சேர்க்குமவனொருத்தியுமேயாக அல்லாத பங்கனமடங்கலும் “நமக்கு நிலமன்று” என்று கைவாங்கிற்று; தோழியானவன் “இது நமக்குப் போராது காண்; நெஞ்சை ஒருங்கப்பிடித்து தரித்திருக்க வேண்டாவோ?” என்ன, அந்நெஞ்சதான் இனிச் செய்வதென்? அவயவாதி சோபைகளிலே அகப்பட்டு அதுவும் தனக்குள்ள தடங்கலும் இழந்ததுகாண்” என்கிறான்.

செங்கனிவாயின் திறத்ததாயும், செஞ்சுடர் நீன்முடித் தாழ்த்ததாயும், சங்கொடுசக்கரங்கண்டுகந்தும், தாமரைக்கண்களுக்கு அற்றுத்தீர்ந்தும், நெஞ்சு காணும் நிறையும் இழந்ததுகாண்! என்கிறான். ஸௌபரி என்பான் ஒருத்தன் ஒருஸுக்குதமடியாக ஐம்பது வடிவு கொண்டானிறே. அவ்வளவல்லவிறே இவன் கலத்தவிஷயம் பண்ணவல்லது. அவன் வயக்தி தோறும் பரிஸமாப்யவர்த்திக்குமாப்போலேயாயிற்று இதுவும் அவயங்கள் தோறும் தனித் தனியாகப்பட வல்லபடி. *ஸரகதாபவதி நீரிதாபவதி* என்கிறபடியே அதுபவியாநீன்ருல்பிறக்கும் காகாபாவம், பிரிவிலேநெஞ்சுக்கு உண்டாகாநின்றது [செங்கனிவாயின் திறத்ததாயும்] “பிரிந்துகடக்கவிருக்கிலென்? உன்சன்வட்டத்திலே கிடக்கிலென்? இது உன்சரக்கன்றோ?” என்றுசொல்ல உபக்ரமித்து, தழுதழுத்து வருகிற திருவதரத்திலே வகப்பட்டபடி. அதிலும் அதரத்தில் பழுப்புக்குள் இழியமாட்டுகிறதில்கை. [வாயின் திறத்ததாயும்] அதுதான் ஒரு மஹாபாரதத்துக்குப் போருமாகாதே. [செஞ்சுடர் இத்யாதி] பிரியை ப்ராஸங்கித்துப் பேரவின்ற போது, ஆதிராஜ்யஸூசகமாய் ‘உபயவிபூதிதான், என்று தோற்றும்படியிருக்கிற திருவாயேஷகத்தைக் கண்டு தறைப்பட்டுக் காலைப்பிடித்தது. [சங்கொடுஇத்யாதி] பிரிந்தால் விரோதி

வாய் போக்குகைக்குப் பரிகரமாய், வைத்தகண் மாறலொண்ணாத அழகையுடைய ஆழ்வார் களைக் கண்ணுக்கெடுத்தது. [தாமரைக்கண்களுக்குக் கற்றுத்தீர்ந்தும்] *தவாஸி* என்று சொல்லப்பெற்று மாட்டாதொழிந்தால், குறையும் தலைகாட்டின திருக்கண்களுக்காயிற்று அந்நயர்நயமாக வழிதெருவிக்கொடுத்தது. பின்பிறப்போது கோங்கினை கோங்கிலே, பிறர்க்காகாதபடி உஜ்ஜிவிக்கப் பண்ணினான். அம்ருதமதந்தத்தில் தான் எட்டுவாடிவு கொண்டாப்போரிலே காணும், இதிலும் விஷயாதிகமாகப் பலவாடிவு கொண்டுநிற்பாடி. அவனுடைய ஐசுவர்யமடைய இதுக்கு உண்டாகக்கடவதிறே. [திங்கனும்நானும்இத்யாதி] உத்தேசப் பூமியிலே தீத்யோந்நவாம் செல் வாரிதிக, அது இங்கேநங்கணவட்டத்தே துக்கத்துக்கு இலக்காயிருக்குமோ! மாஸத்திரு களும் நித்யந்திருகளானோவாத. [வீற்றிருந்த கங்கள் பிரானுக்கு] இவ்விருப்பு நாய்க்கு ஆக்கிக் கொண்டிருக்கிற உபகாரகனுக்கு. பரத்வம் நித்யமுக்தர்க்கு; வ்யூஹம் முக்தப்பராயர்க்கு; விபவம் புண்ணியம் பண்ணினார்க்கு; இவ்விருப்பு பாபம்பண்ணின ஸம்ஸாரிகளுக்காக விதே. [என் னெஞ்சம்] அவனுடைய உபகாரமும் ஸௌந்தர்யாதிகளும் வயிரவுருக்காகை, நெஞ்சினுடைய வன்மையறியிறே. நெஞ்சம் அவனும் ஒரு கோவையிலே அடைப்புண்டாடி. [கங்கள் பிரானுக்கு என்னெஞ்சம்] *ராகவோர்ஹதி வைதேஹி* என்னுமாபோலே. [தொழி] நெஞ்சைத் திருத்திக்கலப்பிக்கப் பட்ட வருத்தம் அநித்யிறே. இப்போது தீயுக்கூட எதிர்த் தலையாம்படியிறே வாய்த்தது. [நாணும்நிறையும் இழந்ததுவே] இதுஇழவாதது உண்டோ? அனாஹணம் அவன்போரின்னு படுத்தின பாடெல்லாம் எந்தான்! நான் தன்னையிழந்தேன், தாய்மார் தொழிமார்கள் என்னையிழந்தார்கள். நெஞ்ச நாணும்நிறையும் இழந்தது.

இழந்தவொப்பாமைத்திறத்துப்போன என்னே ந்ரினாருமங்கேயோழிந்தார்*
உழந்திவியரரைக்கொண்டுஎன்உசாகோ! ஓதக்கடலோலிபோல* எங்கும்
எழுந்தநல்வேதந்தொலிநின்றேங்கு தென்திருப்பேரெயில் வீற்றிருந்த*
முழங்குங்கக்கையன்மசயத்தாழந்தேன் அன்னையர்கான்! என்னையென்
முனிந்தே. (4)

ஒ.—நாலவாய்ப்பில், ஏதேனுமொன்றைக்கொண்டு வருந்தியாகிலும்போதுபோக்காதே இவ்வளவே சொல்லாமோ?" என்று பொடிக்கிற தாய்மாரைக்குறித்து, 'என்றெஞ்சம் அவனுலே அபஹ்ருதமாயிற்று, நான் எத்தனையென்றே போதுபோக்குவது?' என்கிறான். [இழந்த என்னு தெயங்கி] - இழந்த என்னுடைய நிறத்தை மீட்கவேனுமென்றுபோன என்னெஞ்சம் பெரியாஹ்ருதமும்தானுமாய் என்னைமறந்து அங்கேநின்று விட்டது. இனி வருந்தி ஆனரக்கொண்டு, எத்தனைய் கொலிப் போதுபோக்குவென்? [முழங்கென்று தொடங்கி] - வேதத்தவநீபாலே எப்போதும் முழங்கா நின்ற ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தாலேஅவங்கருதமான திருக்கையையுடைய அன்மைகிலேநிமக்நயானேன்

இ.—நாலவாய்ப்பில், "ஏதேனுமொன்றைக்கொண்டு வருந்தியாகிலும் போதுபோக்க வேண்டாவோ?" என்று வியபிக்கிற தாய்மாரைக்குறித்து, 'என்றெஞ்சம் அவனுலே அபஹ்ருதமாயிற்று: எத்தனையென்றே போதுபோக்குவது?' என்கிறான். [இழந்த இத்யாதி] - நிறந்தானேபோயிற்று. "அவனை விறங்கொள்ளவேணும்" என்று கோலியிருந்த என்னுடைய நிறத்தையிறே இழந்தது. "அந்நிறத்தை மீட்டுக்கொண்டு வருகிறேன்" என்று போன என்மனஸ்ஸாகிரதும் என்னை மறந்து அங்கே அடியுற்றது" "அவன் இழவாளனாய் நாம் இழவு பரிஹரிக்கையன்றிக்கே, நாம் இழவாளர் ஆவதே!" என்று அபிமானித்துப்போன நெஞ்சை, வினைத்தலையிலே படைபறுத்துக்கொள்வாரைப்போலே படைபறுத்துக் கொண்டான். லங்கையை அரணழிக்கைக்கு ஸ்ரீநிரீஷணுழ்வானைப் பெற்றாரப்போலே, என்னுடைய கந்தீதவனாகிற அரண்அழிக்கைக்கு உள்ளள் பெற்றோம் என்று நெஞ்சைப் படைபறுத்துக்கொண்டான். உலகையின் அவன்நிக்கே ஸ்தரீத்வாபிமாநத்துக்கு அவன் அஞ்சியிருப்பது. [நெஞ்சினார்] - அங்குக்கே எதுகுந்தாலே என்னைமறந்தார் பெற்றாரைக்கொண்டு வருத்தகீர்த்தம் பண்ணியாகிலும் ஓடுக்கிலெண்டாவேன் என்ன, [உழந்துஇனிஇத்யாதி] - [உழந்து] - வருந்தி. [இனி] - என்றெஞ்சை இழத்தவன் வருத்தினும்தான் வார்த்தை கேட்பாருண்டோ? கேட்பாருண்டானும்தான் என்ன

வார்த்தைசொல்லுவது? [ஒதக்கடலொலிபோல] - திரைக்கிளர்த்தியையுடைய கடல்போலே வேதத்வரி வந்து செவிப்படாநிற்க, வேறுபோது போக்கப்போமோ? [எங்கும்எழுந்த] - ஸார்வதீரிகமாகப்பரவாநிற்கை. இதுபடையாததோர் இடம்பெற்றாவினே போதுபோக்கி தரிக்கலாவது. [நல்வேதத்தொலி] - ஸாமவேத த்வரி. "வேதநாம் ஸாமவேதோஸ்மி". [நின்றேங்கு] - இடைவிடாதே மிக்குநிற்கை. [முழங்கு சங்கக்கையன்] - வேதத்வரி ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்திலே ப்ரதித்வரிக்க, அதில் ப்ரதித்வரியும் வேதகோஷமுமாய் இரட்டித்துச்செல்லாநிற்கை. [மாயத்தாழ்ந்தேன்] - அவனுடைய ஸ்மிதவிசுரணாதிகளிலே மீளவொண்ணாத படி அகப்பட்டேன். தாய்மார் என்கிற முறையைக்கொண்டு முனிந்தால் என்னப்ரயோஜனமுண்டு? ப்ராப்தியையும் மூப்பையுங்கொண்டு முனியஅறையுமோ? ப்ரயோஜனம்வேண்டாவோ? அழகிலேயேடு பட்டாண ஹிதம் சொல்லி மீட்கவோ?

௩௫.—நாலாம்பாட்டு. "ஏதேனுமொன்றைக்கொண்டு வருந்தியாகிலும் போதுபோக் காதே இங்ஙனே செய்யலாமோ? என்று பொழிகிற தாய்மாரைக்குறித்து, என்னெஞ்சம் அவனாலே அபஹ்ருதமாயிற்று. நான் எத்தைக்கொண்டு போதுபோக்குவது? என்கிறான்.

[இழந்த எம்மாமைத்திறத்துப்போன] நாணும்நிறையும் இழந்ததென்றவிடம் உப லக்ஷணமாகாதே: அதுபாஷணத்திலே-கிறமீழ்ந்தமையும் தோற்றச்சொல்லா நின்றான். (இழந்த வெம்மாமை யென்று அதுபாஷணத்திலே - மாமையென்கிற நிறம் பூர்வமேயிழந்தமைதோற்று கிற தாகையாலே, நாணும்நிறையுமென்று உபலக்ஷணம்). "அத் தலையிலுள்ள துகாம் ஸர்வஸ்வ ஹரணம்பண்ணுகையோய், நமக்கு உள்ளதிலே யொன்றைச் சிலர் கொடுபோகையாவ தென்?" என்று அபிமாசித்து, இப்போதே மீட்டுக்கொடு வருகிறேன்" என்று த்வரித்துப் போன நெஞ்சம் அங்கே படையற்றது. [என்னெஞ்சினாரும் அங்கேயொழிந்தார்] அங்கேபுக் காரையும் தம்படியாக்கிக்கொண்டார். "பிரிபேன்" என்று சொன்னவரினே இத்தலையைப் பிரித்து நினைபாதிக்குக்கூர். [நெஞ்சினார்] அகிலந்த பரிவட்டமும் தாமுமாய் அணுக்கடித்துத் திரியா நின்றாராயிற்று. [நெஞ்சினார்] *ப்ரவேஷ்யாமிச வாஹிநீம்* என்று தூசித்தலையில் வ்யாபரிப் பேன் நான் என்னுனினே ஸ்ரீவிபீஷணுழ்வான். [இழந்த இத்தயாதி] நிறத்தொடக்கமான இழந் தவையுடைய மீட்பதாகச் சொல்லிப்போன நெஞ்சினாரும் அங்கே கால்தாழ்ந்தார். வினைத்தலையிலே படையறுக்குமாபோலே வரிசையுங்கொடுத்துத் தம்மோடுஸாய்பாத்தியுங் கொடுத்தார். [வினைத்தலையில் படையறுக்கையாவது - யுத்தலையத்திலே எதிர்த்தலையில் சேனைபைத் தன்பக்கலிலே யாக்கிக்கொள்ளுகை.] *ராஜாஹ்யேஷ விபீஷண:* என்னுமாப்போலே வரிசைபெற்றுத்திரியாநின்றார். ராவணன்முன்னே, அவன்சோற்றையுண்ட ககலாரணர்கள் விபீஷணுழ்வனை, "ராஜா" என்பானென்? என்னில்,—எழுத்து உருவழியாதே கிடந்தாலும், புள்ளிக்குத்தினால் அத்தைக்கழித்து மேலேபோமாப்போலே, முடிக்கொடுக்குமவர்கையாலே வைக்கையாலே என்றாலும், ராவணன்க்ரௌர்யத்தை யறித்துவைத்துக் கூசாதே இங்ஙன் சொல்லுவானென்? என்னில்,—"சித்ரம்குத்துமோ" என்றிருந்தார்கள். நிலவரைக்கொண்டு வினைசெய்யலாம்" என்று தாங்கொடுப்பரினே. [என்னெஞ்சினாரும்அங்கேயொழிந்தார்]-கிறம்மீட் கப்போனாரும் கிறங் கொடுபோனாரோடொத்தார். இத்தலையில் வெறுமைகண்டு போனதுவும் பெளங்கல்யங்கண்டுபோனவனோடு ஒத்தது. போவார்போவாரெல்லாம் இத்தலைக்குக் காரிய மாகக்காணும் போம்போது சொல்லிப்போவது! அவன்தானே "இத்தலையுற்றிருக்கவேணும்" என்று போனானான்: இதுஇத்தலையில் வெறுமைகண்டு, கோக்குகைக்காகப்போயிற்று. நாம் தாம் அவர்களைக் வெறுகிறதென். *கோபஜம் ஸ்மர* என்று புக்கார் மீளாத தேசமானபின்பு. [அங்கேயொழிந்தார்] "கடலுக்குக் குறைநிரப்பவேணும்" என்று திரியாநின்றார். [உழந்து இத்தயாதி] பண்டு நெஞ்சிழந்தவர்களும் வருந்தி தரித்துச் சிலரோடே வருத்தநீர்த்தநம்பண்ணி யிருந்திலர்களோ? நீயும் அப்படியே வருந்தியாகிலும் சிலரோடே காலக்கேபம் பண்ணவேண்டா வோ? என்ன, [இனி - உழந்து - ஆரைக்கொண்டு - என் - உசாகோ] உழந்து—வருந்தி. இனி— என்னெஞ்சை இழந்தபின்பு. இனி:து:க்கப்பட்டு ஆரோடேகூட எத்தைச்சொல்லி நான் காலம் போக்குவது? லங்கையிலே இரும்புவளுக்கு ஒருவனாதல் ஒருவன்குடியாதல் உண்டு: அதுவுமில் லையே எனக்கு! *ஜ்யேஷ்டா கர்யாநஸாநாம்:விபீஷணஸ்தா* இங்கேயிருக்கே அங்குத்தைக்கு

ஆகனொருத்திகான்! *கபே* ஒரோ. அவஸ்தைகளிலே நீ உதவாபோலேனான் இவனும்ஒரோ துணைகளிலே யுதவவல்லபடி. பலசொல்லியென்? உன்னோடொப்பானொருத்தி. [ஆரைக்கொண்டுடன்னுசாகோ] தேதராத்மாபிமாசிகளான ஸம்ஸாரிகளைக்கொண்டு போதுபோக்கவோ? *சுச்வரோஹம்* என்றிருக்கிற ப்ரஹ்மேசாகாதிகளைக்கொண்டு போதுபோக்கவோ? பசுவதநு பவத்திலே அந்ந் பரதயிருக்கிற நீத்யஸுரீகளைக்கொண்டு போதுபோக்கவோ? இத்தலையை உரிசுறைக்கொண்டு போனவனைக் கொண்டு போதுபோக்கவோ? [ஆரைக்கொண்டு எத்தகா] சாவது? என்னுசாகோ? *ஸம் த்வாதச தத்ராஹம்* என்று சொல்லவாரிதேவவருத்த. அப்படியே நமக்கும் ஏதேனுமுண்டோ? கலையில் அபர்யாப்தியிருக்கிறபடி. [ஆரைக்கொண்டு] செஞ்சு போலேமக்குப் பாங்காயிருப்பாருண்டோ? ஆனால், செய்ய வற்புபதென்? என்னில்: [இதக் கடல் இதயாதி] - அங்குத்தையது இங்கே கையாடாக்கிறபின்பு, காழார் அங்கே போய்ப் புகுமத்தின. ஒதயினார்த்தகடல்போலே யிருத்துள்ள வேதகோஷமானது அங்கும் பரம்பாசின்ற தென்திருப்பேரெயிலில் விற்றிருந்த. [கல்வேகம்] *வேதாநாம் ஸாமவேதோநஸி* என்ற ஸாம த்வரியங்க்கிடக்கும்ந்தனை, பார்த்த பார்த்தவிடமெங்கும். அவ்விருப்பைக்கண்டு முத்தர் ஸாம காமம்பண்ணி பீர்திக்குப் போக்குவிடுமாபோலே, [முழங்குசங்கக்கையன்] வேதந்வரியானது ஸ்ரீ பாஞ்சஜயந்தைக்கிடபி. பரதித்வரியெழாந்தரும். [மாயத்தாழ்த்தேன்] அவனுடைய ஸ்மித விஷ்ணுதிகளிலே மீளவொண்ணாத படி யசுப்பட்டேன். [அவ்வாய்க்காவென்கின் பென்முனிந்தே] ப்ராப்தி யுண்டென்னுச் சிறுமத்தனையோ? சிற்றத்தக்கெதிர்த்தலையும் வேண்டாவோ? தர்மியுண்டாய் முனியவேணுமே! [மாயத்தாழ்த்தேன் - வன்னையென்முனிந்தே] ஸ்வாதிகரை வன்றோ முனித்தால் ப்ரயோஜனமுள்ளது.

முனிந்துசகடமுதைத்துமாயப்பேய்முலைபுண்டு மருதிடைபோய்*

கனிந்தவிளக்குக்கன்றெறிந்த கண்ணிரானுக்குளன்பென்மைதோற்றேன்*

முனிந்தினியென்செய்தீர் அன்னையீர்கள்? முன்னியவன்வந்துவீற்றிருந்த*

கனிந்தபொழில்திருப்பேரெயிற்கே காலம்பெறஎன்னைக்காட்டுமினே. (5)

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், “இவ்வெனினரைகை ஸ்தீர்தவத்துக்குப்போராது” என்றுதாய்மார் அமைக்க, ‘அதுவும் பண்டேபோயிற்று; ப்ரயோஜனமில்லாத துணையிலே கொடுபோகவில்லாதே, ஒக்கவே கொண்டுபோய்த் தென்திருப்பேரெயிலிலே என்னை விடுங்கோள்’ என்கிறான். [முனிந்து] - பசோதைப் பிராப்தி முன்தாயுத்தவாதே சிறி: கண்வளர்த்தருளுகக்கு விரோதமாய்படி ஸ்ராயிகவாதே சிறி என்றுளம். [மாயப்பேய்] - வஞ்சகையான பேய். [கண்ணிரானுக்குளன்பென்மைதோற்றேன்] - மஹோபகாரகமான கருஷ்ணனுக்கு என்ஸ்தீர்தவத்தைத் தோற்றேன். [முன்னி] - முற்கோலி.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், “இவ்வெனினரைகை ஸ்தீர்தவத்துக்குப்போராது” என்று தாய்மார் அமைக்க, ‘அதுவும் பண்டேபோயிற்று; ப்ரயோஜனமில்லாத துணையிலே கொடுபோகவில்லாதே, ஏற்கவே அங்கே கொடுபோய்விடுங்கோள்’ என்கிறான். [முனிந்துசகடமுதைத்து] - ஸ்தய்வார்த்தியாய்ச்சீற, அதுக்கு இலக்காய்ச் சகடாஸுரன் முடிந்து போனான். ஸ்தய்வார்த்தியாய்ச்சீற அதிலே நசித்தான். சகடம்மேலிடப்புக்கவாதே சிறிஎன்றுளம். தாய்வடிவெனென்டுவந்த பூதனைவ “ப்ராண ஸஹிதம் பபௌகோபஸமந்வித:” என்கிறபடியேமுடித்து. செறிந்துவின்ற மருதின்கடுவே வழிகண்டு போய். பழுத்த விளவாய்வின்ற அஸுரனைக் கன்றய்வந்த அஸுரனுலேஎறிந்து ஊட்டியாகமாய்த்த உபகாரகான கருஷ்ணனுடைய புன்ஸ்தவத்துக்கு என்ஸ்தீர்தவத்தைத் தோற்றேன். விரோதி வர்க்கத்தை அழியச்செய்த ஆன்யிள்ளைத்தனத்தைக்காட்டி, ஒருகாலும் அழியாதஸ்தீர்தவத்தை அழித் தான். [முனிந்தினி] - அவன் அவ்வபதாநம்செய்வதற்குமுன்பே மீட்கப்பார்க்கவேண்டாவோ? [என் செய்தீர்] - எனக்கு அதுகலைகளானீரலீர், மீட்கத்தொடங்கினது தலைக்கட்டிற்றன்று. [அன்னையீர்கள்] - பொடிசைக்கு முறையல்லையோ? ப்பலம்வேண்டாவோ? [முன்னியவன்வந்து] - அவன் முறைகறிக் கொண்டுவந்து. [வீற்றிருந்த] - இத்தலையை அழிக்கக்கூவேண்டும் பரிசுரத்தால் குறை வற்றிருந்த. [கனிந்தபொழில்] - ஸர்வநாபகவபலமாயிருக்கும்பொழில். [காலம்பெற] - கதேஜமே வேது

பந்தமனாகாதபடி ஏற்கவேறுவல்லூரிலே கொடுபுகுவீர்களே. [என்னை] - என்னைக்கண்டுகோள்! உங்களுக்கு "க்ரமத்திலேசெய்கிறோம்" என்னலாயிருந்ததோ?

௩௫.—அஞ்சாம்பாட்டு. "இங்ஙனேவிரைகை ஸ்தீர்த்தவத்துக்குப் போராதுகான்" என்று தாய்மார் அலைக்க, 'அதுவும் பண்டேபோயிற்று; ப்ரயோஜனமில்லாத தசையிலே கொடு போகமில்லாதே, என்னைஏற்கவே கொடுபோய்த் தென்திருப்பேரெயிலிலே விடுங்கோள்' என்கிறான். முனிவிறதுதான் எனக்கு ஹிதம்பார்த்தேயானால் என் ஹிதத்திலே ப்ரவர்த்திக்கப் பாருங்கோள்.

[முனிக்குஇத்யாதி] என்னினைவுதன்னை புத்திபண்ணுங்கோள்; அவன் முனிவிலே யகப்பட்டான் இனி உங்கள் முனிவுக்கு மீளுவனோ? ஹிதமுமாய் ப்ரியமுமான முனிவிலே யகப்பட்டான் அஹிதமுமாய் அப்ரியமுமான உங்கள் முனிவுக்கு மீளுவனோ? [முனிக்குசகட முதைத்து] முலைவரவுதாழ்த்ததென்று சிறிதீட்டின திருவடிகளுக்கு இலக்காய்ப் பொடிபட்ட தாயிற்று சகடம். *ஸ்தம்பார்த்தீ ப்ரகுரோதஹ* இதே. [மாயப்பேய்முலையுண்டு] "முலையை நினைத்துச் சிறிதான்" என்றுமுலைகொடுக்கத் தாய்வடிவுகொண்டுவந்த வஞ்சகையான பேய்ச் சிபையமுடித்து. [மருதிடைபோய்] முலையுண்டால் தவமுமத்தனையிதே. புறம்புரின்றும் வந்து நலிகையன்றிக்கே, நின்றவிடத்தே நின்று தப்பாமே கொல்லினைத்த யமனார்ஜ்ஜுநங்களைப் பொடிபடுத்தி. [கனிந்த இத்யாதி] அஸுராவேசத்தாலே ஒன்றுகனிந்தவிளவாய், ஒன்று கன்றாய் நின்றது; அதிலே யொன்றையிட்டு ஒன்றையெறித்து இரண்டையும் முடித்த. [கண்ணபிரானுக்கென் பெண்மைதோற்றேன்] அழியுமவற்றையும் அழித்தான், அழியாத வற்றையும் அழித்தான். வன்மையாலே யழித்தான் அவற்றை; (கண்ணபிரானிதே;) மென்மை யாலே யழித்தான் இவற்றை. [பிரானுக்கு] அவற்றின் கையில் தான் அகப்படாதே தப்பித் தன்னைத் தந்த வபகாரத்துக்கு எழுதிக்கொடுக்கிறான் காணும். சேஷியான தன்னையுண் டாக்கி, என்னை சேஷித்தவத்தினுடைய எக்ஸ்யிலே நிறுத்தினான். *பஹ்சிமி மே வ்யதீதாநிஜம்மாநி* என்கிற அவதாரங்களோபாதி பரப்புப்போருங்காணும் இவ்வவதாரத்தில் இவளைப் பெறு கைக்குப் பண்ணின ப்ரவ்ருத்திகளும் அவனுக்கு. ஆச்ரீதவாத்ஸல்ய கர்யமான முனிவிறே. [கண்ணபிரானுக்கு என்பெண்மைதோற்றேன்] - *அதோ2ஸ்யி ஹோகே வேதேச ப்ரதித: புருஷோத் தம:* என்றும், *ஜாநாதி புருஷோத்தமம்* என்றுஞ்சொல்லுகிற தன்னுடைய பும்ஸ்த்வத்தைக் காட்டிக்காணும் இவனுடைய ஸ்தீர்த்தத்தை யபஹரித்தது! [பெண்மைதோற்றேன்] தோலாதது தோற்றேன். [முனிந்தினியித்யாதி] இனிமீட்கலாமென்றே நினைக்கிறது? மீட்க நினைக்கிற நீங்கள் அவனுடைய அபதாநங்களுக்கு முன்னேயன்றோ மீட்கப்பார்ப்பது? [என் செய்தீர்] எனக்கு அதுகலைகளானீரல்வீர்; மீட்கத்தொடங்கினது தலைக்கட்டிற்றன்று. [அன்னைமீர்கான்] ஜம்ப்ரப்ருதி என் ப்ரக்குறியறிந்து போருகிற நீங்கள் மீட்கப்பார்ப்பதே! அவன் பண்ணின உபகாரங்களை யறியாமெழிறே நீங்கள் பொடிகிறது. "அவன் பண்ணின வபகாரம் மறக்க வொண்ணுதாடில் நினைக்கிறாய். பெற்றுவளர்த்த எங்க னுடைய உபகாரமும் நினைக்க வேணுங்காண்!" என்ன, 'முன்னியவன்வந்து வீற்றிருத்தி உபகாரத்தில் முற்பாடன் அவன் காணுங்கோள். [முன்னி] முற்பாடனுய்கின்று. *பூர்வஜ* என்னும்படியே; என்னைப்பெறுக்கைக்கு அவரைப்ரதீஷ்டனுய்க்கொண்டு தன்வேறுபாடு தோற்ற விருக்கிற. [கனிந்தபொழிலித்யாதி] கொண்டுபுக்குக்காட்டுவார் தாழ்வே; அங்குள்ள தெல்லாம் பக்வபலமாயிருக்கும். கனிந்த மரம் கண்டால் "அஸுராவேசமுண்டு" என்று அஞ்சவேண்டாத சோகை. [காலம்பெறவென்னைக்காட்டுமினே] இக்குடிக்கும் எனக்கும் பரிஹாரம் ஒன்றேயிதே. பின்னையும் என்னை அங்கே கொண்டுபோய்ப் பரிஹரிக்கை தவிரிகோள்; காணுளேனானபோதே அதைதச்செய்யப்பாருங்கோள். பின்னை *கதேஜலே ஸேதுபந்தமாகாமே, நான் ஜீவிக்கும் எக்ஸ்யிலே காட்டுங்கோள்.

காலம்பெறவென்னைக்காட்டுமின்கள் காதல்கடலின்மிகப்பெரிதால்*

நீலமுகில்வண்ணத்தெம்பெருமானிற்குமுன்னே வந்தென்கைக்குமெய்தான்*

ஞாலத்தவன்வந்துவீற்றிருந்த நான்மறையாளரும்வேள்வியோவா*

கோலச்செந்நெற்கள்கவரிவிசங் கூடுபுனல்திருப்பேரெயிற்கே. (6)

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், நீங்கள், “கொண்டுபோவோமோ, அல்லோமோ” என்று விசாரிக்கும் தசையன்றிக்கே, எனக்கு அபிநிவேசமானது அறமிக்கது; எனக்கு இங்குத்தரிப்பு அரிது; ஈண்டென என்னைத்தென்திருப்பேரெயிலிலே கொண்டுபோய்க் காட்டுங்கோள்” என்கிறான். [நீலமுகில்வண்ணத் தெம்பெருமான் நிற்கும்முன்னே வந்தென் கைக்குமெய்தான்] - உருவெளிப்பாட்டாலேநிலிற்றபடியைச் சொல்லுகிறது [ஞாலத்தவனென்று தொடங்கி] - ஸம்ஸாரத்திலே அவன்வந்து தன்னுடைய ஜல்வரம்பெல்லாம் தோற்றும்படி மிருத்தருளுவதுஞ்செய்து அவனுக்கு வைதிகப்பண்ணும் ஸமாராத நங்கள் நிரந்தரமாகச் செல்லாநிற்பதுஞ்செய்து கவரிவிசுரூப்போலே மனோஹரமாம்படி செந்நெற்கள் அலைவதுஞ்செய்து சுற்றும் சேந்திருந்துள்ள புனலையுடைத்தான தென்திருப்பேரெயிலிலே, கூடுபுனல் - ஊற்று நீரும், மழைநீரும், ஆற்றுநீரும்கூடின புனல் என்றுமாம்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், நீங்கள் ஆறியிருக்கும் அளவல்லாதபடி எனக்கு அபிநிவேசம் மிகா நின்றது, சடக்கென அங்கேகொண்டுபோய்விடுங்கோள்” என்கிறான். [காலம்பெற] - ஒரு கடினமானிலும் முற்படச்செய்யப் பாரும்போள். [என்னை] - எனக்கு ஸ்வபாலமென்று செய்யப்பார்த்திலிகோளா கிலும், என்னை விசேஷித்துக் கொண்டுபோகப்பாரும்போள். ‘உனக்கு வாசினன்?’ என்ன, [காதல் கடலில் மிகப்பெரிதால்] - “காதல் கடல்புரையவிளைவித்த” என்ற அளவன்று, மடலுரப்புக்கபோது விலக்கினவர்கள் தாங்களே கொண்டுபோய்க் காட்டவேண்டும் தசையிறேஇது. அதுக்குறேது என்? என்ன, [நீலமுகில்வண்ணத்தெம்பெருமான் நிற்கும்முன்னேவந்து] - ச்ரமஹரமானவடிவைக் காட்டியா யிற்று ஆசையை வளர்த்தது. அவன் காதலுக்கு க்ருஷிபண்ணாநிற்க, என்னால் ஸ்திரீத்வத்தைநோக்கி இருக்கப்போமோ? முன்னேவந்து நிற்கை பொல்லாதோ? என்ன, [என் கைக்குமெய்தான்] - உருவெளிப் பாடன்றிக்கே, கையாலேஅணைக்க எட்டினுள்ளே அழகிது. வார்த்தை சொல்லாமையன்றிக்கே, அணைக்கைக்கும் எட்டுகிறிலன். தான் மேல்விழுந்து அணையாமையன்றிக்கே, நான் மேல்விழுந்து அணைக்கைக்கும் எட்டுகிறிலன். ஆனால் செய்யவடுப்பது என்? என்ன, அவன் வந்திருக்கிற ஊரிலே கொண்டுபோய்விடப் பாரும்போள். [ஞாலத்தவன்வந்து வீற்றிருந்த] - நீலமுகில் வண்ணத்தை யுடையவன் பரமபதத்தில்நின்றும்வந்து “ஸம்ஸாரம்” என்று உபேக்ஷியாதே, கலங்காப்பெருநகரிலே இருக்குமாயோலே குறையற்றிருக்கிற தேசம். [நான்மறை இதயாதி] - வேதார்த்தவித்துக்களும் ஸமாராத கத்திலே நிரந்தரமாக ப்ரவ்ருத்தரானார்கள்: செந்நெற்களும் மனோஹரமாம்படி கவரிவிசுரூப்போலே அசைந்துவாராநின்றது: சூட்டுநன்மாயைப்படியே இவ்வுள்ள சேதாரோடு அங்குள்ள சேதாரோடுவாசியற அதுகூலமாவிருக்கிறபடி. [கூடுபுனல்] - ஆற்றுநீரும் ஊற்றுநீரும், வர்ஷஜலமும். அவனும் நானும் ஜலக்கீடைபண்ணலாம் தேசத்தே கொடுபோய்விடப்பாரும்போள். சுற்றும் சேந்த புனல் என்றுமாம்.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. நீங்கள் “கொடுபோவோமோ அல்லோமோ?” என்று விசாரிக்கும் தசையன்றிக்கே, எனக்கு அபிநிவேசமானது அறமிக்கது; எனக்கு இங்குத் தரிப்பு அரிது; ஈண்டென என்னைத் தென்திருப்பேரெயிலிலே கொடுபுக்கு மகரநெடுங்குழைக்காதனைக் காட்டுங் கோ ளென்கிறான்.

[காலம்பெறவென்னைக்காட்டுமின்கள்] குடிக்குப் பரிதாரமன்னுகிலும் எனக்குப் பரிதாரம் இதல்லதில்லை. இனி என்மேல் குற்றமில்லை. என்? இப்படிச் சுடுக வேண்டுவா னென்? என்னில், [காதல்கடலின் மிகப்பெரிதால்] இக்காதல் அளவுபட்டோ இருக்கிறதா? முதற்சொன்ன வார்த்தையைக் காணுங்கோள் நீங்கள் வினைக்கிறது. கடல்புரைய எங்குணை.

ஒருகாரியப்பாட்டாலே விளைந்ததுபோலன்றிறே உகப்பாலே விளைந்திருப்பது. ஆனாலும் காதலையளவுபடுத்தி, நாங்கள் சொல்லுகிற வார்த்தையைக் கேட்டு எங்களோடே ஒழுக வேண்டாவோ? என்ன, [நீலமுலில்வண்ணத் தேம்பெருமான்] நான் உங்கள் வழியே போக வோ? இவன்வழியே போகவோ? என்னை அப்படி சேர்த்துவிட வந்துமுன்னேறின, நான் மீளும்படியென்? அப்படியாலே அவன் துவக்காநிற்க, உங்கள் வார்த்தையைக்கேட்கவோ? சீரம் ஹரமான வடிவைக்கொண்டு முன்னே நின்று காதலுக்கு வர்த்தகனாகாமின்றான். இக்காதலை ஒருபடியே வளர்க்கிறதிறே. கடல்புரைய விளைவித்ததும் காரமர்மேனியிறே. [நிற்கும் முன்னேவந்து] இவன் கிட்ட நீன்றிலனாகில் நான் உங்கள் வார்த்தைகேட்டு மீளேனோ? ஆனால் உனக்குப்பொல்லாதோ? என்ன, [என் கைக்கு மெய்தான்] அழிந்திறே எனக்கு இப்படி தரப்பெறில். வார்த்தைசொல்லுதல், அனைத்தல் செய்யாமைபேயன்று; என்னைக்கும் எட்டுகிறான். இனி நீ செய்யப்பார்த்ததென்? என்ன: உருவெளிப்பாடன்றியிலே கண்ணாலே கண்டதுபவிக்கலாதேசத்திலே போகப்பார்த்ததென். [ஞாலத்தவன் வந்து வீற்றிருந்த] தூரப் போய்க் காணவேண்டாதபடி பரமபதத்தில் ஐசவர்யமெல்லாம் இங்கே தோற்றும்படியிருந்த. [நான்மறைபாளரும் வேள்வியோவா] வேதார்த்தவித்துக்களும் ஸமாரா தரத்திலே நிரந்தரமாகப் பரவருத்தரானார்கள். என்னோடு ஸஜாதியரும், தந்தாமுக்கு வகுத்த கைங்கர்யம்பெற்று வர்த்தி யாநிற்பர்கள். [கோலச்செந்நெல்லித்யாதி] வ்ருஷ்ட்யநாதி விஷயமாக அங்குள்ளார்க்கு யதரிக்க வேண்டாதே யிருக்கை. அவை ஆதுஷங்கிக பலமாய்வருமத்தனை; நீன்செல்வம் வேண்டா தான் தன்னையேதான் வேண்டும்" என்றும், "அங்கங்கேயவைபோதரும்" என்றும் சொல்லக்க டவதிறே. தர்சனீயமான செந்நெற்களானவை அங்குத்தைக்குக் கவரிவீசினுப்போலே அசையா நிற்கும். [கூடுபுனல்திருப்பேரெயிற்கே] ஆற்றுகீர், கூற்றுகீர், வர்ஷஜலம் இவைமுன்றும் கூடி யிருக்கையாலே ஜலஸம்ருத்தியை யுடைத்தாயிருக்கை. [திருப்பேரெயிற்கே - காலம்பெற வென்னைக் காட்டுபின்கள்] என் விடாய்தீர சீரம்ஹரமான தேசத்திலே கொடுபோய்ப் பொகடப் பாருங்கோள். அங்குள்ள செந்நெலுக்கு நீர் தாரகமாயிருக்குமாப்போலே, இவனுக்கும் அவ்வுரில் காட்சியே தாரகமாயிருக்கிறபடி.

பேரெயில்தழ்கடல்தென்னிலங்கை செற்றவிரான்வந்துவீற்றிருந்த*

பேரெயிற்கேபுக்கென்னெஞ்சம்நாடிப் பேர்த்துவரஎங்கும்காணமாட்டேன்*

ஆரையினிசங்குடையந்தோழி! என்னெஞ்சங்குவவல்லாருமில்லை*

ஆரையினிக்கொண்டுஎன்சாதிக்கின்றது? என்னெஞ்சங்கண்டதுவே

கண்டேனே.] (7)

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், பெருமான் இளையபெருமானுக்கு விடைகொடுத்தருளினபின்பு, லக்ஷ்மணேந "கதாங்கதம்" என்னும்படியாலே அவன் போளவிடத்தில் போவேன் என்று துணிந்தாப் போலே, இப்பிராட்டியும் என் நெஞ்சதரிக்கைக்கு விரகுபார்த்துத்தென்றிருப்பேரெயிலிலே புக்காப்போ லெநானும் அவ்கேபோய்ப் புருமத்தனை என்று தோழியைக்குறித்துச் சொல்லுகிறாள். [பேரெயில் என்று தொடங்கி] - பெரிய மதியையும் அதுக்கு அகழாய்ச் சூழ்ந்திருக்கிற கடலைமுடைத்தான லங்கையை அழிக்கையாகிற மஹோபகாரத்தைப் பண்ணின தசரதாத்மஜன்வந்து தன்னுடைய ஐசவர்யத்தோற்ற எழுந்தருளியிருக்கிற திருப்பேரெயிலிலேசென்று புக்கு என்நெஞ்சம் தேடி மீளாடு வரக்காண்கிறிலேன். [ஆரையினிஎன்று மெலுக்கு] - நெஞ்சபோளபின்பு இனி இய்விடத்தில் துணையாகவல்லார் ஆருமில்லை; இனி ஆரைக்கொண்டு என்னபுருஷார்த்தத்தை ஸாதிப்பது?

இ.—ஏழாம்பாட்டில், "லக்ஷ்மணே நகதாங்கதம்" என்று இளையபெருமான் போளவிடத்திலே நானும் போவேன் என்று பெருமான் துணிந்தாப்போலே என் நெஞ்ச தரிக்கைக்கு அங்கேபோய்ப்புக்கது: நானும் அவ்வுரிலேபோய்ப்புகுமித்தனை என்று தோழியைக்குறித்துச் சொல்லுகிறாள். [பேரெயில் இத்யாதி] - பெரிய மதிளாலே சூழப்பட்டு, அதுக்கு அகழாகப் போரும்படி அத்தைச்சூழ்ந்த கடலை யுடைத்தான லங்கையை அழியச்செய்த மஹோபகாரகன், அங்குத்ததர்மந்தீரவந்து கன்பூர்த்திதோற்ற

விருக்கிற தேசம். அவ்வூரிலே என்னெஞ்சுபுக்குத் தேடிமீண்டுவரக்காண்கிறிலேன். லங்கையிலே புக்காரும் மீண்டார்கள்: என்னெஞ்சு மீளக்காண்கிறிலேன். பிடித்தாரைக்கொண்டு வருத்தகீர்த்தநம் பண்ணி தரிக்கவேண்டாவோ? என்ன, [ஆரையினியிங்குடையந்தோழி] - நீ எந்தசையைக்கண்டு சிதிலை ஆகாவின்றும்; தாய்மார் ஹிதஞ்சொல்லி மீட்கத்தேடாவின்றார்கள்: இனிப்பழிசொல்லுவாரைக் கொண்டு போதுபோக்குமித்தனையிறே. போதுபோக்குகைக்கு என்னெஞ்சை அழைத்துத்தருவாருமில்லை. அதை அழைத்துத்தரும்போது நெஞ்சிலும் அன்னியராக வேணுமிறே. இனி யாரைக்கொண்டு என்ன புருஷார்த்தத்தை ஸாதிப்பது? நெஞ்சுமீளாதே வருத்தகீர்த்தநத்துக்கும் ஆளின்றிக்கே ஒழிந்ததாகில் நீசெய்யப்பார்க்கிறதென்? என்ன, [என்னெஞ்சம் கண்டதுவே கண்டேனே] - என்னெஞ்சயாதோரிடத்தே போய்த் தரித்தது, நானும் அங்கேபோய்ப்புகுமித்தனை. என்னெஞ்சு மீளாதின்பு, எனக்கும் அதல்லது புகலுண்டோ? “அத்யைவாஹம் கமிஷ்யாமி லக்ஷ்மணேந கதாம் கதிம்”.

கரு.—ஏழாம்பாட்டு. *அஹஞ்சாநுகமிஷ்யாமி லக்ஷ்மணேந கதாம் கதிம்* என்ற பெருமானைப் போலே இப்பிராட்டியும் ‘என்னெஞ்சு தரிக்கைக்கு விரகுபார்த்துத் திருப்பேரெயிலிலே புக்காப்போலே காணும் அங்கேபுகுமத்தனை’ என்கிறாள். [பேரெயில் இத்தயாதி] கீழில் அளவுகள் குலைந்த பின்பு இனிநான் செய்யப்பார்த்ததிது என்கிறாள்.

பேரெயில்-பெரியமதிள். [சூழ்கடல்] மதிளுக்கு அகழாம்படி அம்மதினைச் சூழ்ந்த கடல் யுடைத்தாய், கேட்கவஞ்சும்படியான ஊரை மூலையடியே நடக்கப்பண்ணின உபகாரகன். [வந்துவீற்றிருந்த] அப்போது முகம்மாறவைத்த இழவுதீர அனைக்கலாம்படி கிட்டவந்திருக்கிற *விமலசாங்கநிபாநா* என்கிறபடியே - எப்போது பெருமாள் முகம்வைக்கவொண்ணாதபடி கொடியரா யிருந்தார், அவ்வளவிலும் இவள் மறுவற்ற சந்தரமண்டலம்போலே முகத்தில் குளிர்த்திமாறாதே யிருந்தாள். *தீபோ நேத்ரதூரஸ்யேவ ப்ரதிகூலாஸஸி மே த்ருடம்*: இதுக்கு ஆள வந்தார் அருளிச்செய்யும்படி “நேத்ரதோஷத்தால் வந்ததுபோக்கு, தீபதோஷத்தால் வந்த தன்று” என்று. [செற்றபிரான் வந்துவீற்றிருந்த] ப்ரதிகூலாஸஸகம் பண்ணி விடாய்த்து வந்திருக்கும்: *பர்த்தாஸம் பரிஷஸ்வஜே* என்னும்படியே சிசிரோபசாரம் பண்ணப்போக வேணும். [பேரெயிற்கே இத்தயாதி] அவனிருந்த திருப்பேரெயிலிலேபுக்குத்தேடி என்னெஞ்சானது ஒரிடத்திலும் மீண்டுவரக்காண்கிறிலேன். மீளவொண்ணாத லங்கையிலேபுக்க திருவடியும் மீண்டுவந்தான்; அணித்தான இவ்வூரிலே புக்க நெஞ்சு மீண்டுவரக் காண்கிறிலேன். நெஞ்சுக்கூட வாராதபின்பு அவன் வரராமை சொல்ல வேண்டாவிறே. நெஞ்சின் வரவு பார்த்துக் கண்மறைந்துகாணும் இவள் டிற்கிறது. [மாட்டேன்] கண்டு ஜீவியாதே நான் இங்ஙனே முடிந்து போயித்தனையாகாதே. அபீமதன்வருந்தனையும், அவனுக்காக வருத்தகீர்த்தனம்பண்ணி தரித்திருக்கவேண்டாவோ? என்னில், [ஆரையினியிங்குடையந்தோழி] நெஞ்சு மில்லாதவன்று இனியாருண்டு? [தோழி] “நெஞ்சிலண்ணியன் நானே” என்றாயகில், நீ யானாயே, இப்போது நான் இங்கில்கையோ? [என்னெஞ்சங் கூவவல்லாருமில்லை] நெஞ்சை மீட்கைக்கு நீவேணுமே, நெஞ்சை யவனுக்காக்கின நீ வேணுமே எனக்கு ஆக்கும்போதும் உன் தசையிது, உனக்குக்கால்கள் நடைதாராது. அல்லாதார்க்கு “கூட்டவேணும்” என்னும் த்வரையில்லை: ஆர் நெஞ்சை யழைப்பார்? [ஆரையினிக் கொண்டென்சாதிக்கின்றது] ஆரைக் கொண்டதான் சாதிப்பது? இனி ஸாதுந்தான் எது? நெஞ்சம் அவனும் வந்தால் இனி நான் தான் உண்டாகவேணுமே; இங்கு வெறுத்தறையாவிறே கிடக்கிறது. ஆனால் செய்யப்பார்த்த தென்? என்னில் [என்னெஞ்சங்கண்டதுவேகண்டேனே] மீளாதே நெஞ்சுபோனவழியே போகப் பார்த்தேன். *அத்யைவாஹம் கமிஷ்யாமி லக்ஷ்மணேந கதாம் கதிம்* என்கிறபடியே நெஞ்சு போனவழியே போகப்பார்த்தேன்.

கண்டதுவேகொண்டெல்லாருங்கூடிக் கார்க்கடல்வண்ணனோடுஎன்றிறத்துக்
கொண்டு* அவர்தூற்றிற்றதுமுதலாக் கொண்டஎன்காதனுரைக்கில்தோழி*
மண்திணிஞாலமுமேழ்கடலும் நீள்விசும்பும்கழியாப்பெரிதால்*
தென்திரைசூழ்ந்து அவன்வீற்றிநுந்த தென்றிருப்பேரெயில்சேர்வன்

சென்றே. (8)

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், எனக்கு “அவனைக்காணவேணும்” என்னும் அபிநிவேசம் “கடலில் - பெரிது” என்னுமளவன்றிக்கே அறமிக்கது. ஆனபின்பு, நீங்களாக இசைக்கோளாகில், ஜலமம் குத்தியை யுடைத்தாய், தன்வேண்டற்பாடுதோற்ற எழுந்தருளியிருக்கிற தென்திரும்பேரெயிலிலே நான் போய்ப்புகுவேன் என்கிறான். [கண்டதுவே கொண்டு - தோழி! நான் அவன்குணங்கித்தநாதி களைப் பண்ணக்கண்டதே பற்றாகக்கொண்டு, ‘அவன்அழகிலே இவன் அகப்பட்டான்’ என்று எல்லாரும் பழிதூற்றின அதைத் முதலாகக்கொண்டு ப்ரஸங்குத்தமான என்னுடைய ஸ்நேஹத்தின்படி சொல்லப்புகில்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், எனக்கு “அவனைக்காணவேணும்” என்னும் அபிநிவேசம் “கடலிலும் பெரிது” என்னுமளவன்றிக்கே இருக்கையாலும் நான் தென்திருப்பேரெயிலிலே போய்ப்புகக்கடவேன் என்கிறான். [கண்டதுவேகொண்டு] - “தலையில் வணங்கவுமாங்கொலோ” என்று அவன்குணங்களைச் சொல்லியும் புறம்புகண்டமாத்ரம் கொண்டிறே பழிசொல்லஇழிந்தது. என் அகவாயிருந்தபடி கண்டார் களாகில் எப்படக்கடவர்கள்? [எல்லாருங்கூடி] - அந்யோந்யம் விரோதித்துவர்த்திக்குமவர்களும், பழி சொல்லுமதிலே வந்தவாதே ஏககண்டராணர்கள். [கார்க்கடல்வண்ணனோடு என்றிறத்துக்கொண்டு] - என்னைவரன்யத்தைக் கண்டு “இவன்வீற்றந்த தென்திரும்பேரெயிலிலே போய்ப்புகுவேணும்” என்று கொண்டார்கள்; அவன்அழகிலே இவன் அகப்பட்டான் என்கை. [அவர் தூற்றிற்று] - பழிதூற்றிறார்கள். [அதுமுதலாகக்கொண்ட என்காதல்] - அதடியாக - அதுவேஎருவாக, இடங்கொண்ட; “ஊரவர்கல்வையெருவிட்டு” என்னக்கடவதிறே. [என்காதனுரைக்கில்] - “யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே” என்கிறபகவநாங்கத்தத்துக்கு அவதியுண்டாகிலும் இக்காதலுக்குப் பாசமிட்டுச்சொல்லப்போகாது. [தோழி] - அவன்காதலின் பெருமை சொல்லி அதடியாக என்காதலுக்கு க்ருஷிபண்ணின நீ, படும் பாடு அறிவுதியே. [மண்திணி இத்தயாதி] - “உரைக்கில்” என்கிறதென்? “காதல்கடலில் மிகப் பெரிதால்” என்றிலையோ? என்ன, அது. முகப்பில் வார்த்தை; பெரியதில் எல்லாவற்றிலும் பெரியது என்னுயித்தனை - மண்ணுலே நெருங்கினபூமி, கடலையானபூமி என்றபடி. அத்தையும் சூழ்ந்தகடலேமும், அவற்றுக்கெல்லாம் அவகாசமான ஆகாசமும், இவை இத்தனைக்கும் அவ்வருகுபட்டிருக்கை. இப்படி காதல் ஊரபுரண்டதாகில் செய்யப்பார்த்ததென்? என்ன, [தென்திணி இத்தயாதி] - இக்காதலுக்கு விஷயம் ஸக்ரிஹிதமல்லாமையாலேவந்த வெக்காயந்தீர, சாமுஹாமாய் அவன் குறைவற்றிருக்கிற தேசத்திலே போய்ப் புகக்கடவேன். [சென்றே - சேர்வன்] - இனி, எதிரே அவன் வரிலும் மீளேன். அவனைச் சேருகையன்றுஉத்தேசயம், அங்கேசென்றுகிட்டுகை.

௩௫.—எட்டாம்பாட்டு. எனக்கு “அவனைக்காணவேணும்” என்னும் அபிநிவேசம் கடலில் மிகப்பெரிது என்னுமளவன்றிக்கே, அறமிக்கது. ஆனபின்பு, நீங்களாக இசைக்கோளாகில், தன்வேண்டற்பாடுதோற்ற எழுந்தருளியிருக்கிற தென்திருப்பேரெயிலிலே நான் போய்ப் புகுவேனென்கிறான்.

[கண்டதுவேகொண்டு] அவன்பேர் சொல்லுதல், “தலையில் வணங்கவுமாங்கொலோ?” என்று ஒருபிரணாமஞ்செய்தல் செய்யுயிரே; அம்மாந்ரத்தையேகொண்டு, புறவிதழ்கண்டு படுகிறபடி இதுயானால், அகவாயிலோடுகிறது அறியில் என்படுவர்கள்? [எல்லாருங்கூடி] பரிவ ரோடு, துறிகாமரோடு, இவையிரண்டுத்தான் என்? என்று இருப்பாரோடு வாசியறக்கூடி, சிறைப்பழிசொல்லவென்னில் தம்மில் தாம் சேராதவர்களும் சேர்வர்களிறே. [கார்க்கடல்

வண்ணனோடு என் திறத்துக் கொண்டு இவன்சிறம் விவரணமும்போது அவன் திறத்தே இழந்ததாக வேண்டாவோ? கடலேறிவடிந்தவிடமென்று தோற்றுகிறதில்லையோ? என்னரிடை யாட்டத்தை சீரமஹரமான சிறத்தையுடையவனோடே கூட்டி. [அலர் தூற்றிற்றது ருதலாக் கொண்ட என்காதலுரைக்கில்] இவர்கள் பேசாதிருந்தார்கள்நிலை நானும் ஸுகமேயிரேனோ? நான் பழிக்கு அஞ்சி மீளுவேனென்று காணும் இவர்கள் பழி சொல்லப்புகது. [அலர் தூற்றிற்று] அலர் தூற்றினார்கள். [அதுமுதலித்யாதி] அதுநானேயடியாகக்கொண்ட என் காதலானது சதசாகமாகப்பண்ணக்கப்புகது. [காதலுரைக்கில்] தன் காதல் தன்னாலும் சொல்லிமுடியவொண்ணாது காணும். *யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே* என்ற வியபத்தைச் சொல்லிலும் இவன்காதல் பேச்சுக்கு விமலம். இக்காதலுக்கு விஷயபுத்தனாவணியும் விளாக் குணிகொள்ளவற்றான காதலிறே. "கடர்ஞானவின்பம்" என்று பசுவதானத்தந்தைச்சொல்லி வைத்து, "அதலிற் பெரிய வென்னவா" என்றதிறே. [தோழி] இக்காதலினைக்கைக்கு நீ பண்ணும் கருவியறிதியிறே இது இருந்தபடி பாராய். [மண்ணினிராலமித்யாதி] "காதல் கடலில் மிகப்பெரிதால்" என்றவிடம்—ஓராதே சொன்னோம். ஆனால் எங்ஙனே சொல்லும்படி என்னில்? பெரியவற்றில் பெரிய தென்னுமித்தனையல்லது, ஒருபாகரமிட்டுச் சொல்லலாவ தில்லை. மண்ணிலே நெருங்கின பூமியென்றபடி. அத்தையும் குழந்த கடலேழும், அவற்றுக் கெல்லாம் அவகாசமான ஆகாசமும், இவை யித்தனைக்கும் அவ்வருகுபட்டிருக்கை. இப்படி காதல் கரைபுரண்டால் செய்யப்பார்த்ததென்? என்ன [தென்திரை இத்யாதி] இக்காதல் மறு நனையும் படியான விஷயம் இருந்தவிடத்தே போய்ப் புகுமத்தனை. தென்கந்த திரைகளாலே குழப்பட்டு அவன் விற்றிருந்த தென்திருப்பேரெயிலிலே போய்ப்புகுமத்தனை. *தஸ்யோயவா ஷண்டேஷு நாநாபுஷ்பஸுகந்திஷு*, விற்றருத்ய ஸலிலைக்கிந்நா தவாங்கே ஸமுபாவிசம்* என்கிறபடியே அதுபவயோக்யமான தேசத்திலே போய்ப்புகக் கடலோம். [சேர்வன்சென்றே] இனிப் பகட்டால் தீராதது, புகக்கல்லதுவிடேன். ஆள்விடுதல், அவன் வரவுபளர்த்திருத்தல் செய்பேன். [சென்றே - சேர்வன்] இனி எதிரே அவன் வரிதும் மீளேன். அவனைச்சேருகையன்று உத்தேச்யம், அங்கே சென்று கிட்டுகை.

சேர்வன்சென்றுஎன்னுடைத்தோழியீர்காள்! அன்னையர்காள்! என்னைத் தேற்றவேண்டா*

நீர்களுரைக்கின்றதுஎன்இதற்கு? நெஞ்சம்நிறைவுமெனக்கிங்கில்லை*

கார்வண்ணன் கார்க்கடல்ஞாலமுண்ட கண்ணிரான்வந்துவிற்றிருந்த*

ஏர்வளவோன்கழனிப் புனத் தென்திருப்பேரெயின்மாதகரே. (9)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், 'நீங்கள் என்னத்தேற்றி பரமோஜநமில்லை; தென் திருப்பேரெயிலிலே போய்ப் புகக்கடலேன்' என்கிறார். [நீர்களுரைக்கின்றதென்இதற்கு] - எனக்கு ஒற்றிறதனைக்கு நீங்கள் சொல்லுகிற வார்த்தையோடு என்னஸங்கதி உண்டு? [நெஞ்சம்நிறைவுமெனக்கிங்கில்லை] - நிறைவுடையார் இங்ஙனப்படக்கடவதோ, நெஞ்சை வருந்திப்பிடித்து தரிக்கவேண்டாவோ? என்ன, அவையும் எனக்கிங்கில்லை. அவன் பக்கலின். [கார்வண்ணனென்று மேலுக்கு] - பரமோதாரமும் ஆபதஸகனான கருஷணன்வந்து இருந்தருளின ஏரின் மிகுதியையுடைய அழகிய கழனிகளோடுகூடியன பழனங்கையுடைய தென்திருப்பேரெயிலிற மஹாதகரம்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், 'இப்படி அநிஸாஹஸத்திலே துணியுமது ஸ்திரீவத்துக்குப்போராது; செய்து தலைக்கட்டவும் போகாது' என்ன, நீங்கள்தேற்றினால் பரமோஜநமில்லை, அங்கேபோய்ப் புகக்கட வேன் என்கிறார். [சேர்வன் இத்யாதி] - அங்கேபோய்ப் புகுக்கதனிரேன். எவ்வுழியே ஒழுக்குவாரோடு, தந்தாமலிதே என்னப்போக்கத் தேடுவாரோடு வாசியற ஒருவரும் எனக்கு வார்த்தை சொல்லவேண்டா. [என்னைத் தேற்றவேண்டா] - கலையினாரோ தென்கந்தர்க்கு உபதேசிப்பார்? அத்தாரோ வ்யவஸிதனை உபதேசித்தால் கிடக்கவாய்ப்பார்? விஷயநியாய வருவிறந்தை ஸாதகத்திலே செலவு எழுதுவிறவர்களோ

எனக்கு வார்த்தை சொல்லுவார்? இவன் தன்னைமறந்து அவனையே பார்த்துச்சொல்லுகிறான்; அவர்கள் அவனைமறந்து தந்தாமையேபார்த்து மீட்கத்தேடுகிறார்கள். [கீர்களுரைக்கின்ற தென் இதற்கு] - எனக்கு ஒடுகிறதனைக்கு உங்கள் வார்த்தையோடு என்னலங்கதியுண்டு? நீங்கள் சொல்லுகிறவார்த்தை எது, நான் நிற்கிறநிலை எது? 'நிறைவுடையார் இவ்வன்படக்கடவரோ? நெஞ்சை வருத்திப்பிடித்து தரிக்கவேண்டாரோ?' என்ன, [நெஞ்சம்நிறைவும் எனக்கிங்கில்கை] - மனஸ்ஸும் அடக்கமும் எனக்குஇங்கில்கை; அவன்பக்கவின; அங்கேபோய்ச் சொல்லப்பாருங்கோன். [கார்வண்ணன் இத்யாதி] - ஸ்திரீத்வத்தையும் மகஸ்ஸையும் அபஹரித்தயிரிகாம் இருக்கிறபடி. ஒன்றையாராயாதபடி பண்ணிற்றும் ஸ்திரீத்வத்தை அழித்ததும் வடிவழகைக் காட்டியாயிற்று. வடிவழகு இல்லையாகிலும் விடவொண்ணாத ஆபத்தஸக்தவம் உபகாரகீலனாள் க்ருஷ்ணன் [வந்துவீற்றிருந்த] - தன்ஐச்வர்யத்தோடே காணவாம்படி இருந்த. அவன் கிட்டஇருந்தால் எனக்குப் புகாதொழிப்போமோ? [ஏர்வளம் இத்த்யாதி] - ஏரினுடைய மிகுதியையடிபுடத்தாய் அழகிதான வயகையும் அத்தோடேசேர்ந்த நீர்நிலங்கனையுமுடைய தென்திருப்பேரெயிலாகிற மஹாநகரத்திலே சென்று சேர்மக தனியேன்? என்னைத் தேற்றவேண்டா; வளம் என்று மிகுதிக்குப்பேர்.

௪௬.—ஓபதாம்பாட்டு நீங்கள் இனி என்னைத்தேற்றி ப்ரயோஜனமில்லை; தென்திருப்பேரெயிலிலே போய்ப்புகக்கடவேன் என்கிறான்.

[சேர்வன்சென்று] உன்னாற்றாநாயாலே சிலசொல்லுரோயாகில் இது கடைப்படவற்றோ? என்ன, 'அவசயம் அங்கே புக்கல்லதுவிடேன்' என்கிறான். [என்னுடைத் தோழிமீர் காளித்யாதி] எனக்காயிருப்பாரும், என்னைத் தங்களுக்காக நினைத்திருப்பாரும் ஒன்றுஞ்சொல்லவேண்டா. தோழிமாரோடு தாய்மாரோடு வாகியில்லையானும் இவனைத் தேற்றப்போகாமெக்கு. அஞ்ஞரோ வ்யவஸிதரை உபகேசத்தாலே மீட்கப்பார்ப்பார்? வீஷயாதினமாக வருகிறத்தை ஸாததந்திலே செலவெழுதுகிறவர்களோ எனக்கு வார்த்தைசொல்லுவார்? இவன் தன்னை மறந்து, அவனையே பார்த்துப் பேசுகிறான்; அவர்கள் அவனைமறந்து, தந்தாமையேபார்த்து மீட்கத்தேடுகிறார்கள். [கீர்களுரைக்கின்ற தென் இதற்கு] கலங்கிஞ்ஞரோ தெளிந்தாரைத் தேற்றுவார்? நீங்கள் நிற்கிற நிலையோ? என் நிலையோ? பேரகையிலே துணிந்திருக்கிற என்னை, 'புறப்படுகையழி' என்றிருக்கிற நீங்கள் சொல்லுவதென்? [இதற்கு] எனக்கோடுகிறதனைக்கு. 'ஆனாலும்' நெஞ்சம் அடக்கமுமுடையார்க்கு இது வார்த்தையோ? காங்கள் சொன்னபடி செய்து எங்கள் வழியே ஒழுகவேண்டாரோ? என்ன, [நெஞ்சம்நிறைவுமெனக்கில்கில்கை] அதுவேணுமாயில் அங்கே போய்ச் சொல்லுங்கோன். மனஸ்ஸும் அடக்கமும் அவன்பக்கவின, நிறைவாவது - அடக்கம். நெஞ்சாவது - அது இட்டுவைக்கும் கலம்; [கார்வண்ணனித்யாதி] நெஞ்சம் நிறைவும் எனக்காய்படியாயோ அவன்படி இருக்கிறது? [கார்வண்ணன்] தாய்மார் தோழிமாரானவர்கள்வார்த்தை கேளாதபடியாக வடிவு பண்டத்தவன். வெறும் வடிவழகேயோ உள்ளது? என்னில், [கார்க்கடக்கஞாலமுண்ட] தன்நீர்தார் தாவளம். ஆபத்துவந்தால் ரகசித்துவிடுமத்தனையோ? என்னில் [கண்ணசிரான்] தன்னைப் பிறர்க்காக்கிவைக்கும் உபகாரகன். [வந்துவீற்றிருந்த] தன்ஐச்வர்யமெல்லாம் தோற்றும்படியிருந்த. [ஏரித்யாதி] ஏரினுடைய மெருத்தியையடிபுடத்தாய், அழகிதான கழனிையையும் நீர்நிலங்கனையுமுடைய திருப்பேரெயிலாகிற மாககரிலே சென்றுசேர்வன். உங்கள் தடைக்குநீளுதல், அவ்வழியில் நிற்கல் செய்பேன். என்னைத் தேற்றவேண்டா, வளமென்று - மிகுதிக்குப்பேர்.

நகரமும்நாடும்பிறவும்தேர்வேன் நாண்எனக்கில்கிலையென்தோழிமீர்கான்!*

சிகரமணீநெடுமாடநீடு தென்திருப்பேரெயிலிலீற்றிருந்த*

மகரநெடுங்குழைக்காதன்மாயன் நூற்றுலரையன்றுமங்கநூற்ற*

நிகரீலுறையில்வண்ணன் நேமியான் என்னெஞ்சங்கவர்த்தேஜையுழியானே(10)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், "இருத்ததேகுடியாக உன்னைப் பழிசொல்லாரோ?" என்று தோழிமார் சொல்ல, அவர்களையன்றோ நான் தேடித்தீர்கிறேன்? என்கிறான். [பிறவும்] - மற்றுமுள்ளனவும்

[தான் எனக்கிலேயே யென்தோழியீர்களா] - தோழிமார் “லத்திதவத்துக்கு ஏகாந்தமான லத்திதாதி களுக்கும்போருமோ” என்று சொல்ல, ‘எனக்கு லத்திதாதத்தவம்பண்டே அறப்போலிற்றுக் காணுங் கோள்!’ என்கிறாள். [சிகாமென்று மேலுக்கு] - பர்வதசிகரம்போலே நெடிதாய் மணிமடங்களையுடைத் தாய்ப் பெரிதான தென்நீரும்பெரெயிலிலே விற்றிருப்பதுகுசெய்து ஆகச்சரியமான குணசேஷ்யதாதி களையுடையவனுமாய், ஐயோதநாதினை நிர்சேஷமாகமங்கும்படி மத்திரித்த ஓய்பில்லாத மேகம் போலேயிருக்கிற திருநிறத்தையும் திருவாழிளவயுமுடையதுள மகரநெடுக்குழைக்காதள் என் நெஞ்சம்கவர்த்து எத்தனைகாலத்தான்?

இ.—பத்தாம்பாட்டில், “இருந்ததே குடியாகப் பழிசொல்லாரோ?” என்று தோழிமார்க்கொல்ல, அவர்களுையன்றே நாள் தேடித்திரிகிறது என்கிறார். [நகரம் இதுபாதி] - பாடலிலுடனும் நாட்டிலும் பந்த நாடிகளிலும் பழி சொல்லுவாணாத் தேடுவேன். [பிறவும்] - மற்றுள்ளனவும். [தேர்வேன்] - கிருபிப் பேன் என்கிறத்தையிட்டு, தேடுவேன் என்கிறது. அவனோ வாராகுகில், நீங்கள் போகவொட்டிகோளாகில், அவனையும் என்னையும்சேர்த்துப் பழிசொல்லுவார் தேட்டம் என்கை. நகரங்களோடு காடுகளோடு பந்த நங்களோடுவாசியறத் திரண்டார் திரண்டவிடமெல்லாம் உன்னைப்பழிசொல்லுகை பணிபோகும்படி இருக்கிற இருப்பு உளக்குத் தேட்டமாகை ஸ்திரீத்வப்பயுத்தமான ஸ்ரீஜைக்குப் போருமோ? என்ன, [நான் எனக்கிலை] - ஸ்ரீஜை முதலிலேயிலை. இங்கிலை என்றதுவும் வார்த்தையன்று; அங்கும் இலலை. [என்றோழியின்கான்] - ஸுகது:க்கங்கள் ஒக்கஅநுபவிக்க முறையாவிருக்க, ஸ்ரீஜையோளமை என் வாயிலே கேட்கவிருப்பதே நீங்கள்! மாம்பழவுண்ணிபோலே பேரைப்பெற்றிருந்திகோளித்தனை. [சிகரம் இதுபாதி] - பர்வதசிகரம்போலேவெடிதாய் மணிமயமான மாடங்கையுடைத்தாய்ப் பெரிதானதேசம். [மகரநெடுங்குழைக்காதன்] - தான் அகப்பட்ட துறை சொல்லுகிறார். [மாயன்] - மற்றும் அகப்படுத்திக் கொள்ளவல்ல ஆச்சர்யமான ஸ்மிதநீக்ஷணநிகள். துர்யோதனாதிகளை முதலறஅழியச்செய்தவன் சிவையழிக்க நினைத்தால் முதலறஅழிக்குமவன். ஆயுதம் எடுக்கவொட்டோம் என்ன, மந்திரத்தாலே அழியச் செய்கை. [கிகரில் முகில் வண்ணன்] - என்னை யழிக்கைக்கு மந்திரமும் வேண்டாற்றிலை, வடிவேஅமைந்தது. [நேயினன்] - பகலைஇரவாக்கும் பரிசுமுடையவன். [என்னெஞ் சங்கவந்தது என்யூழியானே] - வடிவழகையும் ஆயுதச்சேர்த்தியையும்காட்டி என்னெஞ்சை அபஹ்ரித்துப் போய் எத்தனை காலத்தான்? மாசறுசோதி அக்காலமேபோகிறதே! ஆனபின்பு, நான் எனக்கிலை; பழிசொல்லுவார் தேட்டம் எனக்கு.

கடு.—பத்தாம்பாட்டு. “இருந்ததே குடியாக நாட்டார் உன்னைப் பழி சொல்லார் கனோ? என்று தோழிமார்களுக்கொல்ல, ‘அவர்களுள்ளே எனக்குத் தேட்டம்?’ என்னுள்.

[மகரமும்நாடும் இதயாதி] உன் துணிவுதுணிவாக, நாட்டார்நகரத்தார் மற்றுமுன்னாரும் எல்லாம் அறிந்து பழிசொல்லுகிறார்களிறே என்ன, எனக்குத்தான் அவனையோதேட்டம்? நகரம், நாடு, பத்தநாதிகள் இவற்றிலுள்ளாரகூடய பழியேயன்றோ எனக்குத்தேட்டம்? [தேர் வேன்] தேடுகிறேனென்றபடி. கீங்கள் சேரிகோளாகில், அவன் தானாகவாரானாகில், அவனுடனே கூட்டிப் பழிசொல்லுகிற இவர்களுள்ளோ ஸத்தையை நோக்குகிறார்கள்: "அவரெழவாருயிர் நிற்கும்" என்றானிறே. பிறவும் - மற்றுமுள்ளனவும். [நாண்எனக்கில்லை] வஜ்ஜை இங்கில்லா மையேயன்று: அங்குப்போனாலுமில்லை. இவ்வயக்திதன்னில் முகனிலே யில்லாமை. [என்தோழி மீர்காள்] இது நான் உங்களுக்குச்சொல்லி வறியவேண்டும்படியாவதே! [சுகரம் இதயாதி] பர்வதசுகரங்களைக் கொடுவது வைத்தநாற்போல ஒக்கமுடைத்தாய், ரத்தமயமான மாடங்களை யுடைய பெரிதான தென் திருப்பேரெயிலிலே வீற்றிருத்த. [மகரநெடுங்குழைக்காதன்] மகராகார மான பெரியவாபரணத்தையுடைய கர்ணபாசங்களையுடையவன், அவனுடைய ஒரோவவயவங் களிலே மடிந்தாரை மீட்கவாபோ விருப்பது? [மாயன்] சொல்லிக்கொல்லாத தேனாகத்தி னையும் ஆம்மகுணங்க்கையும் நிகைக்கிறது. [மாயன்] ஆசிரித பஷ்பாதம். [நூற்றுவரை அன்று மங்கதூற்றி] சிலரை வழிக்கனிகைத்தால் ஒன்றும் சேஷியாதபடி வழிக்குமவன். துய்யோதயாதி களை பாரதஸமரம் ப்ரவ்ருத்தமானவன்று கசிக்கும்படி மந்திரித்த. [நீகரில் முகிவ்வன்னன்] ஒப்பில்லாத காளமேகம் போலேயிருக்கிற வடிவழகு. இத்தால் - விரோதியவனர்த்தநாண்

விடவொண்ணாத வடிவமரு என்னை. [கேமியான்] ஆச்ரித விரோதிகளைப் போக்கும்போது பகவை இரவாக்கும் பரிசுரத்தையுடையவன். திருவாழியைக்கொண்டு பீஷ்மா திகளையும் தொடரவிற்குமிதே. [கிரிஸ்முரில்வண்ணன் கேமியான்] துர்போதகாதிகளுக்கு பின்னும் இடியுமாய், பாண்டவர்கள் ஆர்த்திதீர வர்ஷித்துநின்றபடி. "அகன் உன் விரோதிகளைப் போக்கிக் கூட்டினையாதபின்பு, அவன் தானேவந்து உன்காலிலே விழும்படி மக்திரித்தாலோ?" என்ன, [என்னெஞ்சங்கவர்க்கெனையுழியானே] அதுக்கீடான பரிசுரமிழந்து நான் எத்தனை காலமுண்டு? வடிவமருகையும் ஆயுதச்சேர்த்தியையுங்காட்டி என்னெஞ்சையபஹரித்துப்போய் எத்தனைகாலத்தான்? [எனையுழியானே] அகேககல்பமுண்டு. துர்போதகாதிகளையெல்ல எண்ணிப்போலே என்னெஞ்சை யபஹரிக்கைக்கு எத்தனை காலமெண்ணினானு?

ஊழிதோறுழிபுருவும்பேருஞ்செய்கையும் வேறவன்வையங்காக்கும்*

ஆழிநீர்வண்ணனையக்கதனை அணிசுருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன*

கேழிலந்தாதிஓராயிரத்துள் இவைதிருப்பேரெயின்மேயபத்தும்*

ஆழியங்கையனையேத்தவல்லாரவர் அடிமைத்திறத்தாழியாரே. (11)

ஒ.—மிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிகற்பார் அடிமையிலே மிகவும் அவகாஷித்தார் என்கிறார். [ஊழிஎன்றுதொடங்கி] - யுகத்தோறும் ஆச்ரிதரக்ஷணத்துக்கு ஈடான ரூப நாம சேஷ்டை களை வெவ்வேறேயுடையனாய்க்கொண்டு ஐகத்தை ரகசிகளும் ஸ்வபாவனாய்க் கடல்போலே ச்ரமஹரமான திருநிறத்தையுடையனாய் ஆச்ரிதனா ஒருநாளும் விபத்தன்மையையுடைய எம்பெருமானே. [கேழிலந்தாதி] - ஒப்பில்லாத அந்தாதி.

இ.—மிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிகற்பார் அடிமையிலேமிகவும்ப்ரவணராவர் என்கிறார். [ஊழி இந்நாதி]-யுகத்தோறும் ரக்ஷணத்துக்கு ஈடான ரூப நாம சேஷ்டைங்களை வெவ்வேறே உடையனாய்க் கொண்டு ஐகத்தாகக்ஷிக்கும். "பாலினீர்மை செம்பொனீர்மை" என்கிறபடியே ருச்யநுகுணமான ரூபநாமாதிகளையுடையனாயிற்று ஐகத்ரக்ஷணம்பண்ணுவது. [ஆழிநீர்வண்ணனை] - பிஹரின்றவடிவு. கடல்போலே ச்ரமஹரமானவடிவு. "முழுதுபிஹரின்ற பிண்டவண்ணம் கொண்டவண்ணம்" என்னக்கடவதிறே. [அச்சுதனை] - ஸாதகரூபமான வடிவுள்ளதுதல். அவ்வடிவைப்பற்றினாரை நழுவ விடாதவன் என்னுதல், எவ்வலத்தையிலும் ஆச்ரிதரக்ஷணம் நழுவவிடாதவன் என்னுதல். [அணிசுருகூர்] - ஆபரணமான திருநகரி. [கேழிலந்தாதி] - ஒப்பில்லாதவந்தாதி. [ஆழியங்கையனையேத்த வண்ணர்] - கையும்திருவாழியுமான அழகை எத்தவல்லார். இவர்க்குக் கையும் திருவாழியுமான அழகாயிற்று, என்கும் அதுவர்த்தித்துப் போருவது அடிமைஇடையட்டத்திலே அவகாஷித்துப்பெறுவர். "அதிப்ராவண்யமாகாது" என்று வீடகப்பார்க்கவொண்ணாதபடிப் ப்ரவணராவர். [ஆழியாரே] - ஆழியின் தன்மையை உடையவராவர் என்றுமாம். "கைகழலானேயியான்" என்கிறபடியே பிரியாதே அடிமை செய்யப்பெறுவர்.

ஈடு.—மிகமத்தில் இத்திருவாய்மொழிகற்பார் பகவத்தைங்கர்யத்திலே மிகவும் அவகா ஷித்தாவென்கிறார்.

[ஊழியித்யாதி] ஆச்ரிதரக்ஷணர்த்தமாகக் கல்பந்தோறும் கல்பந்தோறும் திருமேவியும் திருநாமமும் சேஷ்டைதற்களும் வேறுபடக்கொள்ளுமவன். இதுக்கு ப்ரபோஜகமென்? என்னில், [அவையங்காக்கும்] ஐகத்ரக்ஷணர்த்தமாக. [ஊழிதோறுழியித்யாதி] அப்படியே ரகசித் திலனாகில் இப்படி. விச்வஸிப்பாரிக்கியே இவகை ரக்ஷகன் என்று. [ஆழிநீர்வண்ணனை] கோக்காதே படுகொடியடிக்கெனும் விடவொண்ணாத வடிவு. வேறு படாதே அங்குள்ளார்க்குக் காட்சி கொடுக்கும் அஸாதாரணவிக்ரஹத்தைச் சொல்லுகிறது. [அச்சுதனை] அவ்வடிவுகளைக்கு ஒருகாலும் அழிவில்லையென்னுதல்; பற்றினாரை ஒருகாலும் விடானென்னுதல். [அணிசுருகூர்]

மாதிரியும் அத்தலைக்கு நன்மைதேடுமவரிடே! இப்படி இவர் ப்ரக்ருதி அறியும்வனாகையாலே தன்னுடைய அபதாரங்களைக் காட்டி இவருடைய இழுவெய்வம் திருப்படி ஸமாதானம் பண்ண அநுபவித்துத் தலைக்கட்டுவிரார். பூதகாலத்திலுள்ளவை யடங்கலும் ஸமகாலத்திற் போலே ப்ரத்யக்ஷ விஷயமாம்படி பண்ணிக்கொடுத்தான். அடியிலே இவர்தாம் ஸர்க்காத் கரிக்கவல்லராம்படி பண்ணிக்கொடுத்தானே! மே. மயர்வத மஹிமமருளின பின்பும் இவ்வளவும் வர வாஸகைபண்ணுவித்தானே! ஆகையால், இவர்க்கு ஒருகுறைகளில்லையே.

அன்றிக்கே, கீழே “பேரெயில்குழ்கடல் தென்னிலங்கை செற்றப்பிரான்” என்று ராமாவதாரவிஜயம் ப்ரஸ்துதமாகையாலே, அவ்வழியாலும் எல்லாவதாரங்களிலு முண்டான விஜயங்களை யநுஸந்தித்து, ராமாவதாரத்தில் விஜயங்களைக் கண்டுக்கும் சக்ரவர்த்தியைப் போலவும், க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் விஜயங்களைக் கண்டுக்கும் ஸ்ரீவஸுதேவரைப்போலவும் இவரும் உகந்து பேசுகிறார் என்னுதல். *அஹம்புந:* என்ப்ரக்ருதியை அறிந்து என்வழியே போந்த நீ, “பெருமாள்காடேறப்போக” என்றால் நான் ஜீவிப்பேனென்று சொன்னாயே. *தேவகுமாரமும்* அது கிடக்க, “இவரையே நீதான் “காடேறப்போக” என்கிறது? “இவர்க்குமன்வளவேயோ” என்று சிறியாதான் கேட்க, “கண்ணெச்சிலரம்” என்று தரம் போராதாரை ஒப்பாகச்சொல்லி நுஷி கரிபூசுந்ருன்” என்றார், *அலங்க்ருதம்* அத்தாலும் வெறும்புறங்கிச் ஒருபோலி சொல்லலாவது? ஒப்பித்தா லொக்கச் சொல்லலாவாறில்லை. *தம்ஸுதம்* இவனுக்கு இரண்டுபடியும் உத்தேசம்மாபிருக்கிறபடி. *ஆக்ஷணம்* புஷ்ப மலரும்போது எங்கும் ஒக்கப்பிறக்கும் வீகாஸம்போலே. அதுவும் வண்டைநோக்கிலேயே யலருவது, இவரும் போக்தாக்களைக்குறித்தே. *நக்தாமி இத்யாதி, கண்டபடியே கிருக்கச் செய்தே, காணாதது கண்டாரைப்போலேயாயிற்று நாடோறும் நாடோறும் கண்ணத்தோறும் கண்ணத்தோறும் உகக்கும்படி. *தர்சனே* அகணத்தல், வார்த்தை சொல்லுதல் செய்ய வேண்டா; காட்சியே அமைபும். கரைபுரண்! அநுபவமுள்ளவடத்திற்போலே காணும். ப்ரயோஜகம். *ஸதாபச்சயந்தி*கிறே *பவாமி ந்ருஷ்ட்வாச புநர் யுவேவ* அநுபதினாரீரம் ஸம்வத்ஸரம் வயஸ்ஸைப்புக்கு வருத்தனான சக்ரவர்த்தி, பெருமானைக்கண்ட பின்பு பெரு மாருக்கும் தனக்கும் வாசிடேரீயாதபடியானான். “காமனைப்பயந்தகாரி” என்னுமாப் போலே தன்னையநுபவிப்பாரையும் தன்னைப்போலேயாகக் உஜ்ஜீவிப்பிக்கும் விஷயம்போலே காணும். *யுவேவ வஸுதேவோமபூத் விஹாயாப்யாகதந் ஜராம்* என்னும்படியானாரீரே ஸ்ரீவஸுதேவரும். “கீழே ‘கண்ணபிரானுக்கென் பெண்மை தோற்றேன்’ என்றுகொண்டு தித்தலையில் தோல்விக்கு எதிர்த்தலையான அத்தலையில் விஜயங்களை யநுஸந்திக்கிறார்” என்று பினை திருகறைபூரையர் பணிக்கும்படி.

ஆழியெழச் சங்கும்வில்லுமேழ* திசை
வாழியெழத் தன்டும்வாளுமேழ* அண்டம்
மேரையெழ முடிபாதமேழ* அப்பன்
ஊழியெழ உலகங்கொண்டவாரே. (1)

ஒ.—முதற்பாட்டில், திருவுலகளந்தருளிப்படியை அநுஸந்தித்து விஸ்மிதராகிறார். [ஆழி என்றுதொடங்கி] - நான் வளர்ந்தருளப்புக்கவாரே திருவாழிதொடக்கமான இவ்வாயுதங்கள் தன்னிற் காட்டில் வளர இவ்வழலகக்கண்டு அநுபவிக்கிறவர்களுடைய உலகங்களவாதங்கள் திக்குத்தோறும் எழ. [அண்டம்மேரையெழ என்று மேலுக்கு] - தன்னுடையவளர்த்திக்கு அண்டாந்தராளம் இடம்போ ராமையாலே விம்மி அண்டபித்திமிளந்து ஆவரணமலம் உள்ளேவது புருநம்படியும் முடியும் பாதமும் ஓக்க எழும்படியாகவும் தைத்தயர்களாலே உபதரவப்பட்ட காலம்போய் நல்லகாலமாகவும் எம்பிரான் உலகை அளந்துகொண்டருளிப்படி.

இ.—முதற்பாட்டில் திருவுலகனந்தருளிள அபதாந்ததை அநுஸந்தித்து விஸ்மிதராகிறார். [ஆழியெழ] - மஹாபலிபக்கலிலே அர்த்தியாய்ச் சென்று அபேகித்துக் கைலிலே நீர்விழுந்தவந்தரம் வளர்ந்தருளினபோது, “அவ்விடத்திலே என்ன தீங்குவருகிறதோ?” என்று ஒக்கக்கிளர்ந்தபடி. “ஆயிரக்காதம் பறப்பதற்குட்டி ஐஞ்ஞாற்றுக்காதம் சிறகடிக்கொள்ளும்” என்று பிள்ளை அருளிச்செய்வார். [சங்கும் வில்லுமெழ] - தூசிலிலே திருவாழியாழ்வான் ஏறினவாறே அநந்தரம் திவ்யாயுதங்கள் ஒக்கவெழ. “த்ரினிக்ரம: க்ரமாக்ரந்தத்தரலோக்யஸ் ஸ்ப்புரதாயுத:”. [திசைவாழியெழ] - திவ்யாயுதங்கள் அவனுக்குப் பரிந்தெழ, அவனுக்கும் இவற்றுக்கும் பரிந்து ஸர்வதோ திக்கமாக அநுகூலருடைய மய்களாசாஸநத்வநி எழ. “ஸங்கைஸ்ஸுரானும் திவி பூதஸந்ததைஸ்ததா மறுஷ்ணயர்க்ககநேச கேசரை: ஸ்துத: க்ரமான்ய: ப்ரசசாரஸர்வதா மமாஸ்து மாங்கல்யவிவ்ருத்தயே ஹரி:” “ஏத்தவேழுலகருங்கொண்ட” “இடங்கை வலம் புரிநின்றார்ப்ப” என்கிறபடியே வலம்புரிமுழங்க, திருவாழி அழலையுமிழ. [தன்மெவாருமெழ] - “புறப்பட்டோம்” என்று மற்றுள்ள திவ்வாயுதங்களும் கிளர, [அண்டம்மோழையெழ] - “தானிதலமுழுதுந் தாரகையின்னுலகுந்தவியதன்புறமும் விம்மவளர்ந்தவனே” என்று தன்னுடையவளர்த்திக்கு அண்டாந்தரம் இடம்போராமையாலே அண்டபித்திபிளந்து, ஆவரணஜலம் உள்ளேவந்துபுரூர. மோழை - குமிழி. [முடிபாதமெழ] - முடியும்பாதமும் ஒக்கவெழ. [அப்பன்] - என்னாயன்பண்ணிள உபகாரமே! என்கிறார். [ஊழியெழ] - மஹாபலியால் உபத்ரவப்பட்ட காலம்போய் நல்லகாலம் வந்து தோற்றும்படியாகவும். [உலகங்கொண்டவாறே] - உலகை அளந்துகொண்ட ப்ரகாரம். “தேவாஸ் ஸ்வஸ்த்தாநமாயாந்தி தைத்யாஸ்ஸர்வே ஹதா கதா: நபயம்வித்யதேகிஞ்சித் ஜிதம்பகவதாஜகத்”.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. அவையெல்லாவற்றுக்கும் அடியாக, திருவுலகனந்தருளிள பெரிய விஜயத்தை யநுஸந்திக்கிறார்.

தேவா:ஸ்வஸ்த்தாநமாயாந்தி நிறுதா தைத்யநாநவா:; நபயம்வித்யதே கிஞ்சித் ஜிதம் பகவதாஜகத் என்கிறபடியே தனக்காகக்கொண்ட செயலிறே. ராவணனைப்போலே எதிரியாக்கிக் கொல்லாதே, குணஸவமுண்டாகையாலே நின்ற நிலையிலே தோற்பித்துக்கொண்டபடி. நாயகனுக்கு அடியாரிறே வென்றுகொடுப்பார். [ஆழியெழ] “தரையலோக்யத்தையும் காற் கீழேயிட்டுக்கொள்ளவேணும்” என்னும் கறுவுதலுள்ளது ஸர்வேச்வரனுக்கேயிறே; அவ்வபிஸக்தியின்றிக்கே யிருக்கச் செய்தேயும் அவனுக்கு முன்பே பரிகரம் முற்பட்டபடி. “காட்டுக்குப்போம்” என்று நியமித்தது பெருமானையேயா யிருக்க, இளைப்பெருமாள் முற்பட்டாப்போலே, *பூர்வஜஸ்பாநுயாத்ரார்த்தே த்ருமசீரரவங்க்ருத:* என்று கொண்டு போக்குக்கிடாக முற்கோலி யலங்கரித்துக் கொண்டுநின்றாரிறே. [ஆழியெழ] - தோற்றத்திலே அரசு போராயிற்று; ஹேதிராஜனிறே. திவ்யாயுதங்களுக்கெல்லாம் ப்ரதாநமிறே திருவாழி. பரிகரம் நிற்க மஹாராஜர் ராவணன்மேலே பாயந்தாப்போலே. “பையல் முடியுந் தானுமாய்ப் பெருமாஸ்திருமுன்பே நிற்பதே ஈரரசாயிற்றே” என்று பொருமையாலே மேல் விழுந்தாரிறே. *அத ஹரிவரநாத: தம்மோடொக்க வினைசெய்யவல்லபேர் தனித்தனியே யகேகரிறே. *ப்ராப்ய ஸங்க்ராமகீர்த்திம்* இவர்களோடு கூடி நின்று ஒத்தபோராகவொண்ணாது தூசித்தலையிலே ஓர் ஏற்றம்செய்து தரம்பெறவேணுமென்றிருந்தார். பூசல்தலையிலே பெருமானுக்குண்டான கீர்த்தியையும் தந்தலையிலே ஏறிட்டுக்கொண்டார். *நிசிரபதிம்* அத்தலை யிலும் அவனோடொக்க வினைசெய்யவல்லாரகேகரிறே. “அவன்கீழ்த்திரிபுமவர்கள் தரம் போரார்” என்று அவன்தன்னோடே பொருதபடி. *ஆஜென* அவர்களைப்போலே வழியல்லா வழியே இளைப்பிக்கையன்றிக்கே, செவ்வைப்பூசல் செய்து இளைப்பித்தபடி. *யோஜயித்வா க்ரமேன* இதுக்கு முன்பு கூடாத தொன்றோடே கூட்டினார். *ககநமதிவிசாலம் லங்கமித்வா* பரப்பையுடைத்தான ஆகாசத்தைத் திறலாலே வருத்தமறக்கடந்தார். *அர்க்கஸூநு* மீட்சியில் தம்வரவு தெரியாதபடிமீண்டார். பிறப்புக் கிடாகச்செய்தார். தன்னிலமிறே. ஆதித்பன் ஓரிடத்தினின்றும் ஓரிடத்தேறப்போம்போது தெரியாதிறே. *ஹரிவரகண மத்யே இவர்களி லொருவ்யாவ்ருத்தி தோற்றவொண்ணாது என்று இவர்கள்நடுவே கின்றார். *ராவணர்ச்வம் ஜகாம்* “தூசித்தலையிலே மதிக்க ஒருவினை செய்தாரன்றோ மூன்விதப்பிழுவார்” என்று பெருமாள்பார்ச்சவத்திலே வந்து நின்றார். [ஆழியெழ]

ரணுக்காக தீரலோக்யமீத்தினையும் அளந்துகொடுப்பதாகவிதே உபக்ரமித்தது; கணீசம் அவ்வளவல்லாமையாலே அண்டாவகாசமுள்ள இடமெங்கும் சென்றளந்து, அண்டகடாஹத் திலே திருவடிசென்று “ஒண்மீதியிற்புன லுருவி யொருகால்நிற்ப” என்கிறபடியே கீழில் அண்ட கடாஹத்தை வுருவிநிற்க, கீழிலாவரணஜலம் மேலேயெழ. ஆவரணஜலத்துக்கு நடுவே ஒரு கழல்போலே மீதக்கு மீத்தினமீதே அண்டம். ரக்ஷகமானசெயலே பாதகமாகிறதோ? என்று அஞ்சவேண்டும்படியிறே அப்போதைக்கறுவதல். மோழை - குமீழி. [முடிபாதமெழ] திருவ பிஷேகத்தளவும் திருவடிகள் கிளர. “முடிமேலே பாதமெழ” என்றுஞ்சொல்லுவார்கள் ந்ருத்த லக்ஷணத்துக்காக. [அப்பனாழியெழ] மஹாபலி அப்ராப்தமாக ராஜ்யம் பண்ணுகையால் வந்தபொல்லாக்காலமான து போய் நல்லடிக்காலமாயிற்று; நல்லடிக்காலம் கிளரும்படியாகவும். [அப்பன் - உலகங்கொண்டவாதே] மஹோபகாரகனான ஸர்வேச்வரன் லோகத்தைக்கொண்ட ஆச்சர்யம் இருந்தபடியென்? என்னுதல்; அன்றியே, லோகத்தைக்கொண்ட ப்ரகாரம் இருந்த படிஎன்? என்னுதல். அப்பன் அப்பன் என்று ஹ்ருஷ்டராகிரூராகயுமாம். [அப்பன்] இந்த்ரனுக்கு ராஜ்யத்தைக்கொடுத்த சேயலாலே எனக்கு ஸத்தையைத் தந்தானென்கிறார்.

ஆறுமலைக்கு எதிர்ந்தோடுமொலி* அர

ஒறுசலாய் மலைதேய்க்குமொலி* கடல்

மாறுசுழன்று அழைக்கின்றவொலி* அப்பன்

சாறுபட அமுதங்கொண்டநான்தே.

(2)

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஸமுத்ரமதந ப்ரக்ரிஸையை அநுபவிக்கிறார். [ஆறென்றுதொடங்கி]- கடைந்தருகிறபோது மலைகளிற்காட்டில் கடல் உசருகையாலே ஆறு மலையைநோக்கி ஓடுகிற ஓசையும்; பாய்மின் உடம்பைச்சுற்றி மலைபைத்தேய்க்கிற த்வநிபும், பர்வதத்தை வலித்தபோது கடல் இடமும் வலமுமாக எதிராகச் சூழ்ந்துகொஷிக்கிற கோஷமும். [அப்பனென்றுதொடங்கி] - என்னப்பன் நீர் கோதாம்படி பசைபடக்கடைந்து அம்ருதம்வாங்கின நான் இவையெல்லாம் உளவாயின.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், தன்னை அர்த்தியாக்கி இந்த்ராதிகள்காரியஞ்செய்தபடி சொல்லிற்று; அவர்களுக்காக உடம்புநோவக் கடல்கடைந்தபடி சொல்லுகிறது. [ஆறுமலை இத்யாதி] - கடலைத் தாழியாகக்கொண்டு, மலையை மந்தாகக்கொண்டு, வாஸுகியைக் கமிருகக்கொண்டு. “ஆயிரத் தோளால்” என்கிறபடியே தோளும் தோன்மாலையுமாய், ஒரு மஹாபாஹு கடைகிறபோது கடல் கொந்தளித்து ஸஹ்யங்களைநோக்கி ஆறு எதிரே ஓடுகிற ஓசையும்; வாஸுகியினுடைய உடம்பைச்சுற்றி மலையைத் தேய்க்கிற த்வநிபும்’ அரவு - வாஸுகி, ஊறு - உடம்பு, சுலாய் - சுற்றி. மந்தரம் திரிந்து வருகிறபோது கடல் இடமும் வலமுமாக எதிராகச்சுழன்று தன்னிலேஎதிர்த்து கொஷிக்கிற கோஷமும். [அப்பன்] - உபகாரகனானவன். நீர்கோதாம்படி பசைபட அம்ருதம்வாங்கின நானிலே இவையெல்லாம் உளவாயின. ரஸத்ரவ்யத்திலே கோது கழித்து அதில்ஸாரத்தை வாங்கினபடி. சாறென்று - விழாவாய், தேவர்கள் இடர்போய் உத்ஸவமாய்ச் செல்லும்படி என்றுமாம்; நீரிலே ஸாரமான பசைபட என்னுதல், உத்ஸவமாய்படி என்னுதல். [அமுதங்கொண்டநான்தே] - அம்ருதமதநம் பன்னினை காலத்தில் இவையெல்லாம் உண்டாயிற்று.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. ஸமுத்ரமதந வைசித்ரியை யநுஸந்திக்கிறார்.

[ஆறுமலைக்கெதிர்த்தோடுமொலி] கடலிலே மந்தரத்தை நட்டவாதே கடல் கொந்தளித்து ஸஹ்யம்போய்த் தாழ்ந்துகொடுத்தது; நீரானது தாழ்ந்தவிடத்தே ஓடக்கடவதிறே. ஆறுக னானவை மலையைக்குறித்து எதிரிட்டோடுகிறபோதை த்வநியானது இவர்க்குச் செவிப் படுகிறபடி. இவர்க்குக்காலதரயத்திலுமுள்ள தெல்லாம் தெரியும்படியிறே அவன் வெளிச் சிஸ்பித்தது. (ஆறு ஸஹ்யங்களை நோக்கிஎதிரே போடுகிற வேரசையும்.) [அரவுறுசலாய் மலை தேய்க்குமொலி] ஊறு-உடம்பு, சுலாய் - சுற்றி. வாஸுகியினுடைய உடலைச்சுற்றிக் கடைகிற

போதைத் தரகரவென்கிற தவறையும். [கடல்மாறு சுழன்றழைக்கின்றவொலி] மந்தரத்தைக் கொடுப்புக்கு ஈட்டுத்திரித்தபோது, கீழ்கடல் மேல்கடலாய்ச் சிடாய்ப்பாஸ்சல்போலே திரையோடு திரைதாக்கிக்கொண்டு ஒலியும். [அப்பன்] உபகாரகன்: [சாறுபட] கடலில் நீர்கோதாம் படிப் ப்ரயோஜனமான அம்ருத மூண்டாக. சாறென்று - உத்ஸவமாய், தேவஜாதிக் கு உத்ஸவ மூண்டாம்படியாக என்னுதல்; சாறுபட - விழவுபடவென்றபடி. நீரிலே ரஸமானபசைபட என்னுதல், உத்ஸவமாய்ப்படி என்னுதல். [அமுதங்கொண்ட நான்தே] அம்ருதமதநம் பண்ணின காலத்தில் இவையெல்லாமூண்டாயிற்று.

நான்றிலஏழ்மண்ணுந் தானத்தவே* பின்னும்

நான்றிலஏழ்மலை தானத்தவே* பின்னும்

நான்றிலஏழ்கடல் தானத்தவே* அப்பன்

ஊன்றியிடந்து எய்தேற்றில்கொண்டநாளே.

(3)

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், மஹாவராஹவ்ருத்தாந்தத்தை அருஸந்திக்கிறார். [நான்றில இத்யாதி] - [தானத்த] - ஸ்வஸ்த்தாநஸ்ததமாயின. [ஊன்றி] - மறுபாடுருவக்குத்தி.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், மஹாவராஹவ்ருத்தாந்தத்தை அருளிச்செய்கிறார். [நான்றில இத்யாதி] - பூமியைப் பரவங்கொள்ள, மஹாவராஹமாய் பூம்புத்தரணம்பண்ணினபோது, [நான்றில] - சலித்த தில்லை. [ஏழ்மண்ணும்] - ஸப்தத்வீபமும். [தானத்தவே] - ஸ்வஸ்த்தாநஸ்ததங்களுயிற்றின. ஒரு வ்யாபாரத்தாலே செய்ததாயிருக்கையன்றிக்கே. ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே செய்தாப்போலே யிருக்கை. [பின்னும்] - அதுக்குமேலே. [ஏழ்மலை] பூமிக்கு ஆதாரமான குலபர்வதங்களும் சலியாதே ஸ்வஸ்த்தாநஸ்தமாயிற்றின. இவை திண்ணிநாகையாலே இப்படி செய்யலாம், த்ரவத்ரவ்யமான ஸமுத்ரமும் சலியாதே ஸ்வஸ்த்தாநஸ்தமாயிற்றின. [அப்பன்] - நஷ்டோத்தரானம்பண்ணின உபகாரகன். [ஊன்றி இத்யாதி] - மறுபாடுருவக்குத்தி இடந்தெறட்டு, பந்தையெறட்டுச் செண்டிலே ஏற்றப்போலே இருந்தது திருவெயிற்றிலே ஏற்றபோது.

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. மஹாவராஹ வ்ருத்தாந்தத்தை யருஸந்திக்கிறார்.

[நான்றிலவேழ் மண்ணும் தானத்தவே] ஏழுபூரியும் நாலாதபடி எடுக்கை. ஸப்தத்வீப வதியான பூமியை யெடுக்கச்செய்தே, ஒன்றும் நாலாதே முன்புபோலே ஸ்வஸ்த்தாநத்திலே கிடக்கும்படி இவன் பெரிய ஆணத்தொழிலைச் செய்யாநிற்கச் செய்தேயும், முன்புபோலே ஒரு குறையற, உண்பாடுபுப்பாராய்ச் செல்லுகிறபடி. ஆதாரமானவன் கூடநிற்கையாலே இவற் றுக்கு ஒரு குறையாராதே. ஸப்தத்வீபமும் சலித்ததில்லை, ஸ்வஸ்த்தாநஸ்ததங்களுயிற்றின. [பின்னும்] அதுக்குமேலே. [நான்றிலவேழ்மலைதானத்தவே] பூமிக்கு ஆணியடித்தாப் போலே யிருக்கிற ஸப்தகுலபர்வதங்களும் ஒன்றுங்குலையாதே ஸ்வஸ்த்தாநங்களிலே நிற்கும் படி. ஒரு கோத்ரஸ்க்கலநம் பிறந்ததில்லை, பின்னும் பின்னுமென்று வருகிறதுக்குக்கருத்து - படி. ஒரு கோத்ரஸ்க்கலநம் பிறந்ததில்லை, பின்னும் பின்னுமென்று வருகிறதுக்குக்கருத்து - படி. ஒரு கோத்ரஸ்க்கலநம் பிறந்ததில்லை, பின்னும் பின்னுமென்று வருகிறதுக்குக்கருத்து - படி. இவற்றிலே பொரு வ்யாபாரமமைபுங்கொள்! அதுக்குமேலே இவையும் செய்தானென்கைக் காக. [நான்றில வேழ்கடல்தானத்தவே] அவைதாம் காடிந்பத்தாலே குலையாதே ஒழிந்த தென்னவாமாதே; அதுவுமில்லையிறே இதுக்கு: த்ரவத்ரவ்யமிதே ஜலம்: அதுவும் ஸ்வஸ்த்தாநத்திலே கிடக்கும்படியாக. அவற்றின் காடிந்பமும் இவற்றின் த்ரவத்ரவ்யமும் அப்ரயோஜகம்; அவன்திருவுள்ளக்கருத்து யாதொன்று, அதுவே கார்யகரமாவதென்கை. இவையிப்படி கிடக்கிறது அவன் அவதறிதனுக்கொண்டு சகிக்கும்போதோ? என்னில், - [ஊன்றியிடந்தெயிற்றிற் கொண்டநாளே] மறுபாடுருவத் தைக்கும்படிக்குத்தி, அண்டபித்தியி னின்றும் ஒட்டு விடுவித்து எடுத்தெறட்டு, எயிற்றிலே ஏற்றிக்கொண்டு வ்யாபரித்தபோது.

“மன்னெல்லாமிடந்தெடுத்து மதங்கள் செய்து” என்கிறபடியே. அவன் இப்படி முக்கியமாக ரகழிக்கப்படுக்கால் அவை சலிக்குமோ? அசலங்களோடு சலங்களோடு வாசியற ஸ்வஸ்த்தாசத் திலே சின் றன்.

நாளுமெழ நிலநீருமெழ* விண்ணும்
கோளுமெழ எரிகாலுமெழ* மலை
தாளுமெழச் சுடர்தானுமெழ* அப்பன்
ஊளியெழ வலகமுண்டஓணே. (4)

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், ப்ரளயகாலத்தில் பூதபௌதிகங்களோடேகூடிய ஐகத்தைத் திருவயிற்றி லேவைத்து ரகழித்தபடியையச்சொல்லுகிறார். [நாளுமெழ] - காலவ்யவஸ்த்தைபெறும்படி, எழஎன் கிறவையெல்லாம் - பெற என்கிறது. கோளும் சுடருமாகிறன் - க்ரண நகர்தாங்கள். [ஊளியெழ] - லோகத்தைத்திருவயிற்றிலே வைக்கிறபோது எழுந்தஓசை. உறிஞ்சின ஓசை என்றும்பாம்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், ப்ரளயகாலத்திலே பூதபௌதிகங்களோடேகூடிய ஐகத்தைத்திருவயிற்றிலே வைத்தபடியையச்சொல்லுகிறார். [நாளுமெழ] - காலவ்யவஸ்த்தைபேர. வ்யவச்ச்சேதகரான ஆதித்யாதிகள் போளவாரே, கலாகாஷ்டாதிருபமான வ்யவச்ச்சேதமும்போயிற்றதென்கை. [நிலநீருமெழ]-காரணமான பூமியும் ஐலமும்போக, [விண்ணும்கோளுமெழ] - ஆகாசமும் க்ரஹங்களும்போக. [எரிகாலுமெழ] - அக்கியும் வாயுவும்போக. [மலைதாளுமெழ] - பூமிக்கு ஆதாரமான மலைகள் வேரோடு பறிந்துவிழ. [சுடர் தானுமெழ] - அநுத்தமான நகர்தாதிதேஜ:பதார்த்தங்கள் போக. [அப்பன்] - ப்ரளயாபத்ஸகள். [ஊளியெழ] - திருவயிற்றிலேபுகுகிற நெருக்கத்தால்வந்த ஆரவாரமுண்டாம்படி. ஊளி - சப்தம். உறிஞ்சினஓசை என்னவுமாம். எழ என்றது - தோற்றான்றபடி. லோகத்தை உண்டபடி.

ஈ.—நாலாம்பாட்டு. மஹாப்ரளயத்தில் ரகணப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார். “இப்போதிருக்கிறுப்போலே மார்க்கண்டேயன் திருவயிற்றினுள்ளே ஒன்றுமழியாதே யிருக்கக் கண்டான்” என்கிற புராணாநுபுமமாக அவாந்தர ப்ரளயத்தை இவ்விடத்தே அருளிச் செய்கிறாராகவுமாம் என்றருளிச்செய்வார்.

[நாளுமெழ] காலவ்யவஸ்த்தைபோக. *நாஹோ நராத்ரி:* என்னும்படியே. எழ - பேர. ஆண்டென்றும், மாஸமென்றும், நாளென்றும், கலையென்றும், காஷ்ட்டையென்றும் சொல்லு கிறவை யெல்லாம் ஆதித்யனுடைய கத்பாகதியாலே வருகிறவையிரே; வ்யவச்ச்சேதகருன ஆதித்யன் உள்ளேபுச்ச்கால் வ்யவச்ச்சேத்யமான இவையும் பேரபித்தணையிரே. [நிலநீருமெழ] காரணங்களோடு, கார்யங்களோடு வாசியற உள்ளேபுக. கார்யமுள்ளவிடத்தே காரணம் அநுவர்த்திக்கக் காணுகின்றோம்; “மாமாயை மங்கவொட்டு” என்று ப்ரக்ருதிதத்த்வத்தைச் சொல்லாறிகச்செய்தே, “இங்கிவ்வுயிரேய்பிரகிருதி” என்று சொல்லாறின்ருகிரே, இதுதான் காரணத்திலே போகாமைக்காக. உயிரேய் பிரகிருதியென்கிறார் - சேதநஸம்ஸ்ருஷ்டையான ப்ரக்ருதியென்று தோற்றுகைக்காக [விண்ணும்கோளுமெழ] ஆகாசமும் அங்குள்ள க்ரஹங் ளுமெழ. [எரிகாலுமெழ] அக்கிதத்த்வமும் வாயுதத்த்வமும் போக. [மலை தாளுமெழ] பர்வதங் ளுமெழபோடே பறிந்து உள்ளேபுக; வேர்க் குருத்தோடேபறிய. [சுடர்தானுமெழ] அநுத்தமான தேஜஸ்தத்த்வங்களும் உள்ளேபுக. [அப்பனாளி யெழ] ஊளி-சப்தம். எழவென்றது - தோற்ற வென்றபடி. ஒரோகோபங்களுண்டானால் நம்முடைய அடையவகைந்தானுக்கு உள்ளே புகும் கிஷ்ட திருவாசலில் பிறக்கும் ஆரவாரம்போலே, திருவயிற்றிற் புகுகிறபோது ப்ராணிகளுக்கு உண்டான ஸம்ப்ரமத்வமிகள் லினர. அன்றியே, “இவற்றையுறிஞ்சுகநபோதைத்வமி காண்! வந்து அப்பன் பணிக்கும்படி” என்றருளிச்செய்வார்; அத்தால் கிளைக்கிறது - ஈச்வரத்வப் பிதாஸந்திபெய்தும்பத்தாக ஆத்ரிதரகணமேயா யிருக்கிறபடி.

ஊனுடைமல்லர் ததர்ந்தவொலி* மன்னர்
 ஊனுடைச்சேனை நடுங்குமொலி* விண்ணுள்
 ஏனுடைத்தேவர் வெளிப்பட்டவொலி* அப்பன்
 காணுடைப்பாரதம் கையறைபோழ்தே. (5)

ஓ.—அஞ்சாம்பாட்டில், பூபாரநிரஹரணர்த்தமான பாரதஸமரவ்ருத்தாந்தத்தை அநுபவிக்கிறார். [ஊனுடைமல்லர்] - புத்தார்த்தமாக பக்ஷயபோஜ்யாதிகளை மிகவும் புஜித்து மஸேபோலே இருக்கிற மல்லர் நெறித்த ஒலி. [ஊனுடைச்சேனை] - ஆண் பிள்ளைத்தனத்தை உடைப்பலேனை. ஏனுடைத்தேவர் - எண்ணப்படும் தேவர்கள். [அப்பன் காணுடைப்பாரதம் கையறைபோழ்தே] - அப்பன்கண்டு நிற்க வேணும்படி பாரதஸமரம் தொடங்கினபோது.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், பாரதஸமரவ்ருத்தாந்தத்தை அநுபவிக்கிறார். [ஊனுடைமல்லர்] - பலகரமான தரவ்யங்களை மிகவும் புஜித்து மிடுக்கரானமல்லர். [ததர்ந்தவொலி] - நெரிந்துவிழுதிற ஒசை. [மன்னராணுடைச்சேனை] - ராஜாக்களுடைய ஆண்பிள்ளைத்தனத்தை உடைத்தாளலேனை என்னுதல்; பிஷ்மாதிக்கை ரஷைமாக உடைத்தாளலேனை என்னுதல். [நடுங்குமொலி] - க்ருஷ்ணன் ப்ரதிபஷைத்திலா னென்று நடுங்கி அலமாக்கிறதவரி. [விண்ணுளேனுடைத்தேவர்] - ஸ்வர்க்கத்திலே மதிப்பராக எண்ணப்பட்ட தேவர்கள். [வெளிப்பட்டவொலி] - “தெரிவரிய சிவன் பிரமன் அமரர்கோள்” என்கிற படியே பரோக்ஷதூரானவர்கள், கண்ணுக்கு விஷயமாய் ஸ்துதிக்கிற தவரி. ஸ்ரீவேதவ்யாஸைகவான் த்ருதராஷ்டிரன் “புத்தங்கண்டிருப்பாரோ உனக்குக் கண்தர?” என்ன, “நான்பொறுக்கமாட்டேன்” என்ன, ஸஞ்சயனுக்குக் கண்டுகொடுத்து “கண்டுசொல்” என்றான். [அப்பன்] - பூபாரநிரஹரணம் பண்ணின உபகாரகன். [காணுடைப்பாரதம்] - தர்ச்சையமானபாரதம். அதாவது - முட்கோலும் சிறுவாய்க்கவிறும் ஸௌதூனியுமாய் ஸாரதத்பவேஷத்தோடேறின்றவிகை. [கையறைபோழ்தே] - கையும் அணியும் வகுத்துத்திரிகிற ஸமயம் தொடங்கினபோது என்றமாம்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. பாரதஸமர வ்ருத்தாந்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[ஊனுடைமல்லர்ததர்ந்தவொலி] ஏற்றிலக்கை பெற்றுண்கிற மிடுக்கையுடையரான தூர்யோதனன் பரிகரம் தேர்க்காலிலே நெரிந்த ஒசை. மல்லென்று - மிடுக்கு. மிடுக்கையுடைய பரிகரமென்றபடி. மல்லர்க்கு மிடுக்குண்டாகைக்காக தூர்தரவ்யங்களையும் மாம்ஸங்களையும் புஜிப்பீத்து ஆட்டத்துவெளியிலே கிறுத்தினுணர்ந்து நலிகைக்காக. அத்தையறித்து பையல் களைத் தேர்க்காற்றேழையிட்டு நெரித்தபோதை தவரி. பலத்தைப் போரப்பொலியச் சொல்லி வைத்து, ததர்ந்தவென்கிறார் காணும், பசனைக்கலம் நெரித்தாப்போலே அகாயாலேக நெரித்த படியையப்பற்ற. [மன்னரித்யாதி] ராஜாக்களுடைய ஆண்பிள்ளைத்தனத்தை யுடைத்தாள லேனை, “க்ருஷ்ணன் ஸாரத்தயம் பண்ணுயதாக ஏறினுன்” என்று கேட்டவாடே “காமமுடிக் தோமன்றோ” என்று அவ்வளவில் குடல்குழம்பிக்கப்பிட்டஒலி. ஆண்பிள்ளைகளான பிஷ்மத் ரோணாதிகளிறே தூசியேறினபேர். [விண்ணுளேனுடைத்தேவர் வெளிப்பட்டவொலி] ஸர்வேச் வரனோ டொக்க இன்னுரின்னுரென்னும்படி தந்தாமைச் சமையலிட்டுக்கொண்டு அபிமா லிகளாய் ஓரோ இருப்பிடங்களையுடையராயிருக்கிற தேவஜாதி, கண்ணுக்குத் தோற்றும்படி கின்று ஸ்தோத்ரம்பண்ணுநிற தவரி. *ஸப்ரஹ்மா ஸசிவஸ் கைந்த்ர:* என்றொரு கோவையிலே எண்ணலாம் படியிருக்கிறவர்கள். இந்த அக்தரஜாதிக்கைத் தன்னுடனே ஸஹபடிக்கலாம்படி தன்னைத்தாழ விட்டுவைக்குமே தன்ஸௌலப்பத்தாலே [அப்பன்] பூபாரநிரஹரணம் பண்ணின உபகாரகன் [காணுடைப்பாரதம்] சமயாராதி கரணங்களைப் படைத்ததுக்கு ப்ரயோஜனம் அற்றையிலையை காண்கையிறே. ஸௌதூனியும், கையும் உழவுகோலும் சிறுவாய்க்கவிறும், நாற்றின திருவடிகளுமாய் நிக்கிறவிலையிறே. *மரம்* என்கிற விலையிறேயது. தர்ச்சையமான பாரதம். [கையறை போழ்து] கையும்ணியும் வகுத்து அங்கோடு இங்கோடு உலாவிப் படைபொருத்தி “கீங்களின்னபடி செய்யக்கடவிகோள்! நாங்களின்னபடி செய்யக் கடவோம்” என்று கைதட்டி விட்டபோது இத்தவகியெல்லாம் உண்டாயிற்று.

போழ்துமெலிந்த புன்செக்கரில்* வான்திசை

சூழ்மெழுந்து உதிர்ப்புனலா* மலை

கீழ்துபிளந்த சிங்கமொத்ததால்* அப்பன்

ஆழ்துயர்செய்து அகாரைக்கொல்லுமாறே.

(6)

அ. — ஆறும்பாட்டில், ஆசிரிதர்க்கு உஜ்ஜீவகஹேதுவான ஸ்ரீரண்யவத வ்ருத்தாந்தத்தை அருளிச்செய்கிறார். [போழ்தென்று தொடங்கி] - போதுபோய்ச் செவ்வானமிட, தனையிலே ஆமாமும் திக்குக்களும்போய் குதிரஜலமாக, ஸந்தப்பாராகத்திற்காட்டில், அவனுமாம் ஸ்ரீரண்யத்தினின்றும் புறப்பட்ட ரக்தமானது அகாசத்தையும் திக்குக்களையும் மிகவும் சுவப்பிக்க என்னுமாம். [மலைமென்று தொடங்கி] - ஒருமலையைக் கீழேயிட்டு அதன்மேலே யிருந்து அம்மலையைக்கீழே ஸ்ரீமஹம்போலே யிருந்தது. தன்சீற்றத்தைக்காட்டி மிகவும் நூக்கப்படுத்தி அஸுரனைக்கொன்றுபடி.

இ. — ஆறும்பாட்டில், ஆசிரிதர்க்கு உஜ்ஜீவகஹேதுவான ஸ்ரீரண்யவத வ்ருத்தாந்தத்தை அருபணிக்கிறார். [போழ்து மெலிந்தபுன்செக்கரில்] - ஸந்தப்பாலேயேயிலே, நான்முற்று ஸந்தயையாய்ச் செவ்வானம் மறைவதற்குமுன்பே, அவன் கொண்டவரத்திற் புகாதகாலத்திலே, [வான்திசை சூழ் மெழுந்துதிர்ப்புனலா] - ஆகாசமும் திக்குக்களெங்கும் ரக்தஜலமாக, ஸந்தப்பாராகத்திற்காட்டில், ரக்தமானது எல்லாவிடத்தையும் சிவப்பிக்க என்னுமாம். [மலைகீழ்து பிளந்த சிங்கமொத்ததால்] - மலையைக்கீழேயிட்டு மேலேயிருந்து அதைப் பிளக்கிற ஸ்ரீமஹம்போலே இரந்ததென்னுதல், மலையை இரண்டுசுருகக் கிழித்துப்பிளந்த ஸ்ரீமஹம்போலேயென்னுதல். கீழ்ந்து பிளந்தஸிம்ஹம். [அப்பன்] - பிதாவெதிராக வந்துஉதவின உபகாரகன். கீழிந் பாட்டில் - பந்துக்கள் பகையாக வந்து உதவினபடி சொல்லிற்று. இதில் - ரக்தகருண மீதா பகையாக வந்து உதவினபடி சொல்லுகிறது. பந்துக்கள் பகையாக வந்துஉதவினவன், ஐங்கன்பகையாக வந்துஉதவினவன், “ஆத்மை வரிபுராந்மஃ” என்று தனக்குத்தானே பாதுகருண அவ்வளவிலும் வந்துஉதவுமவன்; ஆனபின்பு, ஸர்வகரையும்விட்டு அவனையே யன்றோ பற்ற அடுப்பது. [ஆழ்துயர்செய்து அகாரைக்கொல்லுமாறே] - தன் சீற்றத்தைக்காட்டி மிகவும் நூக்கத்தை விளைத்து அஸுரனைக்கொன்றுபடி ஸ்ரீமஹத்தின் தோற்றத்திலே சவகல்பனாருண். பிளக்கி எட்டிக்கிழித்துப்பொகட்டான். “அவன்னியத்தோன்றிய - சிங்கப்பிரான்” என்னக்கடவதினே.

அ. — ஆறும்பாட்டி. தமர்ண்யவத வ்ருத்தாந்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[போழ்துமெலிந்த] *பலிதப்ராயோ வாஸரஃ* என்னுமாபோலே, போழ்துபோகாதேகச் செய்தே, [புன்செக்கரில்] செக்கர்வானமிடுகிற வானிலே, அவன் வாத்திலைப்படாத ஸந்தபா காலத்திலே, “இரப்பாடகில்லேன், பகல் பாடகில்லேன்” என்று வரவ்கொண்டானே. [வான்திசை சூழ்மெழுந்துதிர்ப்புனலா] பாப்பையுடைத்தான வாகாசம் திக்குக்களடங்கலும், பன்மகண்ட இடமெங்கும் வெள்ளம் பரக்குமாபோலே குதிரமானது கொழித்துப் பரக்கும் படி. [மலைகீழ்து பிளந்தசிங்கமொத்ததால்] ஒரு மலையைக் கீழேயிட்டுக்கொண்டு மேலே யிருந்து அதைப்பிளந்த ஸ்ரீமஹமென்னுதல். அன்றிக்கே, கீழித்துப்பிளந்த ஸ்ரீமஹம் கீழ்ந்து பிளந்த ஸ்ரீமஹமென்றுமாம். [மலை - அகாராயஸந்ததால்சீத்தம், அதாவது - இரண்டு உருகப்பிளந்த ஸ்ரீமஹம் என்கை] “இரண்டுசுருகத்துகத்தசியகம்” என்னக்கடவதினே. பக்கப்பிளந்த சிங்க மொத்ததால் (கீழ்ந்துஉகத்து) [அப்பனும்துயர்செய்து] வான்காலத் தினால் போகாத முகத்தைக் கண்டபோதே, மேல்போய்நுபலிக்கக்கடவ, அதுபக கண்ட உபபோதே எண்பவித்து அற்றான். அகாடிகாலம் பகவத்பாதவத விஷயங்களிலே யுபபலிப்பதாத் பாதிகல்யமடைய அகாஷணத்திலே யதுபவித்தற்றபடி. மிகவும் நூக்கத்தைவிளைத்த [அகாரைக் கொல்லுமாறே] அகாஷைக் கொன்றுபடி. இந்தால் சொல்லிவருவது - ஸகலதாஸனமும் தீதும் கீழ்போழிய, பிதாதிக்கள் முகமாக

ப்ரஹ்மங்கள் பக்களிலே வத்ஸலனாய் நிற்பதொரு நிலையுமுண்டிதே. அதுருகிலந்தால், அவன் சத்ருவாயும்நிற்குமிதே. அப்போதும் இவன் தான் முன்னின்று ரகழிக்கு மென்னை. இத்தாலும் சொல்லிற்றாயிற்று - ஆபத்துக் கனத்ததனையும் கடுகவந்து ரகழிக்கு மென்னை. தமப்பன்பகையாக உதவினவன், அவனிலண்ணியானது தான் தனக்குப் பகையானால் உதவச்சொல்லவேண்டுமோ? *ஆத்மவரிபுராத்மநஃ* என்கிறபடியே தனக்குத்தானேயிதே சத்ரு.

மாறுநிரைத் திரைக்குஞ்சரங்கள்* இன

நூறுபிணம் மலைபோற்புரள* கடல்

ஆறுமடுத் துதிரப்புனலா* அப்பன்

நீறுபட விலங்கைசெற்றநேரே.

(7)

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், ராவணவதவ்ருத்தார்த்தத்தை அநுபவிக்கிறார். [மாறென்று தொடங்கி]-சாரிகைவருகிறகடுப்பாலே எதிராக நிரைத்து இரையாநிற்கிற சரஸ்முகத்தாலே அநேகம்பிணங்கள் மலைபோலே புரண்டுக்கிடக்க. [கடலென்றுதொடங்கி]-கடல்கத்தத்தாலே நிரம்பி ஆற்றிலேவரவெதிர்க்க பஸ்மமாம்படி லங்கையை அப்பன்செற்றதொரு நேர்பாடே! நேரேயென்று - ஐச்வரமான ப்ரபாவத் தாலன்றிக்கே மெய்யான ஆண்பிள்ளைத்தனத்தாலே என்றுமாம்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், ராவணவதவ்ருத்தார்த்தத்தை அநுபவிக்கிறார். [மாறுநிரைத்திரைக்கும் சரங்கள்] - சாரிகைவருகிற கடுப்பாலே, எதிராக நிரைத்து இரையாநிற்கிற சரஸ்முகத்தாலே. ஓரம்பை விட்டால், அதுக்கு எதிராக மற்றையம்பைவிடுகையாலே திருச்சரங்கள் தன்னிலே முட்டி தவறிக்கிறபடி. [இனநூறு பிணம் மலைபோல்புரள] - இனமான நூறுநூறுகப்பிணங்கள் மலைபோலே புரண்டுக்கிடக்க. அநேகம்பிணங்கள் என்றுமாம். [கடலாறுமடுத்துதிரப்புனலா] - “ஆபூர்யமாணமசலப்ரதிஷ்டம்” என்கிறபடியே அவிக்குதமானகடல், ரகத்தத்தாலே நிரம்பி ஆறுகளிலே எதிரேமடுத்து ரக்தஜலமாக. ரகைகளுளவன் லங்கைபஸ்மமாம்படி அழித்தநேர்பாடென்னுதல். நேரேயென்று - ஐச்வரமான ப்ரபாவத் தாலே யன்றிக்கே, செவ்வையான ஆண்பிள்ளைத்தனத்தாலே என்னுதல். க்ருதரிமயோதிகளான ராகுஸரைப்போலன்றிக்கே நேர்போராக என்னுதல்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. ராமவ்ருத்தார்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

- [மாறுநிரைத்திரைக்குஞ்சரங்கள்] சாரிகைவந்தசடக்கு, நாலுதிக்கும் விட்ட அம்புக னெதிரம்பாய் ஒன்றோடொன்று பொருது கலார் கலார் என்று தவறிக்கிறதவரி, கடலிரைத்தாப் போலே இராரின்றது. சாரிகைவந்த சடக்குத் தன்னில்தான் எதிரம்பு கோத்ததுகாணும். [இனநூறு பிணம்மலைபோல்புரள] நூறுநூறுக இனமினமான பிணங்களானவை, அம்புபட்டு ருவின சடக்காலே உயிரோரிடத்தொதுங்கப்பெறுதே இரண்டுதுண்டத்திலும் கலந்து மலை போலே கிடத்து துடிக்கிறபடி. [கடலாறுமடுத்து உதிரப்புனலா] *ஆபூர்யமாணமசலப்ரதிஷ்டம்* என்று புக்கதெல்லாங் கொண்டிருக்கக்கடல கடல், ருதிரவென்னத்தாலே நிரம்பி ஆறுகளிலே மடுக்கும்படி. “வையமூடு பெருகீரில் மும்மைபெரிதே” என்றிரிதே. [நீறுபட] *சம்சாரஸத்ருசீ* என்று சொன்னபடியே பஸ்மமாம்படியாக. [இலங்கை செற்றநேரே] நேர் - பொழுதென்றும், நேரமென்றும், காலபரம். இலங்கை செற்றபொழுது மாறுநிரைத்திரைக்கும் சரங்கள் என்று அக்ஷயம். அன்றிக்கே, இலங்கையைச்செற்ற வாய்ப்பென்னுதல். மாயாப்ரயோகத்தாலல்ல, செவ்வையப்பூசலிலே நின்றுகிடர் இலங்கையை அழித்ததென்னுதல். நேர்-நேராகவென்னுதல். அப்போது, ஏகாரம் தேற்றேகாரம். ஆர்ஜஜவத்தாலே இலங்கை செற்றது.

நேர்சரிந்தான் கொடிக்கோழிகொண்டான்* பின்னும்
நேர்சரிந்தா னெரியுமனலோன்* பின்னும்
நேர்சரிந்தான் முக்கண்மூர்த்திகண்டர்* அப்பன்
நேர்சரிவாணன் திண்டோள்கொண்டவன்றே. (8)

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், பாணவியுயத்தை அநுஸந்திக்கிறார்; நேர்சரிந்தான் என்கிற பாட்டுக் கெல்லாம் - நேர்சரிந்தான் என்று சொல்லுகிறவற்றுக்கெல்லாம் பொருள் - தோற்றத்திலே சரிந் தான் என்று. முதுகிட்டுப் பிழைத்துப்போனான் என்றுமாம். [கொடிக்கோழிகொண்டான்] - ஸுப்ரஹ்மன்யன். [திண்டோள்] - ருத்ரவரபலத்தாலே திண்ணியதோள்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், பாணவியுயத்தை அநுஸந்திக்கிறார். [நேர்சரிந்தான்] - தோற்றத்திலே கெட்டுப்போனான் என்னுதல், முதுகுகாட்டிப் பிழைத்துப் போனான் என்னுதல். [கொடிக்கோழிகொண் டான்] - மயிலைத்வஜமாக உடையவன்: இளமறியான தேவஸேநாபதியாகையாலே ஸுப்ரஹ்மன்யன் தூசிலிலே கெட்டுப் போனான் என்கை. இவன் கெட்டுப்போனபின்பு, துவலியாரின்றிருந்துள்ள அக்ஷி வந்து தோற்றி, கெட்டோடினான். நாற்பத்தொன்பது அக்ஷியும் கெட்டோடினபின்பு, தீரிணைத்ரணுள ருத்ரன் முதுகிட்டான். "மகன் கொடியாலே அகப்பட்டான்" என்று கொடியை மறைத்தவிடத்திலும், கண்ணைமறைக்க வெண்ணுமையாலே அகப்பட்டுக் கெட்டோடிப்போனான். தேவதாந்தரங்களை ரக்ஷகமாகப்பற்றினாரை, அவர்க னெதிரிகையிலே காட்டிக்கொடுத்துத் தந்தாமைக்கொள்ளு தப்பிப் போவர்களென்கை. [அப்பன்] - நிருபாதிசுரக்ஷகன். [நேர்சரிவாணன்] - ரக்ஷகரானார்அளவு இதுவானார் ரக்ஷயுத்தனவனுக்கு முதுகுகாட்டிப்பிழைத்துப் போமதொழிய வேறுபோக்கடி இல்லைமிறே. [திண்டோள்] - "ஆந்தம் ப்ரஹ்மணோயித்வாந் கபிபேதி" என்றிருக்குமாபோலே, தேவதாந்தரங்களைப் பற்றித் தோள்வலிகொண்டாடி இருந்தபடி. ருத்ரன் வரபலத்தாலே திண்ணிதானதோள். [திண்டோள் கொண்டவன்றே] - உஷை பித்ருஹிநையாகாமைக்குத் தகையருதே, தோளைத்துணித்துவிட்டான். கீழ் - அஸுரர்களைத் தேவர்களுக்காக மாரிலிலே அம்பேற்று ஐயித்தபடிசொல்லிற்று: அவர்களுக்கு அபாச்ரயமாய்வந்த தேவஜாதியையும் ஐயித்தபடிசொல்லிற்று - இப்பாட்டில்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. பாணவியுய வருத்தார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[நேர்சரிந்தான் கொடிக்கோழிகொண்டான்] மயிலைத்வஜமாகவுடையனாய் தேவஸே நாபதியாய் இளமறியாய்த் தூசித்தலையிலே நிற்கிற ஸுப்ரஹ்மன்யன், தோற்றரலிலே கெட்டான். [பின்னுயித்யாதி] அவ்வளவிலே நாற்பத்தொன்பது அக்கைகளும் பெரிய லொர்த்தி யோடே எரிந்து தோற்றிற்று: அவையுமெல்லாம் பின்னிட்டன. [பின்னுயித்யாதி] "மகன் கொடிக்கட்டிக்கொண்டு சென்று இனிம்பு பட்டான்" என்று தன்கொடியைப் பொகட்டு வந்து தோற்றின அந்தரத்திலே, கண்ணைப்புதைத்துக் கெட்டோடத்தொடங்கினான். அவன் மறைத்துக்கொண்டுபோக, இவர், முக்கண்மூர்த்தி கண்டர் என்று-கண்ணைக்காட்டிக்கொடுக் கிறார் எல்லாம் செய்காலும் உடம்பில் அடையாளத்தை மறைக்கப்போகாதிறே. "வாண லீகரஞ்ஞது தோள்களைத் துணித்த நாளந்தவந்தவாகுலம்" என்று பாகரமிட்டுச் சொல்ல வெண்ணுத வ்யாகுலமிறேயது. அப்பன் - நிருபாதிசுரக்ஷகன். [நேர்சரிவாணன்] ப்ரதானன னானன் தான்வாராத் தோற்றினான்: அவனும் பின்னிட்டோடத் தொடங்கினென்னுதல்; கிந்தவிடத்திலே கின்று முதுகுகாட்டினு னென்னுதல். கையிலாயுதம் பொகட்டாரையும், கைவிவித்தாரையும் கொல்லக்கடவதல்லவிறே. [திண்டோள்கொண்டவன்றே] தன்னு டொக்க ஆண்பீரணாரிநுப்பதொரு தேவதையைப்பற்றி, அரணுக்குள்ளேயிருப்பாரைப் போலே திண்ணியரு யிருந்தானாயிற்று. புருஷோத்தமஸமாச்ரயணம்பண்ணி யிருப்பாரைப் போலே, காபாலிகந்தரைப்பற்றி நிர்ப்பரணுயிருந்தான். ஸர்வேச்வரனைப்பற்றி கபிபேதி ருதச்சா* என்றிருப்பாரை பாவித்தான். [திண்டோள்கொண்ட] "உஷை பித்ருஹிநையாக

வொண்ணுது" என்று கரத்தைக் கழித்துவிட்டான். "சரபாதையிறே யிவனைக் கண்டார் காலிலெல்லாம் விழப்பண்ணிற்று" என்று அவனுக்குள்ள கரத்தைக் கழித்து இறைமயிலியாக்கி விட்டான். "யெள தத்பூஜாகரௌ கரௌ" என்றும், "விகித்ரா தேஹஸம்பத்திரீச்வராய நிலே திதும்" என்றும் விதித்துக்கி க்கச்செய்தேயும், ஆயிரங்கையையும் கொண்டு அப்ராப்த விஷயத்திலே கார்யங்கொன்னுகையாலே அவற்றையே கழித்துவிட்டான். அத்தேவதை தானே வந்து, "வரந்தந்த நிலே அததைக் கழிக்கவோ? நிலேயனைக்கொல்லில் என்காலிலுளி வாரில்லேஇனி" என்று பல்காட்டுகையாலே விட்டான். "க்ருஷ்ணக்ருஷ்ண மஹாபாஹோ ஜானேத்வாம் புருஷோத்தமம்" தேவரை உள்ளபடியறியாதே அம்பை விட்டுக்கொண்டுவின்ற நிலையைக்கண்டு "அவ்வளவோ!" என்றிருந்தேன்; "கழுத்திலே கயிறிட்டபின்பு காண் காண் இன்னதென்று அறிந்தேன்" என்பாரைப்போலே. இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று - ஸச்வரனை யொழிந்தாரடங்கலும், தாங்களுளரான்போது ரக்ஷகராக வயிமானித்து, ஆபத்துவந்தவாறே இவர்களைக் காட்டிக்கொடுத்துத் தந்தாமைக்கொண்டு தப்புவர்கள். ஸர்வாவஸ்துதையிலும் தன்னையறியமாறியாயினும் ஆச்ரிதரக்ஷணம் பண்ணுவான் ஸர்வோச்வரனாகையாலே ஆச்ரய ணீயன் இவனே; அல்லாதார் ஆச்ரணீயரல்ல ரென்னுமிடம் சொல்லிற்று.

அன்றுமண்நீரெரிகால் வின்மலைமுதல்*

அன்றுகடர்இரண்டு பிறவும்* பின்னும்

அன்று மழையுயிர்தேவும்மற்றும்* அப்பன்

அன்றுமுதல் உலகஞ்செய்ததுமே.

(9)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், பாணனை தமிழ்த்தவன்றுதொடங்கி ஐகத் உண்டாயிற்று என்கிறார். ஆதிஸ்ருஷ்டியாகவுமாம். [அன்றுமண்ணீர் எரிகால் வின்மலைமுதல்] - பூதபஞ்சகங்ககளையும் அன்று உண்டாக்கினான். [அன்று கடரிரண்டு பிறவும்பின்னும்] - சந்த்ரஸூரியர்களும் மற்று முள்ளளவும் உண்டாயிற்று. [அன்று மழையுயிர்தேவும்மற்றும்] - வர்ஷத்தையும் அததாலே ஜீவிக்கக்கடவதான ப்ராணிகளையும் மற்றுமுண்டான தேவதைகளையும் மற்றும் உண்டாக்கினான். [அப்பன்அன்றுமுதலுல கஞ்செய்ததுமே] - அப்பன்அன்றுதொடங்கி இந்தனோகத்தையும் உண்டாக்கிற்று.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், பாணனைஜவித்த அன்றுதொடங்கி, ஐகத்துண்டாயிற்று என்கிறார். ஆதிஸ்ருஷ்டியைக் சொல்லிற்றுகவுமாம். [அன்று மண்நீரெரிகால் வின்மலைமுதல்]-பூதபஞ்சகங்ககளென்ன, பூமிக்கு ஆதாரமான மலையென்ன, இவை தொடக்கமாக. [அன்றுகடர்இரண்டு] - சந்த்ரஸூரியர்களு முண்டாயிற்றுஅன்று. [பிறவும்] - மற்று முண்டான நக்ஷத்ரக்ரஹாதி தேஹபதார்த்தங்களும். [அன்று மழையுயிர்தேவும் - மற்றும்] - மேகத்தையும் வர்ஷஜலத்தாலே ஜீவிக்கக்கடவப்ராணிகளையும், வர்ஷத்துக்கு உத்பாதகரான தேவர்களையும், மற்றும் அநுகத்தமான பதார்த்தங்களையும் அன்று உண்டாக்கினான். [அப்பன்] - ஸர்வோத்பாதகனுளவன், அன்றுமுதல் ஐகத்தை உண்டாக்கிற்று. பாணனைத்தோற்பித்த அன்றுமுதல் என்னுதல், ரூபநாமங்களை இழுந்து "ஸதேவ" என்கிறதசையிலே, "பஹுஸ்யாம்" என்று ஸங்கல்பித்த அன்றுமுதல் என்றுமாம்.

ஈ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ஸ்ருஷ்டியும் விஸஜாஜீயமாகையாலே, அத்தையும் விஜய நாக அநுஸந்திக்கிறாராகவுமாம். [அப்பன் - முதலுலகம் செய்ததும் - அன்று] மஹோபகாரசன் ப்ரதமத்திலே லோகத்தை யுண்டாக்கிற்றும் ஆத்யமான ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே. அதுக்கு றேதுவாக [மண்ணீர்த்யாதி] அன்றிக்கே கீழும் மேலும் க்ருஷ்ணவ்ருத்தாத்மமாகையாலே, பாணனை தமிழ்த்த அன்றுமீர் ஐகத்தை யுண்டாக்கிற்றென்று அத்தையே பேசுகிறாராகவுமாம்; பயிர்செய்கையேயன்றே வேண்டுவது. பயிரழியாமல் கோக்கினவன்றிறே பயிர்செய்ததாவது.

[அன்றுஇத்யாதி] காரணங்களோடு கார்யங்களோடு வரசியற யுண்டாக்கினபடி. [கடர் இரண்டு] சந்த்ராதீத்யர்களை யுண்டாக்கின்படி. [பிறவும்] மற்றுமுண்டான நக்ஷத்ராதி தேஹப

தார்த்தம்களும், அதுக்குமேலே வர்ஷிக்கக்கடவதான மேகம்; (மழை-மேகம்) வர்ஷத்தாலே ஜீவிக்கக்கடவ மற்றை ஆத்மாக்கள், வர்ஷத்துக்கு உத்பாதகரான் தேவர்கள், மற்றுமுண்டான திர்பக்ஸ்த்தாவராதிகள். [அப்பன்] ஸர்வோத்பாதகனுனவன். [அன்றுமுதலுலகம் செய்த மே] தனித்தனியே சொல்ல வேணுமோ? பாணனை தமிழ்து ஈரரசுறுத்தவன்று கிடர் இத்தை பெல்லாம் ஸ்ருஷ்டித்தது என்கிறார் என்னுதல். (காமரூபங்கனையிழந்து *ஸதேவ* என்கிற தசையிலே *பஹு-ஸ்யாம்* என்று ஸங்கல்பித்த அன்றுமுதலென்றுமாம்.)

மேய்நிரைகீழ்புக மாபுரள* சுனை
வாய்நிறைநீர் பிளிறிச்சொரிய* இன
வாநிரைபாடி பங்கேயொடுங்க* அப்பன்
தீமழைகாத்துக் குன்றமெடுத்தானே.

(10)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், கோவர்த்தநோத்தரணம் பண்ணிச் செய்தருளின ரணகடியை அநுபவிக்கிறார். [மேய்நிரையென்று தொடங்கி] - மேய்கிற நிரை வாயிற்புல்லோடு கீழேயுடையும், அங்குண்டான ஆனதொடக்கமான திர்பக்குக்கள் கீழேபுரண்டுவிழவும் சுனைகள் வாயளவும் நிறைந்த நீரை ஓசைப்படச் சொரியவும் அதிஸம்ருத்தமான திருவாய்ப்பாடி அங்கே ஒடுங்கவும். மேய்நிரை கீழேயுடவென்று - மலையை எடுத்த கடுப்பைச்சொல்லிற்று. [அப்பனென்று தொடங்கி] - அப்பன் மலையைஎடுத்து நாசகரமான மழையைக் காத்தான். எல்லாப்பாட்டிலும், அப்பனென்று - எம்பெருமானை உகந்து கொண்டாடினார்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், கோவர்த்தநோத்தரண விஜயத்தை அநுபவிக்கிறார். [மேய்நிரை கீழ்புக] - ஸினையின்றியே வர்ஷிக்கப்படுக்கவாரே மலையை எடுத்தபோது, மேய்கிறபசுக்கள் வாயிற்புல்லோடே கீழேயுட ஒதுங்கவும். [மாபுரள] - கீழதுமேலதாக மலையைப் பிடிக்கையாலே, மலையில் ஆனதொடக்கமான ம்ருகங்கள் கீழேபுரண்டு விழவும். [சுனைவாய் நிறைநீர்பிளிறிச்சொரிய] - சுனைவாயளவும் நிறைந்த நீர் ஓசைப்பட்டுச் சொரியவும். [இனவாநிரைபாடி] - அதிஸம்ருத்தமான திருவாய்ப்பாடி. "கற்றுக் கறவைக்கணங்கள்" என்கிறபடியே ஒருதிறத்திற் பசுவொழுங்கையுமுடைய ஊர். [அங்கே ஒடுங்க] - பஞ்சகைம் குடியிலுள்ளாரும் மலையின்கீழே ஒதுங்கவும். [அப்பன்] - ஆபத்தைகளுள் உபகாரகன். [தீமழைகாத்துக் குன்றமெடுத்தானே] - மலையை எடுத்து, நாசகரமான மழையைக்காத்தான். பசுக்கள் பக்கலிலும் பெண்கள் பக்கலிலும் க்ருஷ்ணன் க்ருபை பண்ணுகைக்குவேறுது - அஜ்ஞாதயும் பாரதந்தர்யமும்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. கோவர்த்தநோத்தரணம்பண்ணி ரகித்த செயலை யநுஸந்திக்கிறார்.

[மேய்நிரைகீழ்புக] மேய்கிறபசுக்கள் புல்லும்உயிழாதே அசையிட்டுக்கொண்டு கீழேயுட புர. [மாபுரள] மலையையெடுத்து மறிக்கையாலே அங்குவர்த்திக்கிற ம்ருகங்களெல்லாம் புரண்டுவிழ. மா - ம்ருகம். [சுனைவாய்நிறைநீர்பிளிறிச்சொரிய] சுனையிடத்து நிறைந்துநிற்கிற கீரானது, நிறைகுடத்தைக் கவிழப்பிடித்தாப்போலே சப்தித்துக்கொண்டு சொரிய. ஒரு மழை காக்கப்படுக்கு, அங்கேயகேகம் மழையை யுண்டாக்கினபடி. [இனவாநிரைபாடியங்கே யொடுங்க] பசுத்திரனும் திருவாய்ப்பாடியும் அங்கே யொடுங்க. (ஒருதரத்தில் பசுவொழுங்கையுமுடையது.) [அப்பன்] ஆபத்தைகளுள் உபகாரகன். [தீமழைகாத்து] விராசத்தை விளைக்க வந்த மழையாகையாலே தீமழையென்கிறார். இடையரும் பசுக்களுமன்றிக்கே அன்று தாமசாதே கோஷப்பட்டார். [குன்றமெடுத்தானே] மலையை எடுத்துக்காத்த மஹோபகாரகனென்கிறார். 'பகிர்பாணம் ஆறந்தனையும் வர்ஷித்துப்போவானுக்கு' என்று ஏழுநாளிறே மலையை தீத்துக்கொடுகின்ற கோக்கிற்று. ராவணாதிகளாகிலிறே யழியச்செய்யலாவது? அதுகலனுக்கு வந்த ப்ராதிசுபமாகையாலே செய்யலாவது இத்தனையிறே. இத்தால் சொல்லிற்று வித்த - ஆர்ஜிதம் தம்பிளும் தான் பொறுத்து ரகிக்குமென்றபடி.

குன்றமெடுத்தபிரா னடியாரோடும்*
ஒன்றிநின்ற சடகோபனுரைசெயல்*
நன்றிபுனைந்த வோராயிரத்துள் இவை*
வென்றிதரும்பத்தும் மேவிக்கற்பார்க்கே.

(11)

ஒ.—நிகமத்தில், எம்பெருமானுடைய விஜயங்களைத் தொடுத்த இத்திருவாய்மொழியை ஸஹ்ருதயமாகக் கற்பார்க்கு இதுதானே விஜயங்களைக் கொடுக்குமென்கிறார்.

இ.—நிகமத்தில், ஸர்வேச்வரவிஜயங்களைத் தொடுத்த இத்திருவாய்மொழியை ஸஹ்ருதயமாகக் கற்பார்க்கு, இதுதானே விஜயங்களைக்கொடுக்கும் என்கிறார். [குன்றமெடுத்தபிராள் இத்யாதி] - கோவர்த்தநோத்தரணம்பண்ணின உபகாரகனுள் க்ருஷ்ணன் திருவடிகளையே தஞ்சமாக நினைத்திருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிலே தம்மையும் அந்யதமராக நினைத்திருந்த ஆழ்வார் அருளிச்செய்த இது. மலையை எடுத்த அன்று மலைக்கீழே ஒதுங்கினவர்களைப்போலே, ஸம்ஸாரத்துக்கு அஞ்சி க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிலே ஒதுங்கும்வர்கள் வைஷ்ணவர்கள்: அச்செயலுக்குத்தோற்று அடிமைபுக்கவராயிற்று இவர். [நன்றி இத்யாதி] - ஸர்வேச்வரன் விஜயங்களைச் செறியத்தொடுத்த இவைபத்தும், ஆதரித்துக் கற்பார்க்கு இதிற்கொல்லுகிற விஜயத்தைக்கொடுக்கும். இச்சேதானுக்கு விஜயமாவது - ஸர்வேச்வர விஜயமே. அதுவேயிதே இவர்க்குப் புருஷார்த்தமும். ஸம்ஸாரவிஜயத்தைக் கொடுக்கும் என்றுமாம். [நன்றிபுனைந்த] - ஸர்வேச்வர விஜயரூபமாய் ஆத்மாவுக்குப் புருஷார்த்தமுமாயிருந்த இத்தைத்தொடுத்த.

ஈடு.—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தவர்களுக்கு இதுதானே விஜயத்தைக் கொடுக்குமென்கிறார்.

[குன்றமெடுத்த இத்யாதி] கோவர்த்தநோத்தரணம் பண்ணின நீர்மையிலும் அப்போதை யழிவிலும் ஈடுபட்டிருக்குமவர்களோடே கூடரின் தாமும் ப்ரீதராய், ப்ரீதிக்குப் பேரக்குவிடாகச் சொன்ன பாசரமாயிற்று. [நன்றிபுனைந்தவோராயிரம்] ஸர்வேச்வரனுடைய பரத்வ ஸௌலப்யங்களை வகையிட்டத் தொடுத்த ஆயிரம். நன்மையாவது - ஸம்ஸாரிசேத நனுக்கு இவனே ஸர்வஸ்மாத்த்பரனென்றும், ஸர்வஸூலப நென்றும், ஸர்வ ஸமாச்சரயனீய நென்றும் சொல்லுகையிதே. அவையிதே-முதல் திருவாய்மொழிதொடங்கி அருளிச்செய்தது- எம்பெருமானுடைய விஜயங்களைத் தொடுத்துச்சொன்ன இப்பத்தும். [மேவிக்கற்பார்க்கு - வென்றிதரும்] ஸாதரமாகக்கற்பார், யாவர் சிலர், அவர்களுக்கு விஜயத்தைப் பண்ணிக் கொடுக்கும். ஐச்வர்யார்த்திக்கு ஐச்வர்யவிரோதியை வென்று கொடுக்கும்: கேவலனுக்கு விரோதிச்வருத்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கும்; பகவச்சரணார்த்திகளில், உபாஸகனுக்கு இத்தீய ஜயாதிகளைப் பண்ணிக்கொடுக்கும்; ப்ரபந்நனுக்குக் கைங்கர்யவிரோதிகளை வென்று கொடுக்கும்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஐந்தாம் திருவாய்மொழி—கற்பார் : ப்ரவேசம்.

ஒ.—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், எம்பெருமான் தமக்கு பலாதாநார்த்தமாகக் காட்டியருளின பேசவும்நினைக்கவும்முடியாதே பெரும்பரம்பான விஜயப்ரகாரங்களை அநுஸந்தித்துத் தம்முடைய பலஹாதிபோய் தரித்தஆழ்வார், ஆச்ரிதார்த்தமானஇந்த விஜயங்களுக்கு அடியான அவனுடைய க்ருபாதி குணங்களையும் ராமாதிதியாவதாரங்களையும் அநுஸந்தியாநின்றுகொண்டு அதிபீராய், கைவிலே நிதியிருக்க அத்தை யறியாதே நுக்கப்படுவாரைப்போலே, இக்குணசேஷ்டாதிகளைப்பொழிய வேறே சிலவற்றாலேதரித்து அந்யபராயச்செல்லுகிற ஐக்கதைக்கண்டு விஸ்மிதராகிறார். கீழில்திருவாய் மொழியிலே “மாறுநிரைத்திரைக்கும் சரங்கள்” என்று ப்ரஸ்துதமான ராமவ்ருத்தாந்தத்திலே மிகவும் ப்ரவணராய் அவனுடைய குணசேஷ்டாதிகளை மிகவும்அநுஸந்தித்த ஆழ்வார், இவனுடைய ஓரொரு நீர்மையையுடைய மற்றைத்திருவவதாரங்களையும் இவனுடைய குணப்ரஸங்கத்தாலே அநுஸந்தித்து, இப்படியாலே இத்திருவாய்மொழியுடைய ராமகுணவிஷயமென்றுமாம்.

இ.—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் - இவர்க்கு ஓடின பலஹாநியெல்லாம் போம்படி தான் மண்ணின் விஜயங்களைக்காட்டி அநுபவிப்பிக்க, அநுபவித்துதரித்தார்; ஆச்ரிதார்த்தமான விஜயங் களுக்கடியான சீலாதி குணங்களையும், அதடியாகவந்த ராமாதிதியாவவதாரங்களையும் அநுஸந்தியா நின்றுகொண்டு பீரதராய், “ஸம்ஸாரிகளில் இவன்வாசிப்பறிந்து இவனுடைய குணதுபவம் பண்ணு கிறாருண்டோ?” என்று பார்த்த விடத்து, கைவிலே நிதியிருக்க அத்தையறியாதே புறம்பே அந்யபராய் துக்கப்பட்டுத்திரிவாரைப்போலே, இக்குணசேஷ்டாதிகளைப்பொழிய வேறுசிலவற்றாலே தரிப்பதே! என்று விஸ்மிதராய், அவதாரங்களையும், அவதரித்துப்பண்ணின் விஜயங்களையும், அதுக்கடியான சீலா திகுணங்களையும் அநுபவித்துப்பேசுகிறார். ஆழ்வான் பத்துப்பாட்டையும் ராமவிஷயமாக கிர்வஹித்துப் போரும்; ராமாவதாரத்தில் பகட்பாதத்தாலே. “‘பேரெயில் சூழ்கடற்றென்னிலங்கை செற்றபிரான்’ என்றும், ‘மாறுநிரைத்திரைக்கும் சரங்கள்’ என்றும் ப்ரஸ்துதமான ராமவ்ருத்தாந்தத்தை அநுஸந்தித்து, அவ்வவதாரத்தில் உண்டான குணசேஷ்டாதிகளிலே ஓரோரீர்மைகளையுடைய மற்றையவதாரங்களையும் இக்குணப்ரஸங்கத்தாலே அநுஸந்தித்தும், இப்படியாலே ராமவ்ருத்தாந்தத்தைப் பேசுகிறார்” என்று ஆழ்வான் கிர்வாஹும்.

ஐ.—கீழில்திருவாய்மொழியில் - எம்பெருமானுடைய விஜயங்களை யநுபவித்தார், அவைதான் ஆச்ரிதார்த்தமாயிரேயிருப்பது “அவன் தன்னை இவர்களுக்காக்கிவைக்க; இவர் கள் பாற்றயவிஷயங்களிலே அந்யபரராவதே” என்று ஆச்சரியப்படுகிறார். *யல்யாஸ்மி* என்று- பாவனொருவனுடைய ஸத்தையே பிடித்து அவனுக்காயிருக்கும், அப்படியிருக்கிறவன் தான் உத்பத்தியே பிடித்து இவனுக்காக்கிவைக்கிறானிறே. ரக்ஷணத்துக்கு ஏதாந்தமான ஐந்தாம் கவிலேவந்து பிறந்தபடியையும், தன் ஸ்வரூபநபகுணதிகளையடையப் பிறர்க்கு ஆக்கிவைக் கிறபடியையும், அதுக்கடியான க்ருபையைத் தனக்கு வடிவாகவுடையனாயிருக்கிறபடியையும், க்ருபாகார்யமான செயல்களையும் அநுஸந்தித்து, *அபவரகே ஹிரண்யநிதிம் நிதாய உபரி ஸஞ்சாரந்தோ யதா உதாக்க்யத்தி* என்கிறபடியே முற்றத்திலே ஹிரண்யநிதி புதைத்துக்கிடக்க, அத்தையறியாதே மேலே ஸஞ்சரித்துப் புறங்கால் விங்குவாரைப்போலே இஸ்ஸம்பத்துத் தங்களுக்காயிருக்க ஸம்ஸாரிகள் புறம்பே போதுபோக்குவதே! என்று ஆச்சரியப்படுகிறார்.

ஆழ்வான் ஒருகால், இத்திருவாய்மொழியுடங்கலும் ராமாவதார விஷயமாகக் கிர்வஹித் தாலும் அதுக்கடி: ஆயிரத்திலொன்றும் காணில் குளப்படியும்போலே, பெருமானுடைய குணத்தில் ஏகதேசங்களிறே அல்லாத அவதாரங்கள் எல்லாவற்றிலுமுள்ளதென்று. “‘பேரெயில்சூழ்கடல் தென்னிலங்கை செற்றபிரான்’ என்றும், ‘மாறு நிரைத்திரைக்கும் சரங்கள்’ என்றும், கீழ் ப்ரஸ்துதமான ராமவ்ருத்தாந்தத்தை யநுஸந்தித்து, அவ்வழியாலே ப்ரே அவதாரங்களைத் தன்னை யநுஸந்திக்கிறது. அல்லாத அவதாரங்களிலே ப்ரவணரானவர் களும் அவ்வவதாரம் ப்ரஸங்கமாக ப்ரஸ்துதமானால் “மனத்துக்கிணியாக” என்கிறே

சொல்லுவது. பட்டர் ராமாவதாரத்திலே போரபக்ஷத்திதருப்பர் என்று, அவர் அருளிச் செய்யுமது கேட்கைக்காகச் சிறிவாத்தான் ஒருநாள் “பெருமானுக்கு எல்லா நன்மைகளு முண்டாகிலும், கழுத்திலே ஒலிக்கட்டி ‘தூது போ’ என்னப் போன க்ருஷ்ணன் கீர்மையில்கையே” என்ன, “அது அங்குனல்லகாண்; கழுத்திலே யோல்கட்டி ‘தூதுபோ’ என்பாரில்லாமை தவிர்த்தாரத்தனைகாண்” என்றருளிச்செய்தார். நாடுடைமன்னர் வேறே சிலரில்கையே. அபிஷித்த ஷத்ரிய குலத்திலே பிறக்கையாலே போகவிடுவாரைப்பெற்றநில்கை. முடியைத்தவிர்த்து சடையைப் புனைந்து நாட்டைவிட்டுக் காடேறப்போனவர், தூதுபோ காமலையில்கையிறே. காடேறப்போகவுமாம், துர்போதக் கோஷ்டியிலே போகையிறே யரிது. “யந்ரஸித்தம் துருத்தம்வா ஸம்ம் ஸ்யாந்மதுஸ்சித” இறே. “பாண்டவர்கள் விடக்கைக்கு அஞ்சுர் தாலேனும்” என்று இவன் சொன்ன வார்த்தைக்கும், “பந்துக்களுக்கு ஒரு கோற்குத்துங் கொடேன்” என்று அவன்சொன்ன வார்த்தைக்கும் வாசியறியாத கோஷ்டியிலேயிறே போய்ப்புக்கது. “ராமாவதாரத்தில் தூதுபோன திருவடியுடைய ஏற்றம் தன் திருவுள்ளத் திலே பட்டுக் கிடந்திறே அவனே பின்னோர் தூதாதி மன்னர்க்காவப் பெருநிலத்தாரின்னார் தூதனென நின்றது.

கற்பாரிராமபிரானையல்லால் மற்றுங்கற்பரோ?

புற்பாமுதலாப் புல்லெறும்பாதிபொன்றின்றியே*

நற்பாலயோத்தியில்வாமும் சராசரம்முற்றவும்*

நற்பாலுக்குய்த்தான் நான்முகனுர்பெற்றநாட்டுளே.

ஒ.—முதற்பாட்டில், ப்ரியஹிதங்களை அநுஸந்திப்பார் திருவயோத்யையிலுண்டான ஸகலபதார்த தங்களைபும் நிர்ஹேதுகமாக ஸ்வஸம்ச்லேஷவிச்லேஷகலாகதுக்கராமப்படிபண்ணியருளின உபகார லேனான ராமனையல்லது கற்பரோ? என்கிறார். [புற்பாமுதலாப்புல்லெறும்பாதி] - ஸுத்தாவரங்களிற் கடைபாண த்ருணமும் ஜங்கமங்களிற்கடையான சிற்றெறும்பும் ப்ரதாநமாக. அவைதொடக்கமாக என்றுமாம். புற்பா - தறையில் பரம்பி இருந்தபுல். [ஒன்றின்றியே] - நிர்ஹேதுகமாக. [நற்பாலென்று தொடங்கி] ஒருநன்மையின்றியேபிருக்கச்செய்தே, நிலமிதிதானே ராமபக்தராக்கவற்றும் ஸ்வபாவத்தை யுடைத்தான திருவயோத்தையிலே ராமகுணங்களை அநுபவித்து இனியராய்வர்த்திக்கிற சராசரபதார்த தங்கள் எல்லாவற்றையும் ப்ரஹ்மாவை நியந்தாவாக்கி யவனுக்கடைத்த கர்மவச்சமான நாட்டிலே கர்மங்களையும் அவனுடைய நியந்தருத்வத்தையும் தவிர்த்துத் தன்னோட்டை ஸம்ச்லேஷவிச்லேஷங் களே ஸாகதுக்கங்களுகிற நல்லஸ்வபாவத்தை உடைத்தாம்படிபண்ணினான்.

இ.—முதற்பாட்டில், ப்ரியஹிதங்களைப்பற்ற ஒன்றைக்கற்பார், உபகாரசீலனான சக்ரவர்த்தி திருமகளை பொழிய வேறுகற்பரோ? என்கிறார். [கற்பார் இத்யாதி] - ஒருவன் ஒன்றைக்கற்பது, அப் போதை இனிமைக் காதல், விபாகத்தில் புருஷார்த்தத்தைத்தருமென்றதல் இறே; “ப்ரியவாதீச பூதாநாம்” என்றும் “ராமோ ராமோ ராம இதி” என்றும் “லோகாநாம்த்வம் பரோ தர்ம:” என்றும் “ராமோவிக் ரஹ்வாந் தர்ம:” என்றும் ப்ரியஹிதங்கள் இரண்டும் ஒரு தலைத்த விஷயமாய், நிலாத்நென்றல் சக்தனம் தண்ணீர்போலே பரார்த்தமாயிருக்கிற விஷயத்தையொழிய, அதிகரிப்பார் புறம்பேயும் ஒன்றை அப்யஸிப் பரோ? அநர்த்தகரமென்றாலும் விடவொண்ணாத ப்ரியவிஷயமாய், அப்ரியமானாலும் விடவொண்ணாதபடி பத்தியமான இவ்விஷயத்தையொழிய, வேறென்றை அப்யஸிக்கக்கடவதே? மற்றுமென்று-தேவதாந்தரங் களைச் சொல்லுகிறதன்று; பரதவத்தையும் அவதாராந்தரங்களையும் சொல்லுகிறது; “மாவோ நாயத்ர கச்ச்சதி” “தொழிலெனக்கு”. [கற்பரோ] - சேதநரன்றோ, எல்லாவற்றையும்விட்டு இவ்விஷயத்தைக் கற்கைக்கு இங்குத்தைக்கு ஏற்றமென்? என்னில்: அதுசொல்லுகிறது - மேலடைய. [புற்பாமுதலா] - புல்லாகிறபதார்த்தம் முதலாக. பா-பதார்த்தம், பரம்பினபுல் என்றுமாம். அதாவது - பசுவின்வாய்க் கெட்டாதே தறையோடு ஒருமிக்கப்படருகை. [முதலா] - ப்ரதாநமாக என்றுமாம். [புல்லெறும்பு] - புல்லிய எறும்பு. [ஆதி] - தொடக்கமாக என்னவுமாம், ப்ரதாநமாக என்னவுமாம். ஸ்தாவரங்களிற்

வண்டானத்ருணமும், ஐங்கமங்களிற்சுடையான சிற்றெறும்பும் ப்ரதாநமாகவென்கை. வெள்ளத்துக்குப் பன்னத்திலே நோக்காயிருக்குமாபோலே, வலிஷ்டாதிகளன்றியே அறிவிற்குறைந்தவிடத்தேயாயிற்றுப் பெருமாள் நீர்மைக்கு நோக்கு. வலிஷ்டாதிகளுக்குமுன்பே த்ருணபிபீலிகைகளாயிற்றுப் பெருமாள் கண்ணுக்கிலக்காவது. [ஒன்றின்றியே] - தம்மைப்பெறுகைக்கு ஹேதுவாயிருப்பதொரு நன்மைதித் தலையிளநிற்கே, நிர்ஹேதுகக்குபையாலே. ஒன்றின்றியேயென்றது - ஒன்றொழியாமேயென்றது ஆனானோ? என்னில்; மேலே [சராசரம்] - என்னையாலே அனொண்ணுது. [நற்பாலயோத்தியில்] - நல்ல விடத்தையுடைய திருவயோத்யையில், நிலமிதிதானே ராமபக்தியை விளைப்பிக்குமென்கை. “தேசோத்யம் ஸர்வகாமதுக்” “ராகவார்த்தே பராக்ரந்தா நப்ராணேகுருதேத்யாம்” என்னுமவர்கள். [வாழும்] - வர்த்திக்குமென்னும் ஸ்தாநத்திலேவாழும்என்கிறது - தேசவாஸந்தானே போகருபமாயிருக்கை; ராம குணங்கனையே அநுபவித்திருக்கும் என்னுதல். [சராசரமுற்றவும்] - ஸ்ததாவரஜங்கமாத்தமகமான ஸகல பதார்த்தங்களையும். [நற்பாலுக்குய்த்தனை] - நல்ல ஸ்வபாவத்தையுடையதாம்படி பண்ணினான். தன் ஸம்ச்சேஷஸிச்சேஷமேஸுகது:க்கமாம்படி பண்ணினான். “திர்யக்யோபிகத ச்சாபி ஸர்வோராம மநுவரதா:”, “அபிவ்ருஷா:யரிம்லாகா:”, “ராமமேஷாநுகச்சத்வ மச்சுதிம் வாபிகச்ச்சத”, “ராமேண ரஹி தாநாந்து கிமர்த்தம் ஜீவிதம்ஹிந:”. இப்படி ஸ்வஸம்ச்சேஷ விச்சேஷஸுகது:க்கமாம்படி பண்ணிற்று ஒருதேச விசேஷத்திலேயோ? என்ன, [நான்முகனார் பெற்ற நாட்டுனே] - ப்ரஹ்மாவுக்கு அடைத்தநாட்டுள்ளே. அவனுடைய கியாமகத்வத்தையும் தவிர்த்து சேதநருடைய கர்மவச்யதையையும் தவிர்த்துத் தான்கைக்கொண்டு தன்னுல்லலது செல்லாதபடி பண்ணினான்.

௯௫.—முதற்பாட்டு. ப்ரியஹிதங்களை யநுஸந்திப்பார், திருவயோத்யையிலுண்டான ஸகலபதார்த்தங்களையும் நிர்ஹேதுகமாக ஸ்வஸம்ச்சேஷ விச்சேஷ ஸுகது:க்கராம்படி பண்ணியருளின உபகாரசிலுண சக்ரவர்த்திதிருமகளை யல்லது கற்பரோ? என்கிறார்.

[கற்பார்இத்யாதி] இவ்விஷயத்தையொழியப் புறம்புகற்குமது கல்விக்குஉடலல்ல என்றி ருக்கிறார். *தத் ஜ்ஞாந மஜ்ஞாந மதோந்யதுக்தம்* என்றானிறே. பகவல்லாபத்துக்கு உடலான ஜ்ஞாநம் மஜ்ஞாநமாகிறது; அல்லாதது அஜ்ஞாநமென்னக் கடவதிறே. [கற்பார்] ஒருவன் ஒன்றைக்கற்பது அப்போதைக்கினிது என்றதல், பின்பொரு நன்மையை விளைக்கும் என்ற தல் ஆயிற்று; [இராமபிரானென்கையாலே] அவையிரண்டும் இவ்விஷயத்தை யொழியவில்லை யென்கை. ராமனென்ற இத்தால்-புறம்பு போகாமல் காற்கட்டும்படியான அழகைச் சொல்லுகிறது; பிரானென்று கொண்டு—அவ்வழகாலே சேதநரை அநயார்ஹமாக்கும்படி யும், நிலாதென்றல் சந்தநம் தண்ணீர் போலே தன்னுடைய ரமணீயத்வமும், பிறர்க்கேயா யிருக்கும் உபகாரகத்வமும் சொல்லுகிறது. *ப்ரியவாதீச* பெருமானொன்றையருளிச் செய்தால் அது செவிப்படாதொழியிற் செய்யலாவதில்லை; செவிப்படில் இனிதாயன்றியிராது. ஆர்க்குத்தான்? என்றால் *பூதநாம* ஸத்தாயோகி ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும். அனாத்வயா வ்ருத்தி மாத்ரமே வேண்டுவது. அப்போது ப்ரியமாய் விபாகத்தில் வேறென்றை ப்பலிப்பிக்கு மோ? என்னில், *ஸத்யவாதீச* அருளிச்செய்யுமதுதான் பூதஹிதமாயன்றி இராதென்றதது. ஒருத்தியே இரண்டு மாகாநின்றல், அல்லாததுக்குச் சொல்லவேண்டாவிதே. *ராமோ ராமோ ராமஇதி* என்னும்படியிறே நாட்டையகப்படுத்தியிட்டு வைக்கும்படி. அவன்ஸத்தை இவனுடைய ஸத்தைக்குறேது: பின்புண்டானவை இவனுக்கு போகத்துக்குக் கண்டவை. ப்ரியஹிதங்களிரண்டும் வேண்டியிருப்பார் அவனையொழியக் கற்பரோ? என்றபடி *ஸாஷாத் ராமாத் விரிர்வ்ருத்தோ தூம்ச்சாபி ச்ரியாஸஹ* அவ்யவதானே ஸாதநஸாத்யங்களி ரண்டும் இவ்வயக்தியே என்கிறதிறே. [கற்பாரிராமபிரானே] கற்பார்என்கையன்று இவர்க்கு உத்தேச்யம்; இதரவ்யவச்ச்சேதம். ராகப்ராப்தமாகில் ஸ்வயமேவ ப்ரவர்த்ததேயிறே. ஆகையால், வேறென்றிற்போகாமையே வேண்டுவது. மற்றுமென்று - தேவதாந்தரபஜாநிகளை வ்யாவர்த்திக்கிறாஸ்ஸர், பஹூய வஸ்துவினிலே கூறிடுகிறார். தேவதாந்தரமாகில் பத் கூட்டிக் கழிக்குமவரல்லனிறே, பரத்வத்தையும் அவதாராந்தரங்களையும் கழிக்கிறார். [மற்றவ்கற்பரோ] *பாண வஸ்பத கச்சதி* என்னுமாபோலே, *ஸநேஹோ மே பரம:*—எழுந்தருளுதற்போது

"என்வழியேபோந்தாலே?" என்ன; அவ்வளவன்றுகூடும் எனக்கு ஸ்நேஹமென்கிறான். "என்றனைவன்றால் யானுடைய அன்பு" என்றும், "உயிரின் பரமன்றிப்பெருமால் வேட்கையுடைய" என்னுமாப்போலே. *ராஜம்ஸ் த்வயி* இதுதானும் என்னால் வந்ததன்று. (ரஞ்ஜயநிதி ராஜா. *நித்யம்ப்ரதிஷ்டித:* "இப்போதொண்ணுதானில், மற்றொருபோது கொள்ளுகிறோம்" என்றால், அதுசெய்யவொண்ணாது, தர்மியைப்பற்றிக்கிடக்கிற தொன்றாகையாலே. *பக்திச்சரியதா* (ஸ்நேஹமாவதென், பக்தியாவதென்? என்னில்;) பெருமானையொழியச் செல்லாமை பிறந்து வ்யதிரேகத்தில் முடிந்த சக்ரவர்த்திகளை ஸ்நேஹம்; பக்தியாவது - "நில்" என்ன, *குருஷ்வ* என்னும்படியாய், முறையறிந்து பற்றின இனையபெருமான்நிலை. *ஸீர்* உம்முடைய விரங்கொண்டு புறம்பேவென்றீர் என்னு, இங்கும் வெல்லமுடியாது. தானும் அவனாகையாலே, தோற்பித்த துறையைப் பிடித்துச் சொல்லுகிறான். *பாவோ நாயத்ர கச்சதி* என்னை மீட்டிராவினும் என்னுடைய நெஞ்சை மீட்கப் போகாது. "என்னுடை நன்னெஞ்சந்தன்னை அகல்விக்கத் தானுங்கில்லானினி" என்னுமாப்போலே. ஸர்வ சக்தியான அவனானும் மீட்கப்போகாதென்கை. *அந்யத்ர கச்சதி* "கண்டகன்கள் மற்றொன்றினைக்காணு" என்னுமாப்போலே. அந்யத்ர வென்கிறது போலிறவிடத்தின்பேரும் சொல்லுகை அஸஹ்யமானமடி. "மற்றராணு முண்டென்பார்" என்னுமாப்போலே இவரும் மற்றுங்கற்போ என்கிறார். [கற்பரோ] சேதநரன்றோ? நாடடங்கலும் தம்முடையபடி என்றிருக்கிறார்; "இவ்வூரிற் பிள்ளைகள் க்கண்டசர்க்கரையொழிய உண்ணும்படி பெய்வனே?" என்பாரைப்போலே. மற்றவற்றைவிட்டுக் கற்கைக்கு நேறது சொல்லுகிறது மேலடைய. [புற்பாமுதலா] பா வென்று பதார்த்தத்த வாசகமாய், புல்லாகிற பதார்த்தத்தமென்னுதல்; பாவென்று-படர்த்தியாய், படருகிற புல்லென்னுதல். பசுவின் வாய்க்கெட்டாதபடியாயிருக்கை. தூர்வாதிஸ்த்தாவரார்தமாக என்றபடி - இத்தால். [புல்லெறும்பாதி] ஐங்கமங்களிற்கடையான ஏறம்பு தொடக்கமாக. ப்ரஹ்மாவைபெண்ணினால் அந்தரம் நிற்கக்கடவதிறே பிபிலிகை. புற்பாமுதலாப் புல்லெறும்பாதி யென்று - இவற்றுக்கொரு ப்ராதாந்யஞ் சொல்லுகிறுரல்லர்; ராமவிஷயீகாரத்துக்கு முற்பட்டன இவையென்கிறார், வெள்ளமானது தாழ்ந்தவிடத்திலே ஓடுமாப்போலே. ஸ்த்தாவரங்களில் தண்ணியது புல்லு, ஐங்கமங்களில் தண்ணியது ஏறம்பு. இவை யிரண்டையு மொக்கவெடுக்கையாலே - ஐரூபபலம் மொக்ஷமென்கிறத்தைத் தவிர்க்கிறது. சைதன்யம் உண்டாகையும் இல்லை யாகையும் அப்ரயோஜகம் பெருமான்கிருபைக்கென்கிறது. இவற்றின் கர்மத்தால் வரும் தாரதம் யங்கள் அப்ரயோஜகமென்கிறது; கிருபாதிகசேஷிபக்கல் அப்ரதிஷேதமே பேற்றுக்கு வேண்டு வது. பூரி பரதாழ்வானைக் கண்டு சேதநரெல்லாரும் கண்ணீர்விழவிட்டு நிற்கக் கழுத்துமட்டு நீரிலே நிற்கிற மரங்களிறே வாடிநின்றது; *அபிவ்ருக்ஷா: பரிம்லாநா:—உபதத்தோதகா நந்ய:* நீரோடு, அந்நீரில் விழுக்கிறோடு வாசியற்றபடி. உபதத்தமாகையாவது - கரையருகும் கிட்டவொண்ணாதபடியாயிருக்கை. *பல்வலாநி ஸராம்ஸிச* இதில், சிறுமைபெருமை என்றொரு வாசியில்கை. *வலாந்யபலவாநிச* போலே. [ஒன்றின்றியே] எல்லாவற்றையும் என்கிறதல்ல. மேலே முற்றவுமென்று ஸாகல்யவசநமுண்டாகையாலே. இனி, ஒன்றின்றியே யென்கிறது - பேற்றுக்கு கடாயிருப்பதொரு ஸாதநமின்றிக்கே யிருக்கச்செயதே யென்றபடி. பெறுகிற தன் சிறுமையையும் பேற்றின் கனத்தையும் பார்த்தால் தன்பக்கல் ஒருஸாதநமுமின்றிக்கே யிருக்குமிறே. பரம்பக்தியோடு, அவன்தானே உபாயமானத்தோடு வாசியில்கை, பேற்றைப் பார்த்தால் இத்தலையில் ஒன்றும் சொல்லவொண்ணாமைக்கு. இனி, அங்கீகாரஹேதுவாயிருப்பதொரு ஸாதநமின்றிக்கே யிருக்க, யாதொன்றாலே ப்பலமுண்டாயிற்று, அதிறே ஸாதநம்! அதாவது - 'திருவக்யாத்யையினின்றும் குடியாங்க நினைவில்கை' என்கிற இதிறே. [நற்பால யோத்தியில்] நல்லஇடத்தையுடைத்தான திருவயோத்யையிலே. பால்—இடம். இத்தால் நிலமிதியே ராமபக்தியைவினைக்குமென்கை. *தேசோயம் ஸர்வகாமதுக்* இதே. *ஜ்ஞாதிதாஸ்யஜோஜாதா* என்கிறதிறே. இதுக்குக்கருத்தென்? என்னில்,—இத்தேசத்திலே பிறந்தாளாகில் பெருமானுக்கு விரோதஞ்செய்யாளாகையாலே, எங்கேனும் ஓரிடத்தே பிறந்தான் ஒரு விழுந்தான்கிடக்கை யென்கிறது. *யத:குதர்சிஜ்ஜாதா* என்று வ்யாக்யாநம் பண்ணினான் உடாவி. இந்நிலத்திற் பிறவாமை இவனுக்குக் கொடுமை விளைந்ததென்கிறுனிறே. தேசந்

தானே யெல்லா நன்மைகளையும் பிறப்பிக்கவற்றாயிருக்குங்காணும். இவ்வுரையினால் அவ்வாறு தாரோபாதிபும் உண்டுடுத்துத் தடித்து வார்த்தைசொல்லித் திரிந்து, பெருமானுக்கு வருவதொரு ப்ரபோஜனத்தோடு விரோதித்தவாதே, சத்ருசரீரம்போலேயிருக்க, சரீரங்களைப் பொகட்டுக்கொடுக்கிறபர்கள், சத்ருசரீரம் பொகடவேண்டுமென்தொன்றிதே. *ராகவார்த்தே பராக்ரான்தா நப்ராணே குருதேதயாம்* ப்ராணங்கள் பழைமையாலே பல்காட்ட, உடையவரும் நீங்களும் ஒருதலையானால் உங்களைக் கைக்கொள்ளப்போமோவென்னும்படியே. பழைமைப்பார்ப்போர், அயன்தானும் இவனைப்பற்ற *ப்ராணம் பரித்யஜ்ய* என்னு நீற்க? [அயோத்தியில் வாழும்] வர்த்திக்குமென்னுதே வாழ்மென்கிறது - அத்தேசவாஸமும், வாழ்வுமென்று இரண்டிவ்வாமை யாலே; "வேங்கடத்தைப்பிராகவாழ்வீர்கள்" என்றும், "கல்லார்கள் வாழும் களிரங்கம்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே. அயோத்தியில் வாழ்மென்கிறார், ப்ராப்ய தேசத்தில் வர்த்தநந்தான் வாழ்ச்சியாயிருக்குமிதே. நித்யப்ராபயமான வஸ்துவிலே இங்கு ஸதாஸந்தி பண்ணுகிறது. நமக்கு அநுபவம் காதாதிதகமாகிறது அசிந்ஸம்ஸர்க்கத்தாலேயே; தர்மியில் ஐக்யத்தாலே அங்குத்தைக்கு ஒருகுறையிலேயே. [நற்பாலுக்குய்த்தனை] நல்ல ஸ்வபாவத்தையுடைத்தாம்படி செலுத்தினான். அதாவது - ஸ்வஸம்ச்சலேஷ விச்சலேஷகஸுகது:க்கரம்படி பண்ணுகை. இவற்றின் கர்மதாரதம்யத்தாலேவிரிவிதே அவ்வோவல்வொவ்வொருவர்களாயிருப்பது? அவனுலே வந்ததாக்கையாலே எல்லார்க்குமொக்க நன்மைவிளைந்தபடி. *மயா த்வம் ஸமதுஜ்ஞாதோ கச்ச்ச லோகாநநுத்தமன்* என்று இங்குண்டான பற்றறுத்து ஒரு தேசவிச்சேஷத்தேமச்சென்று அநுபவிக்கும் அநுபவத்தைக்கொடுக்கவல்லவனுக்கு இங்குத் தன்னையொழியச் செல்லாமை விளைக்கை பணிபுடைத்தன்றிதே. [சான்முகனார் பெற்ற நாட்டுனே - நற்பாலுக்குய்த்தனை] ராஜா தன்னுடையானொருத்தனுக்கு ஒரு நாட்டைக் கொடுத்தால் - அவனுடைய ஆணையும் ஆஜ்ஞையுமாக அவனுடைய ஸ்வாதந்தர்யமே நடக்கும்படி பண்ணிக்கொடுக்குமாப்போலே, ஸம்ஸாரிச்சேதநர்க்குத் தலையான சதுர்முகனுக்குக் கையடைப்பான நாட்டுக்குள்ளே, அவன்ஸ்வாதந்தர்யத்தையுந் தவிர்த்து, இவற்றின் கர்ம பாரதந்தர்யத்தையும் தன் குணத்தாலே பதஞ்செய்து தன்னைப் பெற்றபோது ஜீவிக்கும்படியாய்ப் பெறுதலோது உருவுப்படியான தன்மையை யுண்டாக்கினான். ஆன பின்பு, அவனையொழிய வேறேயும் சிலவற்றைக் கற்பரோ?

நாட்டிற்றிறந்தவர் நாரணற்காளன்றியாவரோ?*

நாட்டிற்றிறந்து படாதனபட்டுமனிசர்க்கா*

நாட்டைநலியுமரக்கரை நாடித்தடிந்நிட்டு*

நாட்டையளித்துய்யச்செய்து நடத்தமைகேட்டுமே.

(2)

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், அங்குண்டான ஸ்கலசேதநரையும் தன்னையல்லது அநியாதபடி தன் குணத்தாலே பந்தித்து அகப்படுத்திவைத்து, அவர்களைபிட்டுவைத்துத் தானேஎழுந்தருளாதே அவர்களையும் கூடக்கொண்டு திருநாட்டிலே எழுந்தருளினுள்ளென்று, கீழ்ச்சொன்னதிற்காட்டில், அதிக குணத்தை அருளிக்கென்கிறார்;—[நாட்டிற்றிறந்தவர் நாரணற்காளன்றியாவரோ] - என்னாலே ரக்ஷிதமாய் அவன்குணம் பரிமாறும்நாட்டிலே பிறந்தவர் ஆத்மிதவத்ஸலனான அவனுக்கல்லது வேறு சிலவர்க்கு அடிமைபடுவரோ? [நாட்டிற் பிறந்தென்றுதொடங்கி] - மதுஷ்யர்பக்கல் பரிவாலே கர்ம வச்யரோடொக்க நாட்டிலேபிறந்து அவர்கள் படுமளவன்றிக்கே ஐநகராஜபுத்ரீன்கலேஷாதி து:க்கக் களையும்பட்டு நிரபராதமானநாட்டைநலிகிற ராவணதிராக்ஷஸாசன இருந்தவிடங்காளிலேசென்று கொன்று, மீண்டுவந்து, தன்னுடைய ஸௌந்தர்ய சிவாதிக்கை காட்டி இருந்ததேகுடிபாக தரிப்பித்து.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், தன்னையொழியச் செல்லாமையைப் பிறப்பித்து இங்கே அவர்களை பிட்டுவைத்துத் தானேஎழுந்தருளுகை யன்றிக்கே, கூடக்கொண்டு போளுள்ளென்று, கீழ்ச்சொன்னதிற்காட்டில் அதிககுணத்தை அருளிக்கென்கிறார். [நாட்டிற்றிறந்தவர்] - ஒருநாட்டிற்றிறவாதார் இங்கேயிதே; பெருமாள் ரக்ஷிக்கிறவெல்லையாய் அவர்குணங்கள் நடைபாடுகிற தேசத்திலே பிறந்தவர்கள்.

ஸ்ரீராமாயணம் அவிழ்த்துக்கட்டாதவிடம் நாடல்ல, கொடுவினைத்தூறு. “தேவயம் பஸ்தா ரக்ஷயா பவத் விஷயவாஸிந:” என்று வழக்குச்சொல்லிப் பற்றலாம் விஷயம். [நாரணற் காளன்றியாவரோ] - நாராயணனென்கிறது-சக்ரவர்த்தி திருமகனை: “பவாந் நாராயணோதேவ:” என்றானிறே ப்ரஹ்மா. தம்மை வேண்டாதாரையும் விடமாட்டாத வத்ஸலர்க்கு. “ரிபூனாமபிவத்ஸல:” ; தம்மையுக்கவாதகையேயெய்யும் குறைசொல்லப்பொறுதவர், “ஆத்மகாமா ஸதாசன்ம க்ரோதநாப்ராஜ்ஞமாநி” என்று இளையபெருமான் கர்ஷிக்க, “நதேஃம்பா மத்யமா தாத கர்ஷிதஸ்யா கதஞ்சக, தாமேவேஷ்வாகுநாதஸ்ய பரதஸ்ய கதாம் குரு” என்றவரிதே. [ஆனன்றியாவரோ] - “மற்றுங்கற்பரோ” என்றார்; கல்விக்குப் பலம் ஆளாகையிறே. இவரையொழியப் புறம்பேசிலர்க்கு ஆளாகக்கடவரோ? [நாரணற்கு] - தன்னை இல்லைசெய்கிறார்க்கும் அந்தர்யாமியாய் ஸத்தையே கோக்கிக்கொடுக்குமவ னென்றுமாம். [நாட்டிற் பிறந்து] - ப்ரஹ்மாதிகள்தேசத்தையும் அருவருத்துவர்த்திக்கிற நித்யஸூரிகளோடே வர்த்திக்கிறவன் அந்தப்ரஹ்மாதிகளும் குத்திக்கும் பூமியிலேபிறந்து. ஸம்ஸாரிகள்தன்னில் அறிவுபிறந்தாரும் காற்கடைக்கொள்ளுகிற தேசத்திலேயிறே பிறந்தது; அகர்மவச்யனானதான் கர்மவச்யரோடொக்க கர்ப்பவாலம் பண்ணிப் பிறந்து. [படாதனபட்டு] - ஸம்ஸாரிகள் கர்மத்தாலே படுமளவன்றிறே அவன் அதுகர்ஹத்தாலே பட்டது. ஒரு சேதன் பிறந்தால், இருக்கும்நாள் தானும் ஸ்திரீயும் சேரவிருந்து ஜீவித்துப்போகாவின்றான்; அவ்வளவு மன்றிக்கே, பிராட்டிஒரிடத்திலும் தான்ஒரிடத்திலும் வர்த்திக்கவேண்டிற்றிறே. “ராஜ்யாத்ப்ரம்ச:”. இப்படிபடுகிறதுதான் ஆருக்காக? என்னில், —[மனிசர்க்கா] - தங்களுக்காக அதுகர்ஹத்தாலேபடுகிற இம்மஹாகுணத்தை குணஹாரியாகச் சொல்லும் க்ருதகர்க்காக. “ராவணபவநத்திலே இருந்தவ னோடே சேரவர்த்தியாவின்றான்” என்றுசொன்னதிறே, இரண்டாம்பிரிவுக்கு முதல். கர்மவச்யபரஸ்சொல்லும் வார்த்தையைச் சொன்னார்களிறே. [நாட்டை [நலியுமரக்கரை] - ஒருவன் விரோதித்தால், அத்தைப் பொறுக்குந்தனை யளவில்லாதவன் அவனை அழியச்செய்ய ப்ராப்தம்; [அவ்வளன்றிக்கே, இருந்ததே குடியாக உண்டு உடுத்துத் திரிகிறது ஹேதுவாக நலிகிற ராக்ஷஸரை. [நாடித்துடித்திட்டு] - அவர்கள் வந்து மேலிட்டாலன்றிக்கே, அவர்கள் இருந்தவிடங்களிலேசென்று அவர்களை அழியச்செய்து. ஸர்வஸாதாரணன் நலிகிறது, [நிர்திபந்தமாக விபூதியைநலிகையாலேயிறே. [நாட்டையளித்து] - போந்தகாரியம் தலைக்கட்டிற்றுகில், “இனிப் போவோம்” என்னுதே, மீண்டும் தம்முடைய ஸௌந்தர்யாதிகளாலே இருந்ததே குடியாக வாழ்வித்து. தம்வரவு பார்த்திருக்கிற ஸ்ரீபரதாழ்வானையும், அபிஷேக மஹோத்ஸவங்கள் காண் ஆசைப்பட்ட தாய்மாரையும், பின்பொடர வழிமாற்றிப்போந்தநாட்டையும், “கடல்ஞாஸத்தளியிக்கான்” என்கிறபடியே நெடுநாள் ஆச்வஸிப்பித்து. [உய்யச்செய்து] - தம்மைப் பெறுகைக்கு அவர்கள்பங்கல் ஒருமைமுதலின்றிக்கே அஸத்ஸமமாயிருக்கிறவர்களை, “ஸந்தமேநம்” என்றும்படிபண்ணி. [நடத்தமைகேட்டும்] - “திரயக்யோநிகதாச்சாபி ஸர்வே ராமமநுவ்ரதா:” என்றும், “விவேச வைஷ்ணவம்தேஹஸ் ஸசரீரஸ்ஸஹாதுக:” என்றும், “அன்று சராசரங்களை வைகுந்தத்தேற்றி” என்றும் சொல்லுகிற ப்ரயாணவ்ருத்தார்த்தத்தைக் கேட்டும், நாட்டிற் பிறந்தவர் நாரணற்காளன்றி யாவரோ?

ஈடு.—இரண்டாம் பாட்டு. “மேல்சொல்லப் புகுகிற குணங்களை ப்ரக்ருத்ய கீழிற் பாட்டிற்சொன்ன குணம் குணஹாரி” என்னும்படி மேலிற்பாட்டுக்கள் குணுதிப்பஞ்சொல்லு கிறது” என்று அருளிச்செய்வார்.

[நாட்டிற் பிறந்தவர்] இப்பாட்டில், திருவயோத்யையிலுள்ளார் ராமகுணைகதாரகராகப் பண்ணினவனவேயோ, நாட்டிலுள்ளாருடைய விரோதிகளைப்போக்கி ரகடிக்கும்படிக்கு? என்றோர். [நாட்டிற் பிறந்தவர்] நாட்டிற் பிறவாதாரில்லையிறே. ராம குணங்கள் நடையாடு மிடத்திலே பிறந்தவர்களென்கிறது. பெருமானுடைய எல்லையில்லாத இடமில்லையிறே. “இஷ்வாகுணாயியம் பூமிஸ் ஸைசலவநகாந” *விதிதஸ்ஸஹி தர்மஜ்ஞ:” ராவணா! பெருமானு டைய குணங்கள் கேட்டறியாயோ? என்றானிறே. அக்குணங்கள் நடையாடாததோரிடம் உண்டாகிவிறே, அவ்விடம் இவ்ரெல்லையன்றிக்கே யிருப்பது. நாட்டில் பிறக்கையாவது - அவருடைய எல்லைக்குள்ளே பிறந்து அவர்தோள்நிலையிலே ஜீவிக்கை. [நாரணற்காளன்றி யாவரோ] பெருமானுக்கு ஆனன்றியாவரோ என்றபடி. ப்ரஹ்மாதிகளும் *பவாந் நாராயணோ தேவ:” என்றார்களிறே. “ஒருவன் சேற்றை யுண்டவர்கள் அவனையொழிய வேறொருவற்குக்

காரியஞ்செய்வார்களோ? என்னுமாப்போலே. [நாரணற்கு] வரைபாதே எல்லாரோடும் பொருத்
துகையும், ஆச்ரிதர்க்காகத் தன்னை ஒக்கி வைக்கையும், அவர்களுக்காகத் தன்மார்பிலே
அம்பேற்றுகையும், அவர்கள்விரோதிகளைப் போக்குகையும், ஆச்ரிதவத்ஸலனு யிருக்கையும்,
அவர்கள்தோஷதர்சனம் பண்ணி விட்டுப் போகமாட்டாமையும், இவையெல்லாவற்றாலும்
பெருமானை “நாராயணன்” என்னத் தட்டிக்கூப்பிடுமே. [ஆளன்றியாவரோ] கீழிற்பாட்டிலே -
“கற்பரோ” என்றது. இங்கே - ஆளன்றியாவரோ என்றது; கல்வியினுடைய பலம் ஆளாகை
என்றது. [பிறந்தவர்-ஆளன்றியாவரோ] *ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய* என்னுமாப்போலே
ஐந்திதவாகள் ஐம்பலத்தை இழப்பரோ? என்றபடி. வகுத்த துறையில் பாரதந்தீர்வ
மாகையாலே வாசியறிந்த இவர்களுக்கு உத்தேசப்பமாய்த்தோற்றுமிடுமே. வகாத துறைகளில்
பண்ணின வாஸநையாலே “இதுபுருஷார்த்தமோ?” என்று தோற்றுமிடுமது. [நாட்டிற்பிறந்து]
அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்தனுயிருக்கிறவன், கர்மவச்யருங்கூட அருவருக்கும் தேசத்திலே
பிறந்து. *ஸஹி தேவை:* இத்யாதி *ஸ-ஐஜ்ஞே-ஹி* “கரமலிபந்தகமான ஐம்மயில்லை” என்று
ப்ரமாணப்ரஸித்தஞானவன் ஓடர் கர்மவச்யர்க்கும் இவ்வருகாய்வந்து பிறந்தான் என்றபடி.
இப்படி பிறக்கக்கடியென்? என்னில், - *அர்ந்ததித:* என்றது; அவர்களிரப்புக்காக என்ற
படி. இரப்புத்தான் இச்சையையும் பிறப்பிக்குமாகாதே! *இச்சசாக்ருஹீத* இடுமே. *தேவை:*
தங்கள் கார்யத்துக்காக இரந்து பிறக்கப்பண்ணிக் காரியந்தலைக் கட்டினவாரே எதிரிட்டு
நச்வரோ஽ஹம் என்றிருப்பார்க்காகக்கிடர்! “நீணகர் நீளெரிவைத்தருளாய்” என்பார்கள்.
லங்கையச் சுட்டுத்தரவேணுமென்பார்கள். *உதீர்ணஸ்ய ராவணஸ்ய* பயாவஹனு
பையல்: தானே வரபலத்தாலே யழியச்செய்யவேண்டும்படி விஞ்சினபடி *வதார்த்ததிதி*
தாங்கள் பட்ட நலிவாலே திருவுள்ளத்துக்குப் பொருந்தாதவற்றையும் விண்ணப்பஞ்
செய்கார்கள். “ஒருவனை யழியச்செய்ய ஒரு நாடாகப் பிழைக்குமாலிலாகாதோ?” என்று
அழியச் செய்தானத்தனை. *அர்ந்ததித:* தன்னுடைச் சோதிக்கு எழுந்தருளுந்தனையும்
திருவுள்ளத்திற்பட்டுக் கிடந்ததிதுவே. *அர்ந்ததித:* உபாஸித்தவர்களல்ல. *மாநுஷே ஸோகே*
ஆக்கரானதேவர்கள், மறுஷ்யகந்தத்துக்கு ச்சர்திபண்ணி பூமியிலிய அருவருத்து, ஒன்
றரை யோஜனைக் கவ்வருகே நின்ற ஹவிஸ்ஸுக் கொள்வார்கள்; அவர்கள் மறுஷ்யஸ்த்தாகத்
திலே யாம்படியான தத்தவங்கிடர்” இங்கேவந்து பிறந்ததென்றபடி. “மனிசர்க்குத் தேவர்
போலத் தேவர்க்குத் தேவனிறே. *ஐஜ்ஞே* ஆவிர்ப்பூதமானமாத்ரமன்று; நாட்டார்
பத்துமாஸம் கர்ப்பவாஸ மதுபவிக்ஷில் பன்னிரண்டு மாஸமிடுமே இவன் அதுபவித்தது;
நதச்ச த்வாதேச மாஸ என்றும், *ஜாதோ஽ஹம் யத்தவோதராத்* என்றும். *விஷ்ணுஸ் ஸநாதந:*
[நாட்டிற்பிறந்து இத்யாதி] அகர்மவச்யனு தான் கர்மவச்யரோடே ஸஜாதியனாய். நாட்டிலே
வந்துபிறந்து, அவர்கள்படும் து:கத்தளவன்றிக்கே, கடலுக்கு அக்கரையிலே உயிரும்
இக்கரையிலே உடலு மாம்படியான ஐநகராஐபுத்ரீவிச்லேஷமென்ன, பெரியவுடையார்
மிதரமென்ன, ஏவமாதி து:கங்கனையும்பட்டு, அதுக்குமேலே, செய்த நன்றியறியாத
மனிசர்க்காக, நிரபராதமான நாட்டை நலிகிற ராவணாதி கண்டகரை, “பொருந்தார்கைவேல்
துதிபோல் பரப்பாயமெல்லடிக்கள் குருதிசோர-விரும்பாதகான் விரும்பி” “எவ்வாறு நடந்தனை
எம்மிராமாவோ” என்கிறபடியே, அவர்களிருந்த விடங்களிலே தேடிச்சென்று கொன்று.
வங்காத்வாரத்திலே விஜயபூரீபரிவ்ருதராய்க் கொண்டு எழுந்தருளிற்க, அவ்வளவிலே
ப்ரஹ்மாதிதேவர்கள் வந்து, *ததிதம் ந:க்ருதம் கார்யம்—ப்ரஹ்ருஷ்டோ திவமாக்ரம* என்ற
“நாங்கள் அர்த்தித்தவைபடைய எங்கள் அளவு பாராதே தேவர் செய்தருளிறு இனி,
தன்னுடைச்சோதியேற எழுந்தருளவமையும்” என்ன, அவ்வளவிலே ருத்ரன், “நாடடைய
தேவரூடைய விச்சிலேஷத்தாலே விகஷ்டப்ராயமாய்க் கிடக்கிறது; திருத்தாய்மாரையும்
திருத்தம்பிமாரையும் திருப்படைவிட்டிதுள்ள ஐங்க்கையும், மீண்டுபுக்கு ஸைகனெழுத்
தருளியிருத்து நரக்கையாலே தடவி ரக்ஷித்தெழுந்தருளவேணும்” என்ன, “கடல் ஞாலத்
தனிமிக்கான்” என்னும்படியே பதினேராயிரமாண்டு எழுந்தருளியிருந்து ரக்ஷித்தபடியைச்
சொல்லுகிறது “நாட்டையளித்து” என்று. இதுக்காகவிறே, முக்கண்ணனை - *ஷடந்தவ:க:
பூமந்* என்றது. இக்கையாவில், பிஷு*கனை “பூமந்” என்ன விரகிக்கூப்பிடுமே. [உய்யச்செய்து]

நெடுநாளிருந்து தன்னாலல்லது செல்லாதபடி பண்ணி, இட்டுவைத்துப் போகாதே கடக் கொடுபோய் உஜ்ஜீவிப்பித்தபடியைச் சொல்லுவிறது. [நடந்தமை கேட்டுமே] *தீர்யக்யோரிக தாச்சாபி ஸர்வே ராமமநுஸ்ரதா:* *விவேச வைஷ்ணவம் தேஜஸ் ஸசரீரஸ் ஸஹாநுக* என்கிறபடியே தன்னுடனேகூடக் கொடுபோனபடியைச் சொல்லுவிறது. "இன்னவிடத்திலே கொடுபோய் வைத்தான்" என்று ஸம்சயிக்க வேண்டாதபடியருளிச்செய்து வைத்தாரிறே ஆழ்வார் "அன்று சராசரங்களை வைகுந்தத்தேற்றி" என்று பரமபுத்தே கொடுபோனமையை. [நடந்தமை கேட்டும்] இந்தப்ரயாண வருத்தாந்தத்தைக் கேட்டும், அதாவது - பசித்தார் இளைத்தாரைப் பார்த்துக் கொடு போகையிறே. புண்டரீகாக்ஷநாமஸங்கீர்த்தநாமருதமிறே பாதேயம்: *ஜிதம்தே புண்டரீகாக்ஷ* என்று கொடுபோலேகாணும்போவது. *ராம:கமலபத்ராக்ஷ:* (இதே. இப்படி யுஜ்ஜீவிப்பித்து நடந்தமைகேட்டும் (நாரணற்காளன் றியாவரோ?) கீழிற்பாட்டில் - சப்தாதி விஷயப்ரவணராய், "ஸர்வேச்வரன் என்று ஒரு தத்த்வமுண்டு" என்று கேட்டார்வாய்க் கேட்டிருக்கிறவர்களை, தான்வந்து அவதரித்துத் தன் வடிவழகாதும் குணங்களாலும் வசிகரித்துத் தன்னையல்லதரியாதபடி பண்ணினானென்று சொல்லிற்று. இப்பாட்டில் - இது ஒரேற்றமோ? தன்னாலல்லது செல்லாமையைப் பண்ணிப் பொகட்டுப்போகையாகிறது படு கொலைக்காரரோபாதிமிறே; அங்ஙன் செய்பாதே தன்னோடேகூடக் கொடுபோய் ரகித்த குணத்துக்கு என்கிறார்.

கேட்பார்கள்கேசவன்கீர்த்தியல்லால் மற்றுங்கேட்பரோ*

கேட்பார்சேவிகடு கீழ்மைவசவுகளேவையும்*

சேட்பாற்பழம்பகைவன் சிகபாலன்* திருவடி

தாட்பாலடைந்த தன்மையறிவாரையறிந்துமே.

(3)

ஒ.—முன்றும்பாட்டில், தன்னையல்லது அறியாதிருக்கிறவர்களைக் கூடக்கொண்டுபோனால் என்னுமிதிற்காட்டில் அதிககுணமான சிகபால விஷயிகாரத்தை அநுஸந்திக்கிறார். [கேசவன்] - கேசிறந்தா. [கேட்பாரென்று மேலுக்கு] - "இவளை வையக்கேட்கவல்லோமே" என்றிருக்குமவர் களுக்கும் பொறுக்கவொண்ணாதபடியான தண்ணிய வசவுகளே வையும் வழிப்பகைவனான சிகபாலன் ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளிலே சேர்ந்தபடி அறிவாரை அறிந்துவைத்தும்.

இ.—முன்றும்பாட்டில், கீழ்ச்சொன்னதிற்காட்டில் அதிககுணமான சிகபால விஷயிகாரத்தை அநுஸந்திக்கிறார். [கேட்பார்கள் இத்யாதி] - செவி உடையார், கேசிறந்தாவிறுடைய கீர்த்தியை ஒழிய வேறென்றைக் கேட்பரோ ப்ரியஹிதங்களுக்கு ப்ரகாசகமாயிருப்பதொரு சப்தத்தைக் கேட்கவேணும் என்றிருப்பார்? கற்கையாகிறது - சாஸ்த்ரத்திலே அர்த்தத்தை வ்யுத்பத்திபண்ணுகை; கேட்கையாகிறது - அறிவுடையார்பக்கலிலே ப்ரியஹிதங்களைக் கேட்டறுதியிடுகை. [மற்றும் கேட்பரோ] - ராமாவதாரத்தில் இழிவார்க்கு அவர்பக்கல் உத்தேச்யபுத்தியைக்கொண்டு இழியவேணும்; ப்ராதிகூல்யமே பரிகரமாகத் தன்னைக் கொடுத்த அவதாரமிறே இது. வெளிச்சிறந்த காலத்திலேயிறே ராமாவதாரம்; கலிகாலம் ப்ரத் யாஸந்ரமாயிருக்கிறகாலத்திலேயிறே க்ருஷ்ணாவதாரம். ப்ராதிகூல்யத்தளவேதெள்ள, [கேட்பார்சேவி இத்யாதி] - கேட்பாராகிறார் - பகவந்கித்தை பண்ணுவார்க்கு ஜீவநம்வைத்துக் கேட்குமவர்கள். அவர் கள் செவிக்குங்கூடக் கேட்கவொண்ணாதபடியான தண்ணிய வசவுகளேவையும். அவதாரணத்தாலே - ப்ராமாதிகமாகவும் ஓர் ஆறு கூல்யம் கலவாதொழிகை.

இப்படி லைகைக்கு அடியென்? என்னில், [பழம்பகைவன்] - வழிப்பகைவனானவன். சேண்என்று - மிகுதி. பாலென்று - ஸ்வபாவம். ப்ராதிகூல்யமேஸ்வபாவமாக உடையவன். அவன் ஆர் என்னில்? - [சிகபாலன்] - [திருவடிதாட்பாலடைந்த] - ஸர்வ ஸ்வாமியுடைய பாதபார்ச்சவத்தை ப்ராபித்த. இத்தையிறே - "ஸாயுஜ்யதோ஽யு:" என்கிறது. திருவடிகளில்விச்ச்சேதமில்லாத கைங்கர்யத்தையிறே - "ஸாயுஜ்யம்" என்கிறது: "ஸாயுஜ்யம் ப்ரதிபந்நாயே" - [சிகபாலன்] - சாஸ்த்ரங்களிற்சொன்ன அதிகாரி களிலே ஒருத்தளல்லன்; விஷயவைலக்ஷண்யத்தாலே பெற்றவன். "வைது மின்னைவல்லவா பழித்த

இவன் ஒரோ ஜம்மங்களிலே பண்ணின் ப்ராதிகூல்யத்துக்க ஓரஸலில்லையே. இப்படிப்பட்ட ஜம்மந்தான் அனேகம். அவ்வவஜம்மங்களிலுண்டான காலத்தின் மிகுதியும், பண்ணின் ப்ராதிகூல்யத்தினுடைய மிகுதியும் இவையெல்லாவற்றையும் நீங்கிற்றது—பகையினுடைய பழமையாலே அபுத்திபூர்வகமாகச் சொல்லிலும் வாஸநையாலே தப்பாதென்கை. அன்றின்ற கன்று அப்போதே தாய்முலையிலே வாய் வைக்கும்; அது அஜ்ஜம்மத்திலே வாஸநை கொண்டன்றிறே. இவனுக்கும் இஜ்ஜம்மத்திலே பகவர் நீந்தைக்கடி ஐம்மாந்தர வாஸநையே. [திருவடி தாட்பாலடைந்த] ஸர்வஸ்வராயியுடைய பாதபார்ச்சவந்தைக்கிடீட்டின. ஸாயுஜ்யலக்ஷண மோக்ஷமாகிறதுதான் இன்னதென்றிறது. அதாவது—விச்சச்சேதமின்றிக்கே கிட்டிநின்று நித்ய கைவிகர்யம் பண்ணப்பெறுகை. *ப்ரஹ்ம வேத ப்ரஹ்மாவ பவதி* என்றும், *ப்ரமம் ஸாம்யமுபயதி* என்றும், “தம்மையே யொக்க வருள்செய்வர்” என்றும், *ம்ம ஸாதர்மய மாகதா* என்றும், *ஸமானோ ஐயோதிலா* என்றும் சொல்லுகிறவற்றால் - வஸ்த்வைக்யம் சொல்லுகிறதன்று; பேற்றில் வந்தால் அவனோடு இவனுக்கு ஸர்வதா ஸாம்யமுண்டென். கிறது; *ஜகத்வ்யாபார வர்ஜஜம்* *போகமாந்ர ஸாம்யலிங்காச்ச* என்றும் சொல்லுகையாலே ஸாயுஜ்யமாகிறது - அவனோடொன்றும் என்மிறதன்று. அவன்திருவடிகளிலே பரிசர்யை பண்ணுமென்றிறது; *ஸாயுஜ்யம் ப்ரதிபந்தாயே தீவ்ரபக்தாஸ்தபஸ்வின:*, கிங்கர மம தே நித்யம் பவந்தி நிருபத்ரவா;* என்றுஞ் சொல்லுகையாலே. [தன்மை யறிவாரை யறிந்துமே] கேட்பார்க்கு விஷயமுண்டாக்குகிறார், இந்த குணஜ்ஞாந முடையாரையறிந்து (அவர்கள் பக்களிலே செவிதாழ்த்து) வைத்தும் கேட்பார்கள் கேசவன் கீர்த்தியல்லால் மற்றுங் கேட்பரோ? இவன் திருவடிகளைக் கிட்டிற்று என் கொண்டு என்னில்? - திருநாமங்களைச் சொல்லி த்வங்கரிக் கையும், கையுந் திருவாயியுமான அழகை அந்திமதசையிலே ஸ்மரிக்கவுங் கூடுமிறே. மேலெழ ஆராய்க்து பார்த்தால் சில தேறது சொல்லலாம். இதுக்கு இனி ஒருபபத்தி தேடிச்செல்லு கையாவது அவன் க்ருபைக்கு ஒரு கொத்தை சொல்லுகையே. “ஸர்வேச்சரன் க்ருபை யாலே சிகபரலன் திருவடிகளைப் பெற்றான்” என்று ஆழ்வார்களும் குஷிகளும் எல்லாரும் சொல்லிக்கொண்டு போருவர்களிறே. இவன்பக்களிலே பரமபக்தி பர்யந்தமாக உண்டா னாலும், “அதுக்கும் கரணஸம்பத்தி கொடுத்தான் ஈச்வரனன்றோ?” என்று அதுவும் கழியா நிற்க, வருந்தி இல்லாததொன்று உண்டாக்குகை பணியன்றிறே. ஆனவந்தார் “சிகபாலன் பெற்றிலன் காண்” என்று அருளிச்செய்வர்; அதுவேன்? என்னில், “இதுக்கு அடியாகச் சொல்லவாதொரு ஸாதகம் இவன் கையிலில்லாமையாலே; நாட்டை நலியாமைக்குக் கொற் றவன் வாசலுக்குள்ளே சுழற்றிப்பெறிந்தானத்தனைகாண்” என்று அருளிச் செய்வர். “காகம் திருமுன்பே எய்த்து விழுகையாலும், இவன் திருநாமங்களைச் சொல்லி த்வங்கரிக் கையாலும், அவன்குணங்கள் லினைத்தபடி விஸ்தருதமாகப் பெறுதே ஸங்குசிதங்களாயிற்றின” என்றிறே சொல்லுகிறது; *பலிபுஜி சிகபாலே தாந்ருகாகல்கரே வா குணலவசிஸஹவாஸநத் தவந்ஷமா ஸங்குசந்தீ* என்கையாலே. “பலபல நாமஞ் சொல்லிப் பழித்த சிகபாலன் றன்கை, அலைவலைமை தவிர்த்தவழகன்” என்றாரிறே பெரியாழ்வாரும். “வைதுமீன்கை வல்லவாபழித்தவர்க்கும்” இத்யாதி. இப்பாட்டில் ஏற்றமாகிறது—“தன்னுலல்லது செல்லாமைவினைந்தாரைக்கூடக் கொடுபொலுன்” என்றது ஒர்ஏற்றமே தன்பக்கல் அபராதம்பண்ணின சிகபாலனுக்கும் அவர்கள்பெற்றைக் கொடுத்ததுக்கு? என்றபடி.

தன்மையறிபவர்தாம் அவர்க்காளன்றியாவரோ?

பன்மைப்படர்பொருள் ஆதாமில்பாழ்நெடுங்காலத்து*

நன்மைப்புலல்பண்ணி நான்முகனைப்பண்ணித்தன்னுள்ளே*

தொன்மைமயக்கியதோற்றிய துழல்கள்சிந்தித்தே.

(4)

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், தானுளாலுப் ப்ரதிகூலுன சிகபாலனை அபராதங்களைப் பொறுத்துத் திருவடிகளிலே கீர்த்துக்கொண்டபடியும் ஒரு குணமென்று எண்ணவொன்னாதபடி மிகவும் ஸாபராதமாய் ப்ரளயத்திலேமங்கிக்கிடத்த ஜகத்தை மீளவும் உண்டாக்கின மஹாகுணத்தை அநுஸந்திக்கிறார்,

[தன்மையறிபவர்] - தத்தவஸ்த்திதி அறியுமவர்கள். [பன்மைவென்று தொடங்கி] - தேவமறுஷ்வரதி ரூபத்தாலே நானாவாய்க்கொண்டு விஸ்தீர்ணமாயிருந்துள்ள பதார்த்தங்கள் ஒன்றுமில்லாத காலத்திலே தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தாலே தனக்கு இப்பாலுண்டான கார்பத்தை படைப்பிற் பிறப்பிக்கவற்றான ஐலத்தை ஸ்ருஷ்டித்து அவ்வறியே ப்ரஹ்மானை ஸ்ருஷ்டித்து பண்டு தான் ஸம்ஹரித்த பதார்த்தங்களைப் பழையபடியே யுண்டாக்கின விரகுகளைச் சிந்தித்து.

இ.—நாலாம்பாட்டில், தானுள்ளாய் ப்ரதிகூலனான சிசுபாலனைச் சேர்த்துக்கொண்டதில் காட்டி லன்றோ மிகவும் ஸாபராதமாய் ப்ரளயத்திலே மங்கிக்கிடந்த ஐகத்தை மறித்தும் உண்டாக்கின மஹாகுண மென்று, அந்தை அநுஸந்திக்கிறார். அபராதத்தில் சிசுபாலனின் குறைந்தார் இல்லையிறே ஐகத்தில். [தன்மையறிபவர்தாம்] - தத்தவஸ்த்திதியை உன்னபடி அறியுமவர்கள். தன்மை - உன்மை. “காரணந்து த்யேய:” “ஐம்மாத்யஸ்ய யத:” என்று உபாஸநவாக்யங்களையும் காரணவாக்யங்களையும் அறியுமவர்கள். “ஐகக்காரணம் இன்னது” என்று அறிந்து, அதுவே உபாஸ்யம்” என்று அறியுமவர்கள். [அவற்காளன்றி யாவரோ] - அந்த காரணவஸ்துவக்காளாமதொழிய வேறு சிலர்க்கு ஆளாகக்கடவரோ. இவனுக்கே ஆளாக வேண்டுகிறதென் என்னில்?—இதடங்க அழிந்துகிடக்கத் தன்னை ஆச்ரயிக்கைக்குக் கரணங் களைக் கொடுத்தவனை ஒழிய, புறம்பேசிலரைப்பற்றவோ? [பன்மை இத்யாதி] - தேவாதிபேதங்களை உடைத்தாய் கர்மாநுகுணமாக விஸ்த்ருதமான பதார்த்தங்களொன்று பின்றிக்கே பாழாய், த்விபரார்த்த காலஞ்சென்றவளவிலே, தன் ஸங்கல்பத்தாலே, தனக்கிப்பாலுண்டான கார்பத்தைப் பிறப்பிக்கும் நன்மை யையுடைய ஐலத்தை ஸ்ருஷ்டித்து, அது அண்டமாய்ப் பரிணமித்தவாறே அதிலே சதுர்முகனை ஸ்ருஷ்டித்து. “அபரவ ஸஸர்ஜ்ஜாதென”. நன்மைப்புனல் பண்ணி நான்முகனைப்பண்ணி என்மைகயாலே-சேதநாசேதநங் களை உண்டாக்குவானும் இவன்: அவற்றால் வந்த ஸ்ருஷ்டியும் இவனதே: அவை உபகரணமாத்ரமே; உப கரணமாயிடத்தில், அசேதநத்தோபாதி சேதநமும். [தன்னுள்ளே] - தன்னுடைய ஸங்கல்பைகதேசத் திலே. [தொன்மை மயக்கிய] - பூர்வவாஸனை அழியும்படி பண்ணப்பட்ட பதார்த்தங்களை. தொன்மை யென்று - தூர்வாஸனை. அது அழிகைக்காகத் தான் ஸம்ஹரித்திட்டு வைத்த பதார்த்தங்கள்என்கை. [தோற்றிய] - தோற்றுவித்த. தோற்றிய என்றது - “பஹு-ஸ்யாம்” என்கிற ச்ருதிச்ச்சாயயினாலே. “தாதா யதாபூர்வமகல்பயத்” என்கிறபடியே இவற்றையுண்டாக்கின நலவிரகுகளை அநுஸந்தித்து, அவற்காளன்றி ஆவரோ? என்று அர்வயம்.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. சிசுபாலனுக்குத் தன்னைக்கொடுத்ததோர் ஏற்றமோ ப்ரளயத் திலே மங்கிக்கிடந்த ஐகத்தையுண்டாக்கின இம்மஹாகுணத்துக்கு? என்கிறார். சிசுபாலனின் குறைந்தா ரில்லையிறே ஸம்ஸாரிகளில்.

[தன்மையறிபவர்தாம்] தத்தவஸ்த்திதியறியுமவர்தாம். அதாவது இதினுடைய உத்பத்தி அவனுக்காகக் கண்டதென்றிருக்குமவர்கள்: “ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸ்ய” போலே. ஐகக்காரணவஸ்துவே உபாஸ்யமென்று அறியுமவர்கள்: “காரணந்து த்யேய:” இறே. “அதானே ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா” என்கு “ஐம்மாத்யஸ்ய யத:” என்குகின்றதிறே. [அவற்காளன்றியாவரோ] கரணங்களேபரங்களைக் கொடுத்தது தனக்கு அடிமை செய்கைக்கிறே. [பன்மைப்படர் பொருளா துமில் பாழ் நெடுங்காலத்து] தேவாதி பேதத்தாலே பலவகைப்பட்டு, கர்மாநுகுண மாக விஸ்த்ருதமான பதார்த்தங்களொன்று மில்லாத காலத்து. தேவதீர்யகாநிருபேண வுண்டாகக்கடவ வஸ்துக்கள் ஒன்றுமில்லாதபடி பாழ்கூலிக்கிடக்கிற நெடுங்காலத்து. ஈச்வரன் ஐகத்தை ஸம்ஹரித்து நெடுங்காலம் பாழ்கூலிக்கிடக்கும்படி யிட்டுவைக்கும். கர்ஷகனானவன் விளைவிலம் உவர்கழியும்படி நீரைத்தேக்கி வைக்குமாப்போலே, இவற்றி னுடைய தூர்வாஸனை போகைக்காக ஸ்ருஷ்டியோபாதிகாலம் ஸம்ஹரித்திட்டுவைக்கும். கண்ணுக்கிட ஒரு துரும்பில்லாதபடி ஸதவஸ்த்தமானகாலத்து. [நன்மைப்புனல்பண்ணி] அழிக்கப்பரப்பின நீர்போலல்ல. “அபரவ ஸஸர்ஜ்ஜாதென” என்கிறபடியே முத்பட ஐலஸ்ருஷ்டி யைப் பண்ணி. இவ்வளவுமவர அசித்தைக்கொண்டு கார்யங்கொண்டு, “இவையிரண்டும் நம் புத்தயநினைமானபின்பு இனிச் சித்தையுந் கொண்டு கார்யங்கொள்ளுவோம்” என்று

பார்த்து சதுர்முகனாயும் ஸ்ருஷ்டித்து. *யஸ்யாத்மா சரீரம்* *யஸ்ய ப்ருதிலீ சரீரம்* என்று இரண்டும் இவனுக்கு உறுப்பாய்ப் பரதத்தாமாஸிதே யிருப்பது. *யோ ப்ரஹ்மானம் விதநாதி பூர்வம்.* 'நன்மைப்புனல்பண்ணி நான்முகனைப்பண்ணி' என்று "ஒரு குழமணனைப்பண்ணி என்பாரைப்போலே. [தன்னுள்ளே] தன் ஸங்கல்பஸஹஸ்ஸைக தேசத்திலே. [தொன்மை யித்யாதி] பழையதாக, *ஸதேவ* என்கிறபடியே தானென்கிற சொல்லுக்குள்ளேயாம்படி பண்ணியிட்டு வைத்து, பின்னை *பஹுஸ்யாம்* என்கிறபடியே இவற்றை ஆவிர்ப்பவிப்படுத்தி விரகுகளைச் சிந்தித்து - தத்த்வஸ்த்திதியறியுமவர்கள் அவனைப்போலிய வேறே சிலர்க்கு - ஆளா வாரோ? (தன்மை—உண்மை. புனலென்றது - மற்றவற்றுக்கு முபலக்ஷணம். தோற்றிய-தோற்றுவித்த.) விரோதியான சிகபாலனுக்குத் தன்நிருவடிக்காக் கொடுத்தானென்றது. இதோரேற்றமே, விரோதிகளை யுண்டாக்கி தன்னை வைவித்துக்கொண்ட நீர்மைக்கு? என் றிரார். 'பன்மைப்படர்பொருள் - தன்னுள்ளே தொன்மை மயக்கிய - ஆதுமில்பாற் றெடுங் காலத்து நன்மைப்புனல்பண்ணி நான்முகனைப்பண்ணி - தோற்றிய குழல்கள் சிந்தித்து - தன்மையறிபவர்தா மவற்காளன்றி யாவரோ?' என்றவயம்.

குழல்கள்சிந்திக்கில் மாயன்கழலன்றிச்சுழுவரோ*

ஆழப்பெரும்புனல்தன்னுள் அழுந்தியஞாலத்தை*

தாழப்படாமல் தன்பாலொருகோட்டிடைத் தான்கொண்ட*

கேழல்திருவுருவாயிற்றுக் கேட்டுமுணர்ந்துமே.

(5)

ஒ.—அஞ்சாய்பாட்டில், தன்னுலே ஸ்ருஷ்டமான ஐகத்தை ப்ரளயங்கொள்ள, "இங்ஙனம் இங்ஙனே இருக்கும் ஐகத்தை ஸ்ருஷ்டித்துக்கொள்ளுகிறோம்" என்று உபேசியாதே, தானே அதுக்கு ஈடாயிருப்பதொரு தீர்ப்புக்கின் வடிவைக் கொண்டு பூமியை எடுத்தருளின இம்மஹாகுணத்தை அதுஸந்திக்கிறார். [குழலென்று தொடங்கி] - தந்தாமுக்கு புருஷார்த்தோபாய சித்தையைப்பண்ணில் அத்வாச்சர்யஸ்ஸபாவான எம்பெருமானுடைய திருவடிகளொழிய வேறு வேறா ஆசிரயிப்பரோ? [ஆழப்பெரும்புனல் என்றுதொடங்கி] - தெரியாதபடி கடலிலே அழுந்தின ப்ருதிலியை அத்தரம்படாத படி தன்னுடைய ஒருகொம்பிலே ஒருவர் அர்த்தியாதிருக்கத் தானே வைத்துக்கொண்ட. வரஹமான திருவடிவைக்கொண்டபடியைச் சொல்லக்கேட்டும் மறநம்பண்ணியும்.

இ.—அஞ்சாய்பாட்டில், பூமியை ப்ரளயங்கொள்ள "இங்ஙனே இருப்பதொன்றை ஸ்ருஷ்டித்துக் கொள்ளுகிறோம்" என்று உபேசியாதே, தன்னை அழியமாறி பூமியை எடுத்தருளின இம்மஹாகுணத்தை அதுஸந்திக்கிறார். [குழல்கள் இத்யாதி] - தந்தாமுக்குப் புருஷார்த்தோபாய சித்தையண்ணில் ஆச்சர்ய சக்தியுத்தளை யல்வது பற்றுவரோ? சேதர்பேதத்தோபாதி போருமிதே உபாபேதமும். எல்ல உபாபக் களிலும் அதுஸ்ருத்தமாய் ப்பலப்ரதமாய், ப்ரதாநமுமாய், ஸ்வரூபாதுருபமுமாய் னாத்வமன் திக்கே ஸித்தமுமாயிருக்குமத்தை யல்வது பற்றுவரோ? இத்தலையில் பாரதந்தர்பத்தையும் அஜ்ஞாநசக்திகளையும் அதுஸந்தித்து, அவனுடைய ஸ்வாதந்தர்பத்தையும் ஜ்ஞாநசக்திகளையும் ப்ராப்தியையும் அதுஸந் தித்தால் ஸ்வாயிமதஸித்திக்கு அவனையல்வது பற்றுவரோ? [மாயன்கழல்] - ஆச்சர்ய சக்தி யுத்தன் என்னுதல், மேற்சொல்லுகிறவடிகில் ஏற்றத்தை விளத்துச்சொல்லுதல், அவன்திருவடி களையே வேண்டுகிறதென் என்னில்?—அடியானுக்கு அடிவேடேயக்வயம். ஸம்ஸாராரணவத்திலே அஸ்தஸனுமயிருக்கு மவனுக்கு, ஸஷ்டோத்தரணம் பண்ணினவனைப் பற்றவேண்டாவோ? ப்ரளயத்துக்கு கர்யீபவித்தவற்றைப் பற்றவோ? ரித்ய ஸம்ஸாரியாகைக்கு வேண்டுவனவிறே இவன்பக்கஜுள்ளது. ஸ்வவிநாசத்துக்கு இடம்பார்த்துத்திரியும் இவன், உஜ்ஜீவாததுக் கிடம்பார்த்துத்திரியும் அவன். [ஆழப் பெரும்புனல் தன்னுள் இத்யாதி] - ஆழத்தையுடைத்தான பெரும்புனல் என்னுதல், பெரும்புனலிலே ஆழவழுந்தின ஞாலமென்னுதல். ஸர்வசக்திக்கும் அதுக்கிடாயிருப்பதொரு வடிவு கொண்டெடுக்க வேண்டி யிருக்கை. [தாழப்படாமல்] - ப்ரளயங்கொண்டு அங்ஙனேஉருமாய்ந்து போகாமே. [தன் பாலொரு கோட்டிடை] - தன்னுடைய ஒருகொம்பிலே. கொண்டவடிகிற் பரப்பு; பூமியடங்கத் தன் திருவெயிற்றுக்குள்ளே அடங்கும்படியாயிற்று; ரக்ஷயத்தினுடையவளவன்றே ரக்ஷகனுடைய பாரிப்பு.

[தான் கொண்ட] - ஒருவர் அர்த்தியாதிருக்கத் தானே கொண்ட. [கேழற்றிருவுரு] - நீருக்கும் சேற்றுக்கும் இனையாதபடி ரக்ஷணத்துக்குப் பாங்கான வடிவைக்கொண்டான் அவன்; அதுதான் ஆலத்தி வழிக்க வேண்டி யிருக்கையாலே - 'திருவுரு' என்கிறார் இவர். "கோலவராக மொள்ளும்". "பன்றியாந்தேச" - பரமபதவியையுடன் தேஜஸ்ஸுக்கும் அவ்வருகே ஒரு தேஜஸ்ஸிறே இது. [கேட்டுமுணர்ந்துமே] - சொல்லக்கேட்டும் மனம்பண்ணியும் - மாயன் கழலன்றிச் சூழ்வரோ. கீழிற்பாட்டில் - ஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லுகையாலே, ஜகத்காரணமாய் உபாயமான மேன்மை தோற்றிற்று; தன்னுருக்கெடுத்து வேற்றுருக்கொண்ட நீர்மைக்கு, தாம் குலையாமல் ஸ்ருஷ்டித்தது ஒரேற்றமோ?

ஈடு.—அஞ்சரம்பாட்டு. ஜகத்ஸ்ருஷ்டி பண்ணினதோர் ஏற்றமோ, ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தைப் பரளயங்கொள்ள மஹாவராஹமாயெடுத்து ரக்ஷித்தருணத்துக்கு என்கிறார்.

[சூழல்கள் சித்திக்ஷில்] தான் தன்னோடுமற ஜீவிக்கைக்கு உறுப்பான வீரகு பார்க்கில், தந்தாம் அபிமதங்கள் ஸித்திக்கைக்கு விரகுகள் பார்க்கில். (உபாயங்கள் பலவுண்டிறே. அடிபாணுக்கடியோடேயிறே பங்கயம்.) [மாயன் கழலன்றிச் சூழ்வரோ] ரக்ஷயவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணம் ஒருதலையானால் தான் தன்னைப்பேணுதேகோக்கும் ஆச்சரப்படுதறுவையனுடைய திருவடிகளை யல்லது பற்றுவரோ? [ஆமப்பெரும்புனல் தன்னுணழந்திய ஞாலத்தை] ஆழத் தையுடைத்தான மிக்கஜலத்திலே யழுத்தின ஞாலமென்னுதல்; பெரும்புனல்தன்னுள் - ஆழ - அழந்திய ஞாலமென்னுதல். [அழந்திய ஞாலத்தை] அண்டபித்தியிலே சென்றோட்டின பூமியை. [தாழப்பட்டாமல்] தரைப்பட்டாமல்; மங்காமல், உள்வது கரைந்துபோனபின்பு இனி லத்தையுங்கூட அழியவொண்ணுதென்று பார்த்து. [தன்பாலொரு கோட்டிடைத் தான் கொண்ட] மஹாப்ருதிவியைத் தன் எயிற்றிலே நீலமணிபோலேகொண்ட; தன் திருவெயிற்றில் ஏகதேசத்திலே கொண்ட. உதாரராயிருப்பார் காற்பதுபேருக்குச் சோறிடவிரித்து நூறு பேருக்குச் சோறு சமைக்கும்போலே, ரக்ஷயத்தினளவு அல்லகாணும் கொண்ட எயிற்றின் பெருமை. முகாந்தரத்தாலே ரக்ஷிக்கையன்றியே, தன்முகேநவெடுத்து ரக்ஷித்தபடியிறே. [தான் கொண்ட] கரைந்துபோன பூமி யர்த்திக்கவன்றிறேசெய்தது. [கேழல்திருவுருவாயிற்று] அழிவுக்கிட்ட வடிவுதனக்கே யாலத்திவழிக்க வேண்டியிருந்தபடி. ஆச்சரிதரக்ஷணத்துக்காக வந்து தன்னைப்பேணுதே ஒழிய வொழிய அதுதானே சிறம்பெறுப்படியாய்க் காணுமிருப்பது; "மானமிலாப்பன்றியாந்தேச" என்னும்படியே. "மாகடம்பிரீரீவாரா" என்கேனுமுண்டான அழுக்கும் வந்து சேரும்படி சிறுப்பதொரு வடிவைக்கொண்டு. "மானமிலாப்பன்றியாம்" ஈச் வரத்வம் பின்னுட்பாதிருக்கை. ஸஜாதியங்கள் மோந்துபார்த்து "தன்னினம்" என்று விச்வ ஸிக்கும்படி அகவாயிற் புரையற்றிருக்கை. மாயாமருகத்தை மோந்துபார்த்து, "ரக்ஷஸகந்த முண்டு" என்று போயிற்றினவிறே மருகங்கள். "பன்றியாந்தேசுடையதேவர்" இவ்வடிவு கொண்டிலனுக்கில் அருமந்த தேஜஸ்ஸையெல்லாம் இழக்குமத்தினையாகாதே. நித்யஸுகளுக்கு ஒலக்கங்கொடுத்து அவ்கே யிருப்பதிற்காட்டிலும் தாழ்விட்ட த்தால்வந்த ஏற்றம். "கேட்டு முணர்ந்துமே" ச்ரவணமநங்கள் பண்ணியும். [சூழல்கள் சித்திக்ஷில் மாயன் கழலன்றிச் சூழ்வரோ] தான் ஜகத்காரணத்தவாதி குணங்களுள்ளும் குறையாதபடி ஸங்கல்பத்தாலே ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்தானென்னுமது ஒரேற்றமோ, பரளயங்கொண்ட பூமியை, தன்னுருக்கெடுத்து வேற்றுருக்கொண்டெடுத்த இவ்வுபகாரத்துக்கு?

கேட்டுமுணர்ந்தவர் கேசவற்காளன்றியாவரோ?*

வாட்டமிலர்வண்கை மாவலிவாதிக்கவாதிப்புண்டு*

ஈட்டங்கொந்தேவர்கள் சென்றிரந்தார்க்கிடர்தீக்கிய*

கோட்டங்கைவாமநனுய்ச் செய்தகைத்துக்கள்கண்டுமே. (6)

ஓ.—ஆறம்பாட்டில், தன் ஸாமர்த்தியத்தாலே பூமியை எடுத்தருளின அதிற்காட்டிலும், தன் மேன்மைபொகட்டிருந்து கொள்ளுகையாலே கீழ்க்கொள்ள குணங்கலிற் காட்டிலும் மஹாகுணமான வாமநய்ருத்தாந்தத்தை அருளாதிக்கிறார். [கேட்டும் என்று தொடங்கி] - ஐதக்கவர் பிற

கொல்லவும் கேட்டு தங்கள் ஹ்ருதயத்தால் அத்யவஸித்திருக்குமவர்கள் ப்ரஹ்மேசாதிகளுக்கு நாயகனுளவனுக்கன்றி ஆளாவரோ? [வாட்டமென்று மேலுக்கு] - நிரந்தரமாகக் கொடுக்கவல்ல கையையுடைய மஹாபலி பாதிக்க பாதிதராய்த்திரண்டுசென்று இரந்ததேவர்களுடைய துக்கத்தைக் கெடுத்தருளின ஏற்றகையையுடைய ஸ்ரீவாமநாயகச் செய்தருளினமனோஹாரியான சேஷபுதங்களை அநுஸந்தித்துவைத்தும்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், தன் ஸாமந்த்யத்தாலே பூமியை எடுத்தருளினதிற்காட்டிலும், இரப்பாள னாய்த் தன்னுடைமையை அழியக்கொடாத மஹாகுணமான வாமநய்ருத்தாந்தத்தை அநுஸந்திக்கிறார். [கேட்டு இதராதி] - மீரியஹிதங்களைப் பிறர்சொல்லவங் கேட்டுத் தங்கள் ஹ்ருதயத்தாலே அத்யவஸித் திருக்குமவர்கள், ப்ரசஸ்தகேசனுக்கன்றி ஆளாவரோ? ப்ரஹ்மகுத்ராதிகளுக்கு உத்பாதகனென்றுமாம். நிரந்தரமாகக்கொடுக்கும் கையையுடைய மஹாபலி பாதிக்க பாதிதராய். மஹாபலிபக்கலிலே “ஒளதார்யம்” என்று ஒரு குணம் கிடக்கையாலே, ஹிரண்யராவணாதிகளைப் போலே அழியச் செய்வாதே அவன்ஒளதார்யத்துக்குத் தான்இலக்காய்த் தன்னிபூதியை அவன் நெருக்காதபடி மீட்டானுயிற்று. [சட்டங்கொள் தேவர்கள்] - ஈட்டம் - திரள். ஈச்வராபிமாஸிகளாய் “ஒருவர்பக்கல் செல்லக்கடவோ மல்லோம்” என்றும், எல்லார்க்கும் இடுமதொழிய “ஒருவர்பக்கல் ஒன்றும் கொள்ளக்கடவோ மல்லோம்” என்றும் இருக்குமவர்களாய், தன்னிந்தான் சேர்த்திவின்றிக்கே யிருக்கிற தேவர்கள், ஆபத்தின் மிகுதியாலே தன்னிலே ஒரு மிடறாய் பக்ராபிமாஸிகளாய்ச்சென்று இரந்தவர்களுக்கு, “நம்பக் கலிலே வந்திரந்தார்கள்” என்கிற இத்தையே கொண்டு “உங்கள்காரியமெல்லாம் செய்கிறோம்” என்று சொன்ன வார்த்தையாலே அவர்கள்துக்கத்தைப்போக்கி, “மாசுசு” என்றான். துக்கம்போக்கினபடி என்? என்னில், [கோட்டங்கை வாமநாய] - ஏற்றுக்குன்றித் கையையுடையனாய். அங்கை - கொடுத்து வளர்ந்த கை. [செய்த கூத்துக்கள்] - அன்றே பிறந்து அன்றே வளர்ந்து அன்றே பிணைப்பிலே அதிகரித்து, சிறுகாலைக்காட்டி இரந்து பெரியகாலாலே அளந்துகொண்ட மனோஹாசிரசேஷபுதங்களை அநுஸந்தித்தும் - கேட்டுமுணர்ந்தவர் கேசவந்களன்றி ஆவரோ? [கூத்துக்கள்] - மனோஹாசிர சேஷபுதங்கள். வல்லாராடினுப்போலே இருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. கீழ்ச்சொன்ன குணங்கள்தான் ஒரேற்றமோ, அலம்புரிந்த நெடுந்தடக்கையைக்கொண்டு கோட்டங்கைவாமநாய் இந்தப்பூமியை ரகழித்த மஹாகுணத் துக்கு? என்கிறார்.

[கேட்டுமுணர்ந்தவர்] ஓரசார்யன் ஓரர்த்தத்தை யுபதேசித்தால் அதைச் ச்ரவணம் பண்ணி, *ஏவம் ஸ்ரோத்வா பவிதுமர்ஹதி* என்றபடியே பின்னையவ்வர்த்தத்தைத் தெளிந் திருக்குமவர்கள். [கேசவந்களன்றியாவரோ] புறம்பு ஆச்ரயணியில்லாதபடி தானே ஆச்ரணீ யனுளவனுக்கொழிய ஆளாவரோ? *ஆவாம் தவாங்கே ஸம்பூதென தம்மாந் கேசவநாமஸந்* என்றபடியே யாதல், ப்ரசஸ்தகேசன் என்னுதல். [வாட்டமிலாவண்கை] கொடுத்துமாறக் கடவதன்றியே, எப்போதும் கொடுக்கையிலே ஒருப்பட்ட கை. ராவணாதிகளைப்போலே தலையறுத்துப்பொகட வொண்ணுமைக்கு லிபந்தந முண்டாகையாலே பழியச்செய்திலன். [மாவலி வாதிக்க வாதிப்புண்டு] இது பற்றாசாக அவன்னெருக்க நெருக்குண்டு. [சட்டங்கொள்தேவர்கள்] க்ராமணிகளைப்போலே, ஒருவர் உச்சராயம் ஒருவர்பொறுதே, தலையறுப்பாரும் தலையறுப்புண் பாருமாய்த்திரியக்கடவ ஜாதியிறே: இப்படி சேராச்சேர்த்தியா யிருக்கிறவர்கள் ஆபத்து மிக்க வாதே தந்தாமபிமாணங்களைப் பொகட்டு, எல்லாரும் ஒருமிடறாய் வந்துவிழுந்தார்கள். ஈட்டம் — திரள். [சென்றிரந்தார்க்கிடர்க்கிடய] கூறு செய்வானும் அம்பலத்தேயிருந்தால், *ஈச்வரனும் நம்பக்கல் வரத்தட்டென்?* என்றிருக்குமாப்போலே, “எல்லாரும் நம்பக்கல் வரவேணும் என்றிருந்தவர்கள், தங்களாபத்தின்களையிறே துர்மானிகளாயிருக்கிறவர்கள் திரளவந்திரந்தது” என்று திருவுள்ளத்திலேகொண்டு அவர்கள் இடரைப்போக்கினபடி. *அதிகம் மேகிரே விஷ்ணும்* என்று ஒரு சொத்தைதலில்லை முறித்தபோதாக எம்பெருமான் ஸர்வாதிகனென்பது; அல்லாத போது *ஈச்வரோ஽ஹம்* என்பதான தேவஜாதி பல்காட்ட, அவர்கள்இடரைநீக்கினபடி. [கோட்டங்கை வாமநாய] நீரேறக்க் குவித்த அழகிய கையை யுடையனாய்; “பொல்லாக்குறளு

ருவாய்ப் பொற்கையில் கீரேற்று" என்கிறபடியே, தேவர்களை நெருக்குகையாலே அழியச்செய்ய வேணும்: குணவிசேஷத்தாலே வழியச்செய்யமாட்டான்; இனி, இரண்டுக்கும் அநுரூபமாக ஒரு வழி ரக்ஷகனான தான் பார்க்குமித்தனையிதே. [பொற்கை] பொலிவெய்தின கை. அழகியகை யென்றபடி. கொடுத்துவளர்ந்த கை: *கோஸ்ஹஸ்ரரதாதாரம்* என்றும், *தத்யாத்ந ப்ரதி க்ருஹ்ணீயாத்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே. (ஏற்றுக்குவிந்தகையையுடையனாய், அங்கை அழகியகை) [செய்தகூத்துக்கள் கண்டுமே] அன்றே பிறந்து அன்றே வளர்ந்து அன்றே பிணையிலே யதிகரித்து, மஹாபலிக்குகாடத்தளவாம் செல்ல, பூமிநெளியும்படி பதறிநடந்து சென்றுபுக்கு, க்ருஷ்ணஜீநமும் யஜ்ஞோபவீதமும் முஞ்ஜியுமான விரீத வேஷத்துடனே லின்று, "கொள்வன்நான்" என்றப் போலே சொன்ன முக்தஜல்பிதங்களும், சிறுகரகைக் காட்டிப் பெரியகாலாலே யளந்ததுமாகிற இவ்வயாபாரங்களடங்கலும் இவர்க்குவல்லா ராடினாப்போலே யிருக்கிறபடி. ஐச்வரமான மேன்மையுங் கிடக்கச்செய்தே, சரிய:பதியான தான் இரந்து ஆச்ரிதரை ரக்ஷித்த நீர்மைக்கு, ப்ரளயங்கொண்ட பூமியை யெடுத்து ரக்ஷித்தது ஒரு குணமாயிற்றதோ? என்கிறார்.

கண்டுந்தெளிந்துங்கற்றார் கண்ணற்காளன்றியாவரோ?*

வண்டுண்மலர்த்தொங்கல் மார்க்கண்டேயனுக்குவாழுநாள்*

இண்டைச்சடைமுடியிச னுடன்கொண்டுசாச்செல்ல*

கொண்டங்குத்தன் னெடுங்கொண்டு உடன்சென்றதுணர்ந்துமே. (7)

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், சரிய:பதியான தான் பிறரை இரந்து ஆச்ரிதருடைய அபேகிதபூரணம் பண்ணின குணத்திற்காட்டிலும், தேவதாந்தரபஹும் பண்ணுகையாலே உபேக்ஷ்யனான மார்க்கண்டேய விஷயீகாரமாகிற விலக்ஷணமான குணத்தை அநுஸந்திக்கிறார். [கண்டுமென்று தொடங்கி] - பிரிய ஹிதங்களை அநுஸந்தித்தும் அத்யவலித்து மிருக்குமவர்கள் க்ருஷ்ணனுக்கன்றி ஆளாவரோ? [வண்டென்று தொடங்கி] - வண்டு உண்ணாநின்ற பூமாவையை உடையனாய் பாலான மார்க்கண்டே யனுக்கு ஆயுஸ்ஸுக்காக "நானும் உன்னோடொத்த ஸாதகன்கான்" என்று தன்னுடைய ஜடையைக் காட்டிக்கொண்டு உடனே பேச்சாட்டுத்துணையாகச் செல்ல அவனை விஷயீகரித்துத் தன்னோடொத்த வரிசையைக்கொடுத்தும் பிரியாதே சென்றபடியை உணர்ந்தும். [உசாய்ச் செல்ல] - என்று பாடமாம் போது, வாழுநாள் விசாரித்துச்செல்ல என்னுமாம்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், சரிய:பதியான தான் ஆச்ரிதர்க்காக அர்த்தியான குணத்திற்காட்டிலும், தேவதாந்தரபஹுத்தினாலே உபேக்ஷ்யனான மார்க்கண்டேய விஷயீகாரமாகிற விலக்ஷணகுணத்தை அநுஸந்திக்கிறார். [கண்டுந்தெளிந்துங்கற்றார்] - கற்றுந்தெளிந்துங்கண்டார் - பிரியஹிதங்களை க்ரவணம்பண்ணி, தங்களிலே அத்யவலித்து, அதை ஸாக்ஷாத்கரித்தவர்கள், ஸர்வஸுலபனுக்கன்றி ஆளாவரோ? ஐச்வரியார்த்திக்கு ஐச்வரிய விசிஷ்டனாயும், கேவலனுக்கு கத்திருண யுக்தனாயும், பகவச்ச ணர்த்திக்கு ஸமஸ்தகல்யாணகுண விசிஷ்டனாயும், இப்படியால் ஸர்வஸுலபனுளவனுக்கு. [வண்டென்று தொடங்கி] - வண்டு உண்ணாநின்றன பூமாவையையுடையனாய் - பாலான மார்க்கண்டேயனுக்கு. [வாழுநாள்] - ஆயுஸ்ஸுக்காக. [இண்டைச்சடைமுடியிசன்] - நெடுநாள் பச்சைகொண்டு ப்பலவேளை யிலே "நானும் உன்னோடொக்க ஸாதகன் கான்" என்று ஜடையைக் காட்டினான். [உடன்கொண்டு சாச்செல்ல] - "ஆச்ரியித்தவனை விடவொண்ணாது" என்று அவனைக் கூடக்கொண்டு உசாத்துனை யாகச் செல்லவென்னுதல், புருஷகாரமாகச் செல்லவென்னுதல். அன்றிக்கே, [உசாய்ச் செல்ல] - வரூ நாள் உசாவிச் செல்ல. "இவன் ஜீவிக்கும் விரகேதோ?" என்று ஆராய்ந்துகொண்டுகொண்ட. [கொண்டங்கு] - அங்குக்கொண்டு: ரக்ஷ்யபூதனாகத் திருவுள்ளத்திலேகொண்டு. [தன்னெடுக்கொண்டு] - "நிரஞ்ஜந: பரமம்ஸாம்யமுபைதி". என்று தன்னோடொத்த வரிசையைக்கொடுத்து, [உடன் சென்ற துணர்ந்தும்] - பின்னை ஒருநாளும் பிரியாதே சென்றபடியை உணர்ந்தும் - கண்டுந்தெளிந்தும் கற்று கண்ணற்காளன்றியாவரோ? நெடுநாள் தேவதாந்தரபஹும் பண்ணினவன், மறந்தும் புறந்தொழா

மாந்தரான ஸாத்த்விகபுருஷகாரமாகவாதல் பிராட்டி புருஷகாரமாகவாதல் அன்றிக்கே, தாமஸ தேவதையைப் புருஷகாரமாகக் கொண்டு; புறந்தொழாதவகம்படிசிறு, அவர்களையும் பொருந்தவிட்டு, மேன்மேலே ரக்ஷித்த நீர்மைக்குப்போருமோ கீழ்ச்சொன்ன குணங்கள்? என்கிறது.

ஈடு.—ஏழாம் பாட்டு. சரிய:பதியான தன்னைத்தாழவிட்டு இரந்து ரக்ஷித்தது பெரிய ஏற்றமோ, தேவதாந்தரபஹும் பண்ணின மார்க்கண்டேயனை விஷயிகரித்த இம்மஹாகுணத்திற்கு? என்றோர்.

[தண்டுந்தெளிந்துங்கற்றூர்] (கற்று - தெளிந்து-கண்டார்) ஒருவன்பக்கவிலே ஓர் அர்த்தத்தை சிதைத்து, அதிலே தெனியவாஸனைபண்ணி, பின்னை ஸாக்ஷாத்கார பர்யந்தமாகவியைப்பார். சீரவணமகங்கள் தான் சர்சனஸமாநாகாரத்தனவும் சென்றுயிற்குமிதே. [கண்ணற்காளன்றியாவரோ] த்யாகபரராஜிருப்பார், த்யேயவஸ்துவைவிட்டுப் புறம்பே போவரோ? [கண்ணுண்மலரித்யாதி] வண்டுகள் மதுபாகம் பண்ணுகிற பூ மாஸையையுடைய ஸ்ரீமார்க்கண்டேயனுக்கு வாழ்நாளுண்டாகைக்காக வென்னுதல்: 'வாழ்நான் உசாச்செல்ல' என்று மேலே கூட்டுதல். மாதாபிதாக்கள் இவனை யொப்பித்து வினையாடவிட, அங்கே ஓரசாரி வாக்யம் "இவனுக்கு மருத்யு குறுகிற்று" என்றுசொல்ல, அத்தைக்கேட்டு பித்ராதிதிகள் வெறுக்க, "இதுக்கு நீங்கள் அஞ்ச வேண்டா, நான் பரிஹரித்துக்கொள்ளுகிறேன்" என்று இவன் சென்று தேவரையாசர்யிக்க, அவரும் பச்சையிடும் நாமெல்லாம் இடுவித்துக்கொண்டு, ஒரு நாளிலே வந்தவாறே தலைக்கடையையும் புழைக்கடையையும் அடைத்து ஜடையை விரித்துக் காட்டி, "உன்னோபாதி யாறல்பிறல்காண் என் காரியமும். அருகில் மாஸையப்பாராதே என் தலையில் ஜடையைப் புத்திபண்ணாய்" என்று காட்டி, "ஆனாலும் நெடுநான் பச்சையிட்டு ஆசர்யித்த நீ பேசாதே போகவொண்ணாதிதே, உனக்கோராசர்யம் காட்டப்பராய்" என்று அவன்ஸௌஸப்பாதி குணங்களையும் மோக்ஷப்ரதத்வாதி குணங்களையும் உசாவிக்கொண்டு ஸர்வேச்வரன் பக்கலேறச்சென்றான். [கொண்டங்கு] "ஐயோ! மருத்யுபயபீதனய்வந்தாயா காதே!" என்று திருவுள்ளத்திலேகொண்டு: "தூர்மாயான இவன் கொடுவந்தான்" என்று பாராதே, ஒரு பிராட்டி புருஷகாரமாக வருவானைக் கைக்கொள்ளுமாப்போலே கைக்கொண்டு. "நெஞ்சிற்கொண்டு" என்னுர்படியே. [தன்னோடுங்கொண்டு] இவன்வந்தகார்யம் தலைக்கட்டி, பின்பு தன்னுடன் ஸாம்யாபத்தியையுங்கொடுத்து. [உடன்சென்ற துணர்ந்துமே]-ஒருகன்வன் கொல்லிற்பிராட்டியைக் கொடுபோமாப்போலே கொடுபோனுன்போலேகாணும், "பின்னை யென்றும் நின்றிருவடி பிரியா வண்ணமெண்ணிய" "ஒருபுருதக்தர்மி" என்று தோற்றுதபடி, தன்னோடுவினிகிற ரஸத்தை புஜிப்பித்தபடியை புத்திபண்ணி - கண்டுத்தெளிந்துங் கற்றூர் கண்ணற்காளன்றி யாவரோ? தன்னையாசர்யித்த இந்த்ரனுக்காகத் தன்னைத் தாழவிட்டது ஒரேற்றமோ? *மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தாந்தி தே* என்னக் கடவ அவன் தேவதாந்தரபஹும்பண்ணி, அதுக்குமேலே, அவன் புருஷகாரமாகக் கொண்டுவந்து காட்டிக் கொடுக்க, "என்செய்வான், தன்னையாசர்யித்தவனை யறியவிடாதே புறம்பே வாகிலும் கொண்டுபோய் ரக்ஷிப்பித்தான்" என்னும் குணம் அவனுக்குண்டாக, மார்க்கண்டேயனை ரக்ஷித்த நீர்மைக்கு. தாமஸபுருஷர்களோட்டை ஸஹவாஸம் ஸர்வேச்வரனுக்கு த்யாகதேஹது; ஸத்த்வலிஷ்ட்டரோட்டை ஸஹவாஸம் அவனுக்கு ஸனிகாரதேஹது; இங்ஙனே யிருக்கச் செய்தேயிதே அவன் முன்னிலையாக வந்த இவனுக்கும் காரியஞ்செய்தது!

செல்லவுணர்ந்தவர் செல்வன்தன்சீரன்றிக் கற்பரோ?*

எல்லையிலாதபெருந்தவத்தால் பலசெய்யிறை*

அல்லலமரைச்செய்யும் இரணியனாகத்தை*

மல்லலியுருவாய்ச் செய்தமாயமறிந்துமே.

(8)

ஒ.---எட்டாம்பாட்டில், தேவதாந்தரபஹும்பண்ணினவனை விஷயிகரித்த குணத்திற்காட்டிலும், ஆசரிதரக்ஷணத்திலுண்டான தவரையாலே நரத்வலிம்ஹத்வங்க விரண்டையும் ஏற்பட்டுக்கொண்டு

அப்போதே தோற்றியருளி ஆச்சரிதரக்கூணம் பண்ணின விலக்கணமான குணத்தை அநுஸந்திக்கிறார். [செல்லவென்று தொடங்கி] - முட்டஉணர்ந்தவர் பேரழகை உடையவனுடைய குணங்களைவளத்திக்கே கற்பரோ? [எல்லையென்று தொடங்கி] - எல்லையில்லாத மஹாதபஸ்ஸுக்களாலே பலமிறுக்குக்களைச் செய்யாநின்றனொண்டு தேவர்களை துக்கப்படுத்தாநின்றனள்ள ஹிரண்யனுடைய சரீரத்தைப் பெரிய வலிமஹருபத்தைக்கொண்டு பிளந்த ஆச்சர்ய சேஷடிதத்தை அறிந்துவைத்தும்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், தேவதாந்தரபஜனம் பண்ணினவனை விஷயீகரித்த குணத்திற்காட்டிலும், ரக்ஷணத்வவரையாலே நரத்வஸிஹ்மத்வங்க ளிரண்டையும் எறட்டுக் கொண்டபோதே தோன்றின மஹா குணத்தை அநுஸந்திக்கிறார். [செல்லவுணர்ந்தவர்] - ஐச்வர்ய கைவல்யங்களில் பர்யவஸியாதே பகவத் விஷயத்திலே இழிந்து, அதுதன்னிலும் அவதரித்த மேல் எல்லையளவுஞ்சென்று அநுஸந்தித்தவர்கள்; “ப்ரயோஜனாத்ரபரர்க்கு அவர்கள்ப்ராப்யத்தைக் கொடுத்து அதில் களைபிடுங்கினவன், நம்முடைய ப்ராப்யமும்தந்து அதில் களையும்பிடுங்குவான்” என்று இவ்வளவும் செல்லவுணர்ந்தவர். [செல்வன்] - “நாரஸிம்ஹவபு : சரீமான்” என்கிறபடியே பேரழகை உடையவன். [சீரன்றிக்கற்பரோ] - அவனுடைய ஆச்சரிதபாரதந்தர்யம் முதலான கீர்மைகளையல்லது அப்பணிப்பரோ? [எல்லையிலாத பெருந்தவத்தால்] - ப்ரஹ்மாதிகளைநோக்கிப் பண்ணின தொகையில்லாத மஹாதபஸ்ஸுக்களாலே. [பல செய்யிறை] - பல மிறுக்குக்களைச் செய்யாநின்றனொண்டு. வரங்கொடுத்த தேவதைகளுக்கும் குடியிருப்பு அரிதாம்படியினைகத்து வர்த்தித்தானாயிற்று. [அல்லமரரைச் செய்யுமிரணியன்] - ஸுகப்ரதாநராயிருக்கிற தேவதை களை நிய்ததுக்கிகளாம்படி பண்ணின ஹிரண்யனுடைய. [ஆகத்தை] - திருவுகிருக்கிரைபோரும்படி வரத்தை பூட்டியாக விட்டுவளர்த்த வுடம்பை. [மல்லலியருவாய்] - ‘மஹாவிஷ்ணும்’ என்கிறபடியே” அவனுடம்பு குளப்படியாம்படி பெரியவடிவைக்கொண்டு. மல்லல் - பெருமை. மல்லலியரு வென்று - “லக்ஷ்மீநாரஸிம்ஹமென்றுமாம். “திருவொடுபுணர்ந்த சிங்கம்” என்று ஒரு தமிழன் சொல்லிவைத்தான். “நரங்கலந்த சிங்கமாய்க் கீண்டதிருவன்”. [செய்த மாயமறிந்துமே] - வரபலபுஜபலங்களாலே திண்ணி தான உடம்பை, பெரியசீற்றத்தோடேசென்று அநாயாஸே கிழித்துப்பொகட்ட ஆச்சர்யத்தை அநுஸந்தித்தும் - செல்லவுணர்ந்தவர் செல்வன்நன்சீரன்றிக் கற்பரோ?

ஈ.—எட்டாம்பாட்டு. தேவதாந்தரபஜனம் பண்ணினவனை விஷயீகரித்த மஹா குணத்திற்காட்டிலும், நரத்வ ஸிம்ஹத்வங்கள் இரண்டையும் எறிட்டுக்கொண்டு ஆச்சரித ரக்கூணம் பண்ணின மஹாகுணத்தை யருளிச்செய்தொரு.

[செல்லவுணர்ந்தவர்] ஆபாஸமான ஐச்வர்ய ஆத்மப்ரப்திமாத்நிரங்களில் பர்யவஸி யாதே, எல்லையிலமான பகவத்புருஷார்த்தத் தனவும் செல்லவுணர்ந்தவர் அவனுடன் சித்ப்போகம் வேண்டியிருக்குமவர்கள். வாய்க்கரையான ப்ரக்குதி : ப்ரக்குதங்க ளன்றிக்கே, ஆக்மயரதாத்மயஜ்ஞாநபூர்வகமாக பகவத்ப்ரப்தியளவும் செல்லவுணர்ந்தவர்கள் [செல்வன்தன்சீரன்றிக் கற்பரோ] ஸ்ரீமானுடைய கல்பாண குணங்களை யொழியக்கற்பரோ? “இன்னஞ்சொல்லாய் சீமான!” என்னக்கடவதிறே. [எல்லையிலாத பெருந்தவத்தால்] அளவிறந்த மஹாதபஸ்ஸாலே. வரப்ரதரான தேவஜாதிக்கும் குடியிருப்பு அரிதாம்படியிறே ப்பலித்தது. [பலசெய்யிறை யல்லலமரரைச்செய்யும்] தேவஜாதி கிடந்தவிடத்தில் கிடவாதபடி பலமிறுக்குக்களைச் செய்து துக்கத்தைப் பண்ணுகிற ஹிரண்யனுடைய, (தேவர்களுடைய வரபலபுஜபலங்களாலே பூணகட்டின) சரீரத்தை. மிறுக்கின்கார்யம் - துக்கம். [மல்லலி யருவாய்] மல்லல்—பெருமை. *மஹாவிஷ்ணும்* என்னும்படியே, ஹிரண்யன் குளப்படியாம் படியாகப் பெரியவடிவைக்கொண்டு. மல்லலென்று ஸம்பத்தாய், அத்தால் - லக்ஷ்மீநாரஸி மஹா யென்னவுமாம்: *நாராயணே ந்ருஸிம்ஹஸ்து சக்திஸ்த்வமமரேச்வரி* இதே. அவனை யொழிந்திடுப்பதொரு போதில்லையிறே. [செய்தமாய மறிந்துமே] - சிறுக்கனுடைய ப்ரதிஜ்ஞா ஸமகாலத்திலே தோற்றி, ஹிரண்யனுடைய உடலை இருபினவாக்களை இவ்வாச்சர்யமான சேஷடிதங்களை யறிந்தும். ஒருவன் புருஷகாரமாகக் கொடுவர அவனை ரக்ஷித்ததொரு குணமோ? தம்ப்பன் பகையாக உத்தமாவகம் ஒருவடியும் திருமேனி யொருவடியுமாகக் கொண்டு ரக்ஷித்தகுணத்துக்கு? “பெற்றார் பெற்றொழிந்தார் பின்னு கின்றடியேனுக் குற்றனுய்வளர்த்து” என்கிறபடியே வந்து ரக்ஷித்தகுணமிறே.

மாயமறிபவர் மாயவற்காளன்றியாவரோ?*

தாயஞ்செறுமொருநூற்றுவர்மங்க ஓரைவர்க்காய்*

தேசமறியவோர்சாரதியாய்ச்சென்று சேனையை

நாசஞ்செய்திட்டு* நடந்தநலவார்த்தையறிந்துமே.

(9)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஆச்ரிதர்க்காக நரலிம்ஹமான அதிலுங்காட்டில் அதிகஞ்ஞமான ஸாரத்தயவ்ருத்தந்தத்தை அநுஸந்திக்கிறார். [மாயமென்று தொடங்கி] - அத்யாச்சர்யமாயிருக்கிற வனுடைய ஆச்ரிதபவ்யதையை அறிமில் அப்படியிருக்கிறவனுக்கு அல்லது ஆளாவரோ? [தாயமென்று தொடங்கி] - பாண்டவர்களுக்கு க்ரமப்ராப்தமாய் வருகிற ராஜ்யத்தை புஜிக்கவொட்டாதே செறுக்கிற மிடுக்கரான துர்யோதனாதிகள் தூற்றுவரும் மங்கும்படி வேறு துணியின்றிகே தலியரான ஐந்துபேர்க்காக ஸோகமெல்லாம் அறியும்படி விஷகணஞான ஸாரதியாய் புத்தபூமிவிலே சென்று ஸேனையை நிச்சேஷமாகி நிரபாயமாகத் திருநாட்டிலே எழுந்தருளினபடியைப் பேசின மஹாபாரதத்தை அறிந்துவைத்தும்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஆச்ரிதனுக்காக நரலிம்ஹமான அதிலும் அதிக ஞ்ஞமான ஸாரத்தய வ்ருத்தந்தத்தை அநுஸந்திக்கிறார். [மாயமறிபவர்] - அத்யாச்சர்யமான அவனுடைய ஆச்ரிதபவ்யதையை அறியுமவர்கள். [மாயவற்கு] - மேன்மையைக் கவரகாளிலும் கவரகானவொண்ணாத பவ்யதையை உடையவற்கு. [ஆளன்றியாவரோ] - அவனுக்கல்லது ஆளாவரோ? ஸ்வாதிகள் தள்ளாளிலே வரத் தாழ்ந்தால், புறம்பே போகக்கடவதோ? அவன் தன் ஸ்வரூபத்தை அழியமாறிலும், தன்ஸ்வரூபத்திலே குறையநிற்கக்கடவதோ? அவனுக்கே ஆளாகக்கு அவன் செய்ததென் என்னில்?, [தாயம்செறும்] - தாயப்ராப்தியில் ராஜ்யம் பாண்டவர்களுக்காயிருக்க, அதைதச்செறுக்கிறத் தமக்கு தாயப்ராப்தமாக வந்ததொன்றை யிறந்ததாக கிளைத்திருக்கிறாயிற்று இவர்; "மமப்ராணஹி பாண்டவா!" என்று அவன் அபிமானிக்கையாலும், "தவிஷதநம் நபோக்தவ்யம்" என்று எதிர்த்துச் சத்ருக்களாகச் சொல்லுகையாலும். [ஒருநூற்றுவர்மங்க] - ஒருபாச்சவ மடங்கப் பெருமிடுக்கான துர்யோதனாதிகளாகிற துர்வர்க்கம் உருமாயும்படி. [ஓரைவர்க்காய்] - தனியரான ஓவர்க்காய். "யஸ்ய மந்தீச கோப்தாச ஸுஹ்ருச்சைவ ஹார்த்தத:" என்று இவர்கள் இழந்தவையெல்லாம் தானேயாய். [தேசமறிய] - ஸர்வாதிகள் தூழ்ந்தசெயலைச் செய்பாரின்றால், அப்ரஸித்தமாகச் செய்கிலுமாயிறே; அங்ஙனன்றிக்கே, ஸர்வலோகஸாகிகமாக இச்செயலை அநுஸந்தித்தார் எல்லாரும் நிரப்பராயிருக்கலாம்படியிறே செய்தது. "பார்த்ததம்ரதிர மந்த்மாநஞ்சஸாரதிம் ஸர்வலோகஸாகிகம் சகா". [ஓர்சாரதியாய்] - அத்வித்யுன ஸாரதியாய். [சென்று] - புத்த பூமிவிலே சென்று. [சேனையை நாசம்செய்திட்டு] - "ஆபதமெடுக்க வொண்ணாது" என்று கிர்பந்திக்கையாலே இத்ததைத் தயிர்ந்து, கையில் முட்கோலாலே ஸேனையைக் கொன்றுபொகட்டு. [நடந்த நலவார்த்தையறிந்துமே] - தன்க்ருஹத்திலே புகக் கொண்டு சிறைசெய்யத் தேடும் துர்யோதனாதிகள்போல்வாரிருக்கிற தேசத்தைவிட்டு எவ்ளருமெக்கப் பரியும்தேசத்திலே கிரபாயமாகவெழுந்தருளினபடியைப் பேசின ப்ரமாணச்சேஷ்டமான மஹாபாரதத்தை அறிந்துவைத்தும் - மாயவற்காளன்றியாவரோ? "க்ருத்வா பாராவதரணம் ப்ருதிவ்யா".

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ஆச்ரிதனுக்காக நரலிம்ஹமானவதிலும் அதிக ஞ்ஞமான ஸாரத்தய வ்ருத்தந்தத்தை அநுஸந்திக்கிறார்.

[மாயமறிபவர்] அவவ்வ்யாபாரமடங்கலும் ஆச்ரிதார்த்தமாய், ஆச்சர்யமாயிருக்கு மென்றறியுமவர்கள். [மாயவற்காளன்றியாவரோ] ஆச்ரிதபரதந்த்ரணவனுக்கன்றி யாளாவரோ? [தாயம்செறுமொருநூற்றுவர்மங்க] தாயப்ராப்தியாலே செறுகிற துர்யோதனுதி துர்வர்க்கம் மங்க, தாயங்கொண்டுநெருக்கிற்றுத் தம்மையோ? அநுகூலரான பாண்டவர்களை நெருக்கிறதும் தம்மை நெருக்கிறாயிருக்கிறபடி. [ஒருநூற்றுவர், ஓரைவர்] நெருக்குகிறவர்களும் நெருக்குகிறவர்களுமிருக்கிறபடி. [ஓரைவர்க்காய்] துர்வர்க்கமடைய அங்கே

கிரண்டு, ஒருஸாரதியையொழிய வேறொரு துணையின்றிக்கே இருக்கிறவர்கள். தன்வழியே யொழுகாதவர்களை யழியச்செய்து, தன்னையொழிய அறியாதவர்களுக்காகத் தான் தாழ்வின்று நோக்கினான். ஸம்பந்தம் இரண்டு தலைக்கும் ஒத்திருக்க, தாழ்ந்த தலைகண்டு நோக்கினுனித்தனையிறே. *அர்ஜுனாநாங்ககதென* இத்யாதி ஒருவர்க்கொருவர் கால்மேல் காலெறட்டு ஒரு நாளாகவிருந்த ஸாமயத்திலே, ஸஞ்சயன் வாசஸிலேவந்தான் என்று சொல்ல, “அவனைப்புகுரவிடுங்கோன்; இவ்விருப்புக்காண உகப்பானொருவன்; உகவாதார் நெஞ்சு னுக்கச் சொல்லவல்லவானொருவன்; ஆனபின்பு அவனையழையுங்கோன்” என்றான். உகவாதார் கண்பட வாகாதாப்போலே, உகத்தார்கண்பட்டால் உள்ள நன்மையும். இப்படியிறே பாண்டவர்கள்விஷயத்தில் அவனிருக்கும்படி. [தேசமறிய வோர்சாரதியாய்] *பார்த்தத்தம்ரதி நமாத்மா நஞ்ச ஸாரதிம் ஸர்வலோகஸாஸ்திகம்:சகார* என்னும்படியே, நோக்கினான். “இன்னுர் தூதனென நின்றான்” என்றபடியே. நாட்டில் ஸ்வாதந்தர்ய பாரதந்தர்யங்கள் அவ்யவஸ்த்திதமான விடத்திலும் ரஹஸ்யத்திலேயிறே அவை ப்ரயோகிப்பது. பர்த்தாஅம் பார்வையைக் காலைப்பிடிப்பது ரஹஸ்யத்திலேயிறே. இப்படியிருக்கச் செய்தேயிறே ஐகத்ப்ரஸித்தமாம்படி தன்னைத்தாழ வராவதானம்* இத்யாதி—தூர்யோதனாதிகளில்லாதவிடத்தே போய்ப் புகப்பெற்றதிறே. பாராவதானம்* இத்யாதி—தூர்யோதனாதிகளில்லாதவிடத்தே போய்ப் புகப்பெற்றதிறே. இம்ச்செய்த செயலடங்கலும், தன் ஸ்வாதந்தர்யங் கிடக்கச்செய்தே செய்தவையிறே. ஸ்வரக்ஷ ணத்துக்குத் திருவுகிராகிதுமுண்டே அங்கு; அவைபோலன்றிறே இங்கு; ஆச்ரிதபரதந்த் ரனய்த் தன்னையழியமாறி, பாண்டவர்களுக்காக உடம்புக்கு ஈடிடாதே எதிரிகளம்புக்கு இலக் காக்கின இந்நீர்மைக்குப் போருமோ கீழ்ச்சொன்ன குணங்கள்?

வார்த்தையறிபவர் மாயவற்காளன்றியாவரோ*

பேர்த்திறப்பொடுநோயொடுழப்பொடு இறப்பிலை

பேர்த்து* பெருந்துன்பம்வேறநீக்கித் தன்தாளின்கீழ்ச்

சேர்த்து* அவன்செய்யுஞ்சேமத்தையெண்ணித் தெளிவுற்றே. (10)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், முன்பு சேதநர்க்குப்பண்ணின உபகாரங்களெல்லாம் ஸம்ஸாரத்தே விருக்கச்செய்தே பண்ணும்உபகாரங்கள்; அவ்வளவன்றிக்கே, ஸம்ஸாரத்தை மறுவலிடாதபடி நிச்சேஷமாக்கித் தன்திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளுகையாகிற மஹோபகாரத்தை அருளிச் செய்கிறார். [வார்த்தைபென்று தொடங்கி] - விசேஷஞ்சூரயிருப்பார் ஆச்சர்யபூதனவனுக்கல்லது ஆளாவரோ? [பேர்த்தென்று தொடங்கி] - ஆத்மஸ்வரூபம் தெரியாதாடி அறிவுகெடுத்துநிற்கிற துல்லஹமான ஐந்தமையாதிஜ்ஞாமரணங்களை விடுவித்துக் கைவல்யபுருஷார்த்தத்தில் புகாமே காத்து நித்யகைக்கர்பத்தைக் கொடுத்தருளி “இவனுக்கு ஒன்றும் செய்யப்பெற்றிலேம்” என்று இருந்தருளும்படியை அறுஸத்தித்துத் தெளிந்தும்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், முன்புபண்ணின உபகாரங்களின் அளவன்றிக்கே, ஸம்ஸாரத்தை மறு வலிடாதபடிபோக்கித் தன்திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்கையாகிற மஹோபகாரத்தை அதுவந்திக் கிறார். [வார்த்தையறிபவர்] - பாஸ்துதமான மஹோபகாரம் கடலோசை என்னும்படி ஸரணன் “மாமேகம் சரணம்வ்ரஜ” என்கிற வார்த்தை யறியுமவர்கள். [மாயவற்கு] - ஆச்சர்யமான மெளனப் பத்தையுடையவனுக்கு. த்ரௌபதியினுடைய குழல் முடிக்கைக்காக ஹ்ருத்தமான அர்த்தத்தை வெளி விட்ட ஆச்ரிதபர்யதையுடையவனுக்கு. [ஆளன்றியாவரோ] - “பரமப்தஞ் என்கையிற்று”

என்றால், அவனை விட்டு வேறே சிலர்க்கு ஆளாவரோ? இவனையே பற்றவேண்டுகிறதென்?—என்னில். [போர்த்தயிற்ப்பு இத்யாதி] - ஆத்மஸ்வரூபம் தெரியாதபடி அறிவுகெடுக்கும் ஐம்மெள்ள, அது புக்க விடத்தே புக்ககடவதான வ்யாதிஎன்ன, அதைப்பொறுத்தாலும் அவர்ஜ்ஜநீயமாய் வரக்கடவதான மூப் பென்ன, அதுக்கெல்லையாள் மரணமென்ன, இவற்றையடைய. [பேர்த்து] - விரகர் நெடுஞ்சுவர் தன்னுமாயோலே, ஸர்வசக்திக்கும் ஒரு விரகாலே போக்கவேண்டும்படியிறே யதின் கனம். “அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்போ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்றானிறே. [பெருந்துன்பம் வேறற நீக்கி] - ஆத்மாநுபவ மாகிற மஹாது:க்கத்தை வாஸனையோடேபோக்கி. ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களுக்கு “அஸ்தைதர்யம்” என்பது ஒரு நன்மையுண்டு; அபுருஷார்த்தம் ஸ்த்திரமானதுக்கு மேலில்லையிறே மஹாது:க்கம். [தாளின்கீழ்ச் சேர்த்து] - அதுக்குமேலே நித்யகைங்கர்யத்தைக்கொடுத்தருளி. [அவன் செய்யும் சேமத்தை] - இவனுக்கு ஒன்றும்செய்யாதாரப்போலே “என்செய்வோம்” என்றிருக்குமென்னுதல், இக்கைங்கர்யத்துக்கு நிலவரான நித்யஸ்வரிகளோடேசேர்த்து யாவதாத்மபாவியாக்குமென்னுதல். [எண்ணித்தெளிவுற்றே] - இம்மஹோபகாரத்தை அநுஸந்தித்து, “இதுவே அர்த்தம்” என்றுதெளிந்து வார்த்தையறிபவர் மாயவற்காளன்றியாவரோ?

௩௩.—பத்தாம்பாட்டு. கீழ் சேதமர்க்குப்பண்ணின உபகாரங்களெல்லாம் ஸம்ஸாரத் திலே யிருக்கச்செய்தே பண்ணினவையிறே; அவைபோலல்ல, ஸம்ஸாரம் மறுவலிடாதபடி பண்ணித் தன் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொண்டதொரு மஹோபகாரத்தையருளிச் செய் கிறார்.

[வார்த்தையறிபவர்] மஹாபாரதமெல்லாவற்றாலும் சொல்லிற்றாயிற்றது ஒரு வார்த்தை யாகாதே. ப்ரயோஜனவத்தாவதிறே - வார்த்தையாவது. *மாமேகம்* என்றத்தையிறே - இங்கு ‘வார்த்தை’ என்கிறது. கீழடங்கலும் கடல்போலே; அதில் அம்ருதம் போலே இது. [மாயவற்காளன்றியாவரோ] அவன் “என்னையேபற்று” என்று சொல்லாநின்றால், இவர்கள் அவனையொழியவும் பற்றுவர்களோ? (மாயவன் - வ்யாமோஹத்தை யுடையவன்.) ரஹஸ்யங் களெல்லாம் வெளியிட்டானிறே, அவள்குழல் முடிக்கைக்காக. [போர்த்தயிற்ப்பித்யாதி] பரணிக்கடுவரிந்தாப்போலே, இவ்வாத்மாவையறிய வொண்ணாதபடி குழப்பொதித்து கிடக்கிற ஐம்மங்கள், அவைபுக்கவிடத்தே புக்ககடவ வ்யாதி, அவ்வனையாடுனும் சிறிதுநான் செல்லாத படி இடிவிறுந்தாப்போலே வந்து கொடுக்கிற ஜகர, அவ்வனையாடுனு யிருக்கவொண்ணாத படி இவனுக்கு அநபிமதமான விராசம், இவற்றையெல்லாம். [பேர்த்து] சச்வரனுக்கும் ஒரு விரகுபார்த்துத் தள்ளவேண்டும் படியிறே அவற்றின் கனம்; விரகர் நெடுஞ்சுவர் தன்னுமாப் போலே தள்ளி. [பெருந்துன்பம்வேறறநீக்கி] ஐம்மம்போனால் அநந்தரம் வரக்கடவதான கைவல்யமாகிறமஹாது:க்கத்தை ஸ்வாஸநமாகப்போக்கி. “கீழ்நின்றிலைதான் என்று” என்னும் படியிறே இதின் தன்மை. அது பின்னைஒரு சரீரபரீக்ரஹம் பண்ணியாகிலும் பகவத் ஸமாச்சரணம் பண்ண யோக்யதையுண்டிறே. இது நித்ய விராசமிறே. [தன் தாளின்கீழ்ச் சேர்த்து] பாதரேகைபோலே யிருக்கத் திருவடிகளிலே சேர்த்து. [அவன்செய்யும் சேமத்தை யெண்ணி] பின்னை இவனுடைய மீட்சி தன் புத்தயதீநமாய்ப்படி பண்ணிவிடுகை. இவன் மீளையோடு தன் ஸங்கஸ்பத்தோடு வாகியறும்படி பண்ணுகை. இவனும் சேதநாயிருக்கச் செய்தே, முக்தனுனல் கொள்ளும் நானாபவநமும் அவன்புத்தயதீநமாயிறே யிருப்பது. இவன் கையிலே இவனைக் காட்டிக்கொடுத்தாலும் அவனுக்கு அஞ்சவேண்டாதபடியாயிருக்கை. [எண்ணித்தெளிவுற்று] இத்தை மனோரதித்துத்தெளிந்து. அவன் “என்னையேபற்று” என்று சொன்னதில், தலையாடியிலே “ஸகலவிரோதிகளையும் நானே போக்கி யென்னைத் தருவன்” என்று சொன்னத்தைத் தெளிந்திருக்குமவர்கள். [தலையாடி - *ஸர்வபாபேப்போ மோக்ஷயிஷ்யாமி* என்றது] அவனுக்கல்லது ஆளாவரோ? கீழ்ச்சொன்ன குணங்களெல்லாம், மண் தின்னவேணும் என்று அமுத ப்ரஜைக்கு அதையிட்டு அதுக்குப்பரிஹாரம் பண்ணுமாப் போலேயாயிற்று; இங்கு- இவற்றினுடைய லலிதமே பார்த்து ஸம்ஸாரந்தொடக்கமான ஸகல துரிதங்களும் மறுவலிடாதபடி போக்கித் தன் திருவடிகளின் கீழேவைத்து ரக்ஷித்த பெரியகீர் மைக்குப் போருமோ கீழ்ச்சொன்னவையடங்கலும். கீழ்ப்பண்ணின பரிஹாரங்கள்,

கரந்திடக்கப் பண்ணும் பரிஹாரங்கள்போலே ஸம்ஸாரம்மிடக்கப் பண்ணின பரிஹாரங்
களிமே. அது நிர்வரணமாம்படி சிவத்தெத்துநோக்குவாரைப்போலே இதிற்சொல்லுகிற
குணம். கீழிலவை ஸம்ஸாரிகளிச்சையாலே செய்தவை; இது ஈச்வரேச்சையாலே செய்த
திமே.

தெளிவுற்றுவினின்றிநின்றவர்க்கு இன்பக்கதிசெய்யும்*

தெளிவுற்றகண்ணனைத் தென்குருகூர்ச்சடகோபன்சொல்*

தெளிவுற்றவாயிரத்துள் ளிவைபத்தும்வல்லாரவர்*

தெளிவுற்றசிந்தையர் பாமருழவுலகத்துள்ளே.

(11)

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தார் ஸம்ஸாரத்திலே இருந்துவைத்தே
கத்தஸ்வபாவ ரென்கிறார். [தெளிவுற்றென்று தொடங்கி] - “எம்பெருமானே ப்ராப்யமும் ப்ராப
கமும்” என்றுஅறிந்து அநதயப்ரயோஜனராய் நின்றவர்களுக்கு நிபதிய புருஷார்த்தமான கைங்க
யத்தைக்கொடுக்கும் ஸ்வபாவனாய் அதுக்காக எப்போதும்உணர்ந்திருக்கும் க்ருஷ்ணன். [தெளிவுற்ற
வாயிரத்துள்] - பகவத்குணங்களுக்கு ஸ்பஷ்டமாக வாசகமான ஆயிரத்தில்.

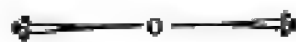
இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அப்யஸித்தார் ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே இருந்துவைத்தே
கத்தஸ்வபாவரென்கிறார். [தெளிவுற்றுவினின்றி இத்தயாதி] - “ப்ராப்யப்ராபகங்கள் அவனே” என்று
அத்யவஸித்து, பின்னையு க்த்யாபாஸவசநாபாஸங்களால் அதுக்குக் குறித்தலின்றிக்கே கின்றவர்க
ளென்னுதல்; அநதயப்ரயோஜனராய் நினைநின்றவர்களென்னுதல். [இன்பக் கதிசெய்யும்] - ஸாக்ருபமான
ப்ராப்யத்தைக்கொடுக்கும். “ஏஷ ஹ்யேவாநந்தயாதி”. [தெளிவுற்ற கண்ணனை] - “நாமே இவன்கார்யஞ்
செய்யக்கடவோம்” என்றிருக்கும் க்ருஷ்ணன். இவன் கலங்கினவன்ரும் தான் தெளிந்திருந்து முடிய
கடத்துமவனே. [தென்குருகூர்ச் சடகோபன்சொல்] - அவன்புகிடக்க, சொன்னவர்படியாலும்
“ஆப்தர்” என்று விச்வஸித்திருக்கலாம் வார்த்தை. [தெளிவுற்றவாயிரத்துள் ளிவைபத்தும் வல்லாரவர்]-
இவையிரண்டும் கிடக்க, இப்பாகார்தானே விச்வஸிக்கலாம்படி தெளிவைப் பிறப்பிக்கும் இத்தை
அப்யஸிக்குமவர்கள். [பாமருழவுலகத்துள்ளே தெளிவுற்றசிந்தையர்] - பதார்த்தங்கள் சேர்ந்திருக்
துள்ள ஸகல லோகங்களுக்குள்ளே கலக்கமேஸ்வரபாஸமயிருந்துள்ள ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே, சுத்தமான
அந்த:கரணத்தை உடையராவர். அகர்மவச்சயான தான் வரிலும் சோகமோஹங்களை வினைவிக்கும்
ஸம்ஸாரம்; ஸம்ஸாரிசெல்லிலும் தெளிவைப்பிறப்பிக்கும் பரமபதம்: இப்படி வ்யவஸ்த்திதமாயிருக்க, இதுக்
குள்ளே முக்தருடைய பாவசுத்தியை உடையராவர். முதற் பாட்டில், விஷயப்ரவணரைத் தன்வாசியறியும்
படி பண்ணினுனென்றது; பிறப்பே பிடித்துத் தன்வாசியறிவார்திரளிலே கொடுபோய்வைத்தானென்றது;
இதுக்கு எதிர்த்தட்டான த்வேஷம்பண்ணிப் போந்தவனுக்கும் அவர்கள்பேற்றைக் கொடுத்தானென்றது;
அவன்படியிற் குறையாத ஐகத்தை அடியேதொடங்கி உண்டாக்கினுனென்றது; தன்னுருக் கெடுத்து
வேற்றுருக் கொண்டு நஷ்டமானஐகத்தை உத்தரித்தானென்றது; வடிவை மாறுபுனான்றியே ஸ்வபாவத்
தையும் மாறுபுனென்றது; தேவதாந்தரஸ்பர்சத்தையும் பாராதே ரக்ஷித்தபடியைச் சொல்லிற்று;
யோநித்வயத்தை ஏறட்டுக் கொண்டு தம்பன்பகையாகப் பரிவனாய் உதவினபடிசொல்லிற்று. இவை
யெல்லாம் தன் ஸ்வாதந்தர்யம் கிடக்கச் செய்தவை. ஆச்ரிதபரதந்தரனாய் ரக்ஷித்தபடியைச் சொல்லிற்று;
ஸர்வது:க்கத்தையும்போக்கி ஸ்வரூபாநுரூபமான புருஷார்த்தத்தைக்கொடுக்கும் மஹோபகாரத்தைச்
சொல்லிற்று; இப்பாகாரமே சுத்தஸ்வபாவனுக்கிவிடும் என்றது.

ஈடு.—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழி அப்யஸித்தார், ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே யிருந்து
வைத்தே சுத்தபாவரென்கிறார்.

[தெளிவுற்றித்தயாதி] “ப்ராப்ய ப்ராபகங்களிரண்டும் அவனே” என்று அத்யவஸித்து,
பின்னை நாட்டார் செயல்கள் கண்டாதல், யுக்த்யாபாஸங்கள் கண்டாதல் பிற்காலியாதே கின்ற

வர்களுக்கு, பாரதஸமரத்திலே நின்று அர்ஜுனுனை நோக்கி, “நான் சொன்ன இது உனக்குத் தொங்கிறோ? எதிரேபோந்ததோ?” என்ன, “ஸ்த்திதோஸ்மி” என்ன, அவன் “ஆனால், நம் காரியஞ்செய்யப் பார்த்ததென்?” என்று கேட்க, “கரிஷ்யே வசநந்தவ” “தேவரீர் ஏவின் அடிமை செய்யக்கடவேன்” என்றுளிறே. அர்ஜுனுன்தான் எம்பெருமானைப் பெற்றானோ? இல்லையோ?” என்று நம்பிள்ளை ஜீயரைக்கேட்க, “உமக்கு அதுகொண்டு கார்யமென்? இது சொன்னவன் ஸர்வஸாதாரணனாகில், பகவதுக்தியென்னுமிடம் சிச்சிதமாயில், தந்தாமுடைய கர்மானுகூலமாகவும் குச்யநுகூலமாகவும் பெறுகிறார்கள். பெற்றவர்களை ஆராய்ந்து பார்த்து அத்தாவேயன்றே நாம் பற்றப் பார்க்கிறது” என்று அருளிச்செய்தார். சேர்ந்து குளிர்ந்த தண்ணீருந்தால், அது குடித்து தாறுங்கெட்டவளைக்கண்டன்மிறே, தாறுத்தவன் தண்ணீர் குடிப்பது. [இன்பக்கதிசெய்யும்] பிரதிசயாந்தயுத்தமான ப்ராப்யத்தைப்பண்ணிக்கொடுக்கும். [தெளிவுற்றகண்ணை] இவன் தெனியமாட்டாத இழவுதீர இவனுக்கு நித்யகைங்கர்யத்தைக் கொடுக்கையிலே தான் தெளிந்தபடியே யிருக்கும் க்ருஷ்ணனை. *அஹம் ஸ்மராமி* போலே. [தெளிவுற்றவாயிரம்] ஸஹயத்திலே கலங்கின நீரானது ஒரோ ப்ரதேசங்களிலே வந்து தெளிந்து உபபோகயோக்யமாமபோலே, அதிக்குநாதிகாரமாய்க் கூளமும் பலாப்பிசினும் போலே ஒன்றை கிஷ்கர்ஷித்துப் பிரிக்கவொண்ணாதபடியாயிருக்கிற வேதார்த்த மானது ஸர்வாதிகாரமாய் ஸர்வஸம்சயங்களுந்தீர்த்து தெளிந்தது இவர்பக்கலிலே வந்தவாதே. [இவை பத்துமவல்லாரவர் தெளிவுற்றசின்தயர்] இத்திருவாய்மொழியை யப்பளிக்கவல்லவர்கள், இவ்வாழ்வார்தம்மைப்போலே தெளிவுற்ற நெஞ்சை யுடையராவர். தேசவிசேஷத்திலே போனாலோ அப்படி தெளிவது என்னில்?—[பாமரு மூவுலகத்துள்ளே] பாபத்தை - பாவென்று கடைக்குறைத்தலாய், பாபபூயிஷ்டமான தேசத்திலே யென்றபடி. அவ்வருகே ஒரு தேச விசேஷத்திலே போனால் பெறக்கடவ தெளிவை, அதுக்கு எதிர்த்தட்டான இங்கே யிருந்தே யுடையராவர். ஸர்வேச்வரன் தானே இங்குகாந்தவதரிக்கிலும் சோகமோஹத்தைப் பண்ண வல்ல ஸம்ஸாரத்தே யிருந்தே தெளிவுற்ற சின்தயர்; ஹேயப்ரத்யங்கமான வஸ்துவையும் தன் வழியாக்கவல்ல இவ்விபூதியிலே யிருந்துவைத்தே சுத்தபாவரா யிருப்பர்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆருந்திருவாய்மொழி—பாமரு மூவுலகம் : ப்ரவேசம்

ஒ.—ஆருந்திருவாய்மொழியில், கிழரண்டு திருவாய்மொழியிலும் பிறந்த குணசேஷிதங்களை அநுஸந்தித்து, “இப்படியிட்ட குணசேஷிதாதிகளை யுடைய எம்பெருமானைக் காணவேணும்” என்று ஆசைப்பட்டும் பெருமையாலே, கேட்டாரடைய நீராய்படியாக அவனுடைய குணசேஷிதாதிகளைப்பேசி, பெருங்கூப்பிடாகக் கூப்பிடுகிறார்.

இ.—ஆருந்திருவாய்மொழியில், ஆழியெழச்சங்கில்—அவன்விஜயங்கையெல்லாம் அநுப விக்கைக்குடறுப்பாக அபதாநங்களை அநுபவித்தார்: அந்தப்ரஸங்கத்தாலே அவதாரங்களையும் அதுக்கடியான க்ருபாதிருணங்களையும் அநுஸந்தித்து, “இக்குணங்கள் நடையாடாரிநக, இதிலே ப்ராப்தி யுள்ளாவிருக்க, தாங்கள் சேதநராயிருக்க, ஸம்ஸாரிகள் இத்தையிழப்பதே!” என்று விஸ்மிதரானார். “அவர்கள் அபேஷையில்லாமையாலே யிழக்கிறார்கள்; அபேஷையுடைய நான் இழப்பேனல்லேன்” என்று ஸம்ஸாரத்தையான குணவிசிஷ்டனைக் காணவேணுமென்று ஆசைப்பட்டும்பெருமையாலே,

கேட்டாரடைய நீர்ப்பண்டமாம்படி அவனுடைய ப்ராய்வத்வத்தையும் ப்ராகத்வத்தையும், விரோதிரிஸை சிலைதையையும் சொல்லிக் கூப்பிடுகிறார். “பஹுவோ ந்ருப கல்யாணகுணா: புத்ரஸ்ய ஸந்திதே”. அம்மங்கியம்மாள், “இத்திருவாய்மொழி பாடக் கேட்டுமித்தனைமொழிய, இதில் இவர்க்குஒடுகிற ஆர்த்திக்குப் பாகரமிட்டுச் சொல்லவொண்ணாது” என்னும்.

௯௫.—இப்படி தெளிந்தால், பின்னைச் செய்வது கூப்பிடுகைபோலேகாணும்; இவ்வையாலில், “ஸம்ஸாரம் நன்று” என்று கலங்கினாராவே. “அம்மங்கியம்மாள் ‘இத்திருவாய் மொழி பாடக் கேட்டு அநுபவித்துப்போருமிதுக்கு மேற்பட, இதிலோடுகிற ஆர்த்திக்கு நம்மால் பாகரமிட்டுச் சொல்லப்போகாது’ என்று பணிக்கும்” என்றருளிச்செய்வார். கீழே - ஆழ்வொழச்சங்கிலே - ஸர்வேச்வரன் காட்டிக் கொடுத்த விஜயங்களை அநுபவிக்கைக்குறுப் பாக அவனுடைய அபதாங்களை யநுஸந்தித்தார். அந்த ப்ரஸங்கத்தாலே அவனுடைய அவதாரங்களையும் அதுக்கடியான க்ருபாதிருணங்களையும் அநுஸந்தித்து, “திக்குணங்களும் நடையாடாநிற்க, இதிலே ப்ராப்தியுண்டாயிருக்க, தாங்கள் சேதமாயிருக்க, ஸம்ஸாரிகள் இத்தையழிப்பதே!” என்று விஸ்மிதரானார். “அவர்கள் அபேகைகளில்லாமையாலே இழச் சிறார்கள்; அபேகையுடைய நாம் இழப்போமல்லோம்; அவனுடைய அவதாரங்களையும் வடி வழகையும் அநுபவிப்போம்” என்று பார்த்தவிடத்து, அவற்றை அப்போதே கிட்டி அநுபவிக் கப்பெறாமல் மிகவும் அவஸம்நராய் ஸர்வேச்வரனுக்குப் பரமபதத்திலும் இருப்பு அரிதாம்படி ஆர்த்தியாலே நிரம்பிற்றொரு கடல் கையெடுத்துக் கூப்பிடுமாப்போலே கூப்பிடுகிற கூப்பிடு கேட்டு அவ்விருப்புக்குகூர்ந்துவந்து முகங்காட்டவேண்டும்படி அவன் ப்ராய்வனுயிருக்கிறபடி யையும், ப்ராகனுயிருக்கிறபடியையும், விரோதிரிஸை சிலனுயிருக்கிறபடியையுஞ் சொல்லி, கேட்டாரடைய நீரம்படி பெருமிடறுசெய்து கூப்பிடுகிறார்.

பஹுவோ ந்ருப சக்ரவர்த்தி பெருமாகைத் திருவபிஷேகம் பண்ணுவிக்க என்றுகொலி, “அநுபதினாயிரமாண்டு ஒருதலையிதிக் ஒருதலை மிளம்பும்படியான ராஜ்யத்தை வருந்தி ஒருபடி யடிப்படுத்தினேன். இத்தை ஒரு சிறுபின்னைதலையிலே வைத்தால் பெறுக்குமோ பொறுதோ” என்று விசாரித்து, “இதுதன்னை காட்டோடே கூட்டிப் பார்ப்போம்” என்றுகொலி, ராஜ போகத்தையடைத்திரட்டி, “நான் இங்ஙனே பெருமாகைத் திருவபிஷேகம் பண்ணுவிக்கப் பாராநின்றேன்: உங்களுக்கு இஷ்டமோ, அன்றோ” என்று கேட்க, அந்தரம் “கிறவா! போகாய்” என்ன, *கதம் நு மயி தர்மேண ப்ருதிநிமநுசாஸதி, பவந்தோ த்ரஷ்டுமிச்ச்சசந்தி யுவராஜம் மனாத்தமஜம்* “நாம் ஒருப்பட்டகார்யம் நன்றாய் விழுந்தது: ராஜலோகம் இப்படித்வரிக்கப் பெறுவதே!” என்று அதிலே போரஹருஷ்டனாய். அந்ததூர்வுத்தை நெஞ்சிலோரிட்டுவைத்து அதுதன்னை இவர்கள்வாயாலே சொல்லக் கேட்கலாகாதோ என்று “வாரிகோள்! அநுபதி னாயிரமாண்டு ராஜ்யம் பண்ணுகிறவிடத்து, இற்றைவரை ‘எனக்கு’ என்று ஒரு ஸுகம் கோலாதே உங்கள்ரக்ஷணத்துக்கு ஆமையே தேடிக்கொடுப்போந்த. நான் ஒரு வார்த்தை சொன்னால், ‘இப்போது நீயிருந்தாயாவில் வீகமென்? க்ரமத்திலே செய்து கொள்ளுகிறோம்’ என்னுதல்: அன்றில், ‘உனக்கு ப்ரியமாவில் அப்படிச் செய்யலாகாதோ?’ என்று ஒரு வார்த்தை சொல்லி ஆறியிருத்தல் செய்கைமொழிய, படுகொலைக்காரர்கையிலே யகப்பட்டார் ‘தப்பவேணும்’ என்று பார்க்குமாப்போலே நீங்கள் இங்ஙனே கூப்பிடுகைக்கு நான் பண்ணின அபராதமென்?” என்ன *பஹுவோ ந்ருப கல்யாணகுணா: புத்ரஸ்ய ஸந்தி தே* “எதிரிகளம்பால் அறியப் பெற்றதில்லை உன்னுடைய விஷயம்; உன்மகனுடைய குணத்தாலே காட்டைப் படுகொலைக்குத்தினுய்காண் நீ” என்றார்களாயிற்று. நாங்கள் குணஜிதராய் இவ்வார்த்தை சொன்னோமித்தனையல்லது ஒரு கார்யபுத்தயா சொன்னோமல்லோங்காண். *தாதுநாமில் சை ஸேந்த்ரோ குணாமாகரோ மஹாந்* தாதுக்களானவை “இன்னமகையிற்பொன்” என்று விகிபோ டாபோலே, புறம்பே சில குணங்கள் கண்டால் “பெருமான்பக்கல் குணம்” என்றிட்டாயிற்று அங்கு விலே போவது. “இவ் வயத்தியில் குணம்” என்றாயிற்றுப் புறம்பு விலே போவது; இப்படிப் பட்டவனுடைய குணங்களைச் சொல்லிக் கூப்பிடுகிறார்.

பாமருமூவுலகும்படைத்த பற்பநாபாவோ!*

பாமருமூவுலகுமனந்த பற்பபாதாவோ!*

தாமரைக்கண்ணுவோ! தனியேன் தனியாளாவோ!*

தாமரைக்கையாவோ! உன்னை யென்று கொல்சேர்வதுவே? (1)

ஒ.—முதற்பாட்டில், ஸ்ருஷ்ட்யாத்யநேக உபகாரங்களை ஜகத்துக்குப்பண்ணி நிரதிசயபோக்ய-
ஸூயிருந்த உன்னை நான் என்றோ சேர்வது? என்று கூப்பிடுகிறார். [பாமருமூவுலகுமென்று தொடங்கி]-
ஸ்த்தாவர ஜங்கமாத்மகமான பதார்த்தங்கள் சேர்ந்திருந்துள்ள ஸகலலோகங்களையும் உண்டாக்கின
திருநாகமலத்தை யுடையவனே! பரப்புடைத்தான மூவுலகென்றுத் சொல்லுவர். [பாவென்று
தொடங்கி] - அங்கனே இருக்கிற தாரலோக்யத்தையும் மஹாபலி பறித்துக்கொள்ள, அளந்து
கொண்ட நிரதிசயபோக்யமான திருவடிகளை உடையவனே! [தாமரைக்கண்ணுவோ என்று மேலுக்கு] -
என்னை ஒருவனையும் உன்குணங்களைக்காட்டி உன்னுடைய செல்லாதபடி பண்ணியருளி எனக்கு
உன்னைக்காட்டாதேயிருக்கிற நீ என்னுடைய ஆர்த்தி தீர அழகிய திருக்கண்களாலே குவிரேநோக்கி
யருளித் திருக்கண்களாலே ஸ்பர்சிக்கலாம்படி உன்னை நான் சேர்வது என்று? [தனியேன் தனியா
ளாவோ] என்றது - உன்னுடைய கருணையல்லது வேறொரு பற்றின்றிக்கேயிருக்கிற என்னையே உன்
கருணைக்கு விஷயமாக உடையவனே! என்றுமாம்.

இ.—முதற்பாட்டில், “ஸ்ருஷ்ட்யாத்யபதாரணங்களைப்பண்ணி நிரதிசயபோக்யமான உன்னை, உன்
வாசியறிந்து நான்கிட்டிவ தென்று? என்கிறார். [பாமருமூவுலகு இத்யாதி] - ஸ்த்தாவரஜங்கமாத்மகமான
பதார்த்தங்கள் சேர்ந்திருந்துள்ள ஸகலலோகங்களையும் உண்டாக்கின திருநாகமலத்தையுடையவனே!
பாவென்று - பதார்த்தம். மருவுகையாவது - சேருகையாய், நெருங்கியிருக்கை. பரப்பை யுடைத்தான
மூவுலகு என்றுமாம். இத்தை ஸ்ருஷ்டித்தது இத்தையழிக்கக்கோ? உருமாய்ந்தவற்றை உண்டாக்கின
நீ, உண்டானவஸ்துவை அழிக்கிறதென்? “என்தாயே”, என்பாணாப்போலே கூப்பிடுகிறார். ஸ்ருஷ்டித்து
விட்டவனவேயோ, மஹாபலிபோல்வார் பறித்துக்கொள்ள எல்லைதடந்து மீட்டுக்கொள்ளுமவனல்லவோ?
“நின்பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்” என்று ஆணைப்பட்ட நான்திருக்க, அபேகைஷயில்லாதார்
தலையிலேயோ திருவடிகளை வைப்பது? நிரதிசயபோக்யமான திருவடிகளைக்கொண்டு காடு மோடையும்
அளப்பதே! [தாமரைக்கண்ணுவோ] - இத்தையுண்டாக்கி நோக்கினவனவேயோ, போக்யவதயில்கை
யென்றுதான் ஆறியிருக்கிறேனோ? உமக்கு வேண்டுவதென்? என்ன “அவலோகநதானே பூவே மாம்
பாயை” என்கிறபடியே அழகிய திருக்கண்களாலே நோக்கியருளவேணும். [தனியேன் தனியாளாவோ] -
அக்கண்ணுமே ஜீவனமாயிருக்கிற திரளிலும் கொண்டுபோகக் கண்டுவேன். ஸ்த்ரீகளுடைய நோக்கே
ஜீவனமாயிருக்கிற தகையிலே, அத்திரளிலும் கூடப்பெற்றிலேன். தருதீயன்புதி போலே தனியே
ஆளுகிறவனே! உன்குணங்களைக்காட்டி, ஆற்றாமையை விளைத்தவனே! உன்கருணையொழிய வேறொன்றறி
யாதவன் நான்: உன்கருணைக்கு நாளல்லது இலக்கில்லாதபடியிருக்கிறவன் நீ என்றுமாம். [தாமரைக்
கையாவோ] - “லோஜப்பேரம்” என்றும், “அப்யேஷ ப்ருஷ்டே மமஹஸ்தபத்மம் கரிஷ்யதி” என்றும்
சொல்லுகிறபடியே திருக்கையிலடையாளங்கள் என்னுடம்பிலே இலச்சினைப்படத் திருக்கைகளாலே
ஸ்பர்சிக்கவும் பெற்றிலேன். அக்ரூரனோபாதியும் போரேனோ நான்? “கரேணம்ருதுநா தேவ: பரபாந்திர்
மோசயந் ஹரி:” [உன்னை யென்றுகொல் சேர்வதுவே] - “பூர்ணோ சதுர்த்தசே வர்ஷே பஞ்சமயாம்”
என்று நாளிட்டுக் கொடுக்கலாவது தம்பியார்க்கோ? அடிவார்க்குச் செய்யலாகாதோ?

ஈடு.—முதற்பாட்டு. ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப்பண்ணி யுபகரித்து நிரதிசயபோக்யஸூ-
யிருக்கிற உன்னை, உன்னுடையுபகாரங்கொண்டு உன்சுவடறிந்த நான் விட்டுவது என்றோ?
என்கிறார்.

[பாமருமூவுலகும்படைத்த பற்பநாபாவோ] பாவென்று பதார்த்தவாசகமாய், பா மருவ்
யிருத்துள்ள - அதாவது - பதார்த்தங்களினுடைய நெருக்கத்தை யுடைத்தான மூவுலகென்னு

தல். பாமருவென்று ஒருசொல்லாய், பாபம் மருவியிருந்துள்ள மூவுலகென்னுதல். (அன்றிக்கே பாவென்று - பரம்புதலாய், பரப்பை யுடைத்தாயிருந்துள்ள வென்னுதல்.) மூவுலகென்று - கீழும், மேலும், நடுவுமான லோகங்களைச் சொல்லுதல். அன்றிக்கே, க்ருதகம், அக்ருதகம், க்ருதகாக்ருதகம் என்று இவ்வகையிலே யாக்கிச் சொல்லுதல். [படைத்தபற்ப நாபாயோ]-“என்தாயோ” என்பாரைப்போலே. இத்தை உண்டாக்குகைக்கு அடியான ப்ராப்தி யேயாய், போக்யதையின்றிக்கே பொழிந்ததாயில்தான் நான் ஆறியிரேனோ? நீ இத்தை வநுந்தியுண்டாக்கிற்று அழிக்கைக்காகவோ? இல்லாத வஸ்துக்களை யுண்டாக்கக் கடவ நீ, உள்ளவஸ்துவை யழிக்கிறதென்? [பாமருமூவுலகுமளந்தி] - இவற்றையுண்டாக்கி “மேல் பட்டது படுகிறது” என்று இருந்தாயாகில்தான் ஆறியிரேனோ? இத்தைக் கண்ணிலே வெண் ணையிட்டுக்கொண்டு நோக்குமவனன்றோ, பெற்றதாய் வளர்க்குமாப்போலே. “படிக்களவாக நிறிந்த நிற்பாதபங்குயமே தகைக்கனியாய்” என்று ஆசையுடைய நான் இருக்க, இச்சை யில்லாதார் தலைலே திருவடிகளைவைப்பதே! மஹாபலிபோல்வார், பருந்துஇராஞ்சினுப்போலே இத்தைப்பவஹரித்தால், எல்லையென்று மீட்டுக்கொள்ளுமவனன்றோ நீ? ‘அதுசெய்தமையுண்டு, உமக்கு இப்போது அபேஷிதமென்?’ என்ன, [தாமரைக்கண்ணாடுவோ] உத்பத்தியும், வளர் கையும் ஜீவகமும் எல்லாம் உன்பக்கனிலேயாயிற்று: *அவலோகநாதானே பூயோ மாம்பாலய* என்னுமாபோலே திருக்கண்களாலே நோக்கவேணுமென்றோர். ஆக, திருக்கண்களிலழகை ய நுஸந்தித்தார்; அக்கண்ணம்கே ஜீவநமாக இருக்கும் சித்பஸுலிகள் திரளில் தம்மையிருக்கக் கண்டிலர்: அத்தாலே ‘தனியேன்’ என்கிறார். [தனியேன் தனியாளாவோ] ஸ்திரீகளுடைய நோக்கே தாரகமாயிருக்குமவர்களுடைய திரனுக்குங்கூட்டன்றிக்கே, உன்னோக்கேதாரகமா மாயிருக்கும் அவ்விபூதியிலுள்ளாருடனுங் கூட்டாகாதே, என்னைமூன்றும்விபூதியாக்விபானுமெ வனே! அன்றிக்கே, உன்க்ருபையே தாரகமாக இருக்கிற என்னை உன் க்ருபைக்கு என்னை பொழிய வேறு விஷயமில்லையாம்படி யானுமெவனே யென்றுமாம். [தாமரைக்கை யாவோ] அக்ருதனோபாதி போரேனோ? *ஸோமயேநம்* இத்தயாதி - திருக்கையிலடையாள மித்தனையும் இலச்சினைப்படியே அவனுடம்பிலே காணலாம்படி அவனை ஸ்பர்சித்து அவன் அந்தஸ்பர்சத் தாலே ஸ்தப்தனுய்நிற்கையாலே கையைப் பிடித்தெறட்டு, பிள்ளையாணைக்கைக்கு இருவரைக் கண்டதில்லை. *கரேண ம்ருதுநா தேவ: பாயாந்நிர்யேசயந் ஹரி* என்கிறபடியே, [உன்னை என்று கொல்சேர்வதுவே] *பூர்ணே சதுர்த்தசே வர்ஷே பஞ்சம்பாயம்* என்று நாளிட்டுக்கொடுக்கலாவது தம்பிமார்க்கோ? அஸாதாரணரான அடியாரானால் “இன்ன நான் பெறக்கடவது” என்று ஒரு நாளிட்டுக் கொடுக்கலாகாதோ? சேஷபூதனாகில் சேஷிகொடுத்ததான் பெறக்கடவதாயிரே யிருக்கவடுப்பது. அங்ஙன் க்ரமப்ராப்திபார்த்து ஆறியிருக்கமாட்டுகிறிலேன். [தனியேன் உன்னையென்று கொல்சேர்வதுவே] காராயணனை பொழிந்திருப்பது ஒரு நாரயில்லையே; இனிச் சேருகையாவது அடியார்கள்முறாங்களை உடன்கூடுகையிரே. “உன்னையென்று கொல் சேர் வது” என்னும்க, அது சேரும்படியென்; என்னில? ஒண்டொடியான் திருமகளும் நீயுமே நிலா நிற்பக் கண்ணவைக்கையாலே, “உன்னைச் சேர்” என்றபோதே தன்னையே வருமிதே.

என்றுகொல்சேர்வது? அந்தோ! அரன் நான்முகனேத்தும்* செய்ய

நின் திருப்பாதத்தையான் நிலநீரெரிகால்* விண்ணாயிர்

என்றிவைதாம்முதலா முற்றுமாய்நின்றனந்தாயோ*

குன்றெடுத்து ஆநிறைமேயித்து அவைகாத்தளங்குத்தாவோ!* (2)

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், அத்யயரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஆகர்ஷகமான சரணராவிந் தத்தை நான்என்றோசேர்வது? என்று அதயந்தம் அவஸ்தநராய்க்கடப்படுகிறார். [நிலநீரென்று தொடங்கி] - ப்ருதிவ்யாதிபூதபஞ்சகங்களுக்கும் தத்தகாரயங்களுக்கும் ததந்தர்வந்திகளான ஆத்மாக்க ளுக்கும் அந்தராத்மதயாதின்று நிர்வாஹகனும் இந்நீர்மைக்காட்டி என்னை அடிமைகொண்ட வனே! குன்றென்று தொடங்கி-பகநிறைமேய்த்தருளி, இந்தான் வர்ஷிக்கப்படி ஸ்ரிகோவர்த்தநத்தை எடுத்தருளி - அவற்றைப்பரிஹரித்தருளின மனோஹரிசேஷபுதங்களை உடையவனே! இவ்விரண்டு பாட்டாழிம் - எப்பொருமானுடைய ஸப்ருஹணியதை சொல்லிற்று.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், அந்யபரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஆகர்ஷகமான திருவடிகளை நான் என்றே சேர்வது? என்று கூப்பிடுகிறார். [என்றுகொல் சேர்வது] - கீழ்ச்சொன்னதுக்கு ஒருபாதிவசநம் கேளாமையாலே, திரியவும் 'என்றுகொல் சேர்வது?' என்கிறார். [அந்தோ] - கூப்பிடுவாராயின்றிக்கே ஒழியக்கிடாய்ப் புகுகிறது. நான் முடிந்தேனென்கிறார் - ப்லுத்ததாலே, [அரன்இத்யாதி] - அழிக்கையும் உண்டாக்குகையும் தொழிலாவிருப்பாரும்படி ஆசைப்படும்படி ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளை, அந்யப்ரயோஜனனுன நான் கிட்டுவது என்றே? அந்யபரனையும் அந்யபரராக்குந் திருவடிகளை நான் கிட்டுவது என்றே? அந்யபராக்கும் ஆகர்ஷகமான உள்திருவடிகளை என்றுகிட்டவிருக்கிறேன்? [நிலமித்யாதி] - ப்ருதிவ்யாதிபூத பஞ்சகங்களுக்கும், தந்தர்வர்த்திசேதாவர்க்கத்துக்கும் அந்தராத்மாவாய்நின்று நிர்வஹிக்கிறவனே! [எந்தாயோ] - அபேகையின்றிக்கே யிருக்க இவற்றையுண்டாக்கும்படியான ஸம்பந்தந் கொல்லுகிறது. இந்நீர்மையைக்காட்டி என்னை எழுதிக்கொண்டவனே! உண்டாக்கி விடுமளவன்றியே அரியனசெய்து நோக்குமளவன்றே. [குன்றெடுத்து இத்யாதி] - தன்னைத்தாழவிட்டுப் பசுபிரமேயத்து இந்தரன் வாஷிக்கப்புக, மலையையெடுத்து நோக்கி மனோஹாரி சேஷ்டதங்களை யுடையவனே! ரக்ஷணத்துக்காக மலையை எடுத்து நின்றநிலை, இவர்க்கு வல்லாராடினாப்போலே யிருந்தது.

௩௫.—இரண்டாம்பாட்டு. அந்யபரராய்ப் புறம்பே தாஸகாதிகளாம்படியிருக்கிறவர் களுக்குக்கூட ஸ்ப்ருஹணீயமாம்படியிருக்கிற திருவடிகளை, அந்யபரனாய் இதுவே ப்ரயோஜ நமாகவிருக்கிற நான் என்றுபெறக்கடவேன்? என்கிறார்.

[என்றுகொல்] திருக்கையில் ஸ்பர்சஸுகத்தை யபேகசித்து, "என்றுகொல்சேர்வது" என்றவளவிறே யீழ். அதுக்கு ஒரு ப்ரதிவசநம்பெறுதேயிருக்க, "என்றுகொல் சேர்வது?" என்கிறது என்ன தசைதான்! [அந்தோ] இனி, 'என்றுகொல்சேர்வது' என்பாரு மின்றியே யொழியக் கிடாய்ப் புகுகிறது, நான் முடிந்தேன் என்கிறார். 'அந்தோ' என்கிற ஸ்வரத்தாலே தம்முடைய ஆற்றாமையை ஆஷிஷ்கரிகிறார். [அரன்நான்முகனேத்தும் செய்யநிந்திருப் பாதத்தை] அழிப்பாருடன் ஆக்குவாருடன் வாசியற உகக்கும்படியான திருவடிகளை. ப்ரயோஜனாத்ர பரர்க்குக்கூட ஸ்ப்ருஹணீயமாம்படியிருக்கிற திருவடிகளை, அந்யப்ரயோஜ னனுன நான் என்று பெறக்கடவேன்? தத்தாமுடைய தொழில்களிலே அந்யபரராயிருக்கிற ப்ரஹ்மாதிகளும் அந்யபரராய் ஏத்தும்படி ஸ்ப்ருஹணீயமாய்ச் சிவந்திருந்துள்ள உன் திருவடி களை, அந்யபரனான நான் கிட்டப்பெறுவது என்றே? அரன் நான்முகனேத்தும் செய்யநிந் திருப்பாதத்தை யான் என்றுகொல் சேர்வது? [நிலமித்யாதி] பெற்றபின்பு நோக்குதை யன்றிக்கே, "ப்ரஜையைப்பெறவேணும்" என்று ஏற்கவே வருந்தும் தாயைப்போலே, ஸ்ருஷ்டிக்குமுல்பே இவற்றை யுண்டாக்குகைக்காக திரிவருத்தரணத்தை கிளைத்துப் பஞ்சி கரணத்தைப்பண்ணி, இவற்றையடைய ஸ்ருஷ்டமான பதார்த்தங்களுடைய வஸ்துத்வ நாம பாக்த்வங்களுக்காக ஜீவத்வாரா அநுபிரவேசித்து, பின்னை இவற்றைச்சொன்ன பாகரம், அசித்தும் அசிதபிமாநிஜீவனும் ஜீவாத்நர்யாயியான பரமாத்மாவுமான இஸ்ஸங்காதத்துக்கு வாசகமாய்க்கொண்டு, தன்னளவிலே வரும்படி கிற்திற நிலையைச் சொல்லுகிறது 'முற்றமாய் நின்ற' என்கிற வித்தாலே. இவையறியாதிருக்க, இவற்றின்பேற்றுக்கு அவன்வருந்தலெண்டு கிற ஹேதுவென் என்னில்? [எந்தாயோ] அதுக்கு அடியான ஸம்பந்தத்தைச்சொல்லுகிறது இவற்றை யுண்டாக்கும் காளிலே யுண்டாக்கி, "இனிமேல்வரும் ஆபத்து இவைதானே பரிஹரித்துக்கொள்ளுகிறது" என்று விட்டுவைக்கையன்றிக்கே, அரியனசெய்தும் நோக்கு மவன் என்கிறார் [குன்றெடுத்து] மலையையெடுத்திறே நோக்கிற்று. [ஆசிரமேய்த்து] நோக்கு மிடத்து, வரையாதே பகக்களை நோக்குமளவாயிற்று. [அவைகாத்த எங்குத்தாலோ] [ஆசிர மேய்த்துக்குன்றெடுத்து அவைகாத்த எங்குத்தாலோ] வர்ஷத்திலே நோவுபடுகிற பகக்களை ரக்ஷிக்கைக்காக மலையெடுத்தான் அவன்; அப்போது, திரிபங்கியாய் நின்ற வடிவதான் வல்லா ராடினாப்போலே தமக்கு ஆகர்ஷகமாயிருக்கையாலே, 'எங்குத்தாலோ' என்கிறார். ஆக, இவ் விரண்டுபாட்டாலும் அவனுடைய ஸ்ப்ருஹணீயதையைச் சொல்லி, ப்ராப்யத்வம் சொல் னிற்று; மேல் அஞ்சுபாட்டாலே அவனுடைய ப்ராபகத்வம் சொல்லுகிறது.

காத்தவெங்குத்தாவோ! மலையேந்திக்கன்மாரிதன்னை*
பூத்தண்டுழாய்முடியாய் புனிகொன்றையஞ்செஞ்சடையாய்*
வாய்த்தவென்னுன்முகனே! வந்தென்னுருயிர்நீயானால்*
ஏத்தருங்கீர்த்தியினாய்! உன்னையெங்குத்தலைப்பெய்வனே. (3)

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் காரணமான நீ நிர்ஹேதுகமாக வந்து த்வதேக தாரகனும்படி என்னைப்பண்ணியருளினாய்; ஆனபின்பு, இப்படியே குறையும் நீயே செய்தருளவேணு மென்கிறார். [புனிகொன்றையஞ் செஞ்சடையாய்] - கொன்றையஞ்சூடிச்சிவந்த ஜடையையுடைய ருத்ரனை உண்டாக்கினவனே! [வாய்த்த என்னான்முகனே] - ஸ்ரஷ்டருத்வ யுக்தனான சதுர்முகனை உண்டாக்கினவனே! ப்ரஹ்மாவையுண்டாக்கின குணத்தை அநுஸந்தித்தும் திராய் 'என்னுடைய நான்- முகனானவனே' என்கிறார். [ஏத்தருங்கீர்த்தியினாய் என்றுதொடங்கி] - பேசமுடிக்கவொண்ணாத கீர்த்தியையுடையநீயே என்னை விஷயிகரிக்கும் இத்தனைபோக்கி நான் வந்து உன்னை ப்ராபிக்கைஎன்று ஒருபொருளுண்டோ?

இ.—மூன்றும்பாட்டில், கீழ் இரண்டுபாட்டாலும் - ஐகத்காரணத்வமும் ஸ்ப்ருஹணீயதையுற சொல்லிற்று; கீழ் - ப்ராப்யஞ்சொல்லிற்று; மேல் ப்ராபகஞ்சொல்லுகிறது. இதில்—ப்ரஹ்மாதி களுக்கும் காரணமான நீ, நிர்ஹேதுகமாகவந்து த்வதேகதாரகனும்படி என்னைப்பண்ணியருளினாய்; ஆன பின்பு, குறையும் நீயே செய்தருளவேணு மென்கிறார். [காத்தவெங்குத்தா இத்தயாதி] - “எத்திறம்” என்னும் க்ருஷ்ணவதார சரிதமிதே ப்ரஸ்துதமாயிற்று. ஒருகால் “எத்திறம்” என்றால், பின்னையும் “எத்திறம்” என்னுமாபோலே அது பின்னாட்டுகிறது. பகைகள் ஸ்வரக்ஷணத்துக்கு மலையேடுத்தனலோ என்கை; [பூத்தண்டுழாய் முடியாய்] - பூத்துச் ச்ரமஹரமான திருத்துழாயைத் திருமுடியிலே உடையவனே! ஸர்வாதிகவஸ்துவுக்கு ஸர்வைச்வர்ய ஸஞ்சகமான ஸக்ஷணம். உன்ஸத்தை உன் அநீதமானவோபாதி என்ஸத்தையும் உன் அநீதமானபின்பு என்பேற்றுக்கு நான் ப்ரவர்த்திக்கவோ? “பதில் விச்வஸ்யாத்மேச் வரம்”, “உபாதத்தே ஸத்தா ஸத்திதி நியமநாத்வைச்சித்சிதென ஸ்வமுத்திசய”; ஸ்வராபிமானிகள் ஸத்தையோ அவர்களதீநமாயிருக்கிறது? சூடின கொன்றையாலையே அழகிதாய்ச் சிவந்த ஜடையை யுடைய ருத்ரனுக்கு உத்தாதகனானவனே! [வாய்த்த] - ஸ்ருஷ்டியையுடைய சதுர்முகனை உண்டாக்கின வனே! ருத்ரனுக்குக் கொன்றையாலையோபாதி, இவனுக்கு சதுர்முகத்வம் ப்ரஹ்மாவை உண்டாக்கின மஹாகுணத்தை அநுஸந்தித்து, ‘என்னான்முகனே’ என்கிறார். விசேஷணம்சத்தில் தாத்பர்யமில்லை; ஸாமாநாதிகரணயத்தாலே சொல்லிற்று, ப்ருதக்ஸ்தித்யநர்ஹமான ஸம்பந்தத்தாலே. [வந்தென்னு ருயிர்நீ] - தம்மளவிற்பண்ணின உபகாரத்தைச் சொல்லுகிறார்: எனக்கு அபேகைமின்றிக்கே, நீயே வந்து என்னை விஷயிகரித்து உன்னுலல்லது செல்லாதபடி பண்ணி எனக்கு தாரகனானவனே! பேசி முடிக்கவொண்ணாத கீர்த்தியை உடையவனன்றோ: [ஆனால்] - உன் பெருமை இதுவானால். [எங்குத் தலைப்பெய்வனே] - என்ஸத்தை த்வததீநமானபின்பு, நான் ஒன்றைச்செய்து அத்தாலே உன்னைக்கிட்ட என்பதுஒன்றுண்டோ? ப்ராய்ஸ்பாயத்தாலே மேலும் நீயே செய்தருளவேணுமென்கை.

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் காரணபுகனான நீ, நிர்ஹேதுகமாக வந்து த்வதேகதாரகனும்படி என்னைப்பண்ணியருளினாய்; ஆனபின்பு, நீயே குறையும் செய்தருள வேணுமென்கிறார்.

[காத்தவெங்குத்தாவோ] இதே க்ருஷ்ணவ்ருத்தாக்தம் ப்ரஸ்துதமிதே, ஆரிரைமேய்த்து அவைகாத்த வெங்குத்தாவோ” என்று. “எத்திறம்” என்றால், பின்னையும் “எத்திறம்” என்று அதிலே போரித்தனையிதே. கிழ்ச்சொன்னது வடிம்பிட்டு, திரியட்டும் “காத்தவெங்குத்தாவோ” என்கிறார். [மலையேந்திக்கன்மாரிதன்னை] கல்லாலே வர்ஷிக்கையாலே மலையையெடுத்துப் பரிஹரித்துன்; கீராலே வர்ஷித்தானாகில் கடலை யெடுத்து னோக்குந்கானும். பகைகள் ஸ்வர

கடினத்துக்கு மலையை பெடுத்ததோ? [பூத்தண்டொழாய் இத்யாதி] தத்தத்ஸ்வரூபங்களுக்கு அஸாதாரணமான வகடினம் சொல்லுகிறது. [பூத்தண்டொழாய் முடியாய்] தனக்கு அஸாதாரணமாய் ஐச்வர்யஸாட்சகமான மாலையாயிற்று இது; தன்னுடைய ஸத்தை தன் அதிமோம்படியிருக்கும் வஸ்துவுக்கு வகடினமாயிற்று இம்மாதிரி. இந்தால் இவர் பெற்றதாயிற்றென் இப்போ தென்னிவ்? உன்ஸத்தை உன்னதிகமானவோபாதி என்ஸத்தையும் உன்னதிகமாயிருக்க, நான். எங்ஙனே உன்னைப்பெறுகைக்கு ஸாதகாதுஷ்ட்டாநம்பண்ணிக் க-ஹும்படி? என்கை. [புனை கொண்மையஞ் செஞ்சடையாய்] பிறர்ஸத்தையோதான் உன்னதிகமன்றிக்கே யிருக்கிறது? பசுக்களின் ஸத்தை உன்னதிகமானுப்போலே சச்வராபிமாநிகளாயிருப்பாருடைய ஸத்தையும் உன்னதிகமாயன்றோ இருக்கிறது? [புனையித்யாதி] புனையப்பட்ட கொண்மையையுண்டத்தாய், அழகிதாய்ச் சிவந்திருந்துள்ள ஐடைமையையுடைய ருத்ரனும் நீயிட்ட வழக்கு. [வாய்த்தளன் நரன்முகனே] கீழிரண்டுபதத்திலும் சொன்னமாதிகள் அவ்வவர்க்கு அஸாதாரணமாயிருக்கு மாபோலே யாயிற்று. இவனுக்கும் தனக்கு அடைத்த காரியத்துக்கு காலுமகம் அஸாதாரண மாயிருக்கும்படி. (வாய்த்த-ஸ்ருஷ்டிகையையுடைய, சதுர்முகன்) இன்னமும், சச்வரன் தனக்கும் "இப்படி ஸ்ருஷ்டிப்போம்" என்றுதும் முடியாதபடியாயிற்று ப்ரஹ்மஸ்ருஷ்டியிலுண்டான வாய்ப்பு. [என்] என்கிற இதுக்கு விசேஷபத்திலே யூற்,ரமாகக் கடவது. வையதிகரணபத் தாலே சொன்னால் கழற்றிக்கொள்ளுகைக்கும் உடலாய், கேவல பேதத்தையே சொல்லுகிற தென்று ப்ரமிக்கைக்கும் உடலாயிருக்கும்: ஸாமாநாதிகரணபத்தாலே சொன்னால் சேஷசேஷி பாவமாகிற பிரிவும் தோற்றியிருக்கும். ஆக, ஸாமாநாதிகரணபதையதிகரணபதங்களிரண்டுக் கும் ப்பலம் நிதிலநியமமயிறே. ஆனாலும், ஸாமாநாதிகரணபத்தாலே சொல்லுமதுக்கு இத்தனை வாசியுண்டு. "ஸ்வமுத்திச்ய"-ஸ்வார்த்தமாகவிறே இவ்,ந்நை யுபாதாகம்பண்ணிற்று. *உபாதத்தே ஸந்தாஸ்த்திதிநியமநாத்வயச்சித்சிதௌ ஸ்வமுத்திச்ய* ஸத்தையே பிடித்து ஸத்திதிநியமாகாதிகள் கப்பட அவனதிகமாயிருக்கையாலே, பிரியமின்று ஸாதகாதுஷ்ட்டாகம் பண்ணுகைக்கு ஒரு ப்ராப்தியில்லையாம்படியாயிற்று அத்யந்தபாரதத்தீர்யம் இருக்கும்படி. [வத்தென்னாருயிரீ] பிறர் பக்கல்பண்ணின உபகாரத்தைச் சொல்வவேனுமோ? என்பக்கல் பண்ணின உபகாரத்தானே யமையாதோ? "நீயொருவனுனை" என்று கனக்கண்மொறியாதே புறம்பே அஃயபரனாயிருக்கிற என்னை, அத்தைத்தவிர்த்து உன்படியையயறிவித்து உன்னையொழிய தரியாதபடியான தகசையைப் பிரப்பித்தாய். [ஆனால்] இப்படியிருத்தபின்பு. [ஏத்தருங்கீர்த்தியினாய்] நீ ஸத்தையையுண்டாக்க உன்னாலே லப்த்தலத்தாகனாயிருக்கிற நான் "ஏத்துவேன்" என்றால், என்னாலேதான் ஏத்தலாம்படியிருத்ததோ? [ஆனால்] உன்படியது. உன்படியது: இங்ஙனே யிருத்தபின்பு, [உன்னையெங்குத்தலைப்பெய்வனே] - நானுருபாவாதுஷ்ட்டாகம்பண்ணி உன்னை எங்கேவந்து கிட்டப்புகுகிறேன்? என்னாலேவந்து கிட்டுகை என்று ஒன்றுண்டோ?

எங்குத்தலைப்பெய்வன்நான் எழில்முவுலகும்நீயே*

அங்குயர்முக்கன்பிரான் பிரமபெருமானவன்நீ*

வெங்கதிர்வச்சிரக்கை இந்திரன்முதலாததெய்வம்நீ*

கொங்கலர்தண்ணந்துழாய்முடி என்னுடைக்கோவலனே.

(4)

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், ப்ரஹ்மேசாநாதிகளுக்கு உன்டான உச்சராயமும் நீயே கொடுத்தருளினாய். அப்படியே என்னுடைய அபேகபிதமும் நீயே செய்தருளியித்தனைபோக்கி என்னுற் செய்யலாவதொன்றுமில்லை என்கிறார். [கொங்கலரென்று தொடங்கி] - தம்மை அகப்படுத்திக் கொண்ட க்ருஷ்ணனுடைய அழகைக் காண ஆசைப்படுகிறார்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், ப்ரஹ்மாதிகளுடைய உச்சராயமும் நீயே கொடுத்தருளினாயின்பு, என் அபேகபிதம் நீயே செய்தருளமுதொழிய என்னுற் செய்யலாவது ஒன்றுமில்லை என்கிறார். [எங்குத்தலைப் பெய்வன் நான்] - ஒருதூர்ப்பலனை மலையை எடுக்கச்சொன்னால் செய்து தலைக்கட்டப்போமோ? [எழில்

மூவுலகும்ரீயே) - சதுர்த்தசபுவரத்திலுண்டான உச்சராயமும் நீயிட்டவழக்கு. [அங்குயர் இத்தயதி] - அண்டத்தில் ஸர்வாதிகளுக அபிமானித்துக்கொண்டிருக்கிற ருத்ரனுடைய உச்சராயமும் நீயிட்ட வழக்கு. அவனுக்கு நிர்வாஹுகளுள் ப்ரஹ்மானினுடைய உச்சராயமும் நீயிட்டவழக்கு. "வஜ்ர ஹஸ்த: புரந்தர:" என்கிற ஏற்றந்தையுடைய இந்தரன் முதலான தேவதைகளுடைய உச்சராயமும் நீயிட்ட வழக்கு. [வெங்கதிர் வச்சிரம்] - அநபிபவநீயமான தேஜஸ்ஸை யுடைய வஜ்ரம். [கொங்கலர் இத்தயதி உன்னை யொழிந்தார் உச்சராயங்கள் எல்லாம் த்வததீரமாயிருக்கிறீர், உன்னுடைய உச்சராயம் என்ன தீரமாயிருக்கிறவனே! கொங்கு - மது. நம்மை அகப்படுத்திக்கொண்ட க்ருஷ்ணனுடைய போக்யதை யையும் ஆச்ரிதபாரதந்தர்யத்தையும் அநுஸந்தித்து, அத்தை நீயே அநுபவிப்பிக்கவேணும் என்கிறார்.

௪௫.—நாலாம்பாட்டில். கீழிற்பாட்டில். அவர்கள்ஸ்வரூபம் தததீரமென்றது; அவ்வவ ஸ்வரூபகதமாயிருப்பன சிலமினுக்கங்களுண்டிறே, அவையும் தததீரமென்கிறது, இதில்.

[எங்குத்தலைப்பெய்வன் நான்] ஒரு துர்ப்பலகை "மலையைச் சும" என்றால் அவனுலே அதுசெய்து தலைக்கட்டப்போமோ? [எழில்மூவுலகும் ரீயே] த்ரைலோக்யத்தில் உண்டான பதார்த்தங்களினுடைய உத்கர்ஷமும் த்வததீரம் [அங்குயர் முக்காட்டிரான்] அந்த அண்டத்தில் அல்லாததேவதைகளிற்காட்டில் ருத்ரன் பக்கவீலேவந்தவாரே ஒரு உத்கர்ஷமுண்டிறே, அந்த உச்சராயமும் த்வததீரம். [பிரமபெருமானவன்ரீ] அவன்றனக்குக்கூட ஜநகனும் சதுர்த்தச புவநேச்வரனாகையால் வருவதோ ரேற்றமுண்டிறே ப்ரஹ்மாகுக்கு; அதுவும்நீயிட்ட வழக்கு. [வெங்கதிர் இத்தயதி] "வஜ்ரஹஸ்த: புரந்தர:" என்கிறபடியே - வெவ்விவ கதிரையுடைத்தான வஜ்ரத்தைக் கையிலே யுடையனாயிருக்கிற இந்தரன் தொடக்கமான தேவதைகளுடைய உச்சராயமும் நீயிட்ட வழக்கு. [கொங்கலரித்தயதி] உன்னை யொழிந்த பதார்த்தங்களி னுடைய உத்கர்ஷமும் உன்னதீரமாம்படி யிருக்கிறீர், உன்னுடைய உச்சராயம் நானிட்ட வழக்காம்படியானாய். மதுவையுடைத்தாய் விகளிதமான செவ்வித்திருத்துழாயாலே பலங்க் ருதமான மயிர்முடியையுடையயாய், அவ்வழகை யெனக்கு ப்ரகாசிப்பித்த ஆச்ரித பவ்யனுன க்ருஷ்ணனே! 'கொங்கலர் தண்ணந்துழாய்முடி' என்கையாலே பேரக்யதா ப்ரகர்ஷஞ் சொல்லிற்று; 'என்னுடைக் கோவலனே' என்கையாலே - ஆச்ரித பவ்யதையைச் சொல்லுகிறது.

என்னுடைக்கோவலனே யென்பொல்லாக்கருமானீக்கமே*

உன்னுடையுந்திமல ருலகமவைமுன்றும்பரந்து*

உன்னுடைச்சோதிவெள்ளத்தகம்பா லுன்னைக்கண்டு கொண்டிட்டு*

என்னுடையாருயிரா ரெங்ஙனேகொல்வந்தெய்துவரே*

(5)

௫.—அஞ்சாம்பாட்டில், அத்யந்தவிலக்கெண்ணான உன்னை, த்வதஸ்ருஷ்டமான விஷயங்களெல் லாவற்றிலும் நெடுங்காலம்பழிவிருந்த நான், அந்த விஷயவாஸனையை அறுத்து உன்நிருவடிகளிலே நானே வந்து புருஷைக்கு உபாயமுண்டோ? என்கிறார். [என்னுடையென்றுதொடங்கி] - அதிலோகமான சிலலெனந்தர்யாதிகளாலே என்னாவகேரித்து எனக்கு பவ்யனுனவனே! [பொல்லாக்கருமானீக்கம்] - விபரீதலகுகினை. [உன்னுடையென்றுதொடங்கி] - உன்னுடைய திருவுந்தியிலே பிறந்துள்ள லோக த்ரயத்தில் விஷயங்களெல்லாவற்றிலும் மிகவும் ப்ரவணமாயிருந்துள்ள என்னுடைய ஆத்மா உன்னுடை யதாய்ச் சோதிவெள்ளமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தினுள்ளே வர்த்தமானான உன்னைக் கண்டு கொண்டு வந்து ப்ராரிசுக்கக்கு உபாயமுண்டோ? முன்றுலோகம் என்றது - எல்லாலோகத்துக்கும் உபலகுகணம், ஆருயிராரென்று - ஆத்மானினுடைய ஹேயனதைய அநுஸந்தித்து கேட்பிக்கிறார்.

௬.—அஞ்சாம்பாட்டில், ப்பலம் உம்மதானும் ஸாதகமும் உம்முடைய தலைமீலே ஆகவேண்டானே என்ன, நீ க்ருஷ்ணத்த கைலலோகங்களிலும் பரிஸமாப்ய வ்யாபித்து அழுத்திக்கிடுக்கிற வன், ஸாதகஜஸ்ட்டானம் பண்ணிலக்கி உன்னைக் கிட்ட என்பது ஒன்றுண்டோ? என்கிறார். [என்னுடை

இத்யாதி] - உன்னுடைய ஸௌகீல்யாதிகளையும் அழகையுங் காட்டி என்னைவசிகரித்து எனக்கு பவ்யனுளவனே! [என்பொல்லா] - விபரீதலக்ஷணவாதல், அநுபபுத்தரநம்போலே நித்யபூர்வணப் போக்யமதயைச் சொல்லுதல். [உன்னுடைய இத்யாதி] - உன்னுடைய திருநாபியிலே விஸ்த்ருதமான நின்றள்ள ஸகல லோகங்களிலும் உண்டான சப்தாதிவிஷயங்கள்தோறும் பற்றிக்கிடக்கிறவனுயிருந்து வைத்து, ஸர்வசக்தியான நீ வ்யாபித்த பரப்படங்க சாபலத்தாலே வ்யாபித்தவன் நான்; இது என்னுடைய விக்ஷ. உனக்கு அஸாதாரணமாய் நிரவதிகதேஜோருபமான பரமபதத்துக்குள்ளே. "அத்யர்க்காநல தீப்தம் தத்ஸத்தாநம்" [உன்னைக் கண்டுகொண்டிட்டு] - புறம்புள்ளபற்றடங்கனிட்டு அந்த அபிநிலாசங்க ளெல்லாம் உன்பக்கலிலேயாய் ஆர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலேவந்து விலக்ஷணசரீரத்தைப்பெற்றுக்கொண்ட வேண்டும்படியான உன்னைக் கண்டுகொண்டு. [என்னுடையருயிரார்] - சப்தாதிகளிலே ப்ரவணமான என்னுத்தமா. முதலியாரென்று கேட்பிக்கிருர். 'இப்படிப்பட்டநான் ஸாதநாநுஷ்ட்டாநம்பண்ணிவந்து கிட்ட எப்பதொன்றுண்டோ?

கரு.—அஞ்சார்பாட்டு. 'எல்லாம் செய்தாலும், *சாஸ்த்ரபலம் ப்ரயோகத்தி* அன்றோ? ப்பலம் உம்மதானபின்பு நீரும் சிறிது பதநம் பண்ணவேணும்காணும்' என்ன, 'நீ ஸ்ருஷ்டித்த லோகங்களில் விஷயங்கள்தோறும் அகப்பட்டுக்கிடக்கிற நான் உன்னைப் பெறுகைக்கு ஒரு ஸாதநத்தை பநுஷ்டித்துவந்து பெறுகையென்று ஒன்றுண்டோ? என்கிருர்.

[என்னுடைக் கோவாலனே] பாண்டவர்களுடையவ னுனாப்போலேயாயிற்று. இது சிலமிருந்தபடி. [என்பொல்லாக்கருமாணிக்கமே] இது வடிவமகிருந்தபடி, "அழகிது" என்னில் கட்டொப்பாமென்று பார்த்து விஜாதிமமான சப்தத்தாலே சொல்லுகிறாராதல்; அன்றியே னுளையாமணி என்றாதல். பொல்லல் - துணைத்தல். அநுபபுத்தமான ரதநம்போலே என்னுதல். [உன்னுடையித்யாதி] உன்படி யிதுவாயிருக்க, உன்னைப்பொழிந்த விஷயங்களினுடைய வடிவமகிலும் குணங்களிலும் கால்தாழ்ந்துபோந்தவனுயிருந்தேன் நான். உன்னுத்தியிலே மலராமின்றள்ள லோகங்கள் மூன்றிலும் உண்டான விஷயங்கள்தோறும், தனித்தனியே யற்றுக் கால்தாழ்ந்துபோந்தவனுயிருந்தேன் நான். நீ ஸர்வசக்திரோகத்தாலே வ்யாபிக்குமிடமடைய நான் என்னுடைய சாபலத்தாலே கால்தாழ்ந்து திரிந்தேன். இது என்னிலையிருந்தபடி. அதுக்கு மேலே நீ ஸ்ரீபட்டாங்கலத்தை யிருப்பிடமாக வுடைபையாயிருந்தாய். [உன்னுடைச் சோதியித்யாதி] உனக்கே அஸாதாரணமாய் நிரவதிகதேஜோருபமாய், *அத்யர்க்காநலதீப்தம் தத்ஸத்தாநம்* என்று சொல்லப்படுகிற பூர்வையுண்டத்தை யிருப்பிடமாக வுடைபையாயிருக்கிற உன்னை, ப்ரக்ருதிப்ராப்தங்களினுண்டான ஸம்பந்த மற்று ரெடுத்துரம் வழிவந்து அதுக்கு அநுருபமா யிருப்பதொரு சரீரத்தைப் பரீக்ரஹித்து, பரமபதப்ராப்திபண்ணினால் அநுபவிக்க வேண்டியிருந்தது. ஆக, என்னிலையிருந்தபடியிது; உன்னிலையிருந்துடியது; என்னெஞ்சில் ப்ராவண்யமிருந்தபடி இது. ஆனபின்பு, இந்த முதலியார் கடுகவந்து உன்னைக்கிட்டாரோ? [என்னுடையருயிரார்] சப்தாதிகளிலே ப்ரவணமானவென்னுத்தமா, "முதலியார்" என்று கேட்பிக்கிருர். ஆக, ஸ்வரூபம் த்வததீநமாயிருந்தது, அவ்வவருடைய உத்கர்ஷங்களும் த்வததீநமாயிருந்தது; என்னிலையிது, உன்னிலையது; என்னெஞ்சில் ப்ராவண்யமிது; ஆனபின்பு, நான்கு ஸாதநாநுஷ்ட்டாநம் பண்ணிவந்து கிட்டுகையென்று ஒரு பொருளுண்டோ? என்கிருர்.

வந்தெய்துமாறறியேன் மல்குநிலச்சுடர்தழைப்ப*

செஞ்சுடர்ச்சோதிகன்பூத் தொருமாணிக்கஞ்சேர்வதுபோல்*

அந்தரமேற்செம்பட்டோடு அடியுந்திகைமார்புகண்வாய்*

செஞ்சுடர்ச்சோதிவிடவுறை யென் திருமார்பினையே

(8)

ஒ.—ஆளுப்பாட்டில், நிர்திசயபோக்யமான உன்னைப் பெறுகைக்கு என்பக்கல் ஒருபாயமில்லை; நியைவந்து விஷயிகரிக்கவேணும் என்கிருர். [மல்கென்று தொடங்கி] - முதலிலே மிக்கிருந்துள்ள

நீலமான தேஜஸ்ஸை மேன்மேலென ஸம்ருத்தமாகச் சிவந்தஒளியை யுடைத்தான சிவிரணங்களைப் பூத்தது ஒரு மாணிக்கம் சாய்ந்துகிடக்குமாயோலே. [அந்தரமேற்செம்பட்டென்று மேலுக்கு] - திருவரை மேற் சாத்தின திருப்பீதாம்பரத்தோடேகூடத் திருவடிகள் தொடக்கமான திவ்யாவயவங்கள் சிவந்து அழகிய ஒளியைவிடக் கண்வளர்ந்தருளுவதும் செய்து எனக்கு பவ்யனுமான சரிய:பதியை.

இ.—ஆறும்பாட்டில், நிரதிசயபோக்யனுள் உள்ளைக் கிட்டுகைக்கு ஓர் உபாயமில்லை; நீயேவந்து, விஷயீகரிக்கவேணும் என்கிறார். [வந்தெய்துமாறறியேன்] - நீயேவந்து கிட்டமுதொழிய, நான் ஸாதநாநுஷ்டாநம்பண்ணிக்கிட்டும் விரகுஅறிகிறிலேன். கிட்டுகைக்கு இச்சையேயிறே இத்தலை விள்ளது. நீ வந்துகிட்டினால் விலக்காமைக்கு வேண்டுவதுஉண்டு. ஆனால், இழந்தாலோ என்ன, [மல்குநீலச்சுடர்] - வடிவழகாலும், பேற்றுக்குப் பற்றுகண்டாகையாலும், விடலாயோவிறுக்கிறது; ஆசா ஐகமான வடிவழகைச் சொல்லுகிறது. குறைவற்றநீலமான புகர். [தழைப்ப] - ஓரளவில் பர்யவஸி யாதே மேன்மேலே வளர்கிறபடி. [செஞ்சுடர்ச் சோதிகள் பூத்து] - இதுக்குப் பரபாகமான சிவந்தகடரை யுடைத்தான கிரணங்களை, பூவலர்ந்தாப்போலே விகஸிதமாக்கி. [ஒருமாணிக்கம் சேர்வதுபோல்] - அநுபவயோக்யமாம்படி அத்விதீயமான ரத்னம் சேர்ந்தாப்போலே. [அந்தாமேல் இத்யாதி] - திருவரை யிலே சாத்தின திருப்பீதாம்பரம், இதுக்குக் கீழாம் திருவடிகள், இதுக்கு மேலான திருநாயியும், திருக்கைகளும் திருமார்பும், தாமஸப்பூவை இருப்பிடமாக வுடையார் இருக்கையாலே. திருமார்வை யும் சொல்லுகிறது. திருக்கண்ணும், திருப்பவளமும், [செஞ்சுடர்ச் சோதிவிட] - சிவந்தகடரை யுடைத்தான ஜ்யோதிஸ்ஸை ப்ரஸரிக்க. [உறை] - கண்வளர்ந்தருளுகிற: இதுவும் அழகிலே ஒன்றி யிருக்கிறபடி. [என்திருமார்வையே] - இதுவும் ஓர் ஆபரணம்போலே. எனக்கு ஸ்வாமிரியான பிராட்டியைத் திருமார்விலே உடையவன் என்னுதல், எனக்கு பவ்யனுள்கரிய:பதி என்னுதல்.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. ஆனாலும், 'ஏதேனும் ஒருபடி நீரும் சிறிது செய்துவந்து கிட்ட வேண்டாவோ? என்ன, உன்னை வந்து கிட்டும் உபாயம் அறிபென்னென்கிறார்.

[வந்தெய்துமாறறியேன்] - வந்துகிட்டும் உபாயம் அறிகிறிலேன். நீதானே மேல்விழுந்து உன்வடிவழகைக் காட்டாவின்றால் அதைதவிக்காமைக்கு வேண்டுவது உண்டு; என்னால் உன்னை ஒரு ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணி வந்து கிட்டப்போகாது. ஆனால் இழந்தாலோ? என்ன; 'இழக்கலாயோ உன்படியிருக்கிறது' என்கிறார். [மல்கு நீலச்சுடர் தழைப்ப] - வடி வழகில்லைபென்று விடவோ? பெறுவிக்கைக்குப் புருஷகாரமில்லைபென்று விடவோ? எனக்கு ஆசையிலையாய் விடவோ? மல்கு நீலச்சுடர் - குறைவற்ற நீலப்புகரானது, தழைப்ப - கர்ம நீபத்தநமாக வந்ததல்லாமையாலே மேன்மேலென மிக்குவருமிறே; இவ்வளவேன்ன வொண் ணாதபடி. மேன்மேலென வளரா டிற்கும். [செஞ்சுடர்ச் சோதிகள் பூத்து] சிவந்த கடரை யுடைத்தாயிருந்துள்ள தேஜஸ்ஸானது காலப்பூவலர்ந்தாப்போலே பூத்து. [ஒரு மாணிக்கம் சேர்வது போல்] - அநுபவயோக்யமாம்படி ஒரு மாணிக்கமானது சாய்ந்தாப்போலே. மல்கு நீலச்சுடர் தழைப்ப' என்கையாலே-சிறமிருந்தபடி சொல்லிற்று; 'செஞ்சுடர்ச் சோதிகள் பூத்து' என்கையாலே - திவ்யாவயவங்களிருந்தபடி சொல்லிற்று; 'ஒரு மாணிக்கம் சேர்வது போல்' என்கையாலே - இரண்டுக்கும் ஆச்ரயமான திருமேனிதன்னைச் சொல்லுகிறது. செஞ்சுடர்ச்சோதிகள் பூத்தென்ற விடத்தில் தெரியாதபடி மறைத்துச் சொல்லிற்றென் னுண்டிறே; அதுதன்னை வந்ததாகச் சொல்லுகிறார் மேல்; [அந்தரமேனீத்யாதி] அந்தரம் - நடுவு. உடம்புக்குநடுவு - அரை. திருவரையில் திருப்பீதாம்பரத்தோடே, திருவடிகள், திருநாயிகமலம், திருக்கைகள், பெரியபிராட்டியா ரெழுந்தருளியிருக்கையாலே கீழ்ச்சொன்ன வற்றோடொக்கச் சொல்லாம்படி சிவந்திருக்கிற திருமார்பு, திருக்கண்கள், திருப்பவளம், இவை. [செஞ்சுடர்ச் சோதிவிட] சிவந்த கடரையுடைத்தான தேஜஸ்ஸை ப்ரஸரிக்க. [உறை யென்திருமார்வையே] - இதுவும் ஓரபரணம்போலே. என் ஸ்வாமிரியான பெரிய பிராட்டியானைத் திருமார்விலே யுடையவனை. திருப்பாற்கடலிலே நீருறுத்தாதபடி திருவகற் தாழ்வானைப் படுக்கையாக்கக்கொண்டு, அதிலே நாதாவர்ணமாயிருப்பதொரு மேல்விரை விரித்தரப்போலே அவன் சாய்ந்தருள், மேலெழுந்தருளியிருக்குமாயிற்றுப் பிராட்டி. (மேல்விரை விரித்தரப்போலே அவன் சாய்ந்தருள், மேலெழுந்தருளியிருக்குமாயிற்றுப் பிராட்டி. (மேல்விரை விரித்தரப்போலே அவன் சாய்ந்தருள், மேலெழுந்தருளியிருக்குமாயிற்றுப் பிராட்டி.) *பர்யாயேண ப்ரஸ:பதி* என்னக்கடவதிறே. திருப்படுக்கை மேலே வலங்காசமாகப்படுத்தாமது)

என்திருமார்பன்தன்னை என்மலைமகள் கூறன்தன்னை*

என்றுமென்றாமகளை அகம்பாற்கொண்டநான் முகனை*

நின்றசீபதியை நிலங்கீண்டெயிலேஏன்றெறித்த*

வென்றுபுலன் துரந்த விசம்பாளியைபக்கரணேதே?

(7)

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், ப்ரஹ்மாதிகளுடையமஹிஷிதொடக்கமான போக்யஜாதமும், அவர்களுடைய அதிமாதுஷ ப்ரவருத்திகளும் தன்னாலே ஆம்படியிருக்கிற எம்பெருமானை நான் காணப்பெற்றேனோ என்கிறார். [என்திருவென்று தொடங்கி] - நன்னுடையமஹிஷிணமம் ஸ்வாதிதமனாப்பெயில் ருத்ரா திகளுடைய மஹிஷிணமமும் தன்னாலேயாய்ந்த இருந்தவனை, பலகால “என்” என்கிறது - எம்பெரு மான்படியை அதுஸந்தித்த பரீதியானே, நின்ற என்கிறது - மற்றையவர்களோடு ஒக்கள்ளன்னலா யிருக்கை. [நிலங்கீண்டென்று தொடங்கி] - ப்ரளயங்கொண்ட பூமியைத் தானே எடுத்தருளினாற்போலே, வார்த்தைப்பாட்டைக் கொடுத்து அவர்கள் தங்கள் செய்தாராய்நின்ற தரீபுதஹநமென்ன இந்திரி யங்களைவென்று ஓட்டஎன்ன, த்ரைலோக்யத்தை ஆளவென்ன, இப்படிப்பட்ட அதிமாதுஷ ப்ரவருத்தி களையும் தானே செய்தருளினவனை. இவ்வைந்துபாட்டாலும் - தம்முடைய மிதிக்காலே எம்பெருமானை ப்ராபிக்கமுடியாமையும், அவனுடைய ப்ரஸாதத்தாலே அவனைப் பெறவேணும் என்றும் சொல்லுகிறது.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், ப்ரஹ்மாதிகளுடைய போக்யஜாதமும், அவர்களுடைய அதிமாதுஷவ்ருத்தி களும் ஸ்வாதீநமாயிருக்கிறவனை நான் காணப்பெற்றேனோ? என்கிறார். [என்திருமார்பன்தன்னை] - இது மேற்சொல்லுகிறவற்றுக்கு த்ருஷ்டாந்தம். பிரபட்ட, ஸ்வாதீநமாயகிருப்போலே ருத்ராதிகளுடைய மஹிஷிணமமும் ஸ்வாதீநமென்கை. “என்திரு” என்று - விசேஷணப்ரதாநமாயிருக்கிறது. இது - விசேஷண ப்ரதாநமுமாய், விசேஷ்யப்ரதாநமுமாய் விசிஷ்டப்ரதாநமுமாய் இருக்கும்; ஆச்ரயணத்தை, ப்ராப்தித்தை, போகததை. [என்மலைமகள் இத்யாதி] - ஹிமவத்ஸுத்தையானவளுக்கு சரீரத்திலே கூறு கொடுத்திருக்கிற ருத்ரனை. இங்கு, “என்” என்கிறவை விசேஷ்யப்ரதாநங்கள். இவ்வையாகில், “தெய்வம் மற்றில்லை” “மறந்தும் புறந்தொழா” என்கிறத்தோடு சேராதினே. ஸாமாநாதிகரணயத் தாலே - ஸவிபூதிக்கராயிருந்துள்ள ருத்ராதிகளுடைய ஸத்தையும் அவன்அதிகமென்கை. என்றுமென்கை ஸர்வவதியைத் தன்னோடொக்கச் சேர்த்து ஸ்வாதீநமாக்கிக்கொண்டிருக்கிறசுதர்முகளை. [நின்றசீ பதியை] - இவர்களோடொக்கச் சொல்லலாம்படி முட்டுப்பொறுக்கும் ஐசுவர்யத்திலே நின்ற இந்தரனை. [நிலங்கீண்டு இத்யாதி] - மஹாவராஹமாய் ப்ரளயங்கதைபாள் பூமியை உத்தரித்த இப்ப்ரவருத்தி ஸ்வாதீநமாயிருக்கிருப்போலே ப்ரஹ்மாதிகளுடைய வ்யாபாரமும் ஸ்வாதீநமென்கிறது. [எயில் மூன்றெறித்த] - மதிம் மூன்றெறித்த. “விஷ்ணு ராத்ந” என்கிறபடியே ஆத்மயாவின்று செய்து, வார்த்தைப்பாட்டை அவனுக்காக்கினான். [வென்று புலன் துரந்த] - ஸ்ருஷ்டிக்கு உறுப்பான இத்தரிய ஐயத்தைப்பள்ளினை ப்ரஹ்மாவை; புலன்களைவென்றோட்டின. [விசம்பாளியை] - ஸ்வர்க்கத்தை வள்ளிய மறுத்தானுமவனை. இங்கு ப்ரவ்ருத்திவிசிஷ்டரான இவர்களோடே ஸமானாதிகரித்தது, ஸகலப்ரவ்ருத்தி யும் அவன்அதிகமாகையாலே “என்னுடைய அபேக்ஷிதஸித்திக்கு அவனையொழிய என்னும் செய்யலா வது ஒன்றுமில்லை” என்கைக்காக. [காணேனோ] - என்னுடைய ஸத்தையே தொடங்கி உள்ளதீநமாய் உள்ளாலே பேருள பின்பு, நான் இங்ஙனே இழந்துபோயித்தனையோ?

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு, உத்தேசவலாபம் அவனுலேயாயிருந்தது. இத்தகையாலே ப்ரவர்த திக்கைக்கு ப்ராப்தியில்லாதபடியான பாரதத்தர்வமுண்டாயிருந்தது. அத்தகையாலே பெறு மீடத்தில் ஒருகண்ணழிவின்றிக்கே விருந்தது. இப்படி யிருக்கச்செய்தேயும் இழந்திருக்கக் கரணகையாலே, “நான் இவ்விழவோடே டீடந்து முடிந்துபோயித்தனையாகாதே” என்கிறார்;

[என்திருமார்பன்தன்னை] - இவ்விடத்திலே “என்” என்கிற இதுக்கு - விசேஷணமும் சத்திலே அந்வயம்; என்திருமகன்சேர் மார்வனிற்போலே, என் ஸ்வாமியான பெரியபிராட்டி யாரைத் திருமார்விலே யுடையவனை. (இது விசேஷணத்திலும் விசேஷ்யத்திலும்; விசிஷ்ட டத்திலும்; ஆச்ரயணத்தை, ப்ராப்தித்தை, போகததை) [என்மலைமகளித்யாதி] இவ்வோபதங்

களில் "என்" என்கிற இதுக்கு - விசேஷ்யாம்சத்திலே ஊற்றம். அவனுடைய விபூதியோகத் துக்கு உறுப்பாகச் சொல்லுமித்தனைபோக்கி, *மறந்தும் புறந்தொழாமாத்* என்றிருக்கு மவர், இவர்களுளோடே தமக்கு ஓர்வயம் உண்டு என்கிறாஸல்லவே. [என்மலை மகன்கூறன் றன்னை]; ஹிமகாணுடைய பெண்பிள்ளையைத் தன்னுடம்பில் ஒருபார்ச்சவத்திலே யுடையவனு யிருக்கிற ருத்ரனைத் தானிட்ட வழுக்காக யுடையனாயிருக்கிறவனை. (என்றுமித்யாதி) - ஸரஸ்வதியை என்றுமொக்கத் தன்பக்கவிலே யுடையனாயிருக்கிற சதுர்முகனுக்கு அந்தராத் மாவாயுள்ளவனை. [நின்றசகீ பதிஸா] - இவர்களை எண்ணினால் தன்னை எண்ணலாம்படி ஐச்வர்யத்தால் குறைவற்றிருக்கிற இந்த்ரானுக்கு அந்தராத்மாவாயுள்ளவனை. *ஸ்ப்ரஹ்மா ஸசிவ:* என்றால் *ஸேந்த்ர:* என்று ஒக்கச் சொல்லலாம்படி முட்டுப்பொருத்துமின்ற இந்த்ர னுக்கு அந்தர்யாமியாயுள்ளவனை. இப்போது இவைசொல்லுகிறதாக்குக் கருத்தென் என்றால் - கீழே, ஸ்வரூபமும் உச்ச்ராயமும் தததீநமென்றது; இங்கே -ப்ராப்தியௌவனரான புத்ராதி களை ஸத்ருசலிஷ்யங்களிலே விவாஹம்பண்ணுவதற்கும் பித்ராதிகளைப்போலே, இவர் களுடைய மஹிஷிஸாபமும் தந்தாமா வல்ல, ஸர்வேச்வரானுலே என்கை. [நிலங்கீண்டித் யாதி] - இவர்களுடைய ப்ரவருத்திகளுமெல்லாம் தததீநமென்சிறது மேல். (நிலங்கீண்டு) - ப்ரளயார்ணவ மக்கைநயார் அண்டபித்தியுலேபுக்கு ஒட்டினபூமியை மஹாவராஹமாய்ப்புகு எடுத்துக்கொண்டு ஏறினபோதை வ்யாபாரம் தததீந மானுப்போலே, அவர்களுடைய வ்யாபாரங்களும் தததீந மென்சிறது. [எயில்முன்றெரித்த] - மதிள்முன்றையெரித்த. *விஷ்ணு ராத்மா* என்னக்காவதிறே. அதுவும் அவனிட்ட வழுக்கு. [வென்றுபுலன்துரந்த] - ஸ்ருஷ்டிக்கு உறுப்பாக இந்த்ரியஜயத்தைப் பண்ணினவனை. புலன்களை வென்றோட்டின. [விசம்பாளியை] - ஸ்வர்க்கத்தை வன்னியமறுத்தாளுகிறவனை. (இங்குப் ப்ரவருத்திவிசிஷ்டரான இவர்களுளோடே ஸமாநாதிகரித்தது, ஸகலப்ரவ்ருத்தியும் அவனதீனையாகையாலே என்னு டைய அபேக்ஷிதனித்திக்கு அவனையொழிய என்னுற்செய்யலாவ (தில்லை வென்கைக்காக.) [காணோனோ] - ஆகச் சொல்லிற்றாயிற்றது: உத்தேச்யலாபம வானுலேயாயிருந்தது, அதுக்குறுப்பான ப்ரவ்ருத்தியில் வ்யாபரிக்க ப்ராப்தியில்லாதபடி அதுவும் அவனிட்ட வழுக்காயிருந்தது. இனி, இத்தலையாலே பேராமன்று விளம்பவேது உண்டாயிருந் தது; அவனுலே பேராமன்று விளம்பவேது இன்றிக்கையிருந்தது. இப்படியிருக்கச்செல் தேயும் தன்மை இழந்திருக்கக் கண்டா ராகையாலே, "இனி இவ்விழவோடே இங்ஙனே முடிந்துபோயித்தனையாகாதே?" என்று க்லேசிக்கிறார்.

ஆளியைக்காண்பரியாய் அரிகாண்நரியாய் *அரக்கர்

ஊளையிட்டன்றிலங்கைகடந்து பிலம்புக்கொளிப்ப*

மீளியம்புள்ளைக்கடாய் விறல்மாலியைக்கொன்று *கின்னும்

ஆளுயர்குன்றங்கள்செய்து அடர்த்தானையும் காண்டுங்கொலோ? (8)

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், மாஸிதொடக்கமான ப்ரதிகூலவர்க்கத்தைக் கொன்றருளின ஸர்வேச் வரனைக் காணவல்லோமெ என்கிறார். [ஆளியென்று தொடங்கி] - ஆளியைக்கண்ட குதிரையோலவும் விறல்ஹத்தைக்கண்ட நரியோலவும் ராக்ஷஸர் ஒருப்ரவ்ருத்தி பண்ணமாட்டாதே கதறிக்கொண்டு அள்ளு இலங்கையைவிட்டு மிலத்திலேபுகு ஒளிக்கும்படியாக. [மீளியம்புள்ளைக்கடாய்] - வலியையுடைய யோரினிருவடிமையுடையது. ப்ரதிகூலர்க்கு மருதயுளாய் அதுகூலர்க்கு இளியான மெயிதிருவடிமை நடத்தி என்னுளாம். [விறல்] - மிகுக்கு. [ஆளுயர் குன்றம்] - ஆளாலே உயர்ந்த குன்றம்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், மாஸிதொடக்கமான ப்ரதிகூலவர்க்கத்தை நிரஸித்தவனைக் காணவல் லோனோ? என்கிறார். [ஆளியைக்காண்பரியாய்] - ஆளியைக்கண்டபரியாய், குதிரையாய். [அரிகாண்நரி யாய்] - விறல்ஹத்தைக்கண்டநரியாய். பூரீராமாயணத்திலே - ராக்ஷஸருடைய பயத்தைப் படைதாணக் களாலும் சொல்லிற்று, அவற்றுக்கெல்லாம் ஸ்மாரகமாக இரண்டு உதாஹரணத்தைச் சொல்லு

கிறது. [அரக்கர் ஊனையிட்டு] - நரியாய் என்கிற மைதியாலே சொல்லுகிறார். ராக்ஷஸர் திரளிலிருந்து ஒருப்ரவ்ருத்திபண்ணமாட்டாதே சுதறிக்கொண்டு. [அன்று] - "மாலி - ஸுமாலி - மால்யவான்" என்கிறவர்களை, பெரிய திருவடிபை மேற்கொண்டு அழியச்செய்கிறவன்று [இலங்கைகடந்து] - புற்றைப் பாம்புவிடுமாபோலே தங்குகிறுப்பிடமான லங்கையைவிட்டு, பாதாளத்திலேபுக்கு ஒளிக்கும் படியாக. [மீளியம்புனைக்கடாய்] - வலியையுடையனும் தர்சனீயனான புள்ளை நடத்தி. "கறைபணி மூக்கு" அநுகூலர்க்கு தர்சனீயமாயிதேயிருப்பது. எதிரேயின்று படுவாரும், அதுமாட்டாதே பிலத்திலே புக்கு ஒளிப்பாருமாயிற்று. [விறல்மாலியைக்கொண்டு] - பெருமிடுக்கனான மாலியாகிற ஆஸுரனைக் கொண்டு. [பின்னும், ஆனாயர் குன்றங்கன்செய்து] - பின்னும், அவனைப்போலே முதுகுசாட்டாதே ஆளாயிருப்பாரைக் கொண்டு பிணமலையாகச்செய்து. [அடர்த்தானையும் காண்டுங்கொண்டு] - ஆஸுரவர்க்கங்களை அறுத்தாப்போலே அவன் நம்பரதிபந்தங்களைப் போக்க, கமக்குக் காட்சியிலே அந்நயமாகக் காணவல்லோமோ?

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. மாலிதொடக்கமான ப்ரதிகூலவர்க்கத்தைக் கொன்றருளின ஸர்வேச்வரனைக் காணவல்லோமோ? என்கிறார். முதலிரண்டுபாட்டாலே - ப்ராப்யன் அவனே என்னுமிடம் சொல்லி, மேல் ஐந்து பாட்டாலே - ப்ராபகன் அவனே தன்னைப் பெறுகைக்கு என்னுமிடத்தைச் சொல்லி, இப்பாட்டாலும் மேலிற்பாட்டாலும் அவனுடைய விரோதி பிரஸநசிலையைச் சொல்லி, ப்ரதிபந்தகத்தைப் போக்குவான் அவனே என்னுமிடத்தைச் சொல்லுகிறது.

[ஆளியைக் காண்பரிமாய்] ஆளியைக்கண்ட குதிரையைப் போலவும். [அரிகான் நரி யாய்]-விமீதத்தைக்கண்ட நரியைப் போலவும். ஸ்ரீராமாயணத்தே அந்தராக்ஷஸர் பவப்பட்ட படியாகப் பலகதாஸ்ரணங்களைவிட்டுச் சொல்லிப் போரக்கடவதிறே. இங்கே இரண்டு வகை யாலே அதை ஸுதரிப்பிக்கிறார். பரி - குதிரை. [அரக்கர் ஊனையிட்டு] - கீழே "நரி" என்கையாலே, அந்தஸமாதியாலே சொல்லுகிறார். (ராக்ஷஸர்திரளிலிருந்து ஒருப்ரவ்ருத்தி பண்ண மாட்டாதே சுதறிக்கொண்டு). [அன்றித்யாதி] - (மாலி, மால்யவான், ஸுமாலி என்கிறவர்களைப் பெரிய திருவடிபை மேற்கொண்டு அழியச் செய்கிறவன்று.) தூசத் தலையில் நேர்சீன்று வ்யாபரிக்க ஷடம்ல்லாமையாலே லங்கையைவிட்டுப்போய்ப் பாதாளத் திலே புக்கொளிக்க. புற்றுக்கள் எப்போது மொக்கப் பாம்பு பற்றறுதாப்போலே, என்று மொக்க ராக்ஷஸர்மாறாதே, மாலி, ஸுமாலி, மால்யவான்" என்றுப்போலே சொல்லுகிற வர்கள் வர்த்தித்துப் போர்தார்களாய், பெரியதிருவடிமுதுகிலே வந்துதோன்றி அவர்களை நிரஸித்தனாகக் சொல்லக்கடவதிறே; அதையிங்கே ப்ராஸங்கிக்கிறார். [பிலம்புக்கொளிப்பு] - கையில் ஆயுதம் பொசுட்டாரையும் முகுதுகாட்டினுரையும் சொல்லக்கடவதல்லவிறே; ஆகையால், தப்பியோடிப்போ யொளிப்பாரும் உன்னே பட்டுப்போனருமாய்ப் போனார்களாயிற்று. [மீளியம்புனைக்கடாய்] மீளியமென்று ஒரு சொல்லாய், வலியையுடைய பெரிய திருவடிபை நடத்தி யென்னுதல்; மீனி அம்புள் என்று பிரித்து "கறைபணி மூக்குடைப்புள்ளைக் கடாவி" என்கிறபடியே ப்ரதி கூலர்க்கு ம்ருத்யுபோலே யிருப்பானாய், "தூவாயபுள்ளுந்து என்கிறபடியே அநுகூலர்க்கு தர்சனீயமான வேஷத்தை யுடைத்தான் பெரிய திருவடிபை நடத்தி யென்னுதல். பெரியதிருவடிமுதுகிலே வந்து தோற்றும் போதை யழகையேயிறே இவர்கள் பாவித்துக் கிடப்பது. மீனியென்று - வலிக்கும், ம்ருத்யுவுக்கும், பாலை நிலத்தில் தலைமகனுக்கும் பேராகச் சொல்லுவர்கள். [விறல்மாலியைக் கொண்டு] - ஆக, ப்ரஸித்தரிலே ஒருகளைச் சொல்லிற்று. [பின்னுமித்யாதி] - பின்பும், ஆண் பிள்ளைகளாயிருப்பார நேகரை யழியச்செய்து. அவர்களாலே பிணமலையாம்படி பண்ணி. ஆளாலேஉயர்ந்த மலைகளுண்டாம்படிபண்ணி. [அடர்த்தானையும் காண்டுங் கொண்டு] - அவன் ஆஸுரவர்க்கத்தை அழியச்செய்தாப் போலே, நம்பிரோதிகளைப்போக்கி நமக்குக் காட்சியிலே யங்வயமாய் நாம் கண்டோமாய்த் தலைக்கட்ட வல்லோமோ?

காண்டுங்கொலோநெஞ்சமே கடியவினையேமுயலும்*
ஆண்டிறல்மீளிமொய்ம்பில் அரக்கன்குலத்தைத்தடிந்து*
மீண்டுமவன் தம்பிக்கே விநீநிலங்கையருளி*
ஆண்டுதன்சோதிபுக்க அமரரரியேற்றினையே. (9)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ராவணாதிகளைவதித்த தசரதாத்மஜனை, நெஞ்சே! காணவல்லோமே? என்கிறார். [கடியவினை என்றுதொடங்கி] - ஸ்ரீஐநகராஜன் திருமகளைப்பிரிக்கை முதலான கொடியப் பரவ்ருத்திகளிலே முயலாநிற்பதுஞ்செய்து, ஆண்பிள்ளைத்தனத்திலே மருதபுலத்ருசனாயிருக்கிற ராவணனுடைய குலத்தை நசிப்பித்து அவன்தம்பிக்கே லங்காராஜபத்தைக் கொடுத்து, தன்னையிரிந்து நோவுபட்ட ராஜ்யத்தை மீண்டுவந்து தரிப்பித்து, ஆண்டு திருநாட்டிலேபுக்கருளின அவர்வறுமமரர்கள் தலைவனே. இவ்விரண்டு பாட்டிலும் ஆக்கிரகருடைய விரோதநிரலநபர்காரம் சொல்லுகிறது.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், “அப்போது தம்பி பிலத்திலேபுக்கவை ராவணாதிகளாய்ப்பரிணமிக்க, விடாதே நிச்சேஷமாகத்தடிந்து ராவணஸந்தாரத்தை அறுத்த தசரதாத்மஜனைக் காணவல்லோமே? நெஞ்சமே!” என்று திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார். [காண்டுங்கொலோ நெஞ்சமே] - நெடுநாள் இழவுக்கேகூட்டாய்ப்போந்த நீ காட்சிக்குங்கூட்டாய், நாம்கூடக் காணவல்லோமோ? [கடியவினையே முயலும்] - ஸ்ரீ ஐநகராஜன் திருமகளைப் பிரிக்கை முதலான க்ருரஹிம்ஸைகளையே ப்ரவர்த்திக்கும். தாயும் தம்பிபனும் சேரவிருக்கப்பெருதவனிறே. அவதாரணத்தால் - ஸதாசாரகந்த மில்லாதவன். [ஆண்டிறல்மீளி மொய்ம்பில்] - ஆண்பிள்ளைத்தனத்திலே வந்தால், திறமையும் நபராபிபவ-ஸாமர்த்த்யத்தையும் மருதபுலத்ருசமான மிடுக்கையுமுடைய. [அரக்கன்குலத்தைத் தடிந்து] - “கரிஷ்யே மைதிவீஹேதோ ரபிசாசமராஷ்டஸம்” என்கிறபடியே ராவணஸந்தாரத்தை அழியச்செய்து, “அவன்தம்பி” என்று பாராதே “சரணம் என்னுன்” என்று கடல்குழப்பட்ட லங்கையை அவனுக்குக் கொடுத்தருளி. “அத்யுத்தடை:புண்யபாபை பிணஹவ பஸம்சுநுதே” என்கிறபடியே க்ரெளர்யபலத்துக்கும் ஆநுரூபபலத்துக்கும் வினம்பமின்றிக்கே ஒழிந்தபடி. [மீண்டும் ஆண்டு] - ராவணாவதஸமநந்தரத்தில் “எங்கன்காரயம் செய்கைக்காகத் தேவரை அம்புக்குஇரையாக்கினோம்: தேவர்காரியம் சமைந்ததென்று தன்னுடைச்சோதிக்கு எழுந்தருளவமையும்” என்று ப்ரஹ்மா விண்ணப்பஞ்செய்ய, அவ்வளவிலே ருத்ரன், “அபிஷேக மஹோத்ஸவம் விலக்குப்படுகையாலே நாடாக இழவுபட்டுக்கிடந்தது: “ஆச்வஸ்ய பரதந்தீரம்” என்கிறபடியே, அவர்களுடைய ஆச்வஸிப்பித்து இழவுதீர்த்து எழுந்தருளவேணும்” என்கையாலே, மீண்டெழுந்தருளித் திருவபிஷேகம்பண்ணி, “ராமோ ராஜ்யமுபாஸித்வா” என்கிறபடியே நாட்டையாண்டு. [தன்சோதிபுக்கு] - இங்குப்போலே எதிரம்பு கோப்பாரிந்திக்கே தனக்கு அஸாதாரண மாய் நிரவதிகதேஜோருபமான பாம்பத்திலே புக்கு. “தன்னுடைச்சோதி” என்னக்கடவதிறே. [அமரரரி யேற்றினையே] - கோவதூஸங்கத்திலே ருஷபம் செருக்கிநிற்குமாபோலே நித்யஸூரிகள் கொண்டாட, அவர்களுடைய மேனாணித்திருக்கிறவனே. அவ்விருப்பிலே அவனைக் காண்கையிறே ப்ராப்யம்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ராவணாதிகளை நிரவத்த தசரதாத்மஜனை, நெஞ்சே! காண வல்லோமே? என்கிறார்.

[காண்டுங்கொலோ நெஞ்சமே] - இழவாலே கட்டிக்கொண்டு கதறுகைக்குக் கூட்டான டி. இப்பேற்றாலே நிவ்ருதராயனுபவிக்கும் அனுபவத்துக்கும் நீ கூட்டாய் நாம் அவனைக்காண வல்லோமேயோ? [கடியவினையே முயலும்] - தாயையும் தம்பிபனையும் இரண்டிடத்திலே யாக்குவாரைப் போலேயிறே. பெருமாளையும் பிராட்டியையும் இரண்டிடத்திலே யாக்கிற்று. இதில் தாழ்த்திநுப்பது ஒரு செயலில்லையாயிற்று, இவன் செய்யுமவற்றில். ஸர்வேச்வரனுக்கு ‘சுரமத்தாலே ப்பலம் கொடுக்கவிறோம்’ என்று ஆழியிருக்கவொண்ணாதபடி யாயிற்றுக் கொடிய செயல்கள் செய்யும்படி. *இஹவ ப்பலம்சுநுதே* என்னும்படியே. அவதாரணத்தால் ஸதாசாரஸம்பந்த மில்லாதவன். [ஆண்டிறல்மீள்தயாதி] - ஆண்பிள்ளைத் தனத்தில் வந்தால்,

திறக்கையுடைய எரிம்தும்போன்ற மிடுக்கையுடைய அரசுக்கன். மீனி - எரிம்தும். அன்றியே, திறக்கையுடையனும் - பராபிபவநஸாமர்த்த்யத்தை யுடையனும், ம்ருத்யுகல்பமான மிடுக்கையுடையனான ராவண்ணுடைய குலத்தைத் தடிந்து. தடிகை - கடிகை. *கரிஷ்யே மைதிலீ ஹேதோ ரபிசாசமராஷஸம்* என்கிறபடியே குலமாகிரஸித்து. [அவன் தம்பிக்கே விரிர்ரிஸங்கையருளி] *யதி வா ராவண: ஸ்வயம்* என்று, 'சரணமென்றபாகரம் அழகிதாயிருந்தது. அவனோடு ஸம்பந்த முடையானொருவன் வந்தானாகையன்றிக்கே, அவன்தானே வரப்பெறுவதுகான்' என்று செலிசிப்பார்ந்திருந்தாரிறே. அங்குமின்றும் வந்தானொருவனைக் கைக்கொண்டாராக அமையாதோ? இந் ரிப்பந்தமென்? என்னில்; அவனோடு ஸம்பந்த முடையானொருவனைக் கைக்கொண்டால் அவன்தானும் நானுபேருமேயாய்ப் போம்; அவன்தானே வரப்பெற்றதாயில் துறுப்புக்கூடாக நோக்கிற்றுகலாமிதே. இனித்தான் ப்ராதிகூல்யத்தில் முதிர நின்றனும் அவனையாகையாலே, ரகஷகாபேகையுள்ளதும் அவனுக்கேயிதே. இப்படி அவனை விஷயிகரிக்கக் கோலிப்பெருத இழவுதீர்ந்தது இவனைக்கைக்கொண்டபின்பாயிற்று. *அநுஜோ ராவணஸ்யாஹம்* என்று அவன்வர, இவரும் "அவன் தம்பியே" என்றாயிற்று அவனைக் கைக்கொண்டது. [விரிர்ரிஸங்கையருளி] - கடல்குழந்தலங்கையைக் கொடுத்தருளி. [மீண்டும் - ஆண்டு] - ராவணவதாரந்தரத்திலே, ப்ரஹ்மாதிகேவர்கள் "தேவரை அம்புக்கிலக்காக்ஷி நாங்கள் எங்கள்கார்யம் தலைக்கட்டிக் கொண்டோம்; இனி, தன்னுடைச் சோதியேற வெழும் தருளவமையும்" என்ன, அவ்வளவிலேருந்தன், "தேவர் அவன் செய்தருளவொண்ணாது. திருவபிஷேகத்துக்கு விக்ரம் பிறக்கையாலே திருத்தாய்மாரும் இழவுபட்டிருந்தார்கள்; நாடு மடைய நொந்திருந்தது; ஸ்ரீபரதாழ்வானும் ஆர்த்தனாயிருந்தான்; ஆனபின்பு, *ஆக்ஷஸ்ய மரதம் தீநம்* என்கிறபடியே ஸ்ரீபரதாழ்வான் தொடக்கமானுரிழவுகளெல்லாம் திரும்படி மீண்டெழுந்தருளி, திருமுடிசூடி, நாட்டை வாழ்விக்கவேணும்" என்ன, அது திருவுள்ளத்துக்குப் பொருந்துஞ் செயலாகையாலே பதினோராயிரமாண்டு ஒருபடிப்படஇருந்து நாட்டை வாழ்வித்தருளி. [தன்சோதிபுக்க] அம்புக்கிலக்காக்குவாரிருந்த விடத்தைவிட்டுத் தனக்கு அஸாதாரணமாய் கிரவதிகதேஜோருபமாயிருக்கிற பரமபதத்திலே போய்ப்புக்க. [அமராரியேற்றிளையே] - அம்பிட்டெய்வாரின்றிக்கே ஆறுகூல்யமே ஸ்வபாவமாய் கைங்கர்யைகவிஷ்ட்டரான சித்யஸூரி கள்நடுவே யவனிருக்குமிருப்பைக் காணவல்லோமே. கோவதூஸங்கத்தின் நடுவே ஒரு வ்ருஷபம் செருக்கித்திரியுமா போலே, சித்யஸூரிகள் கொண்டாட, அவர்கள்நடுவே அந்தாலே செருக்கி மேனாணித்திருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுகிறது. சித்யஸூரிகள் திரளிலே அவ் வோலக்கத்தின் நடுவேயிருக்குமிருப்பைக் காண்கையிதே ப்ராப்யமாகிறது.

ஏற்றரும்வைகுந்தத்தை அருளும் தாக்கு* ஆயர்குலத்து

சுற்றிளம்விளையொன்றாய்ப்புக்கு மாயங்களையேற்றி*

கூற்றியல்கஞ்சனைக்கொன்று ஐவர்க்காய்க்கொடுஞ்சேனைதடிந்து

ஆற்றல்மிக்கான் பெரியபரஞ்சோதி புக்கவரியே*

(10)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், ஆயர்குலத்திற்றிளம்விளையானவன், தன்னுடைய மௌக்தயத்தாலே நம்முடைய குணகுணநிருபணம்பண்ணாதே, துஷ்ப்ரபமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தை தமக்குத்தருமென்று, தரிக்கிறார். [சுற்றிளம்பிள்ளை] என்று அண்ணியபிள்ளை. [ஒன்றாய்ப்புக்கு] - உறவாய்ப்புக்கென்னுதல், "வில்லிழவுக்கு" என்று பேரையிட்டுக்கொண்டு புக்கென்னுதல். [மாயங்களே என்றதொடங்கி] - குவலயாபிட மல்லமர்த்தநாதிகளான ஆச்சர்யப்ரகிருத்திகளையேபண்ணி ம்ருத்யுஸத்ருகனான கம்ஸனைக் கொன்று தம்முத்தராதிகளுக்காக அந்த மஹாஸேனையெல்லாம் நிச்சேஷமாக்கி ஆற்றிதர்க்கு எல்லா உபகாரமும் செய்தாலும் "ஒன்றுஞ் செய்யப்பெற்றிலோம்" என்று அஸத்துஷ்டனாய்க்கொண்டு திரு நாட்டிலே போப்ப்புக்கு ஹரிபாவுள்ளவன், ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே புக்கருளினபின்பும், துர்யோத நாதிக்கப்பக்கனுள்ள கோபவாஸனையாலே ஆசிலே கையவைக்குமென்று கருத்து.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், 'பாடிஷ்டனா நிரஸித்து தர்மாத்மாவான அவன்தம்பினை இங்கே வாழ் வித்தவிதுபோரும் நமக்கு' என்ன; திருவுள்ளம், 'இரண்டு அம்சமும் போக்கும் கருஷ்ணனுண்டே' என்ன; 'அவன் தெளிவுற்ற கண்ணன், நங்குற்றறறியும்' என்ன; 'நங்குறையறியான், சத்தினம்பிள்ளை' என்கிறார். முதலிரண்டுபாட்டாலே - ப்ராப்யமவளையென்றார்; அந்தரம் ஐந்துபாட்டாலே - உபாயமும் அவனையென்றார்; அந்தரமிரண்டுபாட்டாலே - ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்குவானும் அவனே யென்றார்; இதில் - குணகுணவிருபணம்பண்ணமாட்டாத மெனக்கயத்தாலே பரமபதத்தைத்தருளுமென்று அறுதி யிடுகிறார். [ஏற்றரும் இத்யாதி] - ஸ்வயந்தந்தாலே ப்ராபிக்கவொண்ணாத பரமபதத்தை. "தன்னையே பெற்றேன்" என்று துணர்ந்திருக்கிற நமக்கு அருளும் [ஆயர்குலத்தீற்றினம்பிள்ளை] - அத்தலையில் ப்ரபாவத்தையே பார்க்கவமையுமோ? நம்மையும் பார்க்கவேண்டாலோ? என்ன; நம்படி பார்க்கவறியாத முக்தன், ஈறென்று - எல்லையாய், பிள்ளைத்தனத்தில் எல்லையானவன் என்னுதல். ஈன்றன்னியபிள்ளை யென்னுதல்; "முக்த ஸாயுஜ்யதோ஽யு:" [ஒன்றாய்ப்புக்கு] உறவாய்ப்புக்கு என்னுதல், "வில்லிறவுக்கு" என்று ஒருபேரையிட்டுக்கொண்டுபுக்கு என்னுதல். மாதலனுய்க் கல்யாணத்துக்கு அழைத்தானுயிரே சென்றது. [மாயங்களை இயற்றி] - ரஜகளைக்கொண்டு ஆபுதசாலையிலேபுக்கு வில்லிமுறித்து, குவலபா பீடத்தைக்கொண்டு, மல்லரை அழியச்செய்து, ஆச்சர்யசேஷத்தங்கனையே பண்ணி. [கூற்றியல்கஞ்சனைக் கொண்டு] - இச்செயல்களைக்கண்டு கிளர்ந்த ம்ருத்யுஸத்தருசுள கம்ஸனைக்கொண்டு. "அவற்றுயா ஹதம் த்ருஷ்ட்வா க்ருஷ்ணேந மதுரேச்வரம்". திருவடிகளாலே அநாயாலே கொண்டு. [ஐவர்க்காய்] - பால்யத்தில் கம்ஸன் வரவிட்டவர்களோடும் கம்ஸனோடும் பணிபோந்தது. பகவானுயின்பு, "க்ருஷ்ணாச்சரயா க்ருஷ்ணபண:" என்கிற பாண்டவர்களுக்குக் கையாளாய்த் திரிந்தவித்தனை. [கொடுஞ் சேனை தடிந்து] - பாண்டவர்கன்மேலேறி "ஸாரதி, ஸாரதி" என்று வந்த ஸேனையைத் தேர்க்காலாலே யுழக்கிப்பொகட்டு. [ஆற்றல்மிக்கான்] - துர்யோதகாதிகளை அழியச்செய்து தர்மபுத்ரனையும் முடிசூட்டித் த்ரௌபதிமுல்முடித்தபின்பும், "நாதில்வஸந்தமகா: என்றும். "ருணம் ப்ரவ்ருத்தயிவ மே" என்றும், "ஒன்றும் செய்வப்பெற்றிலோம்" என்று அலந்துஷ்டனாய் எழுந்தருளினான். ஆற்றல் - அநுத்ததி. "அநுத்தமகா வித்வாக்". நிரதிசயதேஜோருபமான பரமபதத்திலே போன பின்பும், கம்ஸனென்பது துர்யோதகனென்பது, கன்னனென்பது ஆசிலே கையை வைப்பதாய், கம்ஸாதிகன்பக்கல் சினம் அநுவந்திக்கும்படியாயிற் நிரூப்பது.

ஈதி.—பத்தாம்பாட்டு. ப்ராப்யன் அவனே யென்னுமிடத்தைச் சொல்லி, தன்னைப் பெறுகைக்கு ஸாதாரம் தானையென்னுமிடத்தையுஞ்சொல்லி, விரோதிரஸாரம் பண்ணுவானும் அவனே யென்னுமிடத்தையுஞ் சொல்லி, இப்படி நமக்குப்பேற்றுக்குக் கண்ணழிவின்றிக்கே யிருந்தபின்பு அவன் தன்னை நமக்குத்தரும் என்று அறுதியிடுகிறார்.

[ஏற்றரும் வைகுந்தத்தைவருளும் நமக்கு] - ஒருவராலும் ஸ்வயந்தந்தாலே ப்ராபிக்க வொண்ணாதிருக்கிற ஸ்ரீவைகுண்டத்தை அவன் தானே தரப் பெறவிருக்கிற நமக்குத்தரும். எல்லாவழியாலும் அவன் ஸ்வபாவத்தை யறிந்து 'அத்தைத்தரும்' என்றிருந்திரேயாகிலும், பெறவிருக்கிறநம்படியைப் பாராஜேவென்னில்? - [ஆயர்குலத்தீற்றினம்பிள்ளை] - நம்படிபார்க்க வறியாத முக்தன். *முக்த ஸாயுஜ்யதோ஽யு: என்கக் கடவதிறே. இவ்விடம் இரண்டுவகை யாலே சப்தம்வசிக்கக்கடவது. ஈறென்றுகொண்டு முடிவாய், ஈருளவிளம்பிள்ளை யென்றாய் - அதிமுக்த்தனென்றபடி. அன்றிக்கே, ஈன்றினம் பிள்ளையென்றாய் - கூற்றினம்பிள்ளையென்றபடி. இரண்டாலும் - அதிமுக்த்தனென்றபடி. [ஒன்றாய்ப்புக்கு] - கம்ஸனும் பொய்யே மாதலனுய் "வில்லிறவுக்கு" என்று அழைத்துவிட, இவனும் பொய்யே மருமகனாய் அதுக்கெல்லாம் தானே கடவனாக அபிமானித்துப்போய்ப் புக்கொனனுதல். அன்றிக்கே, 'வில்லிறவு' என்றுகொண்டு ஒரு வ்யாஜத்தை யிட்டுப்போய்ப் புக்கொனனுதல். [மாயங்களையியற்றி] - ஆபுதசாலையிலே புக்கு ஆபுதங்களை முறிப்பது, ஈங்கொல்லிபைக்கொண்டு பரிவட்டம் சாத்துவது, குவலபா பீடத்தின் கொம்பை முறிப்பது, மல்லரைக்கொல்லுவதான ஆச்சர்யங்கனையே செய்து. இவற் றுதல் - ப்ரவர்த்தித்தல். இவன் இப்படி செய்யப்படுக்கவாரே அவற்றைக்கேட்டுப் பொறுக்க மா'டாமை ம்ருத்யுபோலே ஷெர்ந்தானுயிற்றுக் கம்ஸன். [கூற்றியல்கஞ்சனைக்கொண்டு] -

மஞ்சத்திலே நீர்ந்திற கம்ஸனை முகம் தீழ்ப்பாட விழவிட்டுக் கொன்றுபோகட்டானாயிற்று, இயல்வு. ஸ்வபாவம். *விசுத்தகீர்தமவந்திலே பாதயமாஸ* என்றதுக்குப் பொருள் - 'ராஜத் ரோஷிகளைக் கொல்லும்போது ராஜசிஹங்களை வாங்கிக்கொல்லுமாஸ' (பொலிகாண்) என்று அம்மான். தான்கொடுத்த தரமாகையாலே மற்றொருவர்க்குத் தேற்றத்துக் குடவாகவேனுமிதே. (அதாவது - ஈசுவரன்கொடுத்த சிஹங்களுக்குள் அவன் தன்னாலும் கொல்லப்போகாதென்கை.) ஆக, தன்னைத்தானறிவதற்கு முன்பு, கம்ஸன் வரவிட்டவர்களையும் அவன்தன்னையும் தப்புகைக்குப் பணிபோந்தது. பருவம்சிரம்பித் தன்னைத்தான் அறிந்தபின்பு பாண்டவர்கள்கார்யஞ்செய்து திரித்தவித்தனை. [ஐவர்க்காய்க் கொடுஞ்சேனைதடிந்து] - பாண்டவர்களைச் சிறினவர்களடைய 'ஸாரதி, ஸாரதி' என்று வாய் பாறிக்கொண்டுவிட, அவர்களையடையத் தேர்க்காலாலே யுறக்கிப் பொகட்டானாயிற்று. [ஆற்றல்மிக்கான்] - ப்ரதிபக்ஷத்தையும் வேரோடே வாங்கிப்பொகட்டு, தர்மபுத்ரன் தலை யிலே முடிபையும்கைத்து, இவள்குலைந்தகுழலையும் முடிப்பித்தவிடத்திலும், *நாதிஸ்வஸ் த்தமநா:* என்றிதே பெருந்தருளிறும். ஆற்றலென்று - பொறையாய், பொறையிக்கவனென் னுதல். அன்றிக்கே, வலியாய், வலியிக்கவனென்னுதல், இவற்றையடைய அழியச்செய்கைக் கடியான வலியைச்சொன்னபடி. [பெரியபரஞ்சோதிபுக்க அரியே] கம்ஸனும் துர்யோதனனு மில்லாதவிடத்தில் பரமபதத்திலேபோய்ப் புக்கபின்பும், 'நித்யஸூரிகள்களுவே யிருந்தோ மிதே' என்று பராதே, கம்ஸன், துர்யோதனன், கர்ணன் என்று ஆசிலே வைத்தகையுந் தானுமாய் விரோதிகளமேலே சிறின சிற்றத்தின் வாஸகை அங்கேயும் அதுவர்த்தித்தபடி.

புக்கவரியுருவாய் அவுணனுடல்கீண்டுகந்த*

சக்கரர் செல்வன் தன்னைக் குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன*

மிக்கவோராயிரத்து லிவைபத்தும்வல்லாசுவரை*

தொக்குப்பல்லாண்டிசைத்துக் கவரிசெய்வரேழையரே.

(11)

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றாரை, மதிமுகமடந்தையர் விரும்பித் திருப்பல் லாண்டு பாடி சலாகிப்பரென்கிறார். [புக்கவர் என்றுதொடங்கி] - ப்ரதிகூலர் மன்னுண்ணும் லரிம்ஹ வடிவாய்ப் புக்கு ஹிரண்யனுடைய உடலைக்கிறி ப்ரதிகூல நிரஸத்தாலே உகம்பதாது செய்து கையுந் திருவாழியுமான அழகை உடையவனை, புக்கவரியுருவென்றது-புறத்தினின்றும் வந்துகீண்டாளென்று தோற்றமே, அவனுடம்பிலே புக்கிருந்து புறப்பட்டாப்போலே கீண்ட சடக்கைக் சொல்விறுநகடிமாம், [மிக்கவோராயிரம்] - பகவத் குணங்களிலே கீளர்ந்த ஆவிரம். தொக்கு - திரண்டு.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிகற்றாரை, மதிமுகமடந்தையர் மங்களசாலகம்பண்ணி சலாகிப்பரென்கிறார். நம்முடைய ப்ரக்குதி நமக்குபயதேதுவென்று அபேஷித்தால் கிரஸிக்குமென்று கருத்து. [புக்கவரியுருவாய்] - அவ்வரியுருவாய்ப் புக்கு. அவ்வரியுருவென்னுமித்தனை அப்போதிருந்த படி. நரஸிம்ஹவேஷத்தைக்கொண்டு விரோதிகள்களுவே சென்று புக்கென்னுதல், ஹிரண்யனை கிரஸித்த சடக்காலே உள்ளேயிருந்து கிழித்துக்கொண்டு புறப்பட்டாப்போலே என்னுதல். [அவுண னுடல் கீண்டுசுந்தி] - ஹிரண்யனுடலைக்கிழித்து, "சிறுக்கன்விரோதி பேகப்பெற்றதே!" என்று உகந்த [சக்கரர்செல்வன்தன்னை] - ஹிரண்யனுடல் திருவுகிருக்கு இவையாய், திருவாழி அறகுக்கு உடலான படி. [மிக்கவோராயிரம்] - பகவத்விஷயத்திலுள்ளவனவெல்லாம் சொன்ன இப்பத்தைக் கற்றவர்களை. [தொக்கு] - திரண்டு. [பல்லாண்டிசைத்து] - மங்களசாலகம்பண்ணி, ஈசுவரன்பக்கல் பண்ணக் கடவ அஸாதாரண பரிசர்யையும் பண்ணுவர்கள் மதிமுகமடந்தையர், நெடுநாள் ஸம்ஸாரத்திற்பட்ட க்வேசமெல்லாம் போம்படி ஆதரிப்பர்கள்.

ஈடு.—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழிகற்றாரை, மதிமுகமடந்தையர் விரும்பித் திருப்பல்லாண்டுபாடி சலாகிப்பர்களென்கிறார். (நம்முடைய ப்ரக்குதி நமக்கு பயதேது வென்று அபேஷித்தால் கிரஸிக்குமென்று கருத்து.)

[புக்கவரியுருவாய். அவ்வரியுருவாய்ப் புக்கு] அவ்வரியுருவென்னு மித்தனையாயிற்றுச் சொல்லலாவது. நரளிம்ஹமான வேஷத்தைக்கொண்டு விரோதிஸந்நிதியிலேகிட்கி. அன்றிக்கே, ஹிரண்யனுடலைப் பிளந்துகொடு புறப்பட்டபோதைக்கடுமை. புறம்பிட்டு ஒருவன்வந்து செய்தானுசையன்றிக்கே, உன்னுளின்னும் ஒருளம்ஹம் பிளந்துகொடு புறப் பட்டாற்போலே யாயிற்று; அதைச்சொல்லுதல். (தாதாக்கவிகமாக ப்ரவேசித்த நரளிம்ஹ ரூபத்தை யுடையவனென்கை.) [அபுணனித்யாதி] - ஹிரண்யன் உடலைப் பிளந்துபொகட்டு, 'சிறுக்கன்விரோதி போகப்பெற்றோம்' என்று உகத்தானாயிற்று. [சக்கரச்செல்வன் தன்னை] - ஹிரண்யனுடைய உடலுங்கூடத் திருவாகிருக்கு அரைவயிரும்ப் போகையாலே, பின்னை யழகுக்குப் பத்திரங் கட்டின வித்தனையாயிற்று. (அழகுக்கும் ஐச்வர்யத்துக்கும் உறுப்பான திருவாயிலைய யுடையவன்கை.) [குருகூர் இத்யாதி] - ஆழ்வார் அருளிச்செய்த, மிக்கவோரா யிரத்து - பகவதவிஷயத்தை யுள்ளவளவும் சொன்னவாயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, இப் பத்தையும் சுற்றவர்களை. [தொக்தித்யாதி] - கண்ணகத்தில் இழிவாரைப்போலே தனியிழிய வொண்ணுமை திரண்டுகொண்டு, 'பொலிகபொலிக' என்று மங்களாசாஸனம் பண்ணி, ஸர்வேச்வரன் பக்கல் பண்ணக்கடவ அஸாதாரண பரிசர்யைகளை யடைய இப்பத்தை யப்பளித்தவர்கள் பக்கலிலே பண்ணுநிற்பர்கள் மதிமுகமடந்தையர். நெடுநான் ஸம்ஸாரத்திலே பட்ட இழுவெல்லாந்திரும்படி அவர்களாலே கொண்டாடப் பெறுவார்கள். (தொக்கு - திரண்டு. கவரி-சாமரம். ஏழையர் - பாகவத கிஞ்சித் காரசபலைகளான மதிமுகமடந்தையர்.)

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சாரணம்

ஏழாந்திருவாய்மொழி—ஏழையர் : ப்ரவேசம்

ஒ.—ஏழாந்திருவாய்மொழியில், முன்பில் திருவாய்மொழியில் எம்பெருமானைக் காளாவேணு மென்று கூப்பிட்டு, 'மல்குநீலச் சடாதழைப்ப' என்றுதொடங்கியுண்டான அவனுடைய அழகை அநு ஸந்திக்கையாலே, அவ்வழகுகள் முன்பேநின்றாற்போலே, மரதயக்ரமாகத் தோற்றுநின்றனுகொண்டு பாஹ்யஸம்சலேஷத்துக்கு யோக்யமானறிககே நலிய, ஆழ்வார் தாம் நலியுபடுகிற படியை அந்வஸதேசத் தாலே பேசுகொள். எம்பெருமானே. விசுவேஷித்து, அவனுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளை நினைத்து தரிக்க மாட்டாதே நோவுபடுகொள் ஒருபிராட்டி, சேதநர் சேதநரை அகப்படுத்துவது கண்வழியே யாகையாலே மிராட்டியும் எம்பெருமானுடைய திருமுகத்திலே ஸௌந்தர்யத்தை மிகவும் பாவிக்கையாலே, அவ் வழியே ஹ்ருதயம் அகப்பட்டு பாஹ்யவிஷயம் அநுஸந்திக்கைக்கு சகடி-ராநிகரணங்களுக்குத் தான் துணைப்படமாட்டாதே அவ்வழகையே நிரந்தரமாக அநுஸந்திக்கையாலே ஸாக்ஷாத்கரித்தாப்போலே அவ்வழகு ப்ரநிபாஸிக்க, துணுக்கென்று ஏழாந்திருந்து கிட்டச்செல்ல, அவ்வழகு தான் நினைத்தபடி பரிமாற வொட்டாமையாலே நடுக்கடலிலே அகப்பட்டாப்போலே அலமருகிற இப்பிராட்டியை, தோழி மாரும், தாய்மாரும் 'நீ இப்படிப் படுக்கைக்கு தோதுவென்?' என்று கேட்க, அவர்களைக்குறித்து, எம்பெருமானுடைய திருக்கண்கள் தொடக்கமான திவ்யாவயவங்கனில் அழகுக்கைக் கையாலேகாட்டி, 'இவை தனித்தனியும் திரளவும் வந்து என்னை நலிய நான் இவற்றிலே அகப்பட்டேன்; இவை என்னையிலேத்து உங்களுக்கு ஒருப்ரயோஹநயில்லை; என்பக்கல் நமசயறுங்கொள்' என்கொள்.

இ.—ஏழாந்திருவாய்மொழியில், கீழில் திருவாய்மொழியிலே—'மல்குநீலச்சுடர் தழைப்ப' என்று அந்வஸதேசம் அநுஸந்தித்தார்; அவ்வழகு நெஞ்சிலே ஊற்றிருந்து, பாகவதவன்ஷத்துலே பாதவன்ஷத்துலேயாய்த் தோற்றி, பாஹ்யஸம்சலேஷத்துக்கு எட்டாமையாலே நோவுபடுகிற 'நீ

தனசனய அந்யாபதேசத்தாலே பேசுகிறார். கலந்துபிரிந்தான் ஒருபிராட்டி,—சேதநரோடு சேதநர்க்கு முதலுறவுபிறப்பது த்ருஷ்டிபந்தத்தாலே:—அதுபாகவிதே அல்லாத பரிமாற்றங்கள்: ஆகையாலே, அந்தத் திருக்கண்களிலே உள்ள அழகை அநுஸந்தித்து, கிரந்தாநுஸந்தாதலே உருவுவெளிப்பாடாய், விளைத்த பரிமாற்றத்துக்கு எட்டாமையாலே அலமாக்கிறஇவனைத் தோழிமார் தொடக்கமான பந்துக்கள் திரண்டு, “ஈ இப்படிப் படுகைக்கு ஹேதுவென்?” என்ன, தோழிமாரொழிந்தார்க்கு மறைக்கும் தனச யல்லாத ஆற்றமைமேலிடுகையாலே, அவர்களைக்குறித்து “அவனுடைய திருக்கண்கள் முதலான அழகு கள் திரளவும் தனித்தனியுமாக நலிய அவற்றாலே நோவுபடாவின்தேன்” என்ன, “இப்படி படுகையும் உன்னுடைய ஸ்திரீத்வத்துக்கும் அவனுடைய தலைமைக்கும் போராது” என்ன, “உங்கள் ஹிதவசந்தன வன்று, அவ்வழகுகள் என்னை மேல்விழுந்து நலியா நின்றன; இனி உற்றத்தைப் பற்றுமித்தனை; இனி என்னை யலைத்து உங்களுக்கொரு ப்ரயோஜனமில்லை” என்று அவர்களுக்கு அவன்சொல்லுகிற பாசரத்தாலே தம்முடைய தனசனய அருளிச்செய்கிறார். அல்லாத விச்லேஷங்களிற்காட்டில் உருவுவெளிப்பாட்டுக்கு வாசியென்? என்னில்: கீழ்வின்ற நிலைகூலிந்து மேல்பிறக்கும் அபேகை - அல்லாத விச்லேஷங்களாகிறன: உருவுவெளிப்பாடாகிறது—கீழில் வைசத்யம் குலையாமே மேல்அபேகை வர்த்திக்கை. இந்த உருவு வெளிப்பாடு எவ்வளவோவிலும் சுருக்கடிக்க வுள்ளது. அங்கு ப்ரீத்யப்ரீதி ஸமமாயிருக்கும்; இங்கு அப்ரீதியே யுறறத்திருக்கும்; திருக்கண்கள் “இணைக்கற்றம்” என்னும்படியிறே இதில் ஆற்றமை.

௩௫.—இதில்திருவாய்மொழியிலே - “மல்குலேச்சுடர்தழைப்பச் செஞ்சுடர்ச்சோதிகள் பூத்து ஒருமாணிக்கம்சேர்வதுபோல் அந்தரமேற் செம்பட்டோட்டியுந்திகை மார்பு கண் வாய் செஞ்சுடர்ச்சோதிவிட வுறை என்திருமார்பினையே” என்று அவன்வடிவழகை அநுஸந்தித்தார்; அவ்வடிவழகுதானே நெஞ்சிலே ஊற்றிருந்து அத்நையே பாவித்து, அந்த பாவநாப்ரகர்ஷத் தாலே ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமாய், பின்னை ப்ரத்யக்ஷம் என்றே புத்திபண்ணி வணைக்கக் கணிசித்துக் கையைநீட்டி, அப்போதே பெருமையாலே தமக்குப்பிறந்த ஆற்றாமையை எம்பெருமானோடே கலந்துபிரிந்து உருவுவெளிப்பாட்டாலே நோவுபடுகிறுளொரு பிராட்டி பாசரத்தாலே யருளிச்செய்கிறார். ஸர்வேச்வரனோடே கலந்து பிரிந்து தளர்ந்து உருவுவெளிப் பாட்டாலே நோவுபடுகிறு ளொருபிராட்டி,—சேதநர் சேதநரோடு கலக்கும்போது த்ருஷ்டி பந்தம்முன்னாகப் பின்னையிறே அல்லாத பரிமாற்றங்களை யாசைப்படுவது; ஆகையாலே, — திருக்கண்களிலழகை யநுஸந்தித்து, அவ்வழியாலே திருமுகத்திலழகையநுஸந்தித்து அகந்தரம் அவ்வருகே சிலபரிமாற்றங்களை யாசைப்பட்டு அப்போதே அது கைவாராமையாலே நோவுபட; இவன்கைசையை அநுஸந்தித்த தோழிமாரும் தாய்மாரும் ‘உனக்கு ஓடுகிறதென்?’ என்று கேட்க,—சிலர்க்குச் சொல்லிச் சிலர்க்கு மறைக்கும்படியாயன்றே ஆற்றமை ப்ரஸித்தமான படி. ஆகையாலே, அவர்களைக் குறித்து ‘அவனுடைய திருமுகத்திலழகானது தனித்தனியும் திரளவும் வந்து என்னை நலியாநின்றது’ என்ன, ‘ஈ இவ்வளவே சொல்லுமது உன்னுடைய ஸ்திரீத்வத்துக்குப் போராது; அவனுடைய தலைமைக்கும் போராது; ஈதான் எங்களை நோக்கக் கடவதாயிருப்பதொரு ஸ்வபாவமுண்டே, அதுக்கும் போராது. ஆனபின்பு, இத்தைத் தவிர்’ என்று ஹிதஞ் சொல்லுகாரும் பொடிவாருமாக; ‘ஈங்கள் பொடிகிறவிதுகேட்டு நீளுமளவல்ல அது என்னை நலிகிறபடி இனித்தான் ஏதேனுமாக உறைத்ததிலே ஊன்றிநிற்கு மத்தனையிறே. ஆனபின்பு, ஈங்கள் என்னை விட்டுப் பிடிக்கவமையும்’ என்று அவர்களுக்குத் தன்பக்கல் நசையறவேண்டும்படி தனக்குப் பிறந்த ஆற்றாமையை அறிவிக்கிறுளாயிருக்கிறது. ஸர்வேச் வரனுடைய குணங்களை யாசைப்படுகையும், அதுதான் மாநஸாநுபவமாயிருக்கையும், அதுபூத குணங்கனொழிய குணந்தரங்களிலே அபேகைபண்ணுகையும், அதுதன்னில் க்ரமப்ராப்தி பற்றுமையும், அதுதான் கீழ்வின்றநிலையை மறக்கும்படி பண்ணுகையுமாகிற இவையிறே— இவர்க்குத் திருவாய்மொழியெங்கும் ஓடுகிற ஸ்வபாவந்தான். அவற்றிற்காட்டில், உருவுவெளிப் பாடாகச் சொல்லுகிற இதில் ஏறின் அம்சமென்? என்னில், கீழ்ப்பிறந்த வைசத்யமுவ் கிடக்கச் செய்தே மேலே அபேகைபிறக்கும்தாயிற்று - உருவுவெளிப்பாடாகிறது. அல்லாதவிடத்தில் கீழ்ப்பிறந்த வைசத்யத்தையழித்திறே மேலில் அபேகை பிறப்பது. எவ்வளவோவிலும் ப்ராயேண இதுவேயன்றே ஓடுகிறது. அதில் இதுக்கு வாசியென்? என்னில்; அதில் - ப்ரீத்ய ப்ரீதி ஸமமாயிருக்கும், இங்கு—அப்ரீதி மிக்கிருக்கும், திருக்கண்களிலழகை “இணைக்கற்றம்” என்னும்படியாயிற்று இங்கு பாசரத்தவத்தில் உறைப்பிருச்சம்படி.

ஏழையராவியுண்ணும் இளைக்கூற்றங்கொலோவறியேன்*

ஆழியங்கண்ணிரான் திருக்கண்கள்கொலோவறியேன்*

குழவுந்தாமரைநான்மலர்போல் வந்துதோன்றுங்கண்டர்*

தோழியர்காளன்னைமீர்! என்செய்கேன்? துயராட்டியேனே. (1)

ஒ.—முதற்பாட்டில், திருக்கண்களில் அழகுவந்து தன்னை நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறான். [ஏழையென்று தொடங்கி] - சபைகளான பெண்களை முடிப்போமென்று கருதலங்கேதராய் வந்தான் இரண்டு மருத்புக்களோ; அறியேன். [ஆழியென்று தொடங்கி] - கடல்போலே அழகிய திருநிறத்தை யுடைய கருஷ்ணனுடைய அழகாலே மருத்புக்களிலுங்கொடிதான் திருக்கண்கள் கொலோ? அறியேன்* திருவாழியையுடையனும் உபகாரசீலனான கருஷ்ணனுடைய கண்கள்கொலோ? என்றுமாம். [நான் மலர்போல்] - ஸம்சலேஷதசையிற் செவ்வி.

இ.—முதற்பாட்டில், திருக்கண்களில் அழகுநலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறான். [ஏழையராவியுண்ணும்] - “ஆசைப்பட்ட விஷயம் கிடையாது” என்றனும் மீளமாட்டாத சபைகளுடைய ப்ராணனை முடிக்கும். ராமசரம்போலே, ஒப்பனை குறியழியாதிருக்க ப்ராணனைத் துணிக் கும். புருஷர்க்கும், பருவம்நிரம்பி ஹிதஞ்சொல்லும் ஸ்தரீகளுக்கும் பாதையில்லை. [இளைக்கூற்றங் கொலோ] - “ஒருமருத்புவாலே முடிக்கவொண்ணாது” என்று, இரண்டு மருத்பு கருதலங்கேதிகளாய் வந்தாற்போலேயாயிற்றிருக்கிறது. [அறியேன்] - “சபைகளையே நலியவேணும்” என்றும் நிர்ப்பந்த மில்லையே; “பும்ஸாம் த்ருஷ்டசித்தாபஹாரி” யுமிறே. [ஆழிஇத்யாதி] - அன்றியே, பெண்பிறந்தாரை நலியுமவைதானேயோ? உபகாரசீலனான கருஷ்ணனுடைய கடல்போலே நிரூபித்த திருக்கண்கள் என்னுதல்; கடல்போலே ச்ரமஹரமான நிறத்தையுடையவனுடைய திருக்கண்கள் என்னுதல்; கையிலே திருவாழியையுடையவனுடைய திருக்கண்கள் என்னுதல். [அறியேன்] - “உயிர்க்கெல்லாம் தாயாயளிக் கின்ற தன் தாமரைக்கண்” என்றிறே. இவள்ப்ரதிபத்தி யிருப்பது. முதல்உறவு பண்ணினவைதானேயிறே இப்போது பாதகமாயிருக்கிறது. ஒன்றை நிர்ணயிக்கமாட்டாமையாலே, அறியேன் என்கிறான். ஆனால், தப்பப்பார்த்தாலோ வென்னில்?—[குழவும் தாமரைநான்மலர்போல்] - பார்த்த பார்த்தவிடமெல்லாம் அதுவேயாய், இருய்க்கப் பார்த்தவிடத்தே வந்துவிற்கும், நான்மலரென்று ஸம்சலேஷ தசையிற் செவ்வியைச் சொல்லுகிறான். “வைவ தம்சார் நமசகார்” என்று பிரித்தபின்பு அத்தலையிலுள்ளதறி யானே. [வந்து தோன்றும்] - உருவுவெளிப்பட்டாலே வந்ததென்று இருக்கிறுளல்லன்; அத்தலையாலே வந்தது என்றிருக்கிறான். [கண்டர்] - ப்ரத்யகஸிக்கிற இவ்வர்த்தத்துக்கு உபதேசம் வேணுமோ? உங்களுக்குத் தோற்றுகிறதில்லையோ? [தோழியர்கள் அன்னைமீர்] - “தோழிமார்க்குச் சொல்லக்கடவது. தாய்மார்க்கு மறைக்கக்கடவது” என்கிற விவேகம் நடையாடாத தசாவிசேஷத்தைச் சொல்லுகிறது. [என்செய்கேன்] - இருய்க்கப் பார்ப்பேனோ, அநுபஸிக்கப் பார்ப்பேனோ? [துயராட்டியேன்] - “அந்த ப்ரஹ்மணே வித்வார் நயிபேதி குதச்சந” என்றிருக்கும்து தவிர்ந்து, “அவச்யமநுபோக்தவ்யம்” என்கிற துவே தலையின்றது.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. இம்முகத்துக்கு நேதரபூதர் நாமன்றோ என்று முற்பட, திருக் கண்களிலழகு வந்து தம்மை நலிகிறபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

[ஏழையராவி இத்யாதி]-ஒரோவிஷயங்களிலே சாபலத்தைப்பண்ணி, அவை பெறுவதில் தரிக்கமாட்டாத அபலைகளுடைய ப்ராணைகளை முடிக்கிற மருத்புக்கள் இரண்டோ? பிரித்து ஆற்றாமையை விளைத்தவனுக்குமன்றிக்கே, “இது ஆகாது” என்று ஹிதஞ்சொல்லி மீட்கப் பார்க்கும் பருவங்கழிந்த தாய்மார்க்கு மன்றிக்கே, அபலைகளையே முடிப்பன இரண்டு கூற்றமோ? தன் கண்ணழகு தான் அறிகிலனே! தன்னையும் நலிந்ததாசில் வாராளோ? கண்ணு டிப்பதத்திலும் கண்டறியானோ? [ஆவியுண்ணும்] ராமசரம்போலே, ஒப்பனை குறியழியாதே திருக்க உயிரை முடியாசின்றது. [இளைக்கூற்றங்கொலோ] - மருத்புக்களிருவர் தம்மையே கருதலங்கேதராய் வந்தாற்போலேகாணும் திருக்கண்களிலழகு பாதகமாகிறபடி. [அறியேன்]

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், தோழிமார் இவன்பருவமாகையாலே நோவறிந்து அலைக்கத்தவிந்தார்கள்; அன்னையார், தங்கள் அலைக்கிறவனுக்கு மேலே திரள்களிலேயும் சொல்லப்படுகார்கள்; அவனுடைய திருமூக்கிலுமு திருக்கண்களினருகே நின்று என்னை பாதியாநின்றது என்கிறான்.

[ஆட்டியும் தூற்றியும்] - ஆட்டுகையாவது. தாங்கள் ஹிதம் சொல்லியலைக்கை. தூற்றுகையாவது - பிறர்க்கும் குற்றங்களைச் சொல்லுகை. [நின்று] - ஒருகால் அச்சமுறுத்தி மீட்க யத்தம்பண்ணினால், அதுபலியாதொழிந்தால் தவிரவிதே யடுப்பது. [அன்னையர்] - பித்ராதிகள் சொல்லக்கடவ ஹிதத்தை, ப்ரியமேசெய்து போரக்கடவ நீங்கள் சொல்லுகிறதென்? [என்னை] - ஒருகால்சொன்னால் மீளாத என்னை. [நீர்நலிந்தென்] - ப்ரியத்தைஹியக் குற்றங்களைச் சொல்லி என்ன ப்ரியோஜனமுண்டு. நாங்கள் எத்தைச் செய்தால் ப்ரியோஜனமுண்டு? என்ன, [மாட்டுயர் இத்யாதி] - இஸ்ஸம்சயத்தை அறுத்துத் தா வல்லி கோளாகில் ப்ரியோஜனமுண்டு. கண்ணின்பாடே, “உந்நஸம்” என்கிறபடியே உயர்ந்த; கடவினருகே, அதுஹற்றுகவளர்வதொரு கொடிபோலே, அதின் நீர்மையாலே வளர்ந்ததொரு கற்பகக்கொடியோ? ஒழுக்குண்டிருக்கையாலே கொடியென்னவுமாய், ச்ரத்தையாலே கொழுந்தென்னவுமாயிராநின்றது. ஸர்வதா ஸாம்யத்தாலே “இன்னது” என்று நிச்சயிக்கவாயிருக்கிறதில்லை. எங்களிற்சாட்டில் இவ்விஷயத்திலே அவகாஹித்த நீ சொல்லிக்கொணாய் என்ன, [சட்டியவெண்ணையுண்டான் திருமூக்கு] - உருவுவெளிப் பாட்டாலே வெண்ணெய்நாற்றமும் ப்ரத்யக்ஷிக்கிறதாயிற்று இவனுக்கு. ஆச்ரிதஸ்பர்சமுள்ளதொரு த்ரவ்யத்தாலல்லது செல்லாததாய், களவிலே இழிந்து பிடியுண்டால் அதை இல்லையென்கைக்காக முகத்திலே வெண்ணெயைப் பூசுமே; அவ்வெண்ணெய் நாற்றமும் ப்ரத்யக்ஷிக்கிறபடி. நாங்கள் காண்கிறிணையே பென்ன; [எவதாவிடின்னே] - என்ஹ்ருதயத்தினுள்ளே. [மாட்டியவல்லினக்கு இத்யாதி] - கடர் வெட்டின பெருவிளக்கின் ஒளியையுடைத்தாய், வலிதாய் நலியாநின்றது. “ஏற்றிய பெருவிளக்கு” என்று ஒரு தமிழன் சொன்னான். விளக்குக்குப் பெருமையாவது - இவளாற்றுகை கண்டாலும் ப்ரஜ்வலியா நின்றாக. வலிமையாவது - கண்ணிகமாய் ப்ராத்தேசிகமாயிருக்கிறஇது ஏகருபமாய் எங்குமாய் நின்றாலிகை.

கரு.—இரண்டாம்பாட்டு, “இரண்டுக்கும் நடுவே நாயிருக்க இவை முற்படுகையாவதென்? அத்தனையோ நம்மூக்குவனி?” என்று திருமூக்கிலுமு நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறது.

[ஆட்டியும் தூற்றியும்] ஆட்டுகையாவது - தாந்தாம் பழிசொல்லி அலைக்கை. தூற்று கையாவது - பிறருமறியப் பழிசொல்லுகை. “அச்சமுறுத்தி மீட்கலாமோ?” என்று ஒருகால் அலைக்கை ப்ராப்தமிதே; அங்ஙனன்றிக்கே [நின்று] - முன்புசெய்ததுக்கு ஒருப்ரியோஜனம் காணுதிருக்கச்செய்தேயும் விடாதேநின்று. [அன்னையர் என்னை நீர் நலிந்தென்] - ஹிதத்திலே நடக்கும் பித்ராதிக்கைப்போலே என் ப்ரியத்திலே நடக்கும் நீங்கள் என்னை நலிகிறதென்? என்னுதப்பே பேருக நினைத்திருக்கக் கடவ நீங்கள் நலிகிறதென்? [நலிந்தென்] - அந்த உருவு வெளிப்பாட்டைப் பரிஹரிக்கலாமென்றோ? என்னை மீட்கலாமென்றோ? ஒருப்ரியோஜன மில்லாததிலேயும் ப்ரவர்த்திக்கக்கடவதோ? அவனுடைய மூக்குவனி இருக்கிறபடியையும் அறிந்து நீங்கள் என்செய்யப்படுகிறீர்களோ? “நாங்கள் சொல்லுகிறஹிதவசரத்துக்கு ஒருப்ரியோஜனமில்லையாகில், என்செய்தால் ப்ரியோஜனமுண்டு?” என்ன - [மாட்டுயர் இத்யாதி] - வல்லிக்கோளாகில் இஸ்ஸம்சயத்தை அறுத்துத் தாருங்கோள். மாடு - அருகு கண்ணருகென்ற படி. ஒரு கடலருகே அக்கடலுற்றே தாரகமாக வானுகிறதொரு கொடிபோலேயாயிற்று, திருக்கண்களருகே திருமூக்கிருக்கிறபடி. [உயர்] - “உந்நஸம்” என்கிறபடியே. [கற்பகத்தின் வல்லியோ கொழுந்தே] - ஒழுகுநீட்சியாலே கொடியென்னவுமாய், ச்ரத்தை மாருமையாலே கொழுந்தென்னவுமாய் இராநின்றது. அறியேன் என்கிறது - “இன்னது” என்று நிச்சயிக்க அரிதானகையாலே; ஸர்வதா ஸாம்யத்தாலே. [சட்டிய இத்யாதி] எங்களுக்கு அறிவப்போமோ? இதிலே உட்புக நின்று அதுபலிக்கிற நீ பின்னைச் சொல்லாய்என்ன, [சட்டிய இத்யாதி] - அது கூலஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்யத்தாலல்லது தரிக்கமாட்டாதே வெண்ணெய் களவுகாணப்படுக்குக் கொண்டியிலே பிடியுண்டு, பின்பு அதை இல்லையென்கைக்காக முகத்திலே தடவிக்

கொள்ளுமே; அவ்வெண்ணெயிலே முடைநாற்றமும் உருவுவெளிப்பன் டிலே தோற்றுகிற தாயிற்று இவனுக்கு. அப்போதை முடைநாற்றம் உபலப்தமாய்ப்படியாயிற்று உருவுவெளிப் பாட்டில் மெய். நீ சகலாவிஷயமாகச் சொல்லுகிற விது எங்களுக்குத் தெரிகிறதில்லை! என்ன, [எனதாவியுள்ளே] என் ன்ருதயத் துக்குள்ளே. [மாட்டிய] - சுடர்வெட்டிய என்னுதல், ஏற்றிய என்னுதல். [வல்லினக்கின் சுடராய்] - (பெரிய விலக்கின்கொளியை யுடைத்தாய்) விசுவத்தால் அவிமாத விளக்காயிற்று. 'ஏற்றிய பெருகினக்கு' என்று ஒரு சரிமன் துட்டுவைத்தான்" என்று அருளிச்செய்தார். [நிற்கும் வாலியதே] வலிதாய் நின்று உலியாதிற்கும். தீபமாகிறது தான் அணிகமுமாய் ப்ராதேசிகமுமாயிதே நிரூபிப்பது; இது அவ்வன்னறிக்கே, எப்போதுமாய் எங்குமுண்டாய் இராவின்றது. பாதகதவத்திலுறைப்பை அநுஸந்தித்துச் சொல்லுகிற வார்த்தையிதே இது. (மாட்டிய வாலியதான வல்லினக்கின் சுடராய் நிற்கும். வாலிமை - பெருமை. வன்மை - ஸ்ததைர்யம்).

வாலியதோர் கனிகொல்? வினையாட்டியேன் வல்லினகொல்?*

கோலந்திரள் பவளக் கொழுந்துண்டங்கொலோவறியேன்*

நீலநெடுமுகில்போல் திருமேனிமாம்மான் தோண்டைவாய்*

ஏலுந்திசையுளெல்லாம் வந்துதோன்றுபொன்னின்னுயிர்க்கே. (3)

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், திருப்பவளத்திலுழகு தன்னை நல்கிறபடியைச் சொல்லுகிறான்: [வாலிய தோர் கனிகொல்] - விலக்கணமாயிருப்பதொரு பழமோ? [கொல்கொன்று தொக்க] - அழகினுடைய திரளான பவளத்தினுடைய சூரத்தையையுடைய முறியோ? அறிகிறேன். [நீலநெடுமுகிலென்று மேலுக்கு]-கறுத்துப் பெருத்திருக்கிற மேகம்போலே இருக்கிற திருமேனியையுடைய ஸர்வேச்வரனுடைய அழகுக்கும் பகைத்தொடையாகத் தோற்றுகிற திருப்பவளமானது, பார்த்த பார்த்த திகிலெல்லாம் என்னுடைய நல்லினை முடிக்கக்கூக வந்து தோற்றுகின்றது.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், அந்தவல்லி கொழுந்துவிட்டுப் பூத்துப் பழுத்த பழமிருக்கிறபடி. திருப் பவளத்திலுழகு உலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறான். [வாலியதோர் கனிகொல்] - பழங்கள் காலஞ்சென்ற வாரே செவ்வி அழியக்கடவதாயிருக்க, ஏகரூபமாய் அந்நித்யமாயிருக்கிற பழமோ? அதினுடைய போக்யதை போதுசெய்ததாகிலிறே என் ஆற்றுகை போதுசெய்வது. [வினையாட்டியேன்] - போக்ய வஸ்து பாதகமாய்ப்பு பாபத்தைப் பண்ணினேன். அம்ருதம் நஞ்சாய்ப்பு பாபத்தைப்பண்ணினேன். [வல்லினகொல்] அநுபவவிநாச்யமல்லாத பாபமோ? நான் பண்ணினபாபம் திருவதாமங்க்கெண்டு குடியேறிற்றே? இத்தலைப்பாற்பண்ணின பாபம் நிக்ரஹபருணே அவன் பக்கவினே கிடத்திறே பம்பாத மாவது? [கொலியியாதி] - அழகினுடைய திரளான பவளத்தின் சூரத்தையையுடைய முறியே? முறி என் கிறது - முறிந்தபோதை அகவாயில் நெய்ப்புத் தோற்றி யிருக்கை. [அதியேன்] - கிர்ணயிக்கமாட்டு கிறிலேன். [நீலமித்யாதி] - திருவதாத்துக்குக் கூட்டுப்படை சொல்லுகிறது. கறுத்து அபரிச்சேத்ய மான முகில்போலே யிருக்கிற நிறத்தையுடைய ஸர்வேச்வரனுடைய, தொண்டைபோலே யிருக்கிற திருவதாம். திருமேனிக்கும் தனக்குமுண்டான பகை என்னை உலிக்கக்கு-றுப்பாயிற்று. தப்பப்பார்த் தாலோ? என்னில், [ஏலுமித்யாதி] - பார்த்த திக்கெல்லாம் வந்து தோற்றுகின்றது. எதுக்காகவென்னில், என்னுடைய நற்சீவனைக் கொள்ளுகக்கூக.

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. அது தன்முக்குவலிகாட்ட நாம் பேசாதேயிருந்தால், "அத் தனையோ இதின்வாய்வலி?" என்று நம்மை ஏசுவர்களென்று திருப்பவளத்திலுழகு வந்து நல்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

[வாலியதோர் கனிகொல்] - முன்பு பிஞ்சாய், அந்தரம் பக்ஷமாய், பின்பு அநுபவயோக் யமன்றிக்கே போவன சிலபலங்களுண்டிறே; அவ்வன்னறிக்கே, என்றுமொக்க

ஏகரூபமாயிருப்பதொரு கணியோ? அத்தலையில் போக்யதை போதுசெய்யாமையாலே இத்தலையில் ஆற்றாமையும் போதுசெய்யாதே. [வினையாட்டியேன் வல்வினை கொல்] போக்யவஸ்து பாதகமாயிற்று, போக்யாக்கன்பண்ணின பாபத்தாலேயே. அம்குதமே விஷமரம்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். பாபத்தைப்பண்ணின என்னுடைய பாபமானது பக்வமாய்க்கொண்டு அங்கே குடியேறிற்றே? அங்கேவிடத்திறே : இங்கு அநுபவிப்பீப்பது பகவத்விஷயத்தில் நிகரஹருபேண விடத்திறே இங்கு அநுபவிப்பீப்பது. க்ரியையாகையாலே செய்தபோதே நசித்துப்போமே. இவன்பண்ணின பாபத்துக்கு, தானே ஸ்வதந்த்ரமாய்நின்று ப்பலப்ரதமாகைக்கு ப்ராப்தியில்லையே. [வல்வினைகொல்] - அநுபவவிநாச்யமாகாதபடியான பாபமாயிற்று [கோலந்திரன் இத்யாதி] - அழகுதிரண்டிருந்துள்ள பவளத்தினுடைய ச்ரத்தை யுடைத்தான முறியோ? அறிகலேன். முறியோ என்றிருது புழுதி படைத்திராமைக்கு; முறித்த வாயானது ஒளியுண்டாய் நெய்த்திருக்குமிதே. [நீலம் இத்யாதி] - இதுதான் என்றுமுண்டா யிருக்கச்செய்தே. இதுக்குமுன்பு பாதகமாயிற்றில்லையே; கூட்டுப்படைநின்றவாதே நலியா நின்றதாயிற்று. நீலமாய் போக்யதை அளவிறந்திருந்துள்ள முகில்போன்ற வடிவையுடைய ஸர்வேச்வரனுடைய. [தொண்டைவாய்] - தொண்டை - கோவை. கோவைப்பழம் போலே கவிந்து நெய்த்திறே திருப்பவளந்தான் இருப்பது. தன்னில்தான் உண்டானபகை - பார்த்திருக்கிறதில்லையாயிற்று. இவளை நலிசிறவிடத்தில். இரண்டுக்கும் சேரவன்னியாயில்லை யிறே. (வன்னியம் - ஸ்வாதந்த்ரம். ஒருவன்பக்கல் இருவர்பகையானால், இருவரும் ஸ்வதந்த்ர ரானால் அவளை வெல்ல வொண்ணாது; ஆகையாலே, இருவரும் ஒருமிடராய் நலிவர்கள்; அப் படியே இங்கும்.) அவை நலிந்துகொடு தோற்றுகின்றதாயில் தப்பப்பார்த்தாலோ? என்ன; வாய்வலி தப்பலாயோ இருக்கிற தென்குளம் மேல். [ஏழும் திசையுனெல்லாம்] - நானும் இவை நலியாத விடத்தேடித்தப்ப விரகுபாராநின்றேன்: அவ்வோவிடங்கலிலேவந்து தோன்று நின்றது. பார்த்த பார்த்தவிடமெல்லாம் தானையாய் இரானின்றது. தோன்றுகிறதுக்குக் கருத்தென்? என்னில், - [என்னின்னுயிர்க்கே] - என்னுடைய நற்சீவனை முடிக்கைக்காக.

இன்னுயிர்க்கேழையர்மேல் வளையுமினை நீலவிற்கொல்?*

மன்னியசீர்மதனன் கருப்புச்சிலைகொல்?*

தன்னுயிர் த்தாதை கண்ணபெருமான் புருவமவைபே*

என்னுயிர்மேலனவாய் அடுகின்றனவென்றுநின்றே.

(4)

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், கீழ்ச்சொன்ன அழகுகள் நலிந்த நலிவுகளெல்லாம் ஸுகமென்னலாம் படி விலகடினமாக இரண்டு திருப்புருவங்களும் என்ன மிகவும் நலியாநின்றன என்கிறான். [இன்னு யிர்க்கென்று தொடங்கி] - நல்லஜீவனைக் கொள்கைக்கு அபலைகள் பக்கலிலேவன்கிற இரண்டு தீவமான லிற்களோ? அங்ஙனாகாதே வடிவோடேயின்ற அழகையுடைய காமனுடைய கருப்புவில்லோ? [மதன னென்று மேலுயது] - லோகத்தையடையப் பிச்சேற்றும் அழகையுடைய காமனுக்குங்கூட உத்பாதகன யுள்ள க்ருஷ்ணனுடைய புருவங்களோ? என்பரானையே கணித்து என்றும் நின்று பாதியாநின்றன.

இ.—நாலாம்பாட்டில், “கீழுள்ள நலிவுகள் ஸுகம்” என்னலாம்படி விலகடினமான திருப் புருவங்கள் என்னை மிகவும் நலியாநின்றன என்கிறான். [இன்னுயிர்க்கு] - நற்சீவனைக் கொள்ளுகைக் காக. [ஏழையர்மேல்] - அபலைகள்மேலே வளைகிற நீலமான இரண்டுலிற்களோ? திருக்குழலோசை காத்துக்கிடக்கிறுரையுறக்கிப் பெண்களை எழுப்புமாபோலே, இவையும் அபலைகள்மேலேயாயிற்று வளை கிறது. அத்தலையில் புத்திபூர்வமாக வளைக்கிறாந்லை: இத்தலையில் விஷயமில்லை. அகர்மகன்கவும் அகர்த்ருகமாகவும் வளையாநின்றது. [மன்னியவித்யாதி] - பெண்பிறந்தாரை நலியக்கூடவ காமன்யுடைய கருப்புவில்லோ? [மன்னியசீர்] - தேவர்கையில் உடம்பு இழப்பதற்கு முன்பு வடிவோடே வின்ற எழிலையுடைய காமன்கருப்புச்சிலை கொல்? பார்த்துநர்க்கு ஆபாஸமாய், பாதகநவம் விஞ்சிரிருக்குது. [மதனன் இத்யாதி] - அழகாலே லோகத்தையடையப் பிச்சேற்றும் காமனுக்கும் உத்பாதகன க்ருஷ்ண

னுடைய புருவங்களையாகவேணும்; க்ருஷ்ணஸம்பந்தங்கொண்டு ராஜகுலமடிக்கும் காமனுடைய கையில் வில்லாகக்கூடாது. “தன்னைக்கார்ங்க மதுவேபோல் புருவ வட்டமழைய” என்னும்வனுடைய புருவமே யாகவேணும். அவதாரணத்தால் - கீழ்ச்சொன்ன அழகுகள் ஆச்வாஸஹேது என்னும்படி நலியா நின்றன. [என்னுயிர் மேலனவாய்] - இருப்பு அவள் பக்கலிலேயாயிற்று இவற்றுக்கு, நோக்கு என் ப்ராணனையே கணிசித்துநின்று. [அடுகின்றன] - கொண்டனநின்றது. [என்றுநின்றே] - நித்யமாய்நின்று நலியாநின்றன.

௩௫.—நாலாம்பாட்டு. “என்தான்! இங்ஙனே அதரோத்தரமாயிற்றோபோய்?” என்று திருப்புருவத்தி லழகு வகைத் துகொடுவந்து நலிகிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

[இன் னுயிர்க்கு] என் னுடைய கற்சுவகைக் கொள்ளுகைக்காக. [ஏழையர்மேல்வகையும்] வகைப்பாடு மின்றக்கே வகைக்கைக்கு விஷயமு மின்றக்கே - அகர்மகமாகவும் அகர்த்தக மாகவும் வகையாநின்றது. விஷய மில்லாமையாலே கர்மமில்லை, வகைப்பாறில்லாமையாலே கர்த்தாவில்லை. ஏழையர்மேலே வகைகிற நிலமான இரண்டு வில்லோ? *சக்ராபரிபே சாபே க்ருஹி த்வா சத்ருநாசநே* என் னும்படியே, இத்தர, ததுஸ்ஸுக்கு “அபகைகையே நலியவேணும்” என் னும் நிர்ப்பந்தமில்லையிறே. [மன்னியசீர் இத்யாதி] பெண் பிறந்தாரையே நலியக்கடவதான காமனுடைய வில்லுத்தானேயோ? அதுதன்னிலும் நுத்தராலே வடிவமுதற்பதற்கு முன்புத்தை அவன்கையில் வில்லாகவேணும். [கருப்புச் சிலைகொல்] கண்ணுக்கு ஆபாஸமாய் பாதகத்வம் உறைத்திருக்கிறபடி. அவனோட்டை ஸம்பந்தத்தால் வந்த ராஜகுலங்கொண்டு திரிகிறவன்கை யில் வில்லுக்கு இத்தனை உறைப்புண்டாகமாட்டாது, அவன்தனக்குங்கூட ஐநகனான க்ருஷ்ண னுடைய திருப்புருவங்கள்தாமே யாகவேணும். [மதனன் இத்யாதி] தன்னைக்கார்ங்கமதுவே போல் புருவவட்டமழையவனுடைய புருவங்கள்தானே யாகவேணும். ஆண்டாள்வார்த்தை இருக்கிறபடியிறே. “தருமமறிபாச்சுறும்பனை” - தர்மமறியும்போது அபிஷித்தசுத்திரியன்வயிற் றிலே பிறந்தவனாகவேண்டாவோ? யாதவர்கள் மேரே முடிசூடுவதில்லையிறே. ஆக்குசம்ஸ்யம் இருக்கும்படி முதலிலே புதியது உண்டறியாதவனுயிற்று. பூநந்தகோபர் தம்முடைய ராஜ்யத் திலே மூலையடியே நடந்துதிரிவானொரு பிள்ளையாயிற்றுப் பெற்றது. “தன்னை இத்யாதி” - கையிலே வில்லைக்கண்டால், ‘முகத்திலே இருக்கக்கூடவது கையிலே இருந்ததீ!’ என்னலாம் படியாயிருக்கும்: முகத்திலேகண்டவாறே, கையிலே இருக்கக்கூடவது முகத்திலே இருந்ததீ என்னலாயிருக்கும். “அதுவேபோல்” என்கிறதாயிற்று ஸர்வதா ஸாம்யத்தாலே. “புருவவட்ட மழைய” - “தருமமறியான்” என்று இழக்க வொண்ணுதபடியாயிற்று, வடிவழகு இருப்பது. “பொருத்தயிலினை” - சில பதார்த்தங்க ளுண்டிறே - நிறம் அழகியதாய்ப் பார்த்தவாறே, உபபோக யோக்யமன்றிக்கேயிருப்பன; அவைபோலே. வடிவழகேயாய், ஆசைப்பட்டார் பக்கல் ரஸந்தொங்கிலும் தொங்கானுயிற்று. “கண்ணரே” - அவனுக்குப் பொருத்தமில்லா விட்டால், நமக்குப் பொருத்தமில்லையானிறே விட்டிருக்கலாவது? அவன்பொருத்தாமை தமக்குத் தொடர்ந்துதிரியு மத்தனையாயிற்று. [புருவமவையே] - கீழ்ச்சொன்ன அழகுகள்தான் அனுகூலமென்னும்படியாகவாயிற்று. இவை பாதகமாகிறபடி. [என்னுயிர் மேலனவாய்] - இருப்பது அங்கேயாயிருக்கச்செய்தேயும், நோக்கு என்மேலேயாய் இரானின்றது. எங்கும்பக்க நோக்கறியாதினே இருப்பது. [அடுகின்றன] - கொல்லா நின்றன. [என்றுநின்றே] - பாதகமாக கிற்கச்செய்தேயும் அநித்யமாயிருப்பன சில பதார்த்தங்க ளுண்டிறே: இவை அந்நனன்றிக்கே; என்றுமொக்க நின்று நலியாநின்றன, என்னை நலிகைக்காக நித்யத்வத்தை ஏறிட்டுக் கொண்டது; *நித்யம் நித்யாக்ருதிதாம்* என்கிற துதானையிறே நலிகிறது.

என்றுநின்றேதிகழும் செய்யவின்சுடர்வெண்மின்னுக்கொல்?*

அன்றியென்னுவிடும் அணிமுத்தங்கொல்லா! அந்மேன்*

குன்றமேடுத்தவிரான்முறுவல் எனதாவிடும்*

ஒன்றுமறிகின்றிலேன் அன்னைமீர்! எனக்குய்விடமே.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், கிருஷ்ணனுடைய முறுவலானது என்னை மிகவும் நலியாநின்றது என்கிறார். [என்றும் என்றுதொடங்கி] - தோன்றியாயாதே என்றும்நின்று விளங்காநிற்பதுகு செய்து சிவந்த சுடரை யீனாநின்ற வெள்ளையின்னோ? அன்றிகே என் ஆத்மாவை நோவுபடுத்தாநின் றுள்ள அழகிய முத்துநிரையோ? அநிகிறிலேன். [குன்றமென்று தொடங்கி] - கோவர்த்தநோத்தரணம் பண்ணி ஆசரிதர்பக்கல் அருகாணசெனாள் கிருஷ்ணனுடைய முறுவலானது என்னுடைய ப்ராணனை நலியாநின்றது; அன்னமீர்! அவனுடைய திருவழகாலே வந்த நலிவைத் தப்பி உஜ்ஜீவிக்கலாபிடம் ஒன்றும் அநிகிறிலேன்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், “ஒரு தனியிலே ஒதுங்கிப் பிழைக்கவல்லையே” என்ன, ‘ஒதுங்க ஓரிட மில்கை’ என்கிறார். கிருஷ்ணனுடைய முறுவல் என்னை மிகவும் நலியாநின்றது என்கிறார். [என்று இத்யாதி] - தோன்றியாயாதே நித்யமாய் நின்று விளங்காநிற்பதாய், சிவந்த சுடரை ஈனாநின்ற வெள்ளை யின்னோ? “அசிராம்சு:” என்பர்களே இத்தை; என்னைநலிகைக்குஉறுப்பாக நித்யத்வத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டது. திருமுத்தின் நிரை திருவதரத்தில் பழுப்பை ஈனாகிருப்போலேயாயிற்றுச் சேர்த்தி யழகு இருப்பது. [அன்றி] - அங்ஙனன்றியே, என் ப்ராணனை முடிக்கிற திருமுத்து நிரை தானேயோ? அறிகிலேன். [அணிமுத்தம்] - அணிவகுத்தேறினுப்போலே தந்தபங்க்திகள் பாதகமாயிருக்கிறபடி என்ன வுமாம். கீழில் - திருமுத்தும் திருவதரமும்சேர்ந்த சேர்த்தி பாதகமானபடி சொல்லிற்று. அணிமுத்த மென்று - திருமுத்துக்கள் அந்யோந்யம் சேர்ந்த சேர்த்தி பாதகமானபடி சொல்லிற்று. [குன்றமெடுத்த பிரான் முறுவல்] - ‘கோவர்த்தநோத்தரணம்பண்ணின உபகாரகனுடையமுறுவல் என்னுடைய ப்ராணனை நலியாநின்றது. பிரிவால்பட்ட நலிவெல்லாம் தீரும்படி பெண்கள்முகங்களிலே பண்ணின ஸ்மிதம் எனக்கு ஒருத்திக்கும் பாதகமாகாநின்றது. இவை நலியாதவிடத்திலே போனாலோவெள்ளில்? - [அன்னை மீரெனக்குய்விடம் - ஒன்றுமறிகின்றிலேன்] - இவை நலியாதபடி ஒதுங்கலாவது ஓரிடமும் காண்கிறேன் என்னுதல்: அழகுகளில் “உஜ்ஜீவநஹேது” என்று ஒதுங்கலாவது ஒன்றும் காண்கிறிலேன் என்னுதல்; அழகாகில் பாதகமாயல்லது இருக்கிறதில்கை.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. “இம்முகத்துக்கு வாய்க்கரையிலே நாமிருக்க இவை முற்படப் போவதே” என்று திருமுறுவலிலழகு வந்து நலிவிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

[என்றும் இத்யாதி] என்றுமொக்க மாறுதே விளங்காநிற்பதாய், செய்யகடரை ஈனா னின்றுள்ள வெண்மின்னோ? திருப்பவளத்திற் சிவப்பும் திருமுத்துநிரையில் வெளுப்புமாய்க் கலந்து தோற்றுகிறபோது, திருப்பவளத்தில் சிவப்பை அது ஈன்றும்போலேயாயிற்று கலந்து தோற்றுகிறபோது, திருப்பவளத்தில் சிவப்பை அது ஈன்றும்போலேயாயிற்று இருக்கிறது. இத்தை *அசிராம்சு: என்பர்களே. பிறரைநலிய என்றவாறே பல் இறுக்கிக் கொண்டு வருகிறதுகாணும். [அன்றி] - அன்றிக்கே, என் ப்ராணனை முடிக்கிற திருமுத்துநிரை தானேயோ? [அணிமுத்தம்கொலோ] ஆகை அணிசெய்து வந்து தோன்றினுப்போலேயாயிற்று இருக்கிறது. [அணிமுத்தம்] அழகியமுத்தமென்னுதல். கீழே ‘வெண்மின்னுக்கொல்’ என்றி டிடத்தே திருவதரத்தோடேகூடின ஸம்ஸர்க்கத்தாலே நலிந்தபடி சொல்லிற்று; இங்குத் தனியே நலிவிறபடி சொல்லுகிறது. [குன்றமெடுத்த இத்யாதி] - மலையையெடுத்து மழையிலே நோவுபடாதபடி பெண்களை நோக்கின உபகாரகனுடைய முறுவலானது, எனக்குஒருத்திக்கும் பாதகமாகாநின்றது. பசுக்களைவன்றோ தான்நோக்கிற்று? என்னில்:—*கோகோபீஜஸங்குண் அதீவார்த்தம்* என்னக்கடவதிறே. மழையால்வந்த நலிவை மலையையெடுத்துப் பரிதாரித்து, அவர்கள்ஆர்த்தியெல்லாம் போம்படி ஸ்மிதம் பண்ணிக்கொண்டாயிற்று நின்றது. ஆனால், இது வாராத இடத்தேடி உஜ்ஜீவிக்கப் பார்த்தாலோ? என்ன, [ஒன்றும் இத்யாதி] ‘எனக்குப் போய் உஜ்ஜீவிக்கலாவதோரிடம் உண்டோ?’ என்று நானும் தேடா நின்றேன்: இங்கு ஒதுங்குகைக்கு ஓரிடங்காண்கிறிலே னென்னுதல்; தேச்சொன்ன அழகுகள் பாதகமாகி வித்தனைவல்லது, ஒதுங்க நிழலாயிருப்பதோரிடங்காண்கிறிலே னென்னுதல்.

உய்விடமேழையர்க்கும் அசுரர்க்குமரக்கர்கட்கும்*
 எவ்விடமென்றிலங்கி மகரந்தழைக்குத்தனிர்கொல்?*

பைவிடப் பாம்பணையான் திருக்குண்டலக்காதுகளே*
 கைவிடலொன்றுமின்றி அடுகின்றன காண்மின்களே.

(6)

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், எம்பெருமானுடைய திருமகரகுண்டலங்களும் திருக்காதும் தன்னை நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறான். [உய்விடமென்று தொடங்கி] - அபலைகளுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் ராக்ஷஸருக்கும் உய்விடம் எவ்விடம் என்று திருமகரகுண்டலம் தனித்திற தனிரோ? அஸுரராக்ஷஸர்கள் அழகைக்கண்டு பொறுக்கமாட்டாமழுவர், அபலைகள் லரிக்கமாட்டாதேமுவர்; காமிநிகளான அபலைகளையும் சத்ருக்களான அஸுரரையும் ஒக்கல்நேஹத்தை விளைத்து அழிக்கவல்லாய்ம். [பைவிடப் பாம்பணையென்று மேலுக்கு] - தன்னோட்டை ஸ்பர்சத்தாலே விகலிதமான பணங்களையும் ப்ரதிகூலர்க்கு அணுகவொன்றாதபடி நஞ்சையமுடையனும் தன்னுடைய திருவழகுக்கு உத்தம்பகனான திருவந்தாழ்வானை அணையாகவுடைய எம்பெருமானுடைய திருக்குண்டலக்காதுகளே நீரந்தரமாக நலியாநின்றன, பாரிகொள்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், அவனுடைய திருமகரகுண்டலங்களும் திருக்காதுகளும் நலிகிறபடி சொல்லுகிறான். [உய்விடமித்யாதி] அபலைகளுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் ராக்ஷஸர்க்கும் உய்விடம் எவ்விடமென்று ல்வலியாநிற்கொண்டு திருமகரமானது தழைத்தனிரோ? அஸுராதிகள், அழகு கண்டால் பொறுக்கமாட்டாதே முடிவர்கள்; அபலைகள் லரிக்கப்பெறுதே முடிவர்கள்; அபலைகளோபாதி சத்ருக்களான அஸுராதிகளையும், ஸ்நேஹத்தை விளைத்து அழிக்கவல்ல விஷயமென்றுமாம். [பைவிடமித்யாதி] - ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே விகலிதமானபணங்களை உடையனாய் சத்ருக்களுக்குக் கிட்டவொண்ணாதபடி விஷத்தை யுடையனான திருவந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தருளின ஸர்வேச்வரனுடைய குண்டலக்காதுகளே. அந்தக் காதுகள் பாதகமானாப்போலே திருவந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தயோதைச்சேர்த்தி இவர்க்கு பாதகமாவிற்தென்னுதல்; அங்கே புருஷகாரமுண்டாயிருக்கக்கிடர் நான் நொடிபடுகிற தென்னுதல், அவதாரணத்தாலே - கீழ்ச்சொன்ன அழகுகளை “ரக்ஷகம்” என்னவாம்படியிறே, இதினுடைய பாதகத்வம். [கைவிடலொன்றுமின்றியடுகின்றன] - கைவிடாதே எப்போதுமொக்க முடியாநின்றன. [காண்மின்களே] - உருவுவெளிப்பாட்டாலே தனக்குத் தோற்றுகிறுப்போலே, அவர்களுக்கும் தோற்றுமென் றிருக்கிறான்.

ஈ.—ஆறும்பாட்டு. “நாம் செலிப்பட்டிருக்க இவற்றை முன்னே பேரக விட்டிருந் தோம்” என்று திருக்காதிலழகு வந்து நலிறபடியைச் சொல்லுகிறது. காதாட்டிக்கொண்டு சொல்லுவரே.

[உய்விடம் இத்யாதி] - அஸுரராக்ஷஸர்களுக்கும் அபலைகளுக்கும் தப்பிப்போய்ப் பிழைக்குமிடம் எவ்விடமென்று, உஜ்ஜ்வலமாய்க்கொண்டு மகரம் தழைக்கின்ற தனிரோ? அஸுராதிகள், அழகுகண்டால் பொறுக்கமாட்டாதே முடிவர்கள்; அபலைகள் லரிக்கப்பெறுதே முடிவர்கள். ‘அபலைகளை நலியுமாபோலே அஸுரராக்ஷஸர்களுக்கும் ஸ்நேஹத்தை விளைத்து பாதகமாகா நின்றது’ என்று ஒரு தமிழன் இட்டுவைத்தான் என்றத்தை ஜீயர்கேட்டருளி, ‘இப்பொருள் அழகு: ஆனாலும், அபகைதர்மம். அஸுரராக்ஷஸர்களுக்கும் பாதகமாகா நின்ற தென்று இப்போது இதுசொல்லுகை தோட்டமன்றிறே: ஆனபின்பு அதுவேண்டா’ என்று அருளிச்செய்தாராம். [பைவிடம் இத்யாதி] - தன்னோட்டை ஸ்பர்சத்தாலே விகலிதமாகா நின்றன பணங்களையும், உகவாதர் முடியும் படியான விஷத்தையமுடையனான திருவனக் தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடையவனுடைய திருக்குண்டலக்காதுகளே. திருக்காதிலழகு பாதகமாகிறுப்போலே யாயிற்று, திருவனத்தரவாழ்வானோட்டைச்சேர்த்தியும் பாதகமாகிறபடி. பெறுகைக்கு அகந்த புருஷகாரமுண்டாயிருக்கக்கிடர், நான் நொடிபடுகிறது! காதுகளே

யென்று - கீழில் பாதகமானவை 'நன்று' என்னும்படியாயிற்று, இது நலிகிறபடி அவை தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்ததென்னும்படியாகவாயிற்று; "மாலை—நலிகிறையெல்லாம்" என்னு மாபோலே. [கைவிடலொன்றுமின்றி] - ஒருகாலும் கைவிடாதே; ஒருகாலவிட்டுப் பற்று மதன்றிக்கே. [அடுகின்றன] - முடியாகின்றன. [காண்மின்களே] அவர்களுக்கும் எல்லாம் உருவு வெளிப்பாடாய்த் தோற்றுமென்றிருக்கிறான்! வாயுத்திரையகளிலாவாழாரிதே.

காண்மின்களார்காணென்று காட்டும்வகையறியேன்*

நாள்மன்னுவெண்டிங்கன்கொல்? நயந்தார்கட்குநச்சிலைகொல்?*

சேண்மன்னுநால்தடந்தோள் பெருமான் தந்திருநுநலே*

கோள்மன்னியாவியடும் கொடியேனுயிர்கோளிறழத்தே. (7)

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், எம்பெருமானுடைய திருநெற்றியிலழகு தன்னை நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறான். [நாளென்று தொடங்கி] - பூர்வபகத்தில் அஷ்டமீசந்தானே? அன்றிக்கே ஆசைப்பட்டார்க்கு நஞ்சாயிருப்பதொரு இலையோ? ஆசைப்பட்டார்க்கு நச்சவேண்டாதிருக்கிறதோ வென்றுமாம். [சேண்மன்னு என்று தொடங்கி] - கொழுந்துவிட்டுச் சுற்றுடைத்தான நாலுதோளையுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருநெற்றியே இப்படியே நோவு படுகைக்கு பாபத்தைப்பண்ணின என்பரானனை முடிக்கையிலே துணிந்து அதிலே அபிதிவேசித்து பரானனை நலியாநின்றது கோளிறழத்தென்றது - என்னழகைப் போக்கி என்றுமாம்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், திருநெற்றியிலழகு நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறான். [காண்மின்கள் இத்யாதி] - தாய்மாரான கீங்கள் காணுங்கோளென்று வைத்து, காட்டும் ப்ரகார மறியேன். என்னைக்குப் பிடிதருதல், உங்களுக்கு உருவுவெளிப்பாடு உண்டாதல் செய்யிலிறே காட்டலிரகுகுள்ளது. [நாள்மன்னு வெண்டிங்கன்கொல்] - பூர்வபகத்தில் அஷ்டமீசந்தானே? இளகிஇருக்கையும், வர்த்தித்து வருகையும், தர்சனமாயிருக்கையும். [நயந்தார்கட்கு நச்சிலைகொல்] - ஆசைப்பட்டார்க்கு நஞ்சாயிருப்பதோர் இலையோவென்னுதல், ஆசைப்பட்டார்க்கு நச்சவேண்டாதிருக்கிறதோ வென்னுதல். "நச்சுமா மருந்தம்" என்றவர் கண்கிச்சொல்லுகிற வார்த்தையிறே இது. [சேண்மன்னு நாற்றடந்தோள்] - ஓக்கத்தையுடைத்தாய், கல்பகதரு பனைத்தாப்போலையாய்ச் சுற்றுடைத்தாயிருக்கிற தோளழகைக் காட்டி என்னை அநயாராணையாக்கினவன். "ஆயநாச்ச ஸுஸ்ருத்தாச்ச பாலுல:" என்று திருவடி அகப்பட்ட துறையிலேயாயிற்று இவளும் அகப்பட்டது. [திருநுநலே] - திருநெற்றியே. [கொடியேனுயிர்கோளிறழத்து - கோள் மன்னியாவியடும்] - இங்கு, உயிர் - ப்ரானன். அழகுபாதகமாய்ப்பு பாபத்தைப் பண்ணின என்பரானனை முடிக்கையிலே துணிந்து, கொள்கையிலே அபிதிவேசித்து ப்ரானனை முடியா நின்றது. தோற்புரை போகையன்றியே ஸத்தையை அழியாநின்றது. [கோளிறழத்தே] - என்னழகைப் போக்கி என்றுமாம்.

*௭.—ஏழாம்பாட்டு. 'இவை அவள்முன்னே நிற்கவற்றே? இவற்றுக்கெல்லாம் நாம் நெற்றிக்கையன்றோ?' என்று திருநுதலிலழகு வந்து நலிகிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

[காண்மின்கள் இத்யாதி] - 'இது நலியாநின்றதாகச் சொல்லாநின்றாய்; எங்களுக்கு இது தெரிந்திருக்கிறதில்லை; எங்களுக்கும் தெரியும்படி சொல்லிக்காணாய்' என்ன, [காண்மின்கள் இத்யாதி] - கீங்களும் இதனைக் காணுங்கோளென்று, உங்களுக்குக் காட்டும் ப்ரகார மறிகிறே லேன். என்னைக்குப் பிடிதருதல், உங்களுக்கு உருவுவெளிப்பாடுண்டாதல் செய்யிலிறே என்னால் காட்டலாவது? [அன்னையர்காள்] ஆண்களுக்குக் காட்டினீர் பருவம்மீய்ப்பின் உங்களுக்குக் காட்டலாவது. [நாள்மன்னு வெண்டிங்கன்கொல்] - பூர்வபகத்தில் அஷ்டமீசந்தானே? இளகிப் பதித்திருக்கைக்கும், 'காட்டு, காட்டு' என்று வளருகைக்கும், தர்சனமாய்க்கு

கைக்கும். [நயந்தாரர்க்கு நச்சிலைகொல்] - ஆசைப்பட்டார்க்கு நச்சுப்பூண்டோ? என்னுதல்; தன்னை ஆசைப்பட்டார்க்கு ஆசைப்படவேண்டா திருக்கிறதோ? என்னுதல். 'நச்சுமா மருந்தம்' என்னுமவரிதே இப்போது கண்ணஞ்சுழலியிட்டு இவ்வார்த்தை சொல்லுகிறார். 'இன்னமலையிலே உண்டு' என்று அங்கேபோய்த் தேடி வருந்தவேண்டாதே, ஆசைப்படுவது மாய் மேல்காற்றிலேகாட்டப் பரிஹாரமுமாய் மருந்தாயிற்று இது. மாமருந்தம் - அபத்தப் ஸஹமான ஓளஷதம். இவனதலையிலே பழியிட்டுக் கைவிடும் ஓளஷதமன்று. வானமாமலையில் தலையான ஓளஷதமிதே இப்போது இவனுக்கு நச்சுப்பூண்டாமிறது. [சேன் இத்யாதி] - ஓக்கத்தைபுடைத்தாய், கல்பகதரு பணைத்தாப்போலேயாய்ச் சுற்றுடைத்தாயிருக்கிற, திருத் தோளிலழகாலே என்னை அந்நபாற்றையாக்கினவனுடைய திருநெற்றியே. *ஆயதாச்ச ஸுஸ்ருத்தாச்ச* என்னும்படியே திருவாடியகப்பட்ட துறையிலேகாணும் இவனும் அகப்பட்டது [கொடியேனுயிர்கோளிறைத்து கோள் மன்னியாவியடும்] - என் உயிரினுடைய அழகை அழித்துக்கொள்கையிலே விருப்பத்தைப்பண்ணி முடியாநின்றது. (அழகு பாதகமாய்படி பாபத்தைப்பண்ணின என் ப்ராணனை முடிக்கையிலே துணிந்து, அதிலே அபிரிவேசித்து, ப்ராணனை முடியாநின்ற தென்றுமாம்.)

கோளிறைத்தாமரையும் கொடியும்பவளமும்விலும்*

கோளிறைத்தன்முத்தமும் தவிருங்குளிர்வான்பிறையும்*

கோளிறையாவுடைய கொழுஞ்சோதிவட்டங்கொல்* கண்ணன்

கோளிறைவான்முகமாய்க் கொடியேனுயிர்கோள்கின்றதே. (8)

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், திருக்கண்கள் தொடக்கமாக முன்புசொன்ன தியாகவயவங்களோடுங் கூடிய திருமுகத்திலழகு தன்னை நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறான். [கோளிறைத்தாமரை என்று தொடங்கி] - தன்னொளியைத் தனக்கு ஆபரணமாகவுடைய தாமரையும் கொடியும் பவளமும் விலும், அழகைஆபரணமாகவுடைய குளிர்ந்தமுத்தும் தளிரும், குளிர்ந்து பெருத்த பிறையுமாய்த் தன்னழகே தனக்காபரணமாயிருக்கிற ஜ்யோதிர்மண்டலமோ? [கோளிறையென்று தொடங்கி] - தன்னொளியே தனக்கு ஆபரணமாகவுடைய அழகே திருமுகமென்று ஒரு பேரையிட்டு இப்படி துக்கப்படுத்துகக்கூடாது பாபத்தைபுடைய என்னுடைய ப்ராணனை நலிகிறது. கோளிறையென்கிறது - இவற்றை அழிக்கை யென்றும், கொள்ளையிலேதுணிகை யென்றும் சொல்லுவர்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், திருக்கண்கள் தொடக்கமாகக் கீழ்ச்சொன்ன திருமுகத்திலழகுகள் எல்லாம் ஒருமுக்கு செய்து நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறான். [கோளிறைத்தாமரையும்] - முடிக்கையிலே ஒருப்படுகிற தாமரை என்னுதல், தன்னொளியே தனக்காபரணமான தாமரை என்னுதல், இழையைக் கொள்ளப்பட்ட தாமரை என்னுதல். "பொற்காற்றாமரை, நூற்காற்றாமரை" என்று சிலபேதமுண்டு; அந்த நூற்காற்றாமரையைச் சொல்லுகிறது. [கொடியும்] - திருமுகக்கும். [பவளமும்] - திருவதாரமும். [விலும்] - திருப்புருவமும். [கோளிறைத்தன்முத்தமும்] - தன்னொளியே தனக்காபரணமாகவுடைய குளிர்ந்த திருமுத்தும். இழையைக் கொள்ளப்பட்டமுத்து - கோத்தமுத் தென்றுமாம். "தந்தபங்கதி" என்னக்கடவதிறே. [தளிரும்] - திருக்காதும். [குளிர் வான்பிறையும்] - குளிர்ந்த பெருத்த பிறையோலே யிருக்கிற திருநெற்றியும். [கோளிறையாவுடைய கொழுஞ்சோதி வட்டங்கொல்] - கொள்ளப்பட்ட, கோக்கப்பட்ட-ஆபரணங்களாகவுடைத்தா விருப்பதொரு ஜ்யோதிர் மண்டலமோ வென்னுதல்; தன்னழகே தனக்காபரணமா யிருப்பதொரு ஜ்யோதிர்மண்டலமோ வென்னுதல். [கண்ணன் கோளிறை வான் முகமாய்] தன்னொளியே தனக்காபரணமாகவுடைய திருமுகமாய்க்கொண்டு. உபமாநோபமேயங்கள் மாறாகும்படி ரூபகம் முற்றினபடி. [கொடியேனுயிர்கொள்கின்றதே] - எல்லாரும் உயிர்பெறும் நிலத்திலே இப்படி துக்கப்படுத்துகைக்கு ஈடாகப்பண்ணின பாபத்தைபுடைய என் ப்ராணனை நலியாநின்றது.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. 'தலைபானபேரை நெற்றிக்கையிலேவிட்டுக் காட்டிக்கொடுக்க வொண்ணாது' என்று, சீழ் நலிந்தவை யெல்லாம் சேர ஒரு முகமாய்வந்து நலிகிறபடி சொல்லுகிறது. அங்குமிங்கும் சிதறிக்கிடந்த படைபை, சத்ருக்கள் வந்து முடுக்கினவாமே ஒன்றாகத் திட்டி ஒருகாலே தள்ளுவாரைப்போலே, தவித்தனியே நலிந்த அழகுகளெல்லாம் திரளவந்து நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறார்.

[கோளிழைத் தாமரையும்] - ஜாதி ஒன்றாயிருக்கச்செய்தேயும், 'பொற்கால்தாமரை, நூற்கால்தாமரை' என்று தாமரையிலே சிலபேதமுண்டாமே; அதில், நூற்கால் தாமரை யென்னுதல்; அன்றியிலே கொள்ளையிலே துணிந்திருக்கிற தாமரை என்னுதல்; தன்னழகே தனக்கு ஆபரணமாகவுடைய தாமரை யென்னுதல்; தேஜஸ்ஸே ஆபரணமான தாமரை யென்னுதல். திருக்கண்ணும். [கொடியும்] - திருமூக்கும், [பவனமும்] - திருவதாரமும். [வல்லும்] திருப்புருவமும். [கோளிழைத்தன் முத்தமும்] - தன் தேஜஸ்ஸே ஆபரணமாகவுடைய குளிர்ந்த திருமுத்துசிரையும். அன்றியே, இழையிலே கோப்புண்ட மூத்துப்போலேயிருக்கிற குளிர்ந்த திருமுத்தென்னுதல். [தனிரும்] - திருக்காதும். [குளிர்வான்பிறையும்] - திருநெற்றியும். நேத்ர பூதரானவரும், 'மூக்குவலியோம்' என்றவரும், வாய்சொல்லிப்போனவரும், 'அதரோத்தர மாயிற்றே' என்று வளைத்துக்கொடுபோனவரும், வாய்க்கரையிலே இருந்தவரும், தாம் செவிப் பட்டவாமே போனவரும், 'இவற்றுக்கு நெற்றி நாம்' என்று போனவருமெல்லாம் ஒருமுகமாய். [கோளிழையா இத்தாதி] - கொள்ளப்பட்ட ஆபரணத்தை யுடைத்தான இயோதிர்மண்டலமோ ருபகமிருக்கிறபடி. தன்னழகேதனக்கு ஆபரணமாயிருப்பதொரு இயோதிர்மண்டலமோ? என்னுதல். [கண்ணன் கோளிழை இத்தாதி] - கண்ணனுடைய, தன்னழகே தனக்கு ஆபரணமாய் ஒளியை யுடைத்தான முகமென்று ஒருவயாஜத்தையிட்டு. [கொடியேனுயிர் கொள்கின்றதே] - கொடியேன் - உயிர்பெறுங்காலத்திலே உயிரிழக்கும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். வாழுங்காலத்திலே கெடும்படியான பாபத்தைப்பண்ணின என்னுடைய உயிரைக் கொள்கின்றது - கோளிழையாவுடைய கொழுஞ்சோதி வட்டங்கொல்?

கொள்கின்றகோளிருளைச் சுகிர்த்திட்டகொழுஞ்சருளின்*

உள்கொண்ட நீலநன்னூல்தழைகொல்? அன்றுமாயன்குழல்*

விள்கின்றபூந்தன்னொழாய் விரைநாறவந்தென்னுயிரை*

கள்கின்றவாறறியிர் அன்னை மீர்கழருநிற்றிரே.

(9)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், அதிலோகமான திருக்குழலிழைகு தன்னை நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறார். [கொள்கின்ற வென்றுதொடங்கி] - ப்ரளயகாலத்திலே திவாராத்ரவிபாக மின்றிக்கே குகத்தையுடைய வ்யாபியாநின்றுகொண்டு மிக்க தமஸ்ஸைப் புறவாயில் வெளிஞனஅம்சத்தைக் கழித்து அதிநுள்ளையுண்டான கொழுவி இருண்டசருளினுடைய வாரமான கறுத்த நூல்திரளோ? [அன்று மாயன்குழல்] - அதுவன்று; அத்வாச்சர்யமான அழகையுடைய க்ருஷ்ணனுடைய திருக்குழல். [விள்கின்றவென்று தொடங்கி] - அலராநின்றுள்ள அழகியதிருத்துழாயினுடைய பரிமளம் நாறவந்து என்னுடையப்ராணனை அபஹிக்கிறபடி அறிகிறிலிகோள்: ஏதேனுமொன்றைச்சொல்லிப் பொடியா நின்றிகோள்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், அதிலோகமான திருக்குழலிழைகு நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறார். [கொள்கின்ற கோளிருளை] உபமானத்தை சிஷிக்கிறது. ப்ரளயகாலத்தில் திவாராத்ரவிபாகமின்றிக்கே, காலசமஸம் துகத்தையுடைய வ்யாபியாநின்றுகொண்டிருக்கிற மிக்க தேஜஸ்ஸென்னுதல்; கோளிருள் - மிடுக்கை யுடைத்தான இருளென்னுதல். [சுகிர்த்திட்ட] - அந்தை எட்டுவது, அதில் வெளிஞன அம்சத்தைக்கழித்து அந்தைக் கொழுவினைக் சுருட்டுவது. [உள்கொண்ட நீலநன்னூல்தழைகொல்] -

அதிலகவாயிலுள்ளதான நிலமான நிறத்தை யுடைத்தாய் நன்றான நூல்திரளோ? [அன்று] - இத்தகையபுஞ் செய்தாலாவிற்று அன்றென்னலாவது. [மாயன் குழல்] - ஆச்சர்யமான அழகையுடைய க்ருஷ்ணன் குழலென்னுமித்தனை. [விள்கின்ற பூந்தண்டமுழாய் விரகாற வந்து] - அலராகின்ற குளிரந்த திருத் துழாயின் பரிமளம் தூசியேறவாயிற்றுத் திருக்குழல்வந்து நலிகிறது. [என்னுயிரைக்கள்கின்றவா றறியீர்] - உங்களுக்கொரு வ்யஸநமின்றிக்கே இருக்க என்னுடைய ப்ராணனைக்களவுகாண் கிறபடி அறிகிறிலிகோள். களவாவது - இத்தகைய இசைவின்றிக்கே இருக்க அபஹாரம்பண்ணுகை. இத்தகை யத்தலையாயிற்று. அப்ராப்தன் களவுகண்டால் பரிஹரிக்கலாம், ப்ராப்தரானார் களவுகண்டால் பரிஹரிக்க ஒண்ணது. கைப் பட்டவாதே "தன்னது" என்று ப்ரமாணங் காட்டுகையாலே. [அன்னையீர் கழறு நிறறியீர்] - உருவு வெளிப்பாட்டைப் பரிஹரிக்கையொழிய நியமிக்கைக்கு ஒருமுறை யுண்டென்னுப் பொடியத்தேடு மத்தனையோ? கழறுகை - அபிபவித்து வார்த்தை சொல்லுகை. கழறல் - நோவச்சொல்லுதல்.

கடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. 'இவ்வவஸ்த்தைக்கன்றோ நமக்குப் பூவும் பழமும்' இது சிவஸாவஸித்துக்கொடுப்போந்தது' என்று திருக்குழல்நகற்றையிலமகு வந்து நலியா நின்ற தென்கிறுள்.

[கொள்கின்ற இத்தயாதி] - திருக்குழலிலமகுக்கு ஒருபமானஞ் சொல்லப்பகுக்கு, அழகுக்கு அதுதான் கோர்கொடுகோர் உபமானமாகப் போராணமையாலே அதுதன்னைக் கொடுத்து சிஷிக்கிறது, ப்ரளயகாலத்தில் திவாரநாவிபாகமற எங்குமொக்கத் தானேயாம்படி, கொள்ளாநின்றான் - வ்யாபியாநின்றான், கோட்பாட்டையுடைய இருளென்னுதல்: கோளென்று மிடுக்காய், மிடுக்கையுடைய இருளென்னுதல். அதுதன்னை, ககிருவது எங்குவது: இப்படி எங்குகிறது தன்னில் கொழுவிதான அம்சத்தைத் திரட்டுவது, அதுதன்னிது மூண்டான புறவிதழைக் கழித்து அகவாயில் வயிரமாய் நிலமானநிறத்தை யுடைத்தாய் நன்றாயிருந்துள்ள நூல்திரளோ? [அன்று மாயன் குழல்] இவன்நெஞ்சிலே அழகென மயிர்பட்டதுகாணும். இத்தனை சிஷித்தா லாயிற்று உபமானமாகப் போராடுதென்னலாவது பின்னையும், ஆச்சர்யபூதனை அவனுடைய திருக்குழலென்னுமித்தனை. இத்தனை இடுசிவப்பானது அவனுடைய ஸ்வாபாவிசமான திருக் குழலுக்கு ஸத்ருசமோ? [விள்கின்ற இத்தயாதி] - அலரா நிற்பதாய் அழகெனாய்க் குளிரந்திருத் துள்ள திருத்துழாயில் பரிமளமானது முகத்திலே அலைவொறியவாயிற்று வந்துதோற்றுநிறது. திருக்குழலிலமகுக்கு, திருத்துழாயில் பரிமளமானது தூசியேறி நடக்கவாயிற்று வந்துபாதகமா கிறது. [என்னுயிரைக் கள்கின்ற வாரறியீர்] - கள்கின்ற களவுகாண்டிற. நீங்கனெல்லாரும் ஸுகமே யிருக்கச்செய்தே, என்னெருத்தியுடைய ஆத்மவஸ்துவை வந்து களவுகாண்டிற ப்ரகாரமறிகிறிலிகோள். களவுகாண்கையாவதென்? என்னில், - இத்தகையில் இசைவின்றிக்கே யிருக்கக் கைக்கொள்ளுகை. அவனிறே களவுகாண்டிறுள். இத்தகை அத்தகையானபடி. அப்ராப்தன் அபஹரித்தால் பரிஹரிக்கலாம். ப்ராப்தனைவன் அபஹரித்தால் பரிஹரிக்கலாமே யிறே. இது கைப்பட்டவாதே ஒரு ப்ரமாணங் கொடுநின்று வழக்குப்பேசத்தாடங்குமிறே அவன். [அன்னையீர் கழறநிறறியீர்] நீங்கள் அபிபவித்து இக்களவுக்கு நானும் பெருக்கில் நின்ற கூட்டுப்பட்டேனாகப் பொடியாநின்றிகோள். இந்த உருவுவெளிப்பாட்டைப் பரிஹரிக்க கலாகறும் வேண்டாவோ? ஒரு நியந்தரு நியாயப்பாவமேயோ வேண்டுவது பொடியைக்கு. (கழறுகை - அபிபவித்து வார்த்தைசொல்லுகை.) கழறல் - நோவச்சொல்லுதல்.

நிறற்றற்றத்துளென்று நெரித்தகையராய்* என்னைநீர்

சுற்றியுஞ்சுழந்தும்வைநீர் சுடர்ச்சோதிமணிநிறமாய்*

முற்றவிற்புவுலகும் விரிகின்றசுடர்முடிக்கே*

ஒற்றுமைக்கொண்டதுள்ளம் அன்னையீர்! நசைபென்னுங்கட்கே? (10)

ஒ.—பததாம்பாட்டில், திருவரிஷைகத்திலழகிலே என்னுடைய ஸ்ருதவயமகப்பட்டது: இனி என்னப்பொடிந்து உங்களுக்கு ஒரு ப்ரயோஜனமில்லை யென்கிறுள். [நிறறியென்று தொடங்கி] -

தன்னகத்து முற்றத்தே நின்றாய் என்று அயுத்தம் செந்தேனாகக்கொண்டு என்னுடைய தசையறிந்த நீங்கள் விடாதே வையாநின்றிகொள். [சுற்றியும் சூழ்ந்தும்] - சுழலவந்து பார்த்தும். சூழ்ந்துகொண்டு நின்றும் என்றுமாம். [சுடர்ச்சோதியென்று மேலுக்கு] - நிரவதிக தேஜஸ்ஸான ரத்நக்களுடைய ஒளியை யுடைத்தாய்க்கொண்டு ஸமஸ்தலோகங்களையும் ஒரிடமொழியாமே வ்யாபிக்கிற தேஜஸ்ஸையுடைய திருவபிஷேகத்திலே என்னுடைய ஹ்ருதயம் ஒருமைப்பட்டது.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், திருவபிஷேகத்திலழகிலே என்னுடைய ஹ்ருதயம் அகப்பட்டது; என்னைப் பொடிந்து உங்களுக்கு ஒரு ப்ரயோஜனமில்லை என்கிறான். [சுற்றிமுற்றத்துளென்று] - முற்றத்துள் நின்றி யென்று படுக்கையையிட்டு எல்லாரும் காண முற்றத்திலே நிற்கையாகிற இதுக்குமேலே ஸ்வரூபஹாசி யில்லை என்றிருக்கிறான். “யா நசக்யா புராத்ரஷ்டும் பூதராகசகரபி, தாமத்ய ஸீதாம் பச்யந்தி ராஜ மார்க்ககதாஜா:” பிறந்த ப்ரமாதத்துக்கு வெரித்த கையை யுடையிராய். [என்னைநீர்] - உருவுவெளிப்பாடு புறப்படவிடப் புறப்பட்ட என்னை, அதிலிழியாத பாக்யத்தைப்பண்ணின நீங்கள். [சுற்றியும் சூழ்ந்தும் வைதிர்] - போகாதபடி நெஞ்சிலே சுற்றியும் - உங்களிலே விசாரித்தும், போகவொண்ணாதபடி சூழ்ந்து நின்றும் என்னுதல்; போயும்வந்தும் வையாநின்றிகொள்ளென்னுதல். [சுடர்ச்சோதி வித்யாதி]-ப்ராதேசிகமாக நோக்குமவர்களிறே இவர்கள். நோக்குகிற விஷயந்தான் சுற்றியும் சூழ்ந்தும் நலியவல்லபடி. நிரவதிக தேஜஸ்ஸான ரத்நக்களினொளியை யுடைத்தாய்க்கொண்டு ஸமஸ்தலோகங்களையும் ஒரிடமொழியாமே வ்யாபிக்கிற தேஜஸ்ஸையுடைய திருவபிஷேகத்திலே என்னுடைய ஹ்ருதயம் ஒருப்பட்டதென்னுதல், அங்கே விலை செய்து கொடுத்ததென்னுதல். ஒற்றுமை - ஒருமை. [அன்னைமீர் நசையென் உங்கட்கே] ஆட்டியும் தூற்றியுமென்னபயன்? பெற்றுவளர்த்து போகயோக்யதை பிறக்குமளவும் ஹிதஞ்சொல்லிப் பின்னைப் பிறர்கையிலே கொடுத்துவிடுமதொழிய ப்ராப்தயெளவணைகளானாலும் பெற்ற ப்ராப்தியைக்கொண்டு ஹிதஞ்சொல்லி மீட்கத்தேடுமித்தனைபோ?

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. ச்ரியாபதியுங்கூட நம்மை சிரஸாவலித்துப்போருகிறது இவ் வவஸ்த்தைக்கின்றே. என்று திருவபிஷேகத்திலழகு வந்து நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறான்.

[சுற்றி இத்தயாதி] - இத்தனையும் நசையறச் சொல்லாவிடில் அவர்கள் விடார்கள்போலே. [சுற்றிமுற்றத்துளென்று] - முற்றத்துள்நின்றி என்பர்கள். படுக்கையிலின்றும் எழந்திருந்து எல்லாரும் காணும்படி முற்றத்திலே நிற்கைக்கு மேற்படப் பழியில்லையாக நினைத்திராநின்றார் கள். *யா நசக்யா* இத்தயாதி. *ராஜமார்க்ககதா ஜா:.* என்றவோபாதியாக நினைத்திரா நின்றார்களாயிற்று இத்தை. முற்றத்திலே புறப்பட்டு நிற்கும்படி பிறந்த ஸாஹஸத்துக்கு வெரித்தகையராய். [என்னைநீர்] - உருவுவெளிப்பாடு புறப்பட விடுவித்து விடுத்த நிற்கிற என்னை, இத்தால் நலிவுவாராதபடி பாக்யம் பண்ணின நீங்கள். அவன் புறப்படவிடுவித்து விடுத்த நிற்கிற என்னை, இதுகொண்டு காரியமில்லாத நீங்கள். [சுற்றியும் சூழ்ந்தும் வைதிர்] - ‘இவனைத் தப்புவித்தோமாம்விரகென்?’ என்று நெஞ்சிலே விசாரிக்கையும், கால்வாங்கிப் பேரநிற்கவு மொண்ணாதபடி சூழ்நிற்கையு மென்னுதல். அன்றிக்கே, போயும்வந்தும் பொடியாநின்றிகொ ளென்னுதல். [சுடர்ச்சோதி இத்தயாதி] - தப்புவிக்கைக்கு வார்த்தைசொல்லுகிற இவர்களைப் போலே ஒருப்ரதேசத்தி லல்லவிறே அகப்படுத்தி நலியக்கோலுகிற அது நிற்கும்படி. மிக்க புகரையுடைத்தான ரத்நத்தினுடைய தேஜஸ்ஸை யுடைத்தாய்க்கொண்டு கண்டவிடமெங்கும் பரம்பாநின்றள்ள தேஜஸ்ஸையுடைய திருவபிஷேகத்திலே ஒருமைப்பட்டது என்னுடைய ஹ்ருதய மென்னுதல், அங்கே விலைசெய்து கொடுத்த தென்னுதல். [அன்னைமீர் நசையென் னுங் கட்கே] - தாய்மாரான மீங்கள் என்பக்கல் நசையற வமையும், தாய்மாராவார், பெற்றுவளர்த்து போகயோக்யதை பிறந்தால் பின்பு கைப்பிடித்தவன்கையிலே காட்டிக்கொடுத்துக் கடக்க நிற்குமத்தனைபோக்கி, பொடியக்கடவர்களோ? ப்ராப்தயெளவணைகளானாலும், பெற்ற ப்ராப்தி கொண்டு ஹிதஞ்சொல்லி மீட்கப்பார்க்கக்கடவதோ?

கட்கரியபிரமன்சிவன் இந்திரனென்றிவர்க்கும்*
 கட்கரியகண்ணனைக் குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன*
 உட்குடையாயிரத்துள் இவைபுமொருபத்தும்வல்லார்*
 உட்குடைவானவரோடு உடனுயென்றும்மாயாரே: (11)

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அறிந்தவர்கள், ஆழ்வார் இதில் பட்டநோவு படாதே அயர்வறுமமரர்களோடே நித்யஸம்சலேஷம் பண்ணுவர்க ளென்கிறார். [கட்கரியவென்று தொடங்கி] - மதுஷ்யருடைய இந்திரியங்களுக்கு விஷய மன்றிக்கேயிருக்கிற ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் கண்ணால் காணவரி யமுன க்ருஷ்ணனை. [உட்குடையாயிரம்] - வாச்பத்தை வகிக்கவல்ல சக்தியோகத்தையுடைய ஆயிரம். [உட்குடைவானவர்]-பகவத்குண சேஷிதாதிகளைப் பூர்ணமாக அநுபவிக்கைக்கிடான சக்தியோகத்தை யுடைய அயர்வறுமமரர்கள்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அறிந்தவர்கள், இதில் ஆழ்வார்பட்ட நோவுபடாதே, அயர்வறுமமரர்களோடே நித்யஸம்சலேஷம் பண்ணப்பெறுவர்க ளென்கிறார். [கட்கரிய இத்யாதி] - மதுஷ்யர்களுடைய கண்ணுக்குக் காணவொண்ணாத ப்ரஹ்மாதிகள்கண்ணுக்கும் அவிஷயமான க்ருஷ்ணனை. ப்ரஹ்மாதிகள் என்னுங் கேட்டேபோயித்தனைபல்லது, அவர்களுக்குக்காணவொண்ணாதா யிருக்கிறவன். உருவு வெளிப்பாட்டாலே "குழவும் தாமரை நான்மலர்போல் வந்துதோன்றும் கண்டர்" என்கிறபடியே - பார்த்த பார்த்தவிடமெங்கும் தானையாயிராநின்றான். [உட்குடையாயிரம்] - ப்ரதிபாத்ய வஸ்துவை உள்ளபடியே ப்ரதிபாதிக்கவற்றான சக்தியையுடைய ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, இப்பத்தையும் அப்யஸிக்க வல்லவர்கள். [உட்குடைவானவரோடுளும்] பகவத்குணங்களைப் பூர்ணமாக அநுபவிக்கவல்ல நித்யஸூரிகளோடே ஒருகோவையாய். [என்றும் மாயாரே] - உருவுவெளிப்பாட்டாலே நோவுபடாதே நித்யா நுபவம் பண்ணப்பெறுவர்கள். உருவுவெளிப்பாட்டாலே நோவுபடுவதையும் முடிவையும் பர்யாயமாயிருக்கையாலே - மாயார் என்கிறார். பகவதபசாராதிகளாலே வரும் க்லேசம்போலன்றிறே, பகவதங்கீகாரமுண்டாய்ப் பிரிவாலே வரும் க்லேசம்.

ஈடு.—நிகமத்தில் இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தவர்கள், பகவத் விச்சலேஷத்தால் க்லேசப்படாதே, நித்யஸூரிகளோடேகூடி நித்யா நுபவம் பண்ணப்பெறுவெ ன்கிறார்.

[கட்கரிய இத்யாதி] மதுஷ்யருடைய கண்ணுக்கு அவிஷயமாம்படி யிருக்கிற ப்ரஹ்மாதி களுக்கும் கண்ணுக்கு அவிஷயமாம்படி யிருக்கிற க்ருஷ்ணனை. ப்ரஹ்மாதிகள் கண்ணுக்கு அவிஷயமாம்படி யிருக்கிற க்ருஷ்ணன் மறக்கவொண்ணாதபடி உருவு வெளிப்பாடாய்த் தோன்ற, அத்தாலே நலிவுபட்டு, போன போனவிடமெங்கும் குழித்து கொண்டது என்னும் படியாயிற்று இவர்க்கு ப்ரகாசித்தபடி. அவர்கள்கண்ணுக்கு அரியனுப்போலேயாயிற்று, இவர்க்கண்ணுக்கு "குழவுந்தாமரை நான்மலர்போல் வந்துதோன்றும்" என்னும்படி ப்ரகா சித்தபடி. [குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன] ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. [உட்குடையாயிரத்துள் இத்யாதி] ப்ரதிபாத்யார்த்தத்தை உள்ளபடி ப்ரதிபாதிக்கவல்ல சக்தியையுடைத்தான ஆயிரத் திலும்வைத்துக்கொண்டு, இப்பத்தையும் அப்யஸிக்கவல்லவர்கள், நித்யா நுபவம் பண்ணுநீன் றாலும்வைத்துக்கொண்டு, இப்பத்தையும் அப்யஸிக்கவல்லவர்கள், நித்யா நுபவம் பண்ணுநீன் றாலும் மேன்மேலென பகவத்குணங்களைப் பூர்ணமாக அநுபவிக்கைக் கிடானயோக்யதை யுடைய நித்யஸூரிகளோடு ஒருகோவையாய். [என்றும் மாயாரே] மாய்கையும் உருவுவெளிப் பாடும்பர்யாய மேன்றிருக்கிறார்களாம். மாயார் - பிரியார். அடியார்கள் குழாங்களை உடன்கூடி நித்யா நுபவம் பண்ணப்பெறுவர்கள். பகவதபசார பகவதாபசாரங்க ளுண்டானால் வரும்து போலன்றே, பகவதங்கீகாரமுண்டாய் அது நிலையில்லாமையால் படும் க்லேசம். ப்ரளயங் கோத்தாய்போலே கண்ணைக் கண்கோத்திறே கிடக்கிறது. [குழவும்] இதெல்லாம் அவன் கழுத்துக்கு மேலே படுத்தின க்லேசமிறே.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

எட்டாம் திருவாய்மொழி—மாயாவரமன்னே : ப்ரவேசம்

ஒ.—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், எம்பெருமானுடைய தோற்றரவு உருவுவெளிப்பாடென்று அறிந்து, அவனோடே பரிமாறுகைக்குத் தாம் பண்ணின உத்யோகத்தைத்தவிர்த்து, அவனுலல்லது செல்லாதபடியிருக்கிற தம்மைத் தன்னொடுவிசுவேஷிக்கச்செய்தே தன்னைக்காட்டி ஆர்த்திதீராதொழிகிறபடியையும், அங்கனே மிருக்கச்செய்தேயும் முடியாதபடி தம்மை நடத்துகிறபடியையுங்கண்டு, “இவ்வாச்சர்யம் இருந்தபடியென்?” என்று எம்பெருமானுக்கறிவிக்க, அவனும் “இவ்வளவோ என்படி!” என்று தன்னுடைய விசித்ரவிபூதித்வத்தைக் காட்டியருளக் கண்டு, “இது இருந்தபடியென்? துர்ஜ்ஞையமாயிருந்ததி!” என்று யமுனைக்கரையில் அவனுடைய ஆச்சர்யாநுஸந்தாநத்தைப் பண்ணின அக்ருரன்ப்போலே தாம் விஸ்மிதராகிறார்.

இ.—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், கீழில் - அவனுடைய தோற்றரவை உருவுவெளிப்பாடென்று அறிந்து, அவனோடே பரிமாறுகைக்குத் தாம் பண்ணின உத்யோகத்தைத்தவிர்த்து, தமக்கு அவனுலல்லது செல்லாதபடியையும், அவனுக்குத் தம்மார்த்தி தீர்க்க சக்தி யுண்டாயிருக்கசெய்தேயும் தம்மபேஷிதம் செய்பாமைக்கு அடி தம்மை இங்கேவைத்துத் தான்நினைத்தகாரியம் தலைக்கட்டுவானாக நினைத்ததென்றும் அறிவாதே, “எனக்கு இத்தோடு பொருந்தாமையுண்டாய் உன்னையொழியச்செல்லாமையுண்டாயிருக்க, முடியும் விரகின்றியிலே உன்னைப்பெற்றுத் தரிக்கவும்பெறுதே இங்கேவைத்த ஆச்சர்யமிருந்தபடியென்!” என்ன, அவனும், ஒன்றைக்கேட்க ஒன்றைப் பரிஹரிப்பாரைப்போலே, “இவ்வளவோஎன்படி!” என்று தன் விசித்ரவிபூதித்வத்தைக் காட்டியருளக் கண்டு, “இது விஸ்மயமாயிருந்ததி! இது இருந்தபடி என்!” என்று, யமுனைக்கரையிலே “ஐகதேதம்ஹாச்சர்யம் ரூபம் யஸ்யமஹாத்மக:, தோசச்சர்யவரேணஹம் பவதா க்ருஷ்ண ஸங்கத:” என்று அக்ருரன் ஆச்சர்யப்பட்டாப்போலே, இவரும்அவனுடைய விசித்ர ஐகதாகாரதையை அநுஸந்தித்து விஸ்மிதராகிறார்.

ஈடு.—மேல்திருவாய்மொழி உருவுவெளிப்பாடாய்ச் சென்றது. கைக்குஎட்டாமை யாலே உருவுவெளிப்பாடென்று அறிவகிறே. இனி, ஸர்வேச்வரன் தான்நினைத்த காரியஞ் செய்து தலைக்கட்டிக்கொள்ளுமளவும் நம்மை யிங்கேவைக்கிறானென்னுமிடமும் அறிவகிறே. ஆறெனும், அவனையொழிய தரிக்கமாட்டாதவராகையாலே இத்தை நினைத்து ஆறியிருக்கவும் மாட்டாரே. “விரோதியைப் போக்கித்தரவேணும்” என்று இவர் அர்த்தித்தாலும் அவனும் இவரைக்கொண்டு தான் நினைத்த ப்ரபந்தங்கள் தலைக்கட்டிக் கொள்ளுமளவும் இவர்குபேஷிதம் செய்யானே. இவரபேஷிதம் செய்பாதிருக்கச்செய்தேயும், இவரை இங்கேவைத்து ஜீவிப்பிக்கும் உபாயங்களும் அறிந்திருக்குமே. ஆகையாலே, சில பதார்த்தங்களை உயிர் போகாதபடி ஒன்றிலே கோத்திட்டு வைக்குமாப்போலே, முடியவுமொட்டாதே ஜீவிக்கவு மொட்டாதே கடுகிவயிருத்தி நவிரதபடியை யநுஸந்தித்து, “எனக்கு இதில் பொருந்தாமை யுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் இஸ்ஸம்ஸாரத்திலே வைத்து என்னை நடத்திக்கொடு போருகிற இவ்வாச்சர்யத்தை எனக்கு அருளிச்செய்யவேணும்” என்ன: ஒன்றைக்கேட்க வேறே சில வற்றைச் சொல்லுவாரைப்போலே, “இதொன்றுங்கண்டோ நீர் ஆச்சரியப்படுகிறது? இவ்வளவல்லாத நம்முடைய விசித்ர ஐகதாகாரதையைப் பாரீர்!” என்று தன்னுடைய ஆச்சர்ய ஐகதாகாரதையைக் காட்டிக்கொடுக்க அதுதானும் தான் நினைத்ததன்றேயாகிலும் அவன் காட்டிக்கொடுத்ததாகையாலே அதுவும் இவர்க்கு ப்ரீதிதோதுவாயிருக்குமிதே. ஆக, இவர் ஒன்றைக் கேட்க அவன் அநேகாச்சர்யங்களைக்காட்டிப் பரிஹரித்தான். அக்ருரன், யமுனையிலேபுக்கு முழுதினவாரே பிள்ளைகளை நீருக்குள்ளே கண்டு அஞ்சாக் கரையிலே பார்த்தான்: அங்கேயுங்கண்டான், கண்டு, “ஐகதேதம்ஹாச்சர்யம் ரூபம்யஸ்ய மஹாத்மக: தோசச்சர்ய வரேணஹம் பவதா க்ருஷ்ண ஸங்கத:” என்றுகொண்டு அவன் ஆச்சர்யப்பட்டாப் போலே இவரும் அவனுடைய விசித்ர ஐகதாகாரதையை யநுஸந்தித்து விஸ்மிதராகிறார்.

மாயா!வாமனனே! மதுகுதா!நீயருளாய்*

தீயாய்நீராய்நிலனாய் விகம்பாய்க்காலாய்*

தாயாய்த்தந்தையாய்மக்களாய் மற்றுமாய்முற்றுமாய்*

நீயாய்நீதீன்றவாறு இவையென்னநியாயங்களே! (1)

ஒ.—முதற்பாட்டில், விசித்ரமான கார்யங்களையும் காரணங்களையும் எல்லாம் விபூதியாக வுடையனா யிருக்கிறபடியை யறுஸந்தித்து, இவை என்ன படிக்கொன்று வில்மிதராய் எம்பெருமானைக் கேட்கிறார். [மாயா] - இத்திருவாய்மொழிக்கு நிதானமான ஆச்சர்யங்களை உடையனாயிருக்கிற இருப்பை ஸங்க்ரஹேணரொல்லுகிறது. [வாமனனே] - ஆச்சர்யங்களுக்கு உதாஹரணம். [மதுகுதா] - மதுவாகிற அஸுரனைப் போக்கினும்போலே என்னுடைய துக்கத்தைப் போக்கினவனே. [அருளாய்] - என்னைத் தெளிவிக்கவேணும். [தாயாய்த் தந்தையாய் மக்களாய் மற்றுமாய் முற்றுமாய்] - லோகத்தில் தாயுந்தந்தையுமாயிருக்கிறாரையும் மக்களாயிருக்கிறாரையும் மற்றுமுள்ளா ரெல்லாரையும் விபூதியாக வுடையனாய். [நீயாய் நீ தீன்றவாறு] - இவற்றோடு யிசியஅஸாதாரணகாரத்தை யுடையவாய்க் கொண்டு தீன்றபடி.

இ.—முதற்பாட்டில், விசித்ரமான கார்யங்களையும் காரணங்களையும் விபூதியாகவுடையனாயிருக்கிற இருப்பை அறுஸந்தித்து, இவை என்னபடிக்கொன்று அவனைக் கேட்கிறார். [மாயா வென்கிறது] இத்திருவாய் மொழிக்கு நிதானமான ஆச்சர்யங்களையுடையனா யிருக்கிற இருப்பை அறுஸந்தித்து ஸங்க்ரஹேண சொல்லுகிறது. [வாமனனே] - ஆச்சர்யங்களுக்கெல்லாம் உதாஹரணம். அன்றேயிறந்து அன்றே வளர்ந்து அன்றே அர்த்தியாய் மஹாபலியுருவாடத்திலே சென்று, சொல்லிற்றெல்லாம் அவன்செய்யும்படி வார்த்தைசொன்ன ஆச்சர்யங்களை நினைத்து - வாமனனேயென்கிறார். [மதுகுதா நீயருளாய்] - ஆச்சர்யங்களுக்கு ஸ்ரீவாமன ப்ராதுர்ப்பாவம்போலே யாயிற்று, விரோதிரிஸைத்துக்கு மதுஸூதநத்வம். மதுவாகிறஅஸுரனை நிரஸித்தாப்போலே என் ஸம்சயத்தை யறுத்துத் தந்தருளவேணு மென்கிறார். "த்வதர்யஸ் ஸம்சயஸ்யாஸ்யச் சேத்தா நஹ்யுபபத்யதே". உமக்கு ஸம்சயத்தான்ரது?என்னிற்? [தீயா யித்யாதி] - கார்யத்தினுண்டானவைசித்ரயம் காரணத்திலே யுண்டாயிருக்குமிறே. அண்டகாரணமாய் ஒன்றோடொன்று சேர்த்தி யின்றிக்கே யிருக்கிற பஞ்சபூதங்களுக்கு விரவாஹகளுளவனே! [தாயா யித்யாதி] - கார்யங்களில் வந்தால், மாதா உபகரித்த உபகாரமன்றிறே தம்பன்உபகரிப்பது? அவன் உபகரிக்குமதன்றிறே ப்ரஹ்மன் உபகரிப்பது? அவர்களுபகரிக்குமதன்றிறே மற்றை பந்துக்களுபகரிப்பது? [முற்றுமாய்] - அறுத்தமாய் ஸ்வஸம்பந்தியாயுள்ள சேதாசேதங்களுக்கு விரவாஹகளுளவனே! [நீயாய் நீ தீன்றவாறு] ஜகதா காரனாயிருக்குமதொழிய, அஸாதாரணவிக்ரஹ புத்தனய்க்கொண்டு நீ தீன்றபடி. ஜகதா காரனாய் ரக்ஷிக்குமனவன்றிறே அஸாதாரண விக்ரஹபுத்தனய்க் கொண்டு ரக்ஷிக்கும்படி. [இவையென்ன நியாயங்களே] - இவையென்னபடிகள்! முதல் திருவாய்மொழி தொடக்கமாகப் பஸிடித்திலும் - இவனுடைய ஐச்வர்யத்தை அறுஸந்தித்து, அதுதன்னையே இதுக்கு முன்பு கண்டநியாதாரைப்போலே அநுபவியா நின்றார்; குணநுபவத்தில் வந்தால், ஷண்ம்தோறும் ஒன்றையே புதியராய நுபவிக் கிறுப்போலே யாயிற்று, விபூத்யநுபவமும்.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. விசித்ரமான கார்யகாரணங்களையெல்லாம் விபூதியாக வுடையனா யிருக்கிற இருப்பையறுஸந்தித்து, இவை யென்னபடிகள்? என்று ஆச்சர்யப் படுகிறார்.

[மாயா] மாயாவென்கிற இது இத்திருவாய்மொழிக்காக ஸங்க்ரஹமாயிருக்கிறது. [வாமனனே] மாயாவென்கிற பதத்திற் சொல்லுகிற ஆச்சர்யத்துக்கு வ்யாப்தி க்ரஹணபூமியா யிருக்கிறது. அன்றே யிறந்து அன்றே வளர்ந்து மஹாபலிபக்கவிலே சென்று அவன் முன்னே நின்று, தான் சொன்னவையெல்லாம் செய்யவேண்டும்படி வார்த்தையருளிச்செய்து, சிற்றடியைக்காட்டிப் பெரியவடியாலே யளந்துக்கொண்டு, இப்படி பண்ணின வ்யாபாரங்களை யுடைய முன்னோட்டுக்கொண்டு வாமனனே! என்கிறார். [மதுகுதா] ஆச்சர்யசேஷடிதங்களுக்குக் கேல்லாம் ஸ்ரீவாமனைப்போலேயாயிற்று, விரோதிரிஸைத்துக்கு மதுகுதானென்கிறது. [மதுகுதாநீயருளாய்] மதுவாகிற அஸுரனை நிரஸித்தாப்போலே, எனக்கு ஒடுகிற ஸம்சயத்

தையும் நீயே போக்கித் தந்தருளவேணும். [தீயாயித்யாதி] கார்யகதமானவைச்சீத்ரி காரணத் திலேயும் உண்டாயிருக்குமிதே. இனித்தான் ஒன்றின்படியாயிராதிதே மற்றையது. இப்படி பிந்நமான ப்ரகாரங்களை யுடையவான பூதபஞ்சகங்களுக்கும் நிர்வாஹகனாய். [தாயாயித்யாதி] கார்யவர்க்கத்திலும் தாய்செய்தது தமப்பன் செய்யமாட்டான்; தமப்பன்பண்ணும் உபகாரம் புத்ரர்கள் பண்ணமாட்டார்கள்; புத்ரர்கள்பண்ணும் உபகாரம் பந்துக்கள் பண்ணமாட்டார்கள்; இப்படி ஸர்வவித பந்துக்களுமாய். [முற்றுமாய்] அநுத்தமான ஸம்பந்திகளாயுள்ள ஸகல சேதநா சேதநங்களுக்கும் நிர்வாஹகனுளவனே! [நீயாய்] ஜகதாகாரனாயிருக்குமளவல்லவிறே அஸாதாரண விக்ரஹயுக்தனாயிருக்கும் இருப்பு. இவர்க்குப் பரமபதத்திலே ஸுரீபோக்யனாயிருக்கிற விருப்போடு, ஜகதாகாரனாய் நிற்பிற நிலையோடு லாசியற போக்யமாம்படியிறே இவர்க்குப்பிறந்த ஜ்ஞானவைசத்யம். [நீசின்றவாறு] இப்படி இவையெல்லாமாய்க் கொண்டு நீ நின்ற ப்ரகாரம். [இவை யென்ன நியாயங்களே] இவையென்ன படிகள்தான்! முதற்றிரு வாய்மொழியிலே இவனுடைய ஐச்வர்யத்தையதுபவித்திருக்கச் செய்தேயும், இதுக்குமுன்பு கண்டறியாதாப்போலே புதியராய் அநுபவிக்கிறாராயிற்று. குணநுபவத்தில் சுடிணந்தோறும் புதுமை பிறந்து அப்பொழுதைக்கப்பொழுது என்னுராவமுதமாய் அநுபவிக்குமாப்போலே யாயிற்று, விபூத்யநுபவத்திலும் புதியராய் அநுபவிக்கவல்லபடி. [இவையென்ன நியாயங்கள் நீ யருளாய்] இத்தையருளிச் செய்யவேணும். *தவதந்யஸ் ஸம்சயஸ்யாஸ்ய ச்சேத்தா நஹ்யுப பத்யதே* என்று அர்ஜுனுன் ஸம்சயம் தீர்த்தாப்போலே, என்னுடைய ஸம்சயத்தையும் தீர்த்தருளவேணும்.

அங்கண்மலர்த்தண்டுழாய்முடி அச்சுதனே! அருளாய்*

திங்களும்ஞாயிறுமாய்ச் செழும்பல்கடராயிருளாய்*

பொங்குபொழிமழையாய்ப் புகழாய்ப்பழியாய்ப்பின்னும்நீ*

வெங்கண்வெங்கூற்றமுமாம் இவையென்ன விசித்திரமே! (2)

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில். சந்த்ரஸூரியாதி பதார்த்தங்களையடையத் தனக்கு விபூதியாகவுடையனாயிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார். [அங்கண்மலர்த்தண்டுழாய் முடியச்சுதனேயருளாய்] - அழகிய மதுவோடே கூடின பூவையுடைய திருத்துழாயைத் திருமுடியிலே யுடையையாய் இப்படியப்பட்ட அழகுக்கு ஒருநாளும் ஒருச்புதியில்லாதவனே! இத்தால் - திருக்குழலில் வளையம்போலே விபூதியோகம் ஆகர்ஷக மென்று கருத்து. [செழும்பல்கடர்] - நகைத்ராதிகள்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், சந்த்ரஸூரியாதி பதார்த்தங்களைத் தனக்கு விபூதியாகவுடையனாயிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார். [அங்கண்மலர்த்தியாதி] - அழகிய மதுவோடேகூடின பூவையுடைய திருத்துழாயைத் திருமுடியிலே யுடையையாய், இவ்வழகுக் கொருநாளும் ப்ரச்யுதியில்லாதவனே! இத்தால் - திருக்குழலில் வளையம்போலே விபூதியோகமும் தருதியாய், ஆகர்ஷகமாயிருக்கிறபடி. [திங்களும்ஞாயிறுமாய்] - சேதநர்க்கு தர்சனியனுமாய் ஆப்பாயகனுமான சந்த்ரனுக்கும், இவனுனுண்டான நீர்க்களிப்பையறுத்து ப்ரகாசகனுமான ஆதித்யனுக்கும் நிர்வாஹகனுளவனே! [செழும்பல்கடராய்] - சேதநர்க்கு வரக்கடவதான அனந்தாப்யுதயங்களுக்குறுப்பாக ஸஞ்சரிக்கிற நகைத்ரக்ரஹாதிகளுக்கும் நிர்வாஹகனாய். [இருளாய்] - சேதநர்க்கு போகயோக்யமான காலமாய். [பொங்கு பொழிமழையாய்] - நித்யஸூஷ்ணக்குறுப்பாய் ஸ்ருஷ்டமான பதார்த்தங்களுக்குத் தாபஹாமுமாய் வருத்திறேதுவுமாயிருக்கையாலேயுகளித்து வர்ஷிக்கும் வர்ஷமாய், உத்தேச்யமான புகழாய், பரிஹரணியமான பழியாய். [பின்னும் நீ வெங்கண்வெங்கூற்றமுமாம்] - இவையதிப்ரவ்ருத்தமானவாறே குளிரனோக்குகை தவிர்த்து, க்ருரேகாணாய், அந்தகன் "தண்ணீர்" என்னலாம்படி வெவ்விவகூற்றமுமாம். அதிக்ருரமான அந்தகனை விபூதியாக உடையவென்னுமாம். [இவையென்ன விசித்திரமே] - இவையென்ன வைசித்திரதான்!

ஐ.—இரண்டாம்பாட்டு. சந்த்ரஸூரியாதி பதார்த்தங்களையடையத் தனக்கு விபூதியாகவுடையனாயிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

[அங்கன்மலரித்யாதி] அழறிதாய் மதுவோடேகூடின மலரையுடைத்தாய்க் குளிர்திருந்
துள்ள திருத்துழாயைத் தீருமுடியிலே யுடையையாய், அந்த ஒப்பணியால்வந்த அழகுக்கு ஒரு
நானும் ஒருவேறுபாடின்றிகே என்று மொக்க சித்யமாம்படி யிருக்கிறவனே! வைத்தவாயைத்
தோபாதியும் போக்யமாகிறதாயிற்று விபூத்யறுபவம் இவர்க்கு. “கீழிற்றிருவாய்மொழியில்”
“விள்ளின் நபூத்தண்டொழிய்விரைநாறவந்து” என்று சொன்னத்தை ஸ்மரிக்கிறார்” என்று
பின்வான் பணிக்கும். மாயன் குழல்வின்றின்ற பூந்தண்டொழ யுருவுவெளிப்பாடாய் பாதகமாகை
தவிர்ந்து, ஸாக்ஷாத்கரித்து அநுபவிக்கிறாரிறே. [திங்களுந்ருயிறுமாய்] *ஸூரியாம்கஜநிதம்
தூபம் நிர்யே தாராபதிச் சமம்* என்றபடியே, ஆதித்யகிரணங்களால் பிறந்த தாபமெல்லாம்
போம்படி சேதநர்க்கு ஆப்பாயநத்தைப் பண்ணக்கூடவானு சந்த்ரனும், அவனும் வந்த நீர்க்
களிப்பை அறுத்துக்கொடுக்கும் ஆதித்யனுமாய். [செழும்பல்சுடராய்] சேதநர்க்குவரும் லாபா
லாபங்களை யறிகைக்கு ஈடான ஸஞ்சாரதையுடைத்தான ஈகூதரங்களுமாய். [இருளாய்] சேத
நர்க்கு போகயோக்யமான இருளாய், [பொங்கு பொழிமலையாய்] ஸகலப்ராணிகளுக்கும்
ஜீவிக்கலாம்படி ஸஸ்வங்களை யுண்டாக்கும் வர்ஷமுமாய். [புகழாய்] எல்லாரும் ஆசைப்படும்
யசஸ்ஸாய். [பழியாய்] எல்லார்க்கும் வருந்திப் பரிஹரிக்கவேண்டும் பழியாய். [பின்னும்]
அதுக்கு மேலே [வெங்கண் வெங்கூற்றமுமாய்] *புரா பூத்வா ம்ருதூர்தாந்தஸ் ஸர்வபூதஹிதே ரத்;
ந க்ரோதவசமாபந: ப்ரக்ருதிம் ஹாதுமர்ஹஸி* என்றபடியே, இவை யதிப்ரவ்ருத்தமானவாதே
குளிரநோக்குமதுதவிர்ந்து, வெவ்விதான நோக்கையுடையையாய். [வெங்கூற்றம்] அந்தகன்
“தண்ணீர்” என்னும்படி வெவ்வித கூற்றமுமாய், ஸம்ஹாரத்தில் ருத்ராத்யந்கர்யாமித்
வத்தைச்சொன்னபடி. [இவை யென்னவிசித்திரமே] இவை யென்ன வைசித்திரதான்
அருளாய்.

சித்திரத்தேர்வலவா! திருச்சக்கரத்தாய் அருளாய்*

எத்தனையோருகமும் அவையாய் அவற்றுள்ளியலும்*

ஒத்தவொன்பல்பொருள்கள் உலப்பில்லனவாய்வியவாய்*

வித்தகத்தாய்நிற்றி நீ இவையென்னவிடமங்களே!

(3)

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், க்ருதாதிகளான அதேகபுகங்களையும், அவ்வவகாலங்களிலுண்டான
தேவமநுஷ்யாதிகளையும் விபூதியாக உடையனென்கிறார். [சித்திரத்தேர்வலவா] - ஸாரத்தயம் பண்ணும்
போது அத்யாச்சர்யமாம்படி இருத்தேரநடத்தவல்லவனே! [திருச்சக்கரத்தாய்] ஐயத்ரதவதத்தினன்று
பகலை இரவாக்கின அத்யாச்சர்யமான திருவாழியை யுடையவனே! [ஒத்தவொன் பல்பொருள்களுலப்
பில்லனவாய்வியவாய்] - ஓரோவகையாலே ஒத்தும் ஓரோவகையாலே ஒவ்வாதுமான தேவமநுஷ்யரு
பேண பலவாப் ப்ரதிவலக்த்யஸங்க்யமான பதார்த்தங்களை விபூதியாக உடையையாய். [வித்தகத்தா
யென்று மேலுக்கு] - விஸ்வரூபியமானபுகளை யுடையையாய் நிற்றி, இவை என்ன சேராச்சேர்த்திகள்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், க்ருதாதிகளான யுகங்களையும், அவ்வவகாலங்களிலுண்டான மநுஷ்யாதி
களையும் விபூதியாக உடையவனென்கிறார். [சித்திரத்தேர்வலவா] - விசித்ரமாகத் தேரை நடத்தினவனே!
துரோணன் கையுமணியும் வகுத்து அர்ஜுனனுக்குப் புறப்பாடற வாசலைப்பற்றி நிற்க, அதுக்குப்புறம்பாய்
படி தேரைக்கழியக் கொண்டுபோயும்; பீஷ்மன்கைவிலம்பு அர்ஜுனன்மேல் தையாதபடி தேரை தூரக்
கொண்டுபோய் அர்ஜுனன்கைவிலம்பு பீஷ்மன்மேலே தைக்கைக்குக் கிட்டிநிறுத்தியும், இப்படி விசித்ர
மாகத் தேரைநடத்த வல்லவனே! [திருச்சக்கரத்தாயருளாய்] - பகலை இரவாக்கவல்ல பரிகரத்தையுடைய
வனே! [எத்தனையோ ருகமும்வவாய்] - க்ருதயுகாதிகளுக்கெல்லாம் நிர்வாஸகனாய். [அவற்றுள்ளி
யலும்] - அவற்றினுள்ளே வர்த்திக்கிற. [ஒத்தவொன்பல்பொருள்களுலப்பில்லனவாய் வியவாய்] -
ஒத்தும், வியவாய் - வேறுபட்டுமிருந்துள்ள, ஒன்பல்பொருள்க ளுலப்பில்லனவாய் - ஐநாயாலே ஒத்தும்,
வ்யக்திபேதங்களாலே வேறுபட்டுமென்னுதல், ஐநாநைகாகாரதையாலே ஒத்தும், அஹம்த்வமாதிபேதத்
தாலே வேறுபட்டுமென்னுதல்: இப்படி பலவகைப்பட்ட பதார்த்தங்கள் அஸங்க்யேயமாயிருக்கிற இத்தை

விபூதியாக வுடையவாய் [வித்தகத்தால் நிறற்றி] - விஸ்வமயமான ப்ரகாரத்தாலே நீ நில்லாநின்றாய். [இவையென்னவிடமங்களே] - இவையென்ன சேராச்சேர்த்திகள்!

௯௬.—மூன்றும்பாட்டு. க்ருத த்ரோதாதியுக்களையும், அவ்வவகாலங்களிலுண்டான தேவமநுஷ்யாதிகளையும் விபூதியாகவுடையவனென்றோர்.

[சித்திரத்தேர்வலவா] விசித்ரமாம்படியாகத் தேரைநடத்தவல்லவனே! வைசித்ரியாவது —த்ரோணன் கையுமணியும் வகுத்து வாசலைப்பற்றி நிற்க, அவனை வளைத்து அவனுக்கவ்வருகே தேரைக்கொடுபோய் நிறுத்தி அவனுக்கு வ்யாபரிக்கைக்கு இடம் அருத்தாலாயிற்று. பீஷ்மன் கையில் அம்பு தூரப்போய்விழும், அர்ஜுனுன்கையில் அம்பு இவ்வருகேவிழும்; ஆகையாலே அவன் அம்புவிடப்புக்கவாரே தேரைப்பின்னே கழலக்கொடுபோயும், இவன் அம்புவிடப் புக்கவாரே தேரைக்கிட்டநிறுத்தியும். இப்படி தேரை நடத்தும்படியைப்பற்ற 'சித்திரத்தேர் வலவா' என்கிறது. [திருச்சக்கரத்தாய்] பகலையிரவாக்கும் புரிகரத்தையுடையவனே! [எத்தனை யோருகமுமவையாய்] க்ருதாதியுக்களுக்கெல்லாம் மீர்வாழகனாய். [அவற்றுள்ளியிலும்] அவற்றுக்குள்ளே வர்த்திக்கிற. [ஒத்த இதயாதி] (ஒத்திருப்பதுமாய் விவவாயிருப்பதுமான ஒண் பல் பொருள்களுலப்பில்லனவாய்) ஓராகாரத்தாலே ஒத்தும், ஆகாராதரத்தாலே வேறு பட்டுமிருப்பனவமாய், விலக்ஷணமுமான பல வகைப்பட்ட பதார்த்தங்களேகங்களை யுடை பையாய். தேவமநுஷ்யாதி ஜாதியாலே ஒத்தும், வ்யக்திபேதத்தாலே வேறுபட்டும். ஸகலாத் மாக்களும் ஜ்ஞாநகாகாரதபாஒத்திருக்கச்செய்தேயும், அஹம்நவமாதி பேதத்தாலே பிங்கரா யிருப்பர்களிறே. [வித்தகத்தாய்நிறற்றி] இப்படி விஸ்வமயனாய்க்கொண்டு நில்லாநின்றாய் நீ. [இவை பென்னவிடமங்களே] இவையென்ன சேராச் சேர்த்தியான செயல்கள் தான்!

கள்ளவிழ்தாமரைக்கண்கண்ணனே! எனக்கொன்றருளாய்*

உள்ளதுயில்லதுமாய் உலப்பில்லனவாய்விவவாய்*

வெள்ளத்தடங்கடலுள் விடநாகனைமேல்மருவி*

உள்ளப்பல்யோகுசெய்தி இவையென்னவுபாயங்களே! (4)

௯௭.—நாலாம்பாட்டில், நித்யாதித்ய பதார்த்தங்களை விபூதியாக வுடையனாயிருக்கிற படியை அருளிச்செய்தோர். [கள்ளவிழ்தாமரைக்கண்கண்ணனே] - கீழில் திருவாய்மொழியில் "தாமரை நான்மலர்" என்றதுபலித்த திருக்கண்களிலுறகை அருளந்திக்கிறார். [எனக்கொன்றரு ளாய்] - எனக்கு ஒன்று அருளிச்செய்யவேணும். [உள்ளதுயில்லதுமாய் யுலப்பில்லனவாய் விவவாய்]- நித்யராயிருக்கையாலே உண்டென்று சொல்லலாம் சேதநனும், ப்ரிணம் ஸ்வபாவமாய்க் கொண்டு ப்ரதிஷ்டணம் அவஸ்த்தாந்தரபாக்காகையாலே இல்லையென்னலாம் ப்ரக்குதியும். [உள்ளப்பல்யோகு செய்தி] - திருவுள்ளத்தாலே பலரக்ஷண சிந்தைகளைப்பண்ணா நிறற்றி.

இ.—நாலாம்பாட்டில், நித்யாதித்ய பதார்த்தங்களை விபூதியாகவுடையனாயிருக்கிறபடியை அருளிச் செய்கிறார். [கள்ளவிழ்தயாதி] - அப்போதலர்ந்த தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற திருக்கண்களை யுடை யனாய் பவ்யனாயிருக்கிறவனே! அவனுடைய திருக்கண்கள்போலேயாயிற்று, இவர்க்கு விபூதியும் ஆகாங்கமா யிருக்கிறபடி. கீழில் திருவாய்மொழியிலே "தாமரை நான்மலர்போல்" என்று பாதகமானது தானேயிறே இப்போது அநுகூலமாயிருக்கிறது. [உள்ளதுயில்லதுமாய்] - நித்யமாகையாலே உள்ளது மாய், அவஸ்த்தாந்தரபாக்காகையாலே இல்லையென்னலாமாய். [உலப்பில்லனவாய்] - அஸங்க்க்யாதமான ஆத்மவஸ்துவுமாய். [விவவாய்] - வேறுபட்டிருந்துள்ள அசித்தாய். நித்யமாய் அஸங்க்க்கோயாதமான ஆத்மவஸ்துவுக்கு நிர்வாஹகனாய், அதிற்காட்டில் வேறுபட்டு நச்வரமாயிருக்கிற அசித்பதார்த்தங்களுக்கு நிர்வாஹகனாயென்றபடி. [வெள்ளத்தடங்கடலுளிடயாதி] - திருப்பாற்கடலிலே, சத்துக்கள்வந்து கிட்ட

வொண்ணுதபடி விஷத்தையுடைய திருவந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தருளி. [உள்ளப்பல்யோருசெய்தி]- திருவுள்ளத்திலே பல ரக்ஷண சிந்தைபண்ணுநிற்றி. சேதந்பேதத்தோபாதியும் போருமிறே ரக்ஷணோபாய சிந்தைகளில் விதாபேதமும். [இவையென்னவுபாயங்களே] - அவற்றோபாதியுபாயங்களும் பலவாயிருக்கு மாயிற்று. “சேதந்கின்றின்ற நிகைகளிலே புருஷார்த்த ரூசிகளைப்பிறப்பிக்கைக்கும், ருச்யநுருணமான புருஷார்த்தோபாயங்களிலே சேர்க்கைக்காகவும் விரகு ஏதோ?” என்று சிந்திக்கைக்காகவிறே திருவந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிறது.

நடு.—நாலரம்பாட்டு. லோகத்தில் நீத்யாபித்ய பதார்த்தங்களை விபூதியாகவுடையன யிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

[கள்ளவிழித்யாதி] அப்போதலர்ந்த தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற திருக்கண்களையுடையனாய் பல்யனுயிருக்கிறவனே! அவனுடைய திருக்கண்கள்போலே யாயிற்று இவர்க்கு விபூதியும் ஆகர்ஷகமாயிருக்கிறபடி. அன்றிக்கே, திருக்கண்களோபாதி பாதகமாகாரின்ற தாயிற்று விபூத்யதுபவமும் இவர்க்கு; பாதகமாகையாவதென்னென்னில்? ‘இன்னது’ என்று நிச்சயிக்கமாட்டாதே ஸம்சயித்துப்பட்டதொரு க்வேசமுண்டிறே. அதுவும் பாதகமாயிருக்கு மிறே. “கீழிற்றிருவாய்மொழியிலே ‘குழவுந்தாமரை நான்மலர்போல்வந்து தோன்றும்’ என்றத்தை ஸ்மரிக்கிறார்” என்று பின்னான் பணீக்கும். அதை ஜீவர்கேட்டருளி, “கீழோடு கிற ரீதியின்படியே இதுவுமாகப் பெற்றதானில் அழகிது; அங்ஙனன்றிக்கே இது ரஸாந்தரமாய் அறிவுண்டானபின்பு ப்ரகரணத்தோடு பொருந்தமாட்டாது” என்று அருளிச்செய்தாராம். [உள்ளதுமிக்வாதி] உலப்பில்லனவார்க்கொண்டு உள்ளதுமாய் வியவாய்க்கொண்டு இல்லது மாயிருந்துள்ள சேதநா சேதநங்களுக்கு நிர்வாஹகனும். *யத்து காலாந்தரேணுபி நான்யஸம்ஜ்ஞா மூபதிவை, பரிணாமதிஸம்பூதாம் தத்வஸ்து ர்ருப தச்ச கிம்* என்றபடியே, அசித்து ஈச்வரமாயிருக்கையாலே இல்லதென்று சொல்லவாயிருக்கும்; ஆத்மவஸ்து ஏகரூபமாயிருக்கையாலே உள்ளதென்றது. [வெள்ளத்தடங்கலு ளித்யாதி] திருப்பாற்கடலிலே, ப்ரதிகூலர்க்குக் கிட்ட வொண்ணுதபடி விஷத்தை யுமிழாரின்றள்ள திருவந்தாழ்வான்மேலே பொருந்தி. “ஆங்கார வாரமது கேட்டமலுமிழும் - பூங்காரரவணையான்” என்றபடியே, அஸ்த்தாரே பவசங்கை பண்ணி அழலுமிழும்வனிறே. [உள்ளப்பல்யோருசெய்தி] திருவுள்ளத்திலே பல ரக்ஷண சிந்தை பண்ணுகிறீர். சேதந்பேதத்தோபாதியும் போருமாயிற்று, அவன் பண்ணும் ரக்ஷணசிந்தையில் பரப்பு. இப்போது இது கீழோடும் மேலோடும் அந்வயிக்கிறபடியென் என்னில்? - அசித்தா வது, ஈச்வரமாய்க்கொண்டு த்வாஜ்யமாயிருக்கும். ஆத்மவஸ்து, ஏகரூபமாய்க்கொண்டு உபா தேயமாயிருக்கும். இவையிரண்டுக்கும் நியந்தாவாயிருக்கும் ஈச்வரன், “இச்சேதநன் னானும் தான் பண்ணிற்றொரு கர்மமும் ‘தனக்கு’ என்னவொரு ரூசியுமாயிருக்கையாலே, இவன் தனக் கென்ன ஓர் இச்சைபிறககில்லது நம்மைப்பெற விரகற்றிருந்தது; இவனுக்கோ அது இல்லையாயிராரின்றது; இனிச்செய்யும்படி யென்?” என்று, இவன், “இந்நின்ற நீர்மையினியா முழுமை” என்றால் செய்யுமத்தை, இவனதலையில் இசைவிலறிக்கே யிருக்கச்செய்தே, இவன் கமமைவந்து மிட்டினுனும் வீரகேசிதா?” என்று, அதுக்கு உறுப்பாக உபாட்சிதை பண்ணிக் கண்வளர்ந்தருளுகிறபடி. [இவையென்ன வுபாயங்களே] சேதநர் பலர னால் அவ்வவருடைய ரக்ஷணங்களும் பலவாயிறே யிருப்பது; அதுக்கிடான உபாயமும் அறியுமே ஸாவஜ்ஞானைக யாலே. இவை என்ன விரகுகளே.

பாசங்கள் தீக்கி என்னையுனக்கேயறக்கொண்டிட்டுநீ*

வாசமலர்த்தண்டுழாய்முடி மாயவனே! அருளாய்*

காயமுஞ்சீவனுமாய்க் கழிவாய்ப்பிறப்பாய்ப்பின்னும்நீ*

மாயங்கள்செய்துவைத்தி யிவையென்னமயக்குக்களே.

(5)

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், பராக்குதளிஷயப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்து த்வதேகதாரகனும்படி என்னைப் பண்ணிவைத்து, பின்னையும் இப்ப்ரக்குதியிலே விட்டுவைக்கிற ஆச்சர்யமென்? என்றுகொண்டு இத்திருவாய்மொழிக்கு நிதாநத்தை அருளிச்செய்கிறார். [வாசமலர்த்தன்துழாய் முடிமாயவனே] - புறம்பில் பாசத்தையும் அறுத்து அநந்வார்ஹமாக்கிள அழகைச்சொல்லுகிறது. [காயமும் சீவனுமென்று மெலுக்கு] - பின்னையும் ஸம்ஸாரத்திலே நசையற்றார்க்குக்கூடாத ஐந்மமரணத்தயாச்சர்யங்களை உண்டாக்கி அவற்றோடே ஜீவிப்பித்து வைத்தி; இவையென்ன துர்ஜ்ஞேய ப்ரவ்ருத்திகள்?

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், த்வதேகதாரகனாக வென்னைப் பண்ணிவைத்து, பின்னையும் இப்ப்ரக்குதியிலே வைக்கிற ஆச்சர்யமென்? என்றுகொண்டு, இத்திருவாய் மொழிக்கு நிதாநத்தை அருளிச்செய்கிறார். [பாசங்கள்நீக்கி] - அவித்யாகர்மவாஸநாகுசிகளைப் போக்கி. [என்னை] - விஷயாந்தரங்களிலே கால் தாழ்ந்திருக்கிற என்னை. [உனக்கே யறக்கொண்டிட்டு] - “துயரறுசுடரடிதொழுதெழு” என்னும்படி பண்ணி. இவர்க்கு மயர்வையறுத்து மதிநலத்தை அருளிற்று எத்தைக்கொண்டு என்னில்?—[வாசமித்யாதி] - சாந்திள வளையத்தின் அழகைக்காட்டியாயிற்று இப்படிபண்ணிற்று. பரிமளத்தையுடைத்தாய் மலரோடுகூடின ச்ரமஹரமான திருத்துழாய்மாலையைத் திருமுடியிலேயுடைய ஆச்சர்ய ஸௌந்தர்ய யுக்தனே! [அருளாய்] - இவ்வளவு புகுரரின்றவென்னை இங்கேயிட்டு வைத்து நலியவோ? [காயமும் சீவனுமாய்] - சரீரமும் ஆத்மாவுமாய். [கழிவாய்ப்பிறப்பாய்] - உத்பத்தி விநாசங்களாய். [பின்னும்நீ மாயங்கள்செய்து] - ஸம்ஸாரத்தில் நசையற்றபின்பும், ஐந்மமரணத்தயாச்சர்யங்களையுண்டாக்கி. [வைத்தி] - அவற்றோடே ஜீவிப்பித்து வைத்தி. [இவையித்யாதி] - இவையென்ன தெரியாச்செயல்கள், துர்ஜ்ஞேய ப்ரவ்ருத்திகள்?

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. இத்திருவாய்மொழிக்கு நிதாநமான பாட்டாயிற்று இது. அதாவது - மயர்வறமதிநலமருளி, பின்னையும் எனக்குப் பொருந்தாதபடியான ஸம்ஸாரத்திலே என்னைவைத்து ஜீவிப்பித்துக் கொடுப்போருமிட இவ்வாச்சர்யம் இருந்தபடியை எனக்கு அருளிச் செய்யவேணு மென்கிறார்.

[பாசங்கள் நீக்கி] மயர்வையறுத்து. அவித்யாதிகளைப்போக்கி; பலசெய்வினைவன் கயிற்றால் குழ்த்துக்கொண்டத்தை நீக்கி. [என்னை] விஷயாந்தரங்களிலே கால் தாழ்ந்திருக்கிற என்னை. [உனக்கேயறக்கொண்டிட்டு] துயரறுசுடரடிதொழும்படியாகப்பண்ணி, பாசங்கள் நீக்கிற்றும் தனக்கேயறக்கொண்டதும் எத்தைக்காட்டி என்னில்? [வாசமலரித்யாதி] வைத்த கலையத்திலழகைக் காட்டியாயிற்று, புறம்புண்டான பற்றறுத்ததும், தனக்கேயரம்படியாகப் பண்ணிற்றும். (பரிமளத்தை யுடைத்தாய் மலரோடே கூடின ச்ரமஹரமான திருத்துழாய் மாலையைத் திருமுடியிலேயுடைய ஆச்சர்ய ஸௌந்தர்யயுக்தனே!) [அருளாய்] இவ்வளவு புகுர ரின்ற என்னை இங்கேயிட்டு வைத்துநலியவோ? [காயமித்யாதி] சரீரமும் ஆத்மாவுமாய், உத்பத்தி விநாசங்களுமாய். [பின்னும் இத்யாதி] உன்பக்களிலே யறிவைப் பிறப்பித்து, பின் னையும் இதில் பொருந்தாதபடியான என்னை ஸம்ஸாரத்திலே வையாரின்றாய். [இவையென்ன மயக்குக்கனே] இவையென்ன தெரியாச்செயல்கள்தாம்! புறம்புண்டான பற்றையறுத்து உன் பக்களிலே ஸங்கத்தைப் பிறப்பிக்கையாலே நீ அங்கிகரித்தாயோ என்றிராநின்றேன்; பின்னை யும் இஸ்ஸம்ஸாரத்திலே வைக்கையாலே கைவிட நினைத்தாயோ என்றிராநின்றேன்; இது என்ன ப்ரமம்!

மயக்கா வாமனனே! மதியாம்வண்ணமொன்றருளாய்*

அயர்ப்பாய்த்தேற்றமுமாய் அழலாய்க்குளிராய்வியவாய்*

வியப்பாய்வென்றிகளாய் வினையாய்ப்பயனாய்ப்பின்னும்நீ*

துயக்காநிநின்றவாறு இவையென்ன துயரங்களே.

(6)

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், விஸ்மரணத் தொடக்கமான விருத்தபதார்த்தங்களை விபூதியாகவுடையனா யிருக்கிறபடியை அநுஸந்தித்து விஸ்மிதராகிறார். [மயக்கா வாமனனே] - ஸ்ரீவாமநான அழகாலே பிச்சேற்றி, நினைத்தது முடித்துக்கொள்ளவல்ல விரகனுநீ என்னுடைய ஸங்கடத்தையும் தீர்க்க வேனுமென்று கருத்து. [வியவாய் வியப்பாய்] - விஸ்மயநீயமும் விஸ்மயமுமாய்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், விஸ்மருதி தொடக்கமான விருத்தபதார்த்தங்களை விபூதியாகவுடையனா யிருக்கிறபடியை அநுஸந்தித்து விஸ்மிதராகிறார். [மயக்கா] - அநுகூலப்ரதிகூல விபாகமின்றிக்கே மதிக்கெடும்படி பண்ணினவனே! [வாமனனே] - தேவர்களை நெருக்கி நரைலோக்யத்தையாண்ட மஹாபலி, தானே இசைந்து தேவகார்பஞ்செய்யப்போந்தானென்று அதிபாதே கைமிலே நீரைவார்க்கும்படியிறே அவனை மயக்கிற்று. [மதியாம்வண்ணமொன்றருளாய்] - மஹாபலியை அழகாலே பிச்சேற்றி, நினைத்தது முடித்துக்கொள்ளவல்லீ, எனக்குண்டான ஸங்கடத்தைத்தீர்த்துத் தெளிவுபிறக்கும்படி ஒருவிரகு அருளிச் செய்யவேணும். [அயர்ப்பாய்த் தேற்றமுமாய்] - விஸ்மருதியும் தெளிவுமாய். "மத்தஸ் ஸ்மருதிர் ஜ்ஞாநம போஹநஞ்சு" என்கிறபடியே. [அழலாய்க்குளிராய்] - சீதோஷ்ணங்குளிரண்டுக்கும் கிரவாஹகனும். [வியவாய் வியப்பாய்] - விஸ்மயமுமாய், விஸ்மயநீயமுமாய். [வென்றிகளாய்] - விஜயங்களாய். [வினையாய்ப் பயனாய்] - புண்யபாபருபகர்மங்களும், அதினுடைய ப்பலங்களுமாய். [பின்னும் நீ துயக்காய்] - உன்னை யாச்ரயித்தாரும் மதிமயங்கும்படி. [நீ நின்றவாறு] - நீ நிற்கிற ப்ரகாரம். [இவையென்ன துயரங்களே] - இவை யுனக்கு லீலையாய், எங்களுக்கு துக்கருபமாயிரா நின்றது.

ஈ.—ஆறும்பாட்டு, விஸ்மரணாதி விருத்தபதார்த்தங்களை விபூதியாகவுடையனா யிருக்கிறபடியை யருளிச்செய்சிறார்.

[மயக்கா] இன்னுரென்றின்றிக்கே, ஆரேனுமாகக் கிட்டினுரை மயங்கப்பண்ணு மவனே! அது எங்கே கண்டோம் என்னில்? [வாமனனே] தேவகார்பஞ்செய்யப்போந்த நீ, அந்தத்தேவர்களை நெருக்கின மஹாபலி தானே நெஞ்சு நெழிந்து உன்கையிலே நீரை வார்த் துத் தானே யிசைத்துதரும்படி மயங்கப்பண்ணினவனே! "மன்னை மனங்கொள்ள வஞ்சித்து நெஞ்சுருக்கி" என்கிறபடியே. [மதியாமித்யாதி] அநுகூலப்ரதிகூல விபாகமற மயங்கப்பண் னாதே, நான் தெனின்வயுடையேனும்படி பண்ணியருள வேணும். [அயர்ப்பாய்த் தேற்றமு மாய்] *மத்தஸ் ஸ்மருதிர் ஜ்ஞாநமபோஹநஞ்சு* என்னுநீமே தானே. விஸ்மருதியும் தெளிவுமாய். இவ்விடத்தில் விருத்தாகாரதை சொல்லுகிறதல்ல. விசித்ராகாரதை சொல்லுகிறது. [அழ லாய்க் குளிராய்] சீதோஷ்ணங்களாய். [வியவாய் வியப்பாய்] விஸ்மய விஸ்மயநீயங்களாய். [வென்றிகளாய்] விஜயங்களாய். [வினையாய்ப்பயனாய்] புண்யபாப கர்மங்களாய், அவற்றினுடைய பலங்களுமாய். [பின்னும் நீ துயக்கா] அதுக்குமேலே உன்னை யாச்ரயித்தாரும் மதிமயங்கும் படி, அந்யதாஜ்ஞானவிபரீதஜ்ஞாநங்களைப்பண்ணு. [நீ நின்றவாறு] நீ நின்றப்ரகாரம். [இவை யென்ன துயரங்களே] உனக்கு இவைதம்மில் அருமையின் திக்கே லீலையாயிராநின்றது; எங்க ளுக்கு அவைதாம் துக்காத்மகமா யிராநின்றது.

துயரங்கள்செய்யுங்கண்ணு கடர்நீண்முடியாய்! அருளாய்*

துயரஞ்செய்மானங்களாய் மதனாதி உகவைகளாய்*

துயரஞ்செய்காமங்களாய்த் துலையாய்நிலையாய்நடையாய்*

துயரங்கள்செய்துவைத்தி இவையென்ன சுண்டாயங்களே. (7)

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், துக்கஹேதுவான அபிமானந்தொடக்கமான விசித்தபதார்த்தங்களை விபூதியாகவுடையனா யிருக்கிறதிருப்பை அநுஸந்திக்கிறார். [துயரங்கள்செய்யுங்கண்ணு கடர்நீண்முடி யாய்அருளாய்] - உன்னுடைய திருவபிஷேகத்திலும்காலே நலியும் க்ருஷ்ணனே! அப்படியே, விபூதி

யினுடைய ஆச்சர்யத்தாலேயும் நலிவுபடாமே தெளிவிக்கவேண்டும். [மதனாகி] - அபிமானத்தாலே வந்த மதம். [துலையாய்] - பரிமாணம்; முடியுமனது என்னுமாம். [நிலையாய் நடைபாய்] - ஸ்த்திதி கமநங்கள். [துயரங்கள்] - இவ்விபூத்யநாஸத்தாதம் பண்ணப்படுக்காரை வருத்தும்படி சொல்லுகிறது. சுண்டாயங்கள் - விளையாட்டுக்கள்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், துக்கதேஹதுவான அபிமானத் தொடக்கமான விசித்ர பதார்த்தங்களை விபூதியாகவுடையனாகிருக்கிறபடியை அநுஸந்திக்கிறார். [துயரங்கள்செய்யுங்கண்ணா] - ஆசரிதர்க்கு துக்கத்தை விளைக்கிறார்களே! எத்தாலே நலிவது என்னில்? - [சுடர்நீள்முடியாய்] - திருவபிஷேகத் திலழகைக் காட்டியாயிற்று நலிவது. தர்சநியமாய் உபயவிபூதிக்கும் குடினமுடி. திருவபிஷேகம் நலிகிறப்போலே யாயிற்று விபூதியோகமும் நலிகிறபடி. [அருளாய்] - இவற்றால்நலிவுபடாதபடி பண்ணியருளவேண்டும். [துயரம்செய்மானங்களாய்] - துக்கத்தைப் பண்ணும் துர்மானங்களாய். “தானோ஽ஹம் கோஸவேந்த்ரஸ்ய”, “தானோ஽ஹம் வாஸுதேவஸ்ய” என்கிற அபிமானமாகிலிறே உத்தேச்யமாவது. [மதனாகிஉகவைகளாய்] - துர்மானத்தாலே வந்த கர்வமும், அதுக்கடியான பரிதிபுமாய். [துயரஞ்செய்காமங்களாய்] - “ஸங்காத் ஸஞ்ஜாயதேகாம:” என்று தொடங்கி “புத்திராசாத் ப்ரணாச்யதி” என்கிறபடியே, துக்கத்தை விளைப்பதான காமம். [துலையாய்] - பரிமாணமாய்; பரிச்சேதகமாய்; முடியு மவையென்றுமாம். [நிலையாய்நடைபாய்] - ஸ்த்திதிகமங்களாலே என்னுதல். ஸ்த்தாவரஜங்கமங்களைச் சொல்லுதல். [துயரங்கள்செய்துவைத்தி] - துக்கங்களைப்பண்ணி வைப்புதி. விபூத்யநாஸந்தாதம் பண்ணப்படுக்காரை வருத்தும்படி சொல்லுகிறது. [இவைஎன்னசுண்டாயங்களே] - இவை என்ன விளையாட்டுக்கள்? உனக்கு லீலை எனக்கு துக்கரூபமா பிராமின்றது.

௯௬.—ஏழாம்பாட்டு. துக்கதேஹதுவான அபிமானத்தொடக்கமான விசித்ர பதார்த் தங்களை விபூதியாகவுடையனாகிருக்கிறபடியை அநுஸந்திக்கிறார்.

[துயரங்களித்யாதி] துக்கங்களைப்பண்ணக்கடவ க்ருஷ்ணனே! (எத்தாலேநலிவ தென்னில், முடிச்சோதியிற்படியே திருவபிஷேகத்திலழகைக் காட்டியாயிற்று.) [சுடர்நீள் முடியாய்] (தர்சநியமாய் உபயவிபூதிக்கும் குடினமுடி.) விபூத்யநாஸந்தாமும் திருவபிஷேகத் தோபாதி பாதகமாகாமின்றதாயிற்று. “முற்றலிம்முடிவுகும் விரிவின்ற சுடர்முடிக்கே யொற் றுமைக்கொண்டது” என்றது பின்னாட்டுகிறது என்று பின்னான். அவனைக் கேட்டநிய வேண்டுமென்பாலே பாதகமாமிறே. [துயரம் செய் இத்த்யாதி] *தானோ஽ஹம்* என்கிற அபிமானம் அடிக்கமுஞ்சு பெற்றிருக்கும்; அங்ஙன்றிக்கே, *ஸோ஽ஹம்* என்று துக்கத்தைப்பண்ணும் அபிமானங்களாம். [மதனித்யாதி] களிப்பும், அதுக்கடியான உகவைபுமாய், *ஸங்காத் ஸஞ்ஜாய தேகாம: புத்திராசாத் ப்ரணாச்யதி* என்கிறபடியே விநாசபர்பந்தமான காமங்களாய். அங்ங னன்றே பகவத்காமம். [துலையாய்] ப்ரமாணமாய், சிறுக்குமதாய். [நிலையாய் நடைபாய்] ஸ்த தாவர ஜங்கமங்களைச் சொல்லுதல், ஸ்த்திதிகமங்களைச் சொல்லுதல். இப்படி துக்கங்களைப் பண்ணுவியாமின்றாய். [இவைஎன்ன சுண்டாயங்களே] உனக்கு லீலையாயிராமின்றது. எங்க ளுக்கு க்லேசாவஹமா பிராமின்றது.

என்ன சுண்டாயங்களால் நின்றிட்டாய்என்னையாளுங்கண்ணா*

இன்னதோர்தன்மையைஎன்று உன்னையாவர்க்குந்தேற்றரியை*

முன்னியழவுலருமவையாய் அவற்றைப்படைத்து*

பின்னுமுன்னாய்! புறத்தாய் இவைபென்ன இயற்கைகளே.

(8)

இ.—எட்டாம்பாட்டில், ஸதலஜகத்தையும் ஸ்குஷ்டித்து அத்தர்பஹிச்ச வ்யாபித்து இப்படி நிர்வஹியாநின்றுவைத்து துர்ஜஞ்ஜனாகிருக்கிற இது என்ன ஆச்சர்யம்! என்கிறார்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், ஸகல ஜகத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்து வ்யாபித்து நிர்வஹியா நின்றுவைத்து துர்ஜேஷ்யனுயிருக்கிறது என்ன ஸ்வபாவம்! என்கிறார். [என்னசுண்டாயங்கனால் எங்ஙனே நின்றிட்டாய்] - என்ன லீலைகளையுடையாய்க்கொண்டு என்ன ப்ரகாரத்தாலே நின்றாய்! லோகத்திற்காண்கிற லீலையிற்காட்டில் லீலையும் வ்யாவ்ருத்தமாயிராநின்றதீ? [என்கண்ணா] - எனக்குபவ்யனுன க்ருஷ்ணனே! [இன்னதோரித்யாதி] - இன்னபடிப்பட்ட ஸ்வபாவத்தை யுடையாய்க்கொண்டு இன்னப்ரகாரத்தாலே நின்றபென்று, ஸர்வகாரண பூதனுயிருந்துள்ள உன்னை எத்தனையேனும் அதிசயித ஜ்ஞாநரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கூட அறியவொண்ணாதிருத்தி. “யந்நாயம் பகவாந் ப்ரஹ்மா ஜ்ஞாநிபுருஷோத்தமம்”. [முன்னியமூவுலகமவையாய்] - ப்ரவாஹருபேண பழையதாய்ப் போருகிற ஸகலலோகங்களையும் உடையையாய். மூவுலகங்கள் - க்ருதகம், அக்ருதகம், க்ருதகாக்ருதகம்; த்ரிவிதசேதநரென்னுமாய். [அவற்றைப்படைத்து] - லோகங்களானபோது, அவற்றை ஸ்ருஷ்டித்தென்னக்கடவது; த்ரிவிதசேதநரான போது, ஜ்ஞாநவிகாஸவிசேஷங்களாகக்கடவது. [பின்னும் உள்ளாய்புறத்தாய்] - இதுக்குமேலே, “அந்தர்பஹிச்ச” என்கிறபடியே வ்யாபித்து நிற்கிறவனே! [இவையென்ன இயற்கைகளே] - இவையென்ன விலகணஸ்வபாவம்!

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. ஸகலஜகத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்து அந்தர்பஹிச்ச வ்யாபித்து இப்படி நிர்வஹித்துவைத்து துர்ஜேஷ்யனுயிருக்கிற விது என்ன ஆச்சர்யம்என்கிறார்.

[என்ன வித்யாதி] என்ன லீலைகளையுடையாய் நிற்கிறாய், என்னை யடிமை கொள்ளுகிற க்ருஷ்ணனே! [இன்னதோரித்யாதி] இன்னபடிப்பட்ட ஸ்வபாவத்தை யுடையபென்று, ஸர்வகாரணபூதனுனவுன்னை, எத்தனையேனும் அதிசயிதஜ்ஞாநரானவர்களாலும் அறியவொண்ணாதபடி நிற்புதி. *ப்ரஹ்மாயி நவேத்த்யல்பம் ப்ரயத்நத:*. என்கிறபடியே. [முன்னியமூவுலகமவையாய்] ப்ரவாஹருபத்தாலே பழையதாய்ப் போருகிற மூவுலகுக்கும் கடவையாய். த்ரிவிதசேதநரென்னுதல். த்ரைலோக்ய மென்னுதல். [அவற்றைப்படைத்து] விபூதியானபோது, அவற்றையுண்டாக்கி யென்கிறது; சேதநரானபோது, அவர்களுக்கு ஜ்ஞாநவிகாஸத்தையுண்டாக்கி யென்கிறது. [பின்னுமுள்ளாய் புறத்தாய்] அந்தர்பஹிச்ச வ்யாபித்திருக்கிறவனே! [இவையென்ன இயற்கைகளே] உனக்கு இவைதான் லீலையாயிராநின்றது. எங்களுக்கு இவைதான் ஆச்சர்யமா யிராநின்றது.

என்னவியற்கைகளா லெங்ஙனேநின்றிட்டாய்என்கண்ணா!*

துன்னுகரசரணமுதலாக எல்லாவுறுப்பும்*

உன்னுகவையொளி ஊரோலிநாற்றமுற்றும்நீயே*

உன்னையுரைவுறில் உலப்பில்லைநுணுக்கங்களே.

(9)

ஓ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களும் கர்மேந்த்ரியங்களும் சப்தாதி விஷயங்களும் அவனுக்கு விபூதியாயிருக்கிற இருப்பை அநுஸந்திக்கிறார். [உன்னையுரைவுறிலுலப்பில்லை துணுக்கங்களே] - உன்னை அநுஸந்திக்கப்புகில் உன்னுடைய கைலகடிண்யத்துக்கு முடிவில்லை.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஜ்ஞாநேந்த்ரிய கர்மேந்த்ரியங்களும் சப்தாதிகளும் அவனுக்கு விபூதியாயிருக்கிற இருப்பை அநுஸந்திக்கிறார், [என்ன இயற்கைகளால் நின்றிட்டாய்] - என்ன ஸ்வபாவங்களை யுடையாய்க்கொண்டு நிற்கிறாய்? [என்னையானுங்களா] - என்னை அடிமைகொள்ளுகிற க்ருஷ்ணனே! [துன்னுஇத்யாதி] - நெருங்கப்பட்டிருந்துள்ள கரசரணதிகளும் ச்ரோத்தாதிகளுமான எல்லா இந்த்ரியங்களுமாய். [உன் இத்யாதி] - ஆசைப்பட்டுவதான சப்தாதிகளுக்கு நிர்வாஹகளுவனே! உன்னுகை - அநுஸந்திக்கை, ஆஷ்சப்படுகை. ஒளி - ரூப்ரகாசம். [உன்னை உரைவுறில்] - உன்னுடைய பெருமையையும் ஸூக்ஷ்மத்தையையும் அநுஸந்திக்கப்புக்கால், உன்னுடைய கைலகடிண்யத்துக்கு முடிவில்லை. “அணீயாம்ஸமணீயஸாம்”.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. துஞ்சோந்திரியங்களும் கர்மேந்திரியங்களும் சப்தாதி விஷயங்களும் அவனுக்கு விபூதியாயிருக்கிற இருப்பை அநுஸந்திக்கிறார்.

[என்ன வியற்கைகளால் எங்ஙனே நின்றிட்டாய் என்கண்ணா] என்ன ஸ்வபாவங்களை யுடையவாய்க் கொண்டு என்னப் பரகாரத்தாலே நிற்கிறாய்? எனக்குப் பவ்யனுன்கருஷ்ணனே! [துன்னு இத்யாதி] நெருங்கியிருந்துள்ள கரசரணங்கள் தொடக்கமான எல்லாவயவங்களுக்கும், அநுஸந்திக்கப்படுவதாய் ஆசைப்படப்படுவதாயிருந்துள்ள சப்தாதிகளுக்கும் கடவையா யிருந்தாய். [உன்னையுணரவழி] உன்னையறியப்புகில், [உலப்பில்லை நுணுக்கங்களே] உன் னைக்கண்டியங்களுக்கு முடிவில்லை. *அனாயாம்ஸ மணியணாம்* என்கிறபடியே, அதிவஸ்துவை ஸுலக்ஷ்மரூபதயா எங்கும்புக்கு வ்யாபித்திருக்கும் ஆத்மவஸ்து, இவ்விரண்டிலும் ஸுலக்ஷ் மரூபேண வ்யாபித்திருப்பதி. (உன்னை கிருபிக்கப்புகில் ஸௌக்ஷ்மியங்கள் முடிவில்லையா யிருக்கும். நுணுக்கம் - ஸௌக்ஷ்மியம்)

இல்லை நுணுக்கங்களே இதனிற்பிறிதென்னும்வண்ணம்*

தொல்லை நன்னூலிற்சொன்ன வருஷமருவும்நீயே*

அல்லித்துழாயலங்கல் அணிமாற்புள்ளன் னச்சுதனே!*

வல்லதோர்வண்ணஞ்சொன்னால் அதுவேபுனக்காம்வண்ணமே. (10)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், வேதைகஸமதிகம்பமாய் காரணமாய் அதிஸுலக்ஷ்மராயிருந்துள்ள சேதநாசேதநங்களை விபூதியாக உடையவனுடைய இருப்பை அநுஸந்திக்கிறார். [அல்லித்துழாய் அவங் கல்கரிமாற்பு என்னச்சுதனே] - அல்லியையுடைய திருத்துழாய்மால்லாலே அலங்கருதமான அழகிய மாம்பையுடையமாய் இங்ஙனே யிருக்கிற அழகுக்கு ஒருநாளுமொழிவில்லாதவனே! சேதநாசேதநங்களை விபூதியாகவுடையனாயிருக்கிற இருப்பு, இத்திருத்துழாய்மால்லோலே தகுதியா யிருக்குமென்று கருத்து. [வல்லதோர் வண்ணஞ்சொன்னாலுனே புனக்காம்வண்ணமே] - வேதங்களும் ஸநகாதிபரம யோகிகளும் உன்னுடைய ஸ்லரூப ரூப ருண விபூதிகளைப் பேசப்படுக்கால் “யதோ வாசோ நிவர்த்ததந்தே” என்னும்படியாலே உனக்குப்பேசின அம்சம் பேசிறு மித்தனென்போக்கிப் பேசாததுக்கு அவநியில்லை யென்று கருத்து. உனக்கு நல்லார் உன்குணங்களிலே யிடுபட்டிருப்பார், எத்தனையேனும் அளவில் ஸாதாரேயாகிலும், அவர்களேதேனும் ஒருபடி பேசினால் “நம்மை உள்ளபடியேகண்டு ஸத்ருசமான பேசுக் பேசுகிறார்” என்றிறே உன் திருவுள்ளக் கருத்து.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், வேதைகஸமதிகம்பமான காரணவஸ்த்துவில் அதிஸுலக்ஷ்மசேதநாசேத நங்களை விபூதியாகவுடையனாயிருக்கிறபடியை அநுஸந்திக்கிறார். [இல்லை நுணுக்கங்களே இதினில் பிறிதென்னும்வண்ணம்] - நுணுக்கங்கள் இதனிற்பிறிதில்கூட என்னும்படி நுணுக்கங்கள் - ஸுலக்ஷ் மாவங்கள். சித்சிதீச்வர தத்வத்ரயங்களுடையவும் ஸுலக்ஷ்மபாவங்களுக்கெல்லாம் எல்லைமில்லாதே, காரணவஸ்த்து. [தொல்லை நன்னூலிற்சொன்ன] - பழையதாய்ப் ப்ரமாணச்சேஷ்டமான வேதத்திற் சொல்லுகிற அசேதநத்துக்கும், அதிற்காட்டில் ஸுலக்ஷ்மமான சேதநபதார்த்தத்துக்கும் நிர்வாணகன் நீயே. ‘ஸதேவ ஸோமயேத மக்ரஜஸீத்’ என்கிறபடியே நாமரூபங்களைவிடத்து தம்ச்சப்தவாச்சமாய், ‘தம:சகீபவதி’ என்கிறபடியே அவன்தன்னைச் சொல்லுகிற சொல்லாலே சொல்லலாய்ப்பு யிருக்கை, [அல்லியித்யாதி] - ஐகதாகாரண நிலைபோலன்றியே, அஸாதாரண விக்ரஹபுத்தனாய்க்கொண்டு பித்ய விபூதியிலே ஒருபடிப்பட இருக்கும்இருப்பைச் சொல்லுகிறது. அல்லியையுடையதான திருத்துழாய் மால்லாலே அலங்கருதமான திருமார்பையுடையமாய், அவ்விருப்புக்கு ஒருமூலத்தலின்றியே இருக் கிறவனே! சேதநாசேதநயோகமும், திருத்துழாய்மால்லோலே தகுதியாயிருக்குமெனக்கை. [வல்லதோர் இத்யாதி] - வேதங்களும் ஸநகாதிகளும் யதார்பமம் பேசப்படுக்கால், பேசின அம்சம் உன்னைப்பேசிறுமர்த்தம் யல்லது. “யதோ வாசோ நிவர்த்ததந்தே” என்று சொல்லப்படுகிற உன்னைப் பரிச்சேதிக்க வெண்ணு தென்கை எத்தனையேனும் தாழ்த்தானொருவனாகிலும் அநயப்பரயோகுகுகிற, அவன் சொன்னவன் உனக்களவாய், அவ்வருகிலாதபடி இருக்கிறவன் என்றுமாம்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு, வேதைகஸமநிகம்யனாய்ச் காரணமாய் அதிஸுக்ஷ்மமா யிருந் துள்ள சேதநாசேதநங்களை அபிபுதியாக மடையானு யிருக்கிறபடியை பாருளிச்செய்கிறார்.

[இல்கீஸ் நுணுக்கமித்யாதி] - இதிற்காட்டில் வேறு ஸுக்ஷ்மமான யிருப்பதில்லை பென் னும் படி அதாவது - இவற்றுக்கு "தனக்கு" என்ன ஒருநாமரூபங்க ளின்றிக்கே ப்ரஹ்மத்தி னுடைய நாமரூபங்களையிட்டு வ்யவஹரிக்கவேண்டும்படி, காரணவஸ்த்தமாயிருக்கிற சேதநா சேதநங்கள் நீயிட்ட வழக்கு. [தொல்லிநன் னுலிற் சொன்ன] "ஸதேவ ஸோம்ஸேதமக்ர ஆஸீத்" என்றதிறே. (பழையதாய்ப் ப்ரமாண ச்ரேஷ்ட்டமான வேதத்திலே சொல்லுகிற அசேதநத் துக்கும், அதிற்காட்டில் ஸுக்ஷ்மமான சேதநபதார்த்தத்துக்கும் நிர்வாஹகன்மீபே.) ஆக, ஜகதகாரணயிருக்கு மிருப்பைச் சொல்லிற்று. [அல்லித்தூழாயித்யாதி] - நித்யவிபூதியுக்கனு யிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. அல்லியையுடைத்தான திருத்தூழாய்மணியாலே அலங் கீருதமான திருமார்பையுடையையாய், அவ்விருப்புக்கு ஒருளளும் அழிவில்லாதபடி பரமபதத் திலே வெழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பை எனக்கு ப்ரகாசிப்பிக்கிறவனே! [வல்லதோரீத்யாதி] இதுக்கு இரண்டுபடியாக அருளிச்செய்வார். - இவன் தனக்குள்ள அளவெல்லாங்கொண்டு பேசினால், உன் பக்கல் சிலசொல்லிற்றுமத்தனைபோக்கியல்லது, உனக்கு ஓர் இயத்தை யில்லை யிறே பென்னுதல்: அப்போதைக்கு, அதுவே யுனக்காம் வண்ணா! - அது அன்றென்கிறது. மறறைப்படிக்கு, உன்பக்கல் ஸ்ரேஷ்டிகளாயிருப்பா ரெத்தனையேனு மனவின்றிக்கே யிருந்தார் களாலிலும், அவர்கள் ஒன்றைச்சொன்னால், ஸ்ரீ வைகுண்டத்திலே நித்யஸூரிகள் மடுவே அவர்கள் தங்களுக்குட்ப் பேச்சுக்கு கிலமன்றிக்கே யிருக்கிற நம்மை ஸம்ஸாரத்திலே அதிகுட்ரணயிருக்கிற இவன் அறிந்தானாகச் சொல்லுவதே? என்று சேறுகையன்றிக்கே, இவன் சொன்ன துவே தனக்களவாக நீனைத்திருக்குமென்கிறது.

ஆம்வண்ணமின்னதொன்றென்று அறிவதரியவரியை*

ஆம்வண்ணத்தால் குருகூர்ச்சடகோபனறிந்துரைத்த*

ஆம்வண்ணவொண்தமிழ்க ளிவையாயிர்த்துளிப்பத்தும்*

ஆம்வண்ணத்தாலுரைப்பார் அமைந்தார்தமக்கென்றைக்குமே. (11)

ஒ.—நிகமத்தில், ஒருவராலும் ஒருவகையும் அறியவொண்ணாத ஸர்வேஸ்வரனை உள்ளபடியே அறிந்து அங்குத்தைக்கு ஸத்ருசமாக ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் இத்திரு வாய்மொழியை யதாசக்தி சொல்லுமவர்கள் என்றதற்கும் க்ருதக்குத்யரென்கிறார். ஆம்வண்ண வொண்தமிழாவது - நல்ல ச்சந்தஸ்ஸுக்களையுடைத்தான அழகிய தமிழென்றுமாம்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை யதாசக்தி சொல்லுகிறவர்கள், எற்றைக்கும் க்ருதக்குத்யரென்கிறார். [ஆம்வண்ணமித்யாதி] - ஒருவராலும் ஒருவகையாலும் உள்ளவனவுஇதென்று அறியவொண்ணாதபடியிருக்கிறீஸர்வேஸ்வரனையாயிற்றுக் கவிபாடிற்று. "யதேச வசோ நிவர்த்தந்தே" என்று ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளில் ஒருவகையும் பரிச்சச்சேதிக்க வொண்ணாதிருக்கை. [ஆம்வண்ணத் தாலித்யாதி] - அவனையுள்ளபடியறிந்து அங்குத்தைக்கு ஸத்ருசமாக அருளிச்செய்தாராயிற்று இவர். விஷயம் அபரிச்சச்சிந்மாயிருக்கச்செய்தேயும், "மயர்வநமதிநமைருளினன்" என்று அவன்தானேகொடுத்த ஜ்ஞாநமாகையாலே உள்ளபடியை அறிந்தருளிச்செய்தார். ஸ்வயத்தத்தாலே காணப்பார்க்கின்றே அறி கையிற் அருமையுள்ளது [ஆம்வண்ணவொண்தமிழ்கல்] - அவனுக்குத் தகுதியாயிருந்துள்ள நல்ல தமிழென்னுதல்: வண்ணமென்று - ஒசையாய், நல்ல ஒசையையுடைய தமிழென்னுதல்; தகுதியாயிருந் துள்ள நல்ல ச்சந்தஸ்ஸுக்களை யுடைத்தான தமிழென்னுதல். [ஆம்வண்ணத்தாலுரைப்பார்] - இவர் தம்மைப்போலே மயர்வற்றுச் சொல்ல வேணுமென்னும் நிர்ப்பந்தயில்லை; வல்லபடி சொல்லுமவர்கள். [அமைந்தார் தமக்கென்றைக்குமே] - இவ்வாத்மவஸ்து உள்ளதனைக்காலம் ஈச்வரன்முழுங்கைத் தண்ணீர் வேண்டாதே, ஆழ்வார்பரிக்ரஹத்தாலே என்றுமொக்க நித்யாநுபவம் பண்ணச் சமைந்தாராவர்கள்.

௩௫.—நிகமத்தில்; அங்குத்தைக்குத் தகுதியாக ஆழ்வாரருளிச்செய்த ஆயிரத்திருவாய் மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழியை யதாசக்து சொல்லவல்லார் என்றைக்கும் க்ருத க்ருதவ ரென்கிறார்.

[ஆம்வண்ணமித்யாதி] இன்னபடிப்பட்டிருப்பதொரு ஸ்வபாவத்தையுடையவனென்று கொண்டு ஒருவராலும் அநியவரியனுயிருக்கிற ஸர்வேச்வரனைக் கவி பாடிற்று. *யதோ வாகோ விவர்த்தந்தே* என்று வேதங்களும் மீண்டவனையாயிற்றுப் பேசுற்று. [ஆம்வண்ணமித்யாதி] அவனுக்குத் தகுதியாம்படி யாழ்வா ரருளிச்செய்த. அநிவதரிய அரிமை என்றதானில் ஆம் வண்ணத்தாலுரைக்கையாவதென்? வ்யாஹதமன்றோ என்னிங்—[அறித்துரைத்த] அவன் மயர்வறமதிகலமருளவாயிற்று இவர் பேசுற்று. ஸ்வபத்தாலே யறியப்பார்க்கிலிறே அரிதென்றது: அவன்கொடுத்த அறிவுகொண்டு அறிவார்க்குக் குறையில்லையிறே. “நெறி வாசல்தானேயாய் நின்றானை ஐந்து பொறிவாசல் போர்க்கதவஞ்சாத்தி யாழ்வானும்” என்று ஆகேடிப்பது, ஸ்வயத்தத்தாலே யறியப்பாற்ப்பாறையிறே. [ஆம்வண்ணம் ஸுண்தமிழ்கனித் யாதி] அவனுக்குத் தகுதியாம்படியிருக்கிற ஆழ்விய தமிழென்னுதல்; தகுதியாயிருந்துள்ள ச்சந்தஸ்ஸுக்களையுடைத்தாய், ஸர்வா நிகரமாகிற நன்மையையுடைத்தான தரிமென்னுதல். வண்ணம் - க்சந்தஸ்ஸு. அன்றிக்கே. வண்ணமென்று ஒசையாய், நிலை த்வரியையுடைத் தான செந்தமிழென்னுதல். [தமிழ்கனிவையாயிரத்துனிப்பத்தும்] - தமிழாயிருந்துள்ள இவையாயிரத்துள் இப்பத்தையும். [ஆம்வண்ணத்தாலுரைப்பார்] பின்னை, இத்தைச் சொல்லுமவர்களுக்கும் மயர்வறமதிகலமருளப்பெற்று அவனுக்குத் தகுதியான சொல்லாலே சொல்லவேணுமோவென்னில்?—அத்தேகையெல்லாம் ஆழ்வார்தம்மோடே; இவர்களுக்குத் தாங்கள் வல்லவளவும் சொல்லவளமையும். [அமைந்தார் தமக்கென்றைக்குமே] அவர்களுக்கு இவ்வாத்மா உள்ளதனையும், சச்வரன்முழங்கைத்தண்ணீர் வேண்டா; ஆழ்வார்பரிசுரஹ மானதுவே போரும், என்றைக்கும் தந்தாமுக்குத்தாமே யமைந்தார்களாயிருப்பார்கள்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம் பத்து - ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி - என்றைக்கும் : ப்ரவேசம்

ஒ.—ஒன்பதாம் திருவாய்மொழியில், “த்வத்ப்ராப்திவிரோதியாயுள்ள இப் ப்ரக்ருதிலம்பத் தத்தை அறுத்தருளவேணும் என்று பலகாலும் அபேக்ஷிக்க, செய்தருளாமைக்குக் காரணமென்?” என்று எம்பெருமானை ஆழ்வார் கேட்க, அவனும், “சரதஸ்பத்திலே ஸ்ரீபிஷ்மஸரவைத்து லோகத் தார்க்கு தர்மததைச் சொல்லுவித்தஸப்போலே, என்னை ஆச்மித்தார்க்கும் எனக்கும் போகார்த்தமாகக் கவிபாட வைத்தோம்” என்று அருளிச்செய்ய, அவ்வுபகாரத்தாலே மிகவும் ஹ்ருஷ்டராய், ஹ்ருஷ்ப்ரகர் ஷத்தாலே ஸம்ப்ராத்தராய், வேதங்களும், ஸ்ரீவால்மீகிகவான் தொடக்கமாக உண்டான குஷிகள் சொன்ன கவிகளும், பழைய ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்த கவிகளும் டேக்கத் தம்மென்கொண்டு கவிபாடு வித்துக்கொண்ட இம்மஹோபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரம் காணுதே தமோறுகிறார்.

இ.—ஒன்பதாம் திருவாய்மொழியில், “எனக்கு ஸம்ஸாரத்தோடு பொருந்தாமையுண்டாய் உள்ளவல்லது செல்லாமையுமுண்டாய் நியே யுபாயமாயிருந்தயின்பு, த்வத்ப்ராப்திவிரோதியான ப்ரக்ருதி ஸம்பத்தத்தை அறுத்தருளவேணும்” என்று கேழே பலகாலும் அபேக்ஷிக்க, அவனும் இவர்க்கு நேர்னெடு நேரே தனக்குத்த அருளிச்செய்யாதே, தன்னதொரு குணத்தை யாவில்கனித்து அதிலே இவர்க்கு அங்

பரதையைப் பிறப்பித்துப்போந்தான். இவரும் அந்தக்கருத்தை யறியாதே, “நீ உன்னைச் சிலர்க்குக் கொடுக்குமிடத்துத் தடுக்கவற்றாயிருப்பதொரு ப்ரதிபந்தகமின்றிக்கேவிருக்க உன்னைத் தருவதும் செய்யாதே முடியவுமொட்டாதே தீனிப்பித்துக்கொண்டு போருகிற இதுக்குக் காரணமென்?” என்ன, “ஸ்ரீ பிஷ்மரை சரதல்பத்திலே விட்டுவைத்து நாட்டுக்கொரு வெளிச்சிறப்புப் பண்ணிக் கொடுத்தாப் போலே, நமக்கும் நம்முடையார்க்கும் போதுபோதைக்கு உறுப்பாக இப்ப்ரபந்தத்தைத் தலைக்கட்டுகைக்குக் காணும்” என்று தனக்குத்தே நேரேயருளிச்செய்ய, சரிய:பதியாய் அவாப்த ஸம்ஸ்தகாமனாய்ப் புருஷோத்தமனாயிருக்கிற தனக்கு ஒருகுறையுண்டாய், அத்ததை நம்மாலே தீர்ப்பதாக அவளருளிச்செய்த வார்த்தையைக் கேட்டு, அத்தாலே மிகவும் ஹ்ருஷ்டராய், வேதங்களும், ஸ்ரீவாய்மீகியகவான், ஸ்ரீபராசர பகவான் தொடக்கமான ருஷிகள் சொன்ன கவிகளும், “செந்தமிழ் பாடுவார்” என்கிற முதலாழ்வார் களருளிச்செய்த கவிகளும் சிடக்க, தம்மைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக்கொண்ட இம்மேறாபகாரத் துக்கு ப்ரத்யுபகாரம் காணுமே தடுமாறுகிறார்.

கரு.—கீழேபலகாலும், “ஸர்வேச்வரன் தன்னைப்பெறுவார்க்கு ப்ரதிபந்தகங்கள் உண்டாயிருந்தாலும் தானே தன்னைத்தரப்பார்க்குமன்று தகையவல்லதொரு ப்ரதி பந்தகமின்றிக்கே யிருக்க, ‘தன்னுலேபேறு’ என்றிருக்கிற என்னை இங்கேவைத்த தென்?” என்று கேட்டுப் போருவாரொருவர், அவனும், இதுக்கு நேரான பரிஹா ரத்தைப் பண்ணுதே ஏதேனுமொரு குணவிஷ்காரத்தைப்பண்ணி அன்பபரதையைப் பிறப்பிக்குமாயிற்று, இவர்க்கு இதிலே நெஞ்சு செல்லாதபடி. இனி கீழில்திருவாய் மொழியிலேயும் “ஸம்ஸாரத்தில் பொருந்தாமையுண்டாய் உன்னையொழியச் செல் லாமையுண்டாய் மீலே யுபாயமாயிருக்க, பின்னையும் என்னை இங்கேவைத்து நீயிப் பித்துக்கொடுபோருகிற ஆச்சர்யம் இருந்தபடியென்? இத்தை எனக்கருளிச்செய்ய வேணும்” என்ன, கண்டிரேதான் இதோராச்சர்ய மிருந்தபடி!” என்று அவ்வழியாலே தன்னு டைய ஆச்சர்யஹ்கதாசாரதையைக் காட்டிக்கொடுத்து, அத்தோடே பணிபோரும்படி பண்ணி னான். இவரும், அப்போதத்தனையும் அத்தையநுஸந்தித்து, அது தலைக்கட்டினவாரே அநந் தரம் பழையபடியே கேட்கத் தொடங்குமவரிமே, “இஸ்ஸம்ஸாரத்திலே பொருந்தாதிருக்கிற என்னை இங்குவைத்ததுக்கு தோதுவென்? என்ன, “நம்மை இதுக்கொருதோது தீர்ப்பந்தித்துக் கேட்கவேணுமோ? கண்டதெல்லாகற்றிலும் நாக்ருதீட்டி அவற்றிலே ருசிபண்ணிப் போந்தீ ராகில், அதுக்கடியான கர்மங்கிடந்ததாகில், வாஸநாகுசி கிடந்ததாகில், அவற்றிலே யிருந்தாலா காதோ?” என்ன, “அவையுந்நிடக்கச்செய்தே, அவற்றையும்பாராதே எனக்கு மயர்வற மதி நல்லருளிப் பாசங்களீக்கி. வெண்ணியுனக்கே யறக்கொண்ட பின்பு என்னை இங்குவைக்கிற தென்?” என்று வடிம்பிட்டுக்கேட்க, “நீந்தாம் உம்மை நமக்காக ஒக்கிவைத்தீராகச் சொன் னீரே ‘தனக்கேயாக வெணக்கொள்ளுமீதே’ என்று: ஆனபின்பு நாம்வேண்டினபடி விரியோ கங்கொள்ளக்கடவோ மன்றோ? ஆனபின்பு நமக்கு அதிசயத்தைப்பிறப்பிக்கை உமக்குஸவ ரூபமாயிருக்குமீமே: ஆனபின்பு, உம்மைக்கொண்டு, ஸ்ரீபிஷ்மரை சரதல்பத்திலேயீட்டு வைத்து நாட்டுக்கு வெளிச்சிறப்பைப் பண்ணிக்கொடுத்தாப்போலே, நமக்கும் நம்மு டையார்க்கும் போது போக்காகச் சிலப்பந்தகனைப் பண்ணுவிக்கப்பார்த்தோம்: அது நலைக் கட்டுத்தனையுங்காணும் உம்மைவைப்பது” என்று நேரானபரிஹாரத்தனை யருளிச்செய்ய, இவரும் அத்தை யநுஸந்தித்து, ஸர்வேச்வரனும் அவாப்தஸம்ஸ்தகாமனும் ஸர்வப்ரகார பரிபூர் ணானாயிருக்கிற அவன் தனக்கு ஒருகுறையுண்டாய் அக்குறை பின்னைத்தபமைக்கொண்டு தீர்ப்பதாகச் சொன்னவார்த்தையைப் பொறுக்கமாட்டிற்றிலர். “தனக்குச் சில ப்ரபந்தங்கள் வேண்டினால், அதுகரிடான ஜ்ஞாநசகத்யாதிகளால் குறைவற்ற ஸ்ரீவேதவ்யாஸபகவான், ஸ்ரீவாய்மீகியகவான், ஸ்ரீபராசரபகவான் துடக்கமானா, ‘செந்தமிழ்பாடுவார்’ என்று சொல்லப் படுத்த முதலாழ்வார்கள், இவர்களுள்ளாரும் உண்டாயிருக்க, அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரத்திலே பழற் சப்த திவிஷயங்களிலே யந்நபரானாய், ‘அணங்கேவ ஸ பவதி’ என்கறபடியே அஸ்தகல் பனாய் உருமாங்குது போன என்னைக்கொண்டு தலைக்கீடாகக் கறபாடுவித்துக்கொள்ளுவதாகச் சொன்ன வார்த்தை என்ன வார்த்தை! ஐதொரு நீரமையிருக்குமபடியே வித்தென்ன நீர்மை!” என்று, ஸர்வேச்வரன் தந்திரத்தில் பண்ணின உபகாரத்தை யநுஸந்தித்து, அதுக்கு ஒருப்ரத்யுபகாரம் காணுமே தடுமாறிச்செல்லுமது.

என்றைக்கும்என்னை உய்யக்கொண்டுபோகிய*

அன்றைக்கன்றுஎன்னைத் தன்னுக்கிஎன்னுல்தன்னை*

இன்தமிழ்பாடியபசனை ஆதியாய்

நின்றவென்சோதியை* என்சொல்லிநிற்பனோ?

(1)

ஒ.—முதற்பாட்டில், [அதிசூத்ரனுயிருக்கிற என்னை ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளுடையேனும்படி பண்ணி, என்னையிட்டுத் திருவாய்மொழி பாடுவித்துக்கொண்ட உபகாரத்தை அநுஸந்தித்து தரிக்க மாட்டுகிறிலேன் என்கிறார். [என்றைக்குமென்று தொடங்கி] - ஒருநாளை விஷயிகாரமே ஆத்மாவதிக மாக லாழுகைக்குப் போருமென்னும்படி போனகாலமெல்லாம் நாள்தோறும் விஷயிகரித்துக் கவிபாடு கைக்கு அநுரூபமான ஸாமக்ரி மொன்றுமில்லாத என்னை ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளால் தன்னோடுஒக்கப் பண்ணி; என்னைத் தனக்காகக்கி என்றுமாம். [என்னுல்தன்னை இன்தமிழ்பாடியபசனை] - தன்னாலே தத்தசக்திகளுளவென்னாலே ச்ருதிஸ்ம்ருத்யாதிகளுக்கும் பேச நிலமன்றிக்கேயிருக்கிற *தன்னைத் தான் ஸர்வசக்தியாகையாலே இனிதாய் எல்லார்க்கும்அநுபவிக்கலாம்படியாகத் தமிழான திருவாய் மொழியைப் பாடுவித்துக்கொண்டவனை. [ஆதியென்று தொடங்கி] - எனக்குத் தன்னழகைக்காட்டிக் கவிபாடுகைக்கு அடிபானவனை.

இ.—முதற்பாட்டில், அதிசூத்ரனுள என்னை ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளால் பூர்ணனும்படிபண்ணிக் கவிபாடுவித்துக்கொண்ட உபகாரத்தை நினைத்து தரிக்கமாட்டுகிறிலேன் என்கிறார். [என்றைக்கு மென்னை யுய்யக்கொண்டு] - என்னை, ஒருநாள் பண்ணின விஷயிகாரமே காலதத்தவழாள்ளதனையும் உஜ்ஜீவிக்கப்போருமென்னும்படி விஷயிகரித்து, ஸர்வேச்வர னெருவனைவிஷயிகரித்தால், பின்னை யாத்மாவதியா 'இதொரு விஷயிகாரமே!' என்று நெஞ்சுஉளுக்கும்படியாயிற்றிருப்பது. "தச்ச ஸம்ஸ்ம்ருத்ய ஸம்ஸ்ம்ருத்ய" என்கிறபடியே என்றுமொக்க ஸ்மரித்து தரிக்கலாம்படியாயிறே யிருப்பது. "ஸ்மரந் ராகவ யானூநாம் விவ்யதே" என்று சத்ருக்கள், வீரத்துக்கு நெஞ்சுளுக்கும்படியாயிற்று, குணவித்தரும் ஆற்ற மாட்டாதேயிருக்கும்படி. அம்புபட்டாரை பேஷஜத்தாலே பரிஹரிக்கலாம், குணவித்தரைப் பரிஹரிக்கப் போகாது. [உய்யக்கொண்டு] - "ஸந்தமேநம் ததோ விது:" என்கிறபடியே என்னை உஜ்ஜீவிக்கும்படி பண்ணி. [போகியவன்றைக்கன்று] - கழிகிறகாலமெல்லாம் நாள்தோறும் நாள்தோறும் விஷயிகரித்து, [என்னைத்தன்னுக்கி] - கவிபாடுகைக்கு அநுரூபமான ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளில்லாத என்னை, தன்னோபாதிஜ்ஞாந சக்திகளையுடையேனும்படிபண்ணி என்னுதல்; [என்னைத்தன்னுக்கி]-தனக்காளாம்படிபண்ணி என்னு தல். [என்னுல்தன்னை] - தன்னாலே தத்தசக்திகளுளவென்னாலே, ச்ருத்யாதிகளுக்கும் பேச நிலமன்றிக்கே யிருக்கிற தன்னை: "யதோ வாசோரிவர்த்தநதே" "யஸ்யாமதம்தஸ்யமதம் - அவிஜ்ஞாதம் விஜ்ஞாதம்". [இன்தமிழ்பாடிய] - அர்த்தங் கிடக்க சப்தம்தானே ரளித்து ஸர்வாதிகாரமான தமிழை இசைவிலே வைத்துத் தானேபாடினவனை. [பசனை] - இப்படி வாய்க்கைக்குஅடி சர்வசக்தியாகையாலே. அவன் பாடினானுகில் நீர் இவ்வுச் செய்ததென்? என்ன, [ஆதியாய்நின்ற] - எனக்கடியாய்நின்று பாடுவித்தான். [என்சோதியை] - இவர்க்குக் கவிபாடுகைக்குஉள்ளுறைகொடுத்தது வடிவழகாயிற்று. எனக்கு வடிவழகை ஆவிஷ்கரிக்க, அத்தைக்கண்டு கூப்பிட்டது கவிவாயிற்று. பிடாத்தை விழவிட்டு வடிவழகைக் காட்டினான்: திருத்திரை எடுத்தாப்போலே கூப்பிட்டேன்: அது கவியாயிற்று. [என்சொல்லி நிற்பனோ] - என் சொல்லிநிற்பன்? ஸம்ஸாரியாயிருக்கிற நான் தனக்காபிமுக்கயம் பண்ணுகைக்கு என் பக்கவிலே ஒருவேறுவுண்டென்று தரிக்கவோ? பின்பு தன்னையொழியச் செல்லாமை பிறக்கைக்கு என் பக்கவிலே ஸாதநலேசமுண்டென்று தரிக்கவோ? என்னைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துத் தனக்கோரேற்ற முண்டாக இருக்கிற நீர்மையைக்கண்டால் என்னுல் தரிக்கலாமே? ஸாரதியாய்நின்று வென்று வெற்றியை அரஜ்ஜுநஸ்தலையில் ஏறிட்டாப்போலே, தானேபாடி என்தலையிலே ஏறிட்டா னித்தனை.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. அதிசூத்ரனுயிருக்கிற என்னை ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளை யுடையே னும்படிபண்ணி, என்னையிட்டுத் திருவாய்மொழிபாடுவித்துக்கொண்ட உபகாரத்தை பழகந் தித்துத் தரிக்கமாட்டுகிறிலேன் என்கிறார்.

இப்படி நீர்படுகைக்கு அவன்செய்த நன்மைதான் ஏதென்ன, இதுஎன்மிறுர். [என் னைக்குமென்னையுய்யக்கொண்டு] ஸாவேசுவரன் ஒருவனை ஒருநாள் விஷயீகரித்தால், பின்னை அவ்விஷயீகாரர்தன்னையே காலதத்தவமுள்ளதனையும் அதுஸந்தித்து உஜ்ஜீவிக்கலாயாயிற் றிருப்பது. *தச்ச ஸம்ஸ்ம்ருத்ய ஸம்ஸ்ம்ருத்ய* என்றிறபடியே - பின்னை பென்றுமொக்க அக்தை ஸ்மரித்து தரிக்கலாம்படியாயிற்றிருப்பது. *ஸ்மரர் ராகவபாஞ்ஞநாம்* என்று அம்புக்கு இலக் காணர் அலற்றுமாப்போலே யாயிற்று, குணத்துக்கு இலக்கானும் அலற்றும்படி. அம்புபட்ட புண் மருந்திட்டாற்றலாம், குணத்தால்வந்த புண்ணுக்குப் பரிஹாரமில்லையிறே. ஆக, ஸர்வேச் வரன் ஒருநாள் ஒருவனை விஷயீகரித்தால் அதுதன்னையே என்றுமொக்க ஸ்மரிக்கலாம்படி யிருக்குமாயிற்று. இப்படிப்பட்ட விஷயீகாரர்தன்னை ஒருநாள் பண்ணிவிட்ட வித்தனைபோ எனினில்? - [போதியவன் னைக்கன்று] கழிகிற நான்தோறும் நான்தோறும் இப்படியேயாயிற்று எனினில்? இதுதான் இருவர் படியாலும் ஆற்றப்போகாது. அவனுடைய விஷயீகாரத் துக்கு இலக்கான இவர்படியைப் பார்த்தால், அக்தை இவர்தாம் பொறுக்கவல்லரல்லர்; அவனைப் பார்த்தால், தன்னை விச்வஸித்து உடனே கிடந்தவனை மடிதடவினவன் "என்செய்தோ மர்னோம்?" என்று அதுதாபிக்குமாப்போலே எல்லாம் செய்தும் ஒன்றும் செய்யாதானும் "இவனுக்கு என் செய்வோம்?" என்றிருக்குமவன். என்னைத் தன்னுக்கி 'அறிவினென்' என்றிறபடியே அஜ்ஞாநாசக்திகளுக்கு இலக்காயிருக்கிற என்னை, தன்னோடொக்க ஜ்ஞாந சக்த்யாதிகளை உடையேனும் படிபண்ணி என்னுதல். [என்னைத்தன்னுக்கி] தன்னுடையே னும்படிபண்ணி என்னுதல். [என்னால் தன்னை] தன்னாலே தத்தசக்திகளுன என்னுலே, ச்ருதி ஸ்மருதிநிஹாஸாதிகளுக்கு அவிஷயமாற்படி யிருக்கிற தன்னை. *யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே*, யஸ்யாமதம் தஸ்யமதம் - அவிஜ்ஞாதம் விஜ்ஞாதம்* என்றிறபடியே ப்ரமாணங்களுக்கு அவிஷ யமாம்படி யிருக்கிற தன்னை. [இந்தமிழ்ப்பாடிய] இதுதன்னிலோடுகிற அர்த்தமும்பீமாற்றமும் கிடக்கச்செய்தே, சொல்லில் இனிமை தானே ஆகர்ஷகமாயிருக்கும்படி. [பாடிய] என்னைக் கொண்டு பாடுவீத்தான் என்னுதல், பாடினான் என்னுதல். *ஏதஸ்ஸம் காட்காஸ்தே* என்று முக்தன் ஸாமகாநம் பண்ணுமாப்போலே, அவனும் இவரோட்டை யதுபவத்தால் வந்த ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டு "தென்னு" [என்றுபாடுமாயிற்று. இப்படி இவிய இது உண்டான்படி பெற்றவனே எனினில்? - [சசனை] சொல்வவேணுமோ? ஸர்வேசுவரன் செய்ய மாட்டாததுண்டோ! அரிதோ அவனுக்கு? கவிபாடினீர் நீராயிராநின்றீர்! அவனைப்பாடினானாகச் *சொல்லாநின்றீர்; இதுதான் செய்தபடியென்? என்ன, [ஆதியாய்நின்ற] நான் கவிபாடுகைக்கு றேதுவாய் நின்றான் - அவனடியாக நான் கவிபாடிற்று. றேதுவான படிதான் என் எனினில்? [என்சோதியை] பிடாத்தை விழ விட்டுத் தன் வடிவழகைக் காட்டினான். திருத்திரை யெடுத்தால் கூப்பிடுவாப்போலே கூப்பிட்டென்; அது கவியாய்த் தலைக்கட்டிற்று. வடிவழகைக் காட்டியாயிற்றுக் கவிக்கு உன்னுதை கொடுத்தது; நீரும் கவிபாடினீராயில் பின்னை இப்படி கிடந்து படுகிறதென்? என்ன - [என் சொல்லி நிற்பனோ] நானும் பாதிவழிவந்து அவனுலே விஷயீக்குதலுயிருக்கிறேனோ? அன்றிக்கே, பெற்றபேறுதான் அளவுபட்டு ஆறியிருக்கிறேனோ? ஸாதநாதுஷ்டாநம் பண்ணினார்க்குப் ப்பலம் தப்பாமையாலே நானும் இப்பேற்றுக்குச் சில செய்தேனாய், இது ப்ராப்தமென்றிருக்கிறேனோ? பெற்றபேறுதான் ஸாத்மிக்குமதாய் ஆறி யிருக்கிறேனோ? ஏத்தைச் சொல்லித் தரிப்பது? *க்ருஷ்ணத்ஸவாயாம் வ்யாஸம் வித்தி காராயணம் ப்ரபும், கோஹ்யந்ய: புண்டரீகாக்ஷாக் மஹாபாரத க்ருத்பவேத்* என்றுப்போலே யிருக்கிறதாய் யிற்று. இதுக்கு ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யும்படி, "ஸர்வேசுவரன் செய்யப்புக்கால் அரியதும் ஒன்றுண்டோ?" என்றும். அங்ஙனன்றிக்கே, எம்பெருமானார், இவர் தாம் சொன்னாராகிலும் ஒருபடி போகச்சொல்லித் தலைக்கட்டுவர். அவனும் தானே சொன்னானாகில் மிரவதவமாகத் தலைக்கட்டும்; சிறு ப்ரஜை யெழுத்திடப்புக்கால் தானே ஏதேனும் ஒருபடியிட்டுத் தலைக் கட்டும்; பிதாவாதல் உபாத்யாயனுதல் இடப்புக்கால் தானே எழுத்தாயிருக்கும். அங்ஙனன்றிக்கே, இவன்னைகையைப்பிடித்து இடுவிக்கப்படுக்கவாமே, இவன் ஓரிடத்தே இழுக்க அவன் ஓரிடத்தேயிழுக்கக் குதறிக்கொட்டியாய் ருபமழித்து சிதறிப் போம். அப்படியே, என்னை உபகரணமாகக்கொண்டு கவிபாடா நிற்கச்செய்தேயும், என்னால் வரும் தோஷம் தன்பக்கல் ஸ்பர்சியாத்படி பாடுவீத்தான் என்றிறுர் என்று.

என் சொல்லி நிற்பன்? என்னின்னுயிரின் ரென்றாய்*

என் சொல்லல்லாயன் சொன்ன இன்கவியென்பித்து*

தன் சொல்லால்தான் தன்னைக் கீர்த்தித்தாயாயன்* என்

முன் சொல்லும்முவுருவாய்முதல்வனே.

(2)

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், “தானே தன்னைக்கவிபாடிவைத்து நான் தன்னைக் கவிபாடினேனென்று லோகத்திலே ப்ரஸித்தமாக்குவதே!” என்று “அவனுடையபடி யிருந்ததென்?” என்று அவனுடைய ஆச்சர்யத்தைக்கண்டு விஸ்மிதராகிறார். [என் சொல்லி நிற்பன்] - எத்தைச்சொல்லி திற்பது? [என்னின்னுயிரின் ரென்றாய்] - என்னுடைய ஹேயமான ஆத்மா அவனுடைய விஷயீகாரத்தாலே இன்று ஒருசரக்காய். இன்னுயிரென்கிறது, விபீதலக்ஷணை. [என்னென்று தொடங்கி] - சொல்லும்என்னதன்றிக்கே கவிபாடினேனும் நானன்றிக்கே யிருக்கச் சொல்லும் என்னதாக்கிக் கவிபாடினேனும் நானென்று லோகத்திலே ப்ரஸித்தமாகித் தன்னுடைய சொல்லாலே தான் தன்னைக் கவிபாடின ஆச்சர்யபூதன். [என்னென்று தொடங்கி] - ப்ரஹ்மாநிகழைப்புண்டாக்கி அவர்களுக்கு வேதங்களை ஓதுவிக்குமாபோலே தானே கவியையப்பாடி என்னைச் சந்தைமிட்டுக் கற்பித்தானென்கிறது.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், தானே தன்னைக்கவிபாடி நான் கவிபாடினேனென்று லோகத்திலே ப்ரஸித்தமாக்குவதே! என்று, அவனுடைய ஆச்சர்யத்தைக் கண்டு விஸ்மிதராகிறார். [என் சொல்லி நிற்பன்] - அநாதிகாலம் அஹங்காரக்ரஸ்தனாய் விழுக்கனய்ப்போந்த என்னை நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்தபடியை அநுஸந்தித்தால், நான் எத்தைச்சொல்லித் தறையில் காம்பாவுவது? [என்னின்னுயிரின்] - “அஸந்வே” என்கிறபடியே உருமாய்க்து கிடந்துபோன என்ஆத்மவஸ்து. இன்னுயிரென்றது - பகவதபிப்ராயத்தாலே; பகவதங்கீகாரத்துக்கு இலக்கானபடி சொல்லுகிறாராதல்; விபீத லக்ஷணையாலே ஹேயமென்கிறாராதல். [இன்னென்றாய்] - அவனுடைய விஷயீகாரத்தாலே இன்று ஒருசரக்காய். இற்றைக்குமுன்பு இத்தை ஒன்றாக நினைத்திராராகிற்று; இன்னுயிற்று இதொரு வஸ்துவாயிற்று. இப்படி விஷயீகரித்து, கொண்டகாரியமென்? என்னில்:-[என் சொல்லால் இத்யாதி]—சொல்லும் என்னதாய், சொன்னேனும் நானாய் அதுதான் இனியகவியாய்ப்படி நாட்டிலே ப்ரஸித்தமாக்கினான். [என்பித்து] - “பாலேய்தமிழ் சிசைகாரர் பத்தூர்பரவும்” என்கிறபடியே லோகப்ரஸித்தமாக்கி. தான்வென்று அர்ஜுனாநனைகாட்டாரோடொக்கப் புகழுமாபோலே. அதுதான் அப்படியன்றோவென்னில்:- [தன் சொல்லா வித்யாதி] - சொல்லும்தன்னது, சொன்னதும்தானே, சொல்லிற்றும் தன்னை. கவிபாட்டுள்ளடேனாகில் கிடைக்கவிபாடினேனாவது! தான் தன்னைக் கவிபாடினானாகில், உம்முடைய கவியென்று நாட்டிலே ப்ரஸித்தமாக்கினபடி பெய்வனெயென்னில்? - [மாயன்] - இதிறே அவனுடைய ஆச்சர்யசக்தி யிருக்கும்படி. நீர்இதில் அர்வயித்தபடி என்? என்ன; என்னை உபகரணமாகக்கொண்டு தானே கவிபாடினான். உபகரணமானபடிதான் என்? என்ன; -[என்முன்சொல்லும்] அவன் முன்னேசக்தையிடப் பின்னே சொன்னான். தானே சொன்னானாகில் ஸ்ரீகீதைபோலே வறமுறுகலாயிறே. [முவுருவாய்முதல்வனே] - அதுதான் எதுபோல வென்னில்?-தீர்புர்த்திகளென்று தன்னையும் கூட என்னும்படி ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு அடியானாப்போலேயும், ப்ரஹ்மாவை யோதுவித்து தேவர்களுக்கு வெளிச்சிறப்புப் பண்ணி அத்தை அவள்தலையிலே ஏறிட்டாப்போலேயும், குத்ரனுக்கு அந்தராத்மாவாய் பின்று தீர்புரதஹம் பண்ணி அவள்தலையிலே ஏறிட்டாப் போலேயும். தானே காரியஞ்செய்து பிறர்கையிலே ப்ரஸித்தியை ஏறிடுகை அவனுக்குப் பண்டே ஸ்வபாவ மென்கை.

ஈ.—இரண்டாம்பாட்டு. தான் தன்னைக்கவிபாடி, நான்பாடினேனென்று லோகத்தில் ப்ரஸித்தமாக்குவதே! ஒருவனுடையபடி யிருந்தபடியென்! என்று அவனுடைய ஆச்சர்யத்தைக் கண்டு விஸ்மிதராகிறார். அநாதிகாலம் அஹங்காரமகாரங்கனாலே கஷ்டப்ராயமாய்த் தன்பக்கல் வைமுக்கியத்தைப்பண்ணிப்போந்த என்னை, நிர்ஹேதுகமாக நான் ஆயிழுக்கயம் பண்ணும்படி அவன் விஷயீகரித்தபடியை யநுஸந்தித்தால் எத்தைச்சொல்லி நான் தறையில் காம்பாவுவது? என்கிறார்.

[என்சொல்லிவிற்பன்] - அவன் என்னை விஷயிகரித்த விஷயிகாரம் கீற்றேறுது மென்னவோ? ஸ்வேறுதுகமென்னவோ? இத்தலையபாராய்ந்து பார்த்தவிடத்து ஒருஹேது காண்கிறிலர்; அத்தலையை யநுஸந்தித்துப் பார்த்தவிடத்து ஒருஹேதுகாண்கிறிலர்; அநாதி காவர்கைவிட்டதுக்கும் ஒருஹேதுகாண்கிறிலர்; இன்றுகைக்கொண்டதுக்கும் ஒருஹேது காண்கிறிலர். என்றிய, அதுவென்? உடையவனுக்கையாலே தன்னுடைமையை வேண்டின போது விஷயிகரித்தானானுலோ என்னில்? அங்ஙனே செய்யப்போகிறதில்லை; தன்னுடைமை யைத்தான் விஷயிகரித்தானுயிருக்கை யன்றிக்கே, இவ்வாக்காலே தன்னைக் கவிபா., தீர்து முன்னுயித் தன் விபூதியுமுண்டாயிற்றுக் கினைத்திராசின்ருன் அவன்; ஆகையாலேதான் தரிக்கைக்கு ஓர் ஊற்றங்கோல் காண்கிறிலர். [என்னின்னுயிரின்ருள்ருய்] - [இன் னுயிர்] பகவதபிராயத்தாலே; அவனுடைய அங்கிகாரத்துக்கு இலக்கானபடியாலே சொல்லு கிருராதல்; அன்றிக்கே, விபரீதலக்கணையாலே பொல்லாதென்கிருராதல். [இன்ருள்ருய்] இன்றைக்குமுன்பு இதுதன்னை ஒன்றாக கினைத்திராராயிற்று; இன்ருயிற்று ஒருவஸ்துவா யிற்றது. இப்படியும்மை விஷயிகரித்து அவன் தான்கொண்ட காரியந்தான்எது? என்ன, [என்சொல்லாவித்யாதி] சொல்லும் என்னதாய், சொன்னேனும் நானும், அதுதான் இனிய கவியாம்படி நாட்டிலே ப்ரஸித்தமாக்கினான். சப்தமாவில் ஸர்வஸ்வாயியான ஸர்வேச்வரனதா யிருக்கு மத்தனைபோக்கி, கூந்தரண ஸம்ஸாரிக்கு இவ்வேயிதே. இனி, சேதநனுக்குத் தனித்து ப்ரவ்ருத்திரிவ்ருத்திகளுக்கு யோக்யதையில்லையிதே; ஸ்வருபஸ்த்தித்யாதிகள் தத்தீகமாயிருக்கையாலே. இதுதன்னை இனியகவியென்று நாட்டிலே ப்ரஸித்தமாக்கினான்; “பாலேய்தமிழ் ரிசைகாரர் பத்தர்ப்ரஹ்மாயிரம்” என்கிறபடியே, தான்வென்று அல்லாதா ரோடு ஒக்க நின்று அர்ஜுனுக்கைப்புகழுமாப்போலே, “மலைபுரைதேரன்” இத்யாதி, [செங் கணலை வகை] “அவாக்யநாதா” என்றிருக்கக்கடவ அவன், அதுஅடைய அழித்து ஏத்தத் தொடங்கினுயிற்று. ‘இங்கவி பென்றித்து’ என்னுயிர்நீர், இங்ஙனறே என்னில்? - அன்று. பின்னைச்செய்தபடியென்? என்னில், [தன் சொல்லாவித்யாதி] சொல்லும் தன்னது, சொன்னு மும் தான், சொல்லிற்றும் தன்னை. கவிபாட்டுண்டேன் நானுவிவ்விதர் கவிபாடினென் நானு வது. தான் தன்னைக்கவிபாடினானுவிதல், கீர் கவிபாடினீரென்று நாட்டிலே ப்ரஸித்தமாக்கின படி பெங்ஙனே என்னில், [மாயன்] சொல்லவேணுமோ? ஆச்சர்யசக்தியுத்தன்னறே? என்னை உபகரணமாகக் கொண்டு தானே கவிபாடினான். ‘உம்மை யுபகரணமாகக்கொண்டு கவிபாடின படி எங்ஙனே?’ என்ன, [என்முன்சொல்லும்] அவன் முற்சந்தையிடப் பின்னே நான் சொன் னேன். தான் சொன்னானுவிதல் பூதீதைபோபாதி வறமுறுகலாய்ப்பேயிதே. நம்பி திருவழுதி நாடுதாஸர், பூதீதைபோவானொருவன் ஸந்த்யாஸதஸ்ஸரிலேவந்து கண்டால், பின்னையிவனுக்கு உழக்கரிசியைக்கொடுப்பித்துவிடுமித்தனைபோக்கி அங்கு அவர்கள் உன்னிடங்கொடார்கள்; திருவாய்மொழி யப்பவரித்தான் ஒருவிண்ணப்பஞ்செய்வான் சென்றால், ஸர்வேச்வரனும் கிரா மத்திலுள்ளாரும் புறப்பட்டு எதிர்கொண்டு தங்கவிரும்பிடத்தை யொழித்து அவனுக்குக் கொடுத்து ஆதரிவா நிற்பர்கள்” என்று ப்ரஸாதிப்பர். அதுதான் என்னோல? என்றால், - [மூவுருவா முதல்வனே] ப்ரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டித்து அவனை அத்யயகம் பண்ணுவித்துத் தேவர் களுக்கு வெளிச்சிறப்பைப்பண்ணுவித்து அதுதன்னை “ப்ரஹ்மாசெய்தான்” என்று அவன் தலையிலே ஏறிட்டும், ருத்ரனுக்கு அந்தராத்மாவாய்ப் புகுவின்று த்ரிபுரதஹந்தைப் பண்ணு வித்து “ருத்ரன் செய்தான்” என்று அவன் தலையிலே ஏறிட்டும் விருதுபடிக்கப் பண்ணினுப்போலே, தானே ப்ரபந்தத்தைப் பண்ணி, நான் பண்ணினேனென்று என் தலையிலே ஏறிட்டு எனக்கு ஒருப்ரஸித்தியைத் தந்தான். தானே கார்யஞ்செய்து பிறர்தலையிலே ஏறிடுகை அங்ஙனுக்குப் பண்டேஸ்வபாங்கிடார்! “யோ ப்ரஹ்மணம் விததாதிபூர்வம் யோ வை வேதாம்ச்ச ப்ரஹ்மணாதி” என்று ப்ரஹ்மாவை ஒதுவித்ததும், “விஷ்ணுராத்மா பகவதோ பவஸ்யாமிததேஜஸ:”, தஸ்மாத் தநுர்ஜயஸம்ஸ்பர்சம் ஸவிஷேஹே மஹேச்வர:*. ‘துப்போது தானே நடத்திக் கொண்டதென்? என்றால், ஸவேவ்ருபேணகின்று கார்யஞ்செய்யுமாப்போலே ப்ரஹ் மருத்ராதிகளைத் தனக்கு சரீரமாகக்கொண்டுவின்று ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களைப் பண்ணி அவர்கள்மேலே ஏறிட்டாப்போலேகிடர் என்மேலே ஏறிட்டுக் கவிபாடினேன்னானாகச் சொல்லித் தலைக்கட்டினபடியும் என்கைக்காகச் சொல்லிற்று.

ஆமுதல்வனிவனென்று தந்தேற்றி * என்

நாமுதல்வந்துபுகுந்து நல்லின்கனி*

தாமுதல்பத்தர்க்குத் தான் தன்னைச்சொன்ன *என்

வாய்முதல்ப்பனை என்றுமறப்பனோ?

(3)

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், என்னை உபகரணமாகக்கொண்டு தன்னைத்தானே கவிபாடின மஹோபகாரகனை மறக்க உபாயமில்லை என்கிறார். [ஆமென்று தொடங்கி] - கவிபாடுகைக்கு உறுப்பு ஆவான் இவனெருவனென்று தானே தெளிந்து. முதலாவானிவனென்று தன்னை நான்தேறப் பண்ணி யென்றுமாம். [என்னாமுதலென்று தொடங்கி] - தானே என்னுடைய வாக்ப்ரவ்ருத்திக்கு முதலாய் வந்துபுகுந்து ஸர்வலக்ஷணேபேதமாய் இனிதான திருவாய்மொழியை அநநயம்ரயோஜநரான ப்ரதாநபக்தர்களுக்கு மோக்யமாக, [என்னென்று தொடங்கி] - என்னுடைய வாய்த்தப் ப்ரதாநபந்துவை என்று மறப்பனோ? என்னுடைய வாய்க்குமுதலான உபகாரகனை மறக்க உபாயமுண்டோ? என்றுமாம்

இ.—மூன்றும்பாட்டில், பார்ச்வஸ்த்தர் “உமக்கினி மறந்துபிழைக்கலாமத்தனை” என்ன, என்னைப் பகரணமாகக் கொண்டு தன்னைத்தான் கவிபாடின மஹோபகாரகனை மறக்க உபாயமில்லை என்கிறார். [ஆமுதல்வனிவனென்று] - முதலாமவன் இவன் என்று; கவிபாடுகைக்கு முதலாமவன் - அடியாவான் - இவனென்று. ஆமுதல்வன் - முதலாமவன். [தந்தேற்றி] - என்பக்கலிலே தன் திருவுள்ளத்தைத் தெனியும் படி பண்ணியென்னுதல்; “ஐகத்காரணபூதன், கவிபாடுகைக்கு இவனும்” என்று தன்னை நான் தேறப் பண்ணி, ஸம்ஸாரத்தை என்னைக்கொண்டு திருத்தப்பார்த்தென்னுதல்; எனக்குத் தன்வாகியை அறிவித்தானென்னுதல். [என்னாமுதல் வந்துபுகுந்து] - ஸ்ரீவால்மீகிபகவான்கவிபாடிற்று, ஈச்வரன் திருவுள்ளமடியாக ப்ரஹ்மா ஸர்ஸ்வதியை அவன்நாவிலே ஏவியிறே: அங்ஙன் இடையீடின்றிக்கே தானே என்னுடைய வாக்ப்ரவ்ருத்திக்கு முதலாய்வந்து புகுந்தென்னுதல்; முந்தறநாவிலே வந்து புகுந்தென்னுதல். [நல்லின்கனி] - ஸர்வலக்ஷணேபேதமாய், அத்தொழிய, சொல்லுத்தானே செவ்விப்பாடுடைத்தாம்படி இனிதான கவி, [தாமுதல்பத்தர்க்கு] - அன்புருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரான நித்யஸூரிகளும், “கேட்டாரார் வானவர்கள்” என்கிறபடியே வித்தராம்படி என்னுதல்; ஸம்ஸாரத்தில் தலையான முழுக்ஷேமங்களென்னுதல். [தான் தன்னைச்சொன்ன] - என்னைப் பகரணமாகக்கொண்டு, கர்த்தாவும் தானேயாய் கர்மபரிப்பானும் தானேயானான். [என்வாய் முதல்ப்பனை] - எனக்குவாய்த்த காரணபூதனான உபகாரகனை. [என்றுமறப்பனோ] - இனியொரு நாளும் மறக்கவுபாயமில்லை. இதுக்கு முன்புள்ள காலமடங்க நினைக்கவரிதானாய் போலே, இனிமேலுள்ள காலமடங்க மறப்பனென்னும்தான் மறக்கப்போமோ?

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணுதொழியவு மாங்கிடர், நான் மறந்து பிழைக்கப் பெற்றேனாகில்! என்கிறார்.

[ஆமுதல்வனிவனென்று தந்தேற்றி] முதல்வனும் இவனென்று தன்பக்கலிலே எனக்குத் தெனியுண்டாம்படியாகப்பண்ணி. காரணவாக்யங்களில் உபாஸ்யனாகச் சொல்லப்படுகிறான் தானையென்று தன்பக்கலிலே நான் தெனியப்பண்ணியென்னுதல்: அன்றிக்கே, பரமபதத்தோ பாதி ஸம்ஸாரத்தையும் திருத்தனைத்தோம் அதுக்கு இவன் முதலாம்-அடியாம் இவன்-என்று, தந்தேற்றி - என்பக்கலிலே தன் ஸ்வரூபாதிக்கைத் தெனியப்பண்ணியென்னுதல். இங்கே அருளிச்செய்யும் வார்த்தை. “திருப்புற்றுக்குக் கிழக்கே கரியமாணிக்காழ்வார் திருமுன்பின் ஸோபாகத்திலே ஆனவந்தார் எழுந்தருளியிருக்க, உடையவர் திருப்புற்றுக்குக் கிழக்காக எழுத் தருளிர்த்திறவரைக் கண்டு, ‘ஆமுதல்வனிவன், என்று அருளிச்செய்தாராம்’” என்று. [என்னாமுதல்வந்து புகுந்து] ஸர்வலக்ஷண ப்ரஹ்மாவைக்கடாக்கித்து, அவன் பின்னை *ஈச்வர தேவ தே ப்ரஹ்ம ப்ரவ்ருத்தேயம் ஸர்ஸ்வதி* என்கிறபடியே அவன் ஸர்ஸ்வதியை பேசி, இப்படி நாளிரண்டுக்கிலேயின்றிதே ஸ்ரீவால்மீகி பகவானைப் பேசவித்தது: அங்ஙனோ இடையீடின்றிக்கே என்னுடைய வாக்பிலே தானே முற்பாடனுய்வந்து புகுந்தென்னுதல் அன்றிக்கே என் வாய்க்கு

அடியாய் வந்து இருந்தென்றுதல். [மண்ணின்கவி] லக்ஷணோபதமாய், அந்த லக்ஷணங்கொட்கச் செய்தே சொல்லினினைமதானே ஆகர்ஷகமரம்படி இனிதான கவினை. [தாமதஸ்பத்தர்க்கு] அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்தரான நித்யஸூரிகளுக்கு. 'கேட்டாரார்வானவர்கள்' என்றிறபடியே அவர்கள் கொண்டாடுப்படிசொன்ன என்னுதல். 'ஸம்ஸாரத்தில் தலைபான முழுசு'க் களுக்கு. [தான் தன்னைச் சொன்ன] தானே சொல்லுதல், நானே யொருபடி சொல்லுதல் செய்கையன்றிக்கே, என் நா முதல் வந்து புதுத்து தான் தன்னைச் சொன்ன னாயிற்று. [என்வாய் முதலப்பனை] எனக்கு வாய்த்த காரண பூதனான மஹோபகாரகளை யென்னுதல்; "என் நா முதல்" என்கிறது தன்னையே யநுபாஷித்து, என் வாக்குக்கு முதலான அப்பனை யென்னுதல். [என்று மறப்பனே] மூன்பு அநாதிகாலம் மறந்து போந்ததானில் இனி மேல் நினைக்கைக்குடலான காலத்தையெல்லாம் மறக்கைக்கு உடலாக்கினுல்தான் மறப்பனே? மூன்பு நினைக்கையிலுள்ள அருமையோபாடியும் போரும் இனி மறக்கையிலுள்ள அருமையும்: இனி ஏதேனுமொருநாள் தான் என்னுலே மறக்கப்போமோ?

அப்பனையென்றுமறப்ப னென்னுகியே*

தப்புதலின்றித் தனைக்கவிதான்சொல்லி*

ஒப்பிலாத்தீவினையேனை யுய்யக்கொண்டு*

செப்பமேசெய்து திரிகின்றசீர்கண்டே.

(4)

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், தானே தன்னைக் கவிபாடிக்கொண்டானாகில் ஆச்சர்யமில்லை; அதுக்குப் பாங்கன்றிக்கேயிருக்கிற என்னைக்கொண்டே தப்பாமே கவிபாடின இவ்வுபகாரத்தை மறக்க வுபாயமில்லை யென்கிறார். [ஒப்பில்லாத தீவினையேனை யென்று தொடங்கி] - ஹேயப்ரத்யபீகதவ ஸர்வஜ்ஞத்வாதி களால் தன்னோடொத்தானில்லாதாப்போலே ஹேபத்வாஜ்ஞத்வாதிகளால் ஒப்பில்லாதஎன்னைவிஷயி கரித்துச் செவ்விதாகப்பரிமாறின தீர்மமையே அநுஸந்தித்து.

இ.—நாலாம்பாட்டில், தானே கவிபாடிக்கொண்டால் நிரவத்யமாய் என்னைக்கொண்டு தப்பாமே கவிபாடின இவ்வுபகாரத்தை மறக்க வுபாயமில்லையென்கிறார். [அப்பனை என்றும்றப்பன்] - இவ்வுபகாரம் பண்ணினவனை இனி அபகாரம் பண்ணினால்தான் மறப்பனே? [என்னுகியே] என்னை உபகாரணமாகக் கொண்டே. [தப்புதலின்றி] - என்னோட்டை ஸம்ஸர்க்கத்தால் வந்த தோஷம் தட்டாமே, நானே கவிபாடினே கொண்டே. [ஒப்பில்லாத தீவினையேனை] - ஹேயப்ரத்யபீகதவத்தில் தன்னோடொத்தா ரில்லாதாப்போலே, சொல்லி. [ஒப்பில்லாத தீவினையேனை] - ஹேயப்ரத்யபீகதவத்தில் தன்னோடொத்தா ரில்லாதாப்போலே, ஹேயமான பாபத்துக்கு எனக்கொப்பில்லாத என்னை. ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வசக்தித்வத்தால் குறை வற்றிருக்குமாபோலே, அஜ்ஞாநாச்சக்திகளால் குறைவற்ற என்னை. [உய்யக்கொண்டு] - "ஸந்தமேகம் ததோவிது:" என்னும்படி விஷயிகரித்து. [செப்பமேசெய்து திரிகின்ற] - குடிவற்றருதலான என்னோடே, நித்யஸூரிகளோடு பரிமாறுமாபோலே செவ்வியனாய் வர்த்திக்கிற. [சீர்கண்டே] - சீலாதிகுணங்களை அநுஸந்தித்து, அப்பனை என்றும்றப்பன்?

ஈ.—நாலாம்பாட்டு. தானே தன்னைக் கவிபாடிக்கொண்டானாகில் ஓராச்சர்யமில்லை; அதுக்குப் பாங்கன்றிக்கேயிருக்கிற என்னைக்கொண்டு தப்பாமே கவிபாடின இவ்வுபகாரத்தை இனி மறக்க வுபாயமில்லை என்கிறார்.

[அப்பனை யென்று மறப்பன்] உபகாரகனானவனை நான் என்று மறப்பன்? இனி, அவன் அபகாரம் பண்ணினால்தான் மறக்கப்போமோ? உமக்கு மறக்க வொண்ணுமைக்கு அவன் பண்ணின உபகாரமேதென்றால்? - [என்னுகியே தப்புதலின்றித் தனைக்கவி தான்சொல்லி] என்னை யுபகாரணமாகக் கொண்டு கவிபாடுமறவிடத்து, என்னுடைய ஸ்பர்சத்தாலே வந்த தோஷம் தட்டாதபடி கவிபாடினான். [என்னுகியே] என்பக்கவிலே தானாய். இவ்விடத்துக்கு

எம்பாரருளிச் செய்யும்படி :— “தான் பாடினானுதில் நிரவத்யமாய்த் தலைக்கட்டும்; நான் பாடினானுதிலும் வருந்தி யொருபடி தலைக்கட்டும், என்னை யுபகரணமாகக்கொண்டு கவிபாடா நிற்கச்செய்தேயும்” என்குடை ஸ்பர்சத்தால் வந்த தோஷம் தட்டாதபடி கவிபாடித் தலைக் கட்டினான்” என்று. [தனைக் கவி தான்சொல்லி] வீஷ்ணுநுபமாகக் கவிபாடினான். [ஒப்பி லாத திவினையேனை யுய்யக்கொண்டு] என்னை யுபகரணமாகக்கொண்டு இப்படி. கவிபாடு வித்தது, முன்புநின்ற நிலையிற் காட்டில் நான் எவ்வளவு புஞர நின்றேனாக; நான் முன்புற்றை யிற்காட்டில் ஓரடிவர நின்றதுண்டோ? [ஒப்பிலாத திவினையேனை யுய்யக்கொண்டு] நானும் அவனுக்கொப்பன் என்கிறார். ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வசக்தித்வங்களுக்கு அவனுக்கு ஒப்பிலாதப் போலே யாயிற்று, அஜ்ஞாநாசக்திகளுக்கு எனக்கொப்பிலாதபடியும். [உய்யக்கொண்டு] *ஸந்தமேநம் ததோவிது;* எனிறபடியே என்னை உஜ்ஜீவிக்ஷும்படி கைக்கொண்டு. [செப்பமே செய்து திரிகின்ற] குடில ஹ்ருதயஸூயிருக்கிற என்னோடே, அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரான ரித்ய ஸுரிகளோடு பரிமாறுமாப்போலே என்னுடனே செவ்வையே பரிமாறினானென்னு தல்; எனக்கு ரகைஷபண்ணிப் போருடற என்னுதல். [சீர்கண்டே] இப்படியிருக்கிற சீலாது குணங்களை யதுஸந்தித்து - அப்பனை என்று மறப்பன்?

சீர்கண்டுகொண்டு திருந்துநல்லின்கவி*

நேர்படயான்சொல்லும் நீர்மையிலாமையில்*

ஏர்வினாவென்னைத் தன்னுக்கிளன்னுல்தன்னை*

பார்பரவின்கவி பாடும்பரமரே.

(5)

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், தன்னைக் கவிபாடுகைக்கீடான நீர்மையுமின்றிக்கே இச்சையுமின்றிக்கே யிருக்கச் செய்தே, என்னைக்கொண்டு லோகமெல்லாம் கொண்டாடும்படி கவிபாடுவதே! என்ன ஸர்வேச்வரனோ? என்கிறார். [சீரென்று தொடங்கி] - தன்னுடைய கல்யாண குணநுலந்தாந பூர்வக மாகத்திருந்தி இனிதான் கவியை வாய்க்கப்பாடும் நீர்மை எனத்தின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே. [என்னைத் தன்னுக்கி] - என்னைத் தன்னைப்போலே ஜ்ஞாநசக்திகளையுடையேனுக்கி. தனக்கு நான் சேஷமென்னு மிடத்தை யறிவித்தென்னுமாம்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், தன்னைக் கவிபாடுகைக்கீடான நன்மையுமின்றிக்கே இச்சையுமின்றிக்கே யிருக்க, என்னைக்கொண்டு ஸகலலோகங்களும் கொண்டாடும்படி கவிபாடுவதே! என்ன ஸர்வாதிகளோ என்கிறார். [சீர்கண்டு கொண்டு] - அவனுடைய கல்யாண குணங்களிலே அவகாலறித்து. [திருந்து நல்லின்கவி] - கட்டளைப்பட்டு லக்ஷணோபேதமாய், சொல்லினுடைய இனிமைதானே ஆகர்ஷகமான கவி. [நேர்பட] கவிவாய்க்கும்படி. [யானசொல்லும் நீர்மையிலாமையில்] - நான் கவிபாடுகைக்கடியான ஜ்ஞாநாதிகுணங்க லின்றிக்கே யிருக்கச் செய்தேயும். [ஏர்வினாவென்னை] - சைதந்யப்ரயுக்தமான இச்சையுமின்றிக்கே யிருக்கிற என்னை. [தன்னுக்கி என்னுல்தன்னை] - தனக்குண்டான ஜ்ஞாநாதிகளை எனக்குண்டாக்கி என்னைக்கொண்டு அபரிச்சிந்தனான தன்னை. [என்னைத் தன்னுக்கி] - தனக்கு அநயார்ஹமென்னும்இடத்தை யறிவித்தென்னுமாம். [பார்பரவின்கவி] - விசேஷஜ்ஞரோடு அவிசேஷ ஜ்ஞரோடு வாசியற எல்லாரும் வாய்புலற்றும்படியான இனியகவியென்னுதல், “பாடியைத்தமிழரிசைகாரர் பத்தர் பரவுமாயிரம்” என்கிறபடியே யாதல். [பரமரே] - ந தத்ஸம்ச்சாப்பதிகச்ச த்ருச்யதே” என்கிற ப்ரமாணக்கொண்டு அறியவேண்டா; என்னையிட்டுக் கவிபாடுவித்துக்கொண்ட இத்மதக்கொண்டே பரத்வம் விச்சமித்துக் கொள்ளலாம்.

ஈ.—அஞ்சாம்பாட்டு, தன்னைக் கவிபாடுகைக்கீடான நீர்மையுமின்றிக்கே இச்சையு மின்றிக்கே யிருக்கச் செய்தே, லோகமெல்லாம் கொண்டாடும்படியான கவியை என்னைக் கொண்டு பாடுவதே! என்ன ஸர்வேச்வரனோ? என்கிறார்.

[சீர்கண்டுக்கொண்டு] கல்யாணகுணங்களை அவகாலித்து. [திருந்துஇத்யாதி] கட்டளைப் பட்டு லக்ஷணோபேதமாய் இனிதான கவிகளை. [நேர்பட இத்யாதி] இவையொன்றும் இல்லை யாகிலும், சொல்லுதிறயனுடைய நன்மையாலே வருவது ஒரு நன்மையும் உண்டிறே கவிக்கு; அப்படி வாங்கக்கச்சொல்லும் சிவபாவத்தை நான் உடையேனல்லாமையில். [ஏர்விலா வென்னை] ஏரென்று அழகு, அதில்லாத என்னை. [தன்னுக்கி] தன்னோடொக்கப் பண்ணி என்னுதல்: தனக்காக்கி யென்னுதல். [என்னுல் தன்னையித்யாதி] என்னையுபகரணமாகக் கொண்டு தன்னைப் பாரியுள்ளாரடையப் பரவுப்படி இனிய கவிகளைப் பட்டினுன். விசேஷஜ்ஞர் அவிசேஷஜ்ஞரெ ற்று வாசியின்றிக்கே, எல்லாரும் கொண்டாடுப்படி பண்ணினுன். [பரமமே] *ந தத்ஸமச்ச* என்பத வாக்கியங்கொண்டு இவனுடைய உத்கர்ஷம் அறியவேண்டா; என்னை யிருவித்துக் கவிபாடுவித்துக்கொண்ட இதுவேபோரும் அவனுடைய உத்கர்ஷம் அறிகைக்கு.

இன்கவிபாடும் பரமகவிகளால் *

தன்கவிதான்தன்னைப் பாடுவியாது * இன்று

நன்குவந்தென்னுடனுக்கி என்னுல்தன்னை *

வன்கவிபாடும் என்வைகுந்தநாதனை.

(6)

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், பராசர வ்யாஸ வால்மீகி ப்ரமுகரான கவிகளைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக் கொள்ளாதே, என்னை யுபகரணமாகக்கொண்டு வன்கவிபாடுவதே என்று ப்ரீதராகிரூர். [தன்கவி] - தனக்கு ஸத்ருசமானகவி. [இன்றுநன்குவந்து] - என்னைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக்கொள்ளுமதுவே ப்ரயோஜனமாகவந்து. [என்னுடனென்று தொடங்கி] - கவிபாடுகைக்குப் பிரியாததொருஉபகரணமாக என்னைக்கொண்டு என்னுலே தன்னைத் தான் ஸ்வைகுண்டநாதனுளாயுக்கு ஸத்ருசமாய்ப்படி அரணிய கவியைப் பாடாதினனுன்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், பராசராதிகளைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக் கொள்ளாதே என்னை யுபகரணமாகக் கொண்டு கவிபாடுவதே! என்று ப்ரீதராகிரூர். [இன்கவி இத்யாதி] - தன்னைக் கவிபாடுவித்துக் கொள்ள நினைத்தால், பராசர வ்யாஸ வால்மீகிகளாதல், "செந்தமிழ் பாடுவார்" என்னும் முதலாழ்வார் களாதலன்றோ பாத்ரபூதர்; அவர்களையொழிய. [தன்கவி தான் தன்னைப்பாடுவியாது] - கவியும் தன்னது, கர்த்தாவும்தான், விஷயமும்தான். [இன்று நன்குவந்து] - இன்று நானும் உஜ்ஜீவிக்கும்படி வந்தென்னுதல், என்னைக்கொண்டு கவிபாடுமிதுவே ப்ரயோஜனமாகவென்னுதல்; அப்போது நன்கு, உலந்து - உலக்து. [என்னுடனுக்கி] - கவி பாடுகைக்கு என்னைப் பிரியாதஉபகரணமாக்கி என்னுதல்; என்னைத் தன்னோடொக்க ஜ்ஞாநாதிகளுக்கி யென்னுதல் [வன்கவி] - செறிந்தகவி. "மொய்யசொல்லால்" என்கிறபடியே, [என்வைகுந்தநாதனை] - நித்யவிபூதியுத்தனாயிருக்கிற ஏற்றத்துக்குப் போரும்படி என்னைக்கொண்டு கவி பாடினான். நித்யவிபூதிக்கு அழிவில்லாதாப்போலே, அழிவில்லாத ஆவிரமென்று நித்யனித்தமாய்ப்படி திருவாய்மொழியைப் பாடுவித்தாளென்னுதல்; நித்யவிபூதியாலே தனக்கு நிறமுண்டானுப்போலே, இக்கவி பாட்டாலே தனக்கு நிறமுண்டாய்ப்படி பாடினா னென்னுதல்.

ஈடு.—ஆறும் பாட்டு, வ்யாஸ பராசர வால்மீகி ப்ரமுகரான கவிகளைக் கொண்டு கவி பாடுவித்துக் கொள்ளாதே, என்னை யுபகரணமாகக் கொண்டு கவிபாடுவதே! என்று ப்ரீதராகிரூர்.

[இன்கவிபாடும் பரமகவிகளால்] பின்னைத் தான் தனக்குச் சில கவிகளைப் பாட வேண்டினால், அதுக்கீடாகவிருப்பார் ஸ்ரீவைத்யயாஸ பகவான் ஸ்ரீ பராசர பகவான், ஸ்ரீவால்மீகி ப - வான் ஸ்ரீவாகஞண்டாயிருக்க, மற்றும் வேணுமாகில், "செந்தமிழ் பாடுவார்" என்று சொல்லப் படுமற் முதலாழ்வார்க்கெல்லாருமுண்டாயிருக்க, என்னைக் கொண்டு கவிபாடுவித்துக்கொண்ட இதுவும் ஒரு றீமைச்சி என்கிறார். முதலாழ்வார்களிலே ஒருவரை 'ஒரு கவி சொல்லிக்காணும்'

என்ன, [பெருகுமித்யாதி, ஆற்றுப்பெருக்குப்போலே பெருகா நின்றுன் மதத்தையுடைய ஆகையானது. [மாய்?டிக்கு முன்னின்று] மதித்து முன்னடி தோற்றுகே வருகிற இத்தையும் தனக்குக் கையாளாக்கிக் கொள்ளவற்று யாயிற்று இதினுடைய ச்லாக்யதை யிருக்கிறபடி. [முன்னின்று] “நான் இங்குத்தைக்குச்செய்ய வேண்டுவதென்?” என்று ஏகிற்றுச்செய்கைக்கு அவஸரப்ரதிஷ்டமாய் நிற்குமாயிற்று. [இருகணின மூங்கில்வாங்கி] இரண்டுகண்ணேறி அதுக்குக்கக்க முற்றனவுரினறிக்கே யிருக்கிற மூங்கிற் குருத்தை வாங்கி: தான் மதித்து முன்னடி தோற்றுகே திரிபச்செய்தேயும் படியின் பக்கலுண்டான ஆதாரதீசயந்தாலே அவதானத் தோடே ஸாதரமாகவாங்கி. [அருகிருந்த தேன் கலந்து] திருமஞ்சனத்துக்கு உபகரணங்கள் சமைந்திருக்குமாப்போலே, அருகே மலைமுறைஞ்சுகனிலே நிரம்பியிருக்கிற தேன்களிலே வாங்கித்தோய்த்து. மூங்கிற்குருத்தையும் த்ரவத்ரவயத்தோபாதியாக அருளிச்செய்கிறார். [நீட்டும்] இதுதான் இரந்துகொடாக்கிக், அதை “உனக்கு வேண்டுவார்க்குக் கொடாய்” என்று நிற்குமாயிற்று. [வான்கலந்த இத்யாதி] மூங்கிற் குருத்தும் தேனும் கலந்தாப் போலே யாயிற்று, மேகமும் அவன்திருநிறமும் கலந்திருக்கும்படி. இனிய கன்களைப் பாடவல்ல மேலானகவினாலே. [தன்கனி தான் தன்னைப்பாடுவியாது] கவியும் தன்னது, பாடினாலும் தான், ப்ரதிபாத்யனும் தான், அவர்களைக்கொண்டு, தன்னுடைத்தான சொல்லாலே, அதுக்கு ப்ரதிபாத்யயனான தான் தன்னைப் பாடுவியாதே. [இன்று நன்குவந்து] இன்று நான் இங்ஙனே உஜ்ஜீவிக்கும்படிக்கு ஈடாக வந்தென்னுதல், அன்றிக்கே, நன்கு உவந்து என்ருய் - நன்றாக உகந்தென்றும்; இக்கவிபாடுகைதானே ப்ரயோஜனமாக உகந்து. [என்னுடனுக்கி] என்னைப் பிரியாத உபகரணமாகக் கொண்டு. [வன்கவிபாடும்] சொற்செறிவை யுடைத்தாயிருக்கை, “மொய்யசெரல்லால்” என்கிறபடியே, ச்லதமாயிருக்கையன்றிக்கே. [என்னைவருந்த நாதனே] அழியாததான கலங்காப்பெருநகரத்தை இருப்பிடமாக வுடையோமானவோபாதி, அழியாதே வேதம்போலே நீங்கமான ஆயிரம்பாட்டுப் பாடுவிக்கவேணும் என்று பார்த்தான், பரம பதத்தை இருப்பிடமாகவுடையனாகவாலே வந்த ஏற்றத்தோபாதியாக நீனைத்திராக்கின்றானாயிற்று, இக்கவிபாட்டுடையனாகவால் வந்த ஏற்றத்தையும்.

வைகுந்தநாதன் என்வல்லினைமாய்ந்தற*

செய்குந்தன்தன்னை என்னுக்கிஎன்னுல்தன்னை *

வைகுந்தனுகப்புகழ வண்தீங்கவி *

செய்குந்தன்தன்னை எந்நாள்சிந்தித்தார்வனே? (7)

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், என்னைக்கொண்டு நீரதீசயபோக்யமான கவியைப் பாடுவித்துக்கொண்ட இம்மஹோபகாரத்துக்கு, இவனைக் காலமுள்ளதனையும் அநுபவித்தாலும் ஆரே நென்கிறார். [வைகுந்தநாதனென்று தொடங்கி] - அப்பத்திரபேகடினாமிருந்துவைத்து நிற்பேறுதுகமாக என்னுடைய ப்ரதிபந்தகங்களை நீக்காதின்றுள்ளவனே. [தன்னைபென்னுக்கி] - என்னைத்தன்னுக்கி, [என்னுலென்று தொடங்கி] - நான் புகழ்ந்தால் தான் ஸீவைகுண்டநாதனும்படி என்னைக்கொண்டு அழியேவாய் இவ்வாயிருந்துள்ள கவியைப் பாடுவியாதின்றுகொண்டு அதுவே ப்ரயோஜனமாயிருந்தவனே.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், என்னைக்கொண்டு நிரதீசயபோக்யமான கவியைப் பாடுவித்துக்கொண்ட உபகாரத்துக்கு, காலமுள்ளதனையும் உபகாரஸ்மருதியை அநுபவித்தாலும் ஆரேநென்கிறார். [வைகுந்தநாதன்] - அயர்வறும்மரர்களதிபதியா யிருந்துவைத்து, நித்ய ஸம்ஸாரியான என்பக்கவிலே வந்து மேல் விழாவின்றுள்; “லோகநாதுபுராபூத்வா ஸுக்ரீவம்நாதமிச்ச்சதி” என்கிறபடியே. [என்வல்லினை மாய்த்தற] - “அஸந்நேவ ஸபவதி” என்கிறபடியே அஸத்கல்பனான என்னுடைய ப்ரபலமான பாபங்களை ஸர்வகைகளைப் போம்படி. ஸர்வசக்திக்கும் ஒருவிரகாலே போக்கவேண்டும்படியிறே இதின் கனம். [செய்குந்தன்] - ப்ரபலப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்குவது நிர்பேறுதுகமாக. “உன்னடியார்க்குத் தீர்த்தகார்க்குத் தீசகன் செய்குந்தன்” என்கிறபடியே, ஆச்ரிதர்பாபங்களை அநாச்ரிதர்மேலேயேறிடும் கத்தீசயச் செய்கிற்று.

மாம். [தன்னையென்னுக்கி] - என்னைத் தன்னுக்கி. [என்னுத்தன்னை வைகுந்தனுக்கப்புகழ] - நான் புகழ்ந்தால் தான் ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுவானு பிராமின்றான். அதுதான் முன்பே நித்யமாயிருக்க, என்கவி பாட்டாலே இப்போது பெற்றானுமிருக்கை. தம்பன்கொடுத்து, அது தன்னையே மகன்கொடுக்க, அன்று பெற்றானுபிராமின்றானிறே. ஆத்மா நித்யமாயிருக்கச் செய்தேயிறே, "அஸந்வேவ" என்றும் "ஸந்தமேவம்" என்றும் சொல்லுகிறது. [வண்தீங்கவி செய்குந்தன்] - உதாரமாய் இனிதாயிருந்துள்ள கவியை யென்னையிட்டுப் பாடுவித்துக்கொண்ட கத்தியையுடையவன். என்கவிபாட்டாலே எத்துக்கத்தைப் போக்கினின்று, தன்குறையற்றதாக நினைத்திராமின்றான்; "துயரனுசுடரடி" என்னுமாபோலே. [தன்னை] - மஹோபகாரகனை. [எந்நான் சிந்தித்தாள்வனோ] - பண்ணினவுபகாரத்தை எத்தனைநான் அநுஸந்தித்தால் எனக்கு பரப்பாப்தி பிறப்பது? காலதத்தவமுள்ளதனையும் ஸ்மரித்தாலும் பரப்பாப்தி பிறக்குமோ? சரீரஸம்பந்தமற்றால் இதுக்குஅவஸரயிரினை; அதுக்குமுன்பு காலம்அல்பமாகையாலே பரப்பாப்தி பிறவா தென்கிறார்.

௪௬.—ஏழாம்பாட்டு. என்னைக்கொண்டு பரமோதாரமாய் நிரதிசயபோக்யமான கவியைப் பாடுவித்துக்கொண்ட - மஹோபகாரத்துக்கு, இவனைக் காலதத்தவமுள்ளதனையும் அநுபசித்தாலும் திருப்தனாகிறிலே நென்கிறார்.

[வைகுந்தநாதன்] உபகரித்தவன் என்னோடணையமின்றானுருவனுய் நான் ஆறியிருக்கிறேனோ? அயர்வாறுமமரர்களைதிபதி ஒரு ஸம்ஸாரிபக்கனிலே மேல்விழா நின்றால் எங்ஙனே ஆறியிருக்கும்படி? *லோகநாத: புரா பூதவா ஸுக்ரீவம் நாதமிச்ச்சதி* என்கிற விதுக்கும் அவ்வருகா யிருக்கிறதிறே இது. பூஸுக்ரீவமஹாராஜரை நாதராகவுடையராகைக்கு யோக்பதை ஸம்பாதித்தபடி. யாயிற்று, முன்பு லோகநாதரானது. பெறுவார், பெறுதொழிவார்; முன்னம் இச்சியாளின்றார். கிடையாதத்திலேயிறே இச்சைகன்தான் செல்லுவது. *ஸராமோ வானநேர்த் ரஸ்ய ப்ரஸாதமபிவாங்குஷதே* போலேயாயிற்று. [என்வல்லினைமாய்த்தற] வல்லினைபோகவேணுமென்றிராத என்னுடைய, "மயர்வநமதிநலமருளினன்" என்றவித்தனையிறே; எனக்கருளினன் என்கைக்கு, அருளுவதற்கு முன்பு தாம் ஒருவர் உளராகக்கண்டிலுமிரு; *அஸந்வேவ ஸ பவதி* என்னும் நிலையிறே முன்பு. [வல்லினைமாய்த்தற] ஸர்வசக்தியான தன்னாலேதான் இது செய்வலாமோ? [மாய்த்தறச்செய்குந்தன்] என்னுடைய ப்ரபலவிரோதியைப் போக்கின கத்தியோகத்தையுடையவன். "அடியார்க்குத்தீர்த் தகர்க்குத் தீமைகள் செய்குந்தா" என்னக்கடவதிறே. முகுந்தா என்கிறத்தைகுந்தனென்று தலைக்குறைத்தலாய்க்கிடக்கிறதென்னமொம். அன்றிக்கே குந்தனென்று திருகாமமாகவுமாம். *குமுத: குந்தர: குந்த:* என்று குந்தனென்றே திருநாமமாயிற்றிறே. ஆச்சரிதர் பக்கனிலே பகஷித்து அவர்கள் பண்ணின பாபங்களை அகாச்சரிதர்பக்கனிலே அசஸ்பிளந்தேறிடும்படியான கத்தியோகத்தையிறே அவ்விடத்திற்சொல்லுகிறது. தன்னையென்னுக்கி என்றது என்னைத்தன்னோடொக்கப்பண்ணியென்னுதல், தனக்காம்படி பண்ணி யென்னுதல். [என்னுல் தன்னைவைகுந்தனுக்கப்புகழ] பிதாவானவன் புத்ரனுக்கு ஒரு பகவை நீர்வார்த்துக்கொடுத்துத் திரிய அவன்பக்கனிலே பகவை நீரேற்றுப்பெறுமாபோலே யிருப்பதொன்றாயிற்று இதுவும். [வைகுந்தனுக்கப்புகழ] நித்யவிபூதியிறேயது; இங்ஙனே யிருக்கச்செய்தேயும், இவர் புகழ்த்த இத்தாலே தனக்கு அவ்விபூதியுண்டாயிற்றதாக நினைத்திராமின்றான். ஆத்மவஸ்து நித்யமாயிருக்கச்செய்தே, *அஸந்வேவ* என்றும் *ஸந்தமேவம்* என்றும் சொல்லாநின்றவோபாதியாயிற்று. "இன்னுன்வாக்காலே கவிபாடின பின்பு அவன்வாழ்ந்தான்" என்னக்கடவதிறே. அப்படியே, புகழ்த்தபின்பு தனக்கு அந்தவிபூதியில் இருப்புண்டாயிற்றதாக நினைத்திராமின்றான் அவன். [வண்தீங்கவி யீத்யாதி] உதாரமாய் இனிதாயிருந்துள்ள கவிகளைப்பாடி, அதுதன்னைத் தன்பேராக நினைத்திருக்கிற கத்தியை உடையவனை, "துயரனுசுடரடி" என்கிறபடியே இவரைக்கொண்டு கவிபாடின பின்பு தன் துயரம் தீர்த்தானாயிருக்கிறபடி. இவர் துயர்போன பின்பு தனக்கு ஒரு துயருண்டாய் அதுபோய்ப்போலே நினைத்திராமின்றானாயிற்று. சரீரத்துக்குவந்தவபாதி யநுபவிப்பான் சரீரியிறே. *வ்யஸநேஷு மதுஷ்யானாம்* - தீவ்யாந்த:புரத்திலுள்ளார்க்காதல் திருத்தாய்மார்க்காதல் ஒருவ்யஸநம் வந்தாலோ துக்கத்திரா

வதென்றால்? *மநுஷ்யானும் ப்ருசம்* து:க்கிதனுன யன்னவன் றித்தே, ஆனையனறுபட்டாப்போலே
நோவுபடுவராயிற்று. *து:க்கிதோபவதி* இன்றொருபடியாய், பிற்பிறநாநொருபடியாய், அந்
தரம் ஆயிப்போம் இவர்களுக்கு; இவர்கள் க்லேசத்தில் நான்தோறும் புதியராயிருப்பர். வ்யஸநம்
இவனநானால் து:க்கமும் இவனதாக வேண்டியிருக்க, இவர் து:கிராகைக்கு ஹேதுவென்?
என்னில்?—‘இவன்படுகிற க்லேசம் இவன்காவற்சொர்வால் வந்ததொன்றன்றே, நன்காவற்
சொர்வாலே வந்ததொன்றன்றோ?’ என்று, ரக்ஷகராகையாலே நான்தோறும் புதியராயிருப்பர்.
ஹீரேஷாஹி மனாதுலா என்னக்கடவதிறே. இவனவல்லவாயிற்று, பிற்பாட்டுக்கு அவன்
ஸ்த்ஜிக்கும்படி. [எந்நான்சித்தித்தார்வனோ] பண்ணினவபகாரம் கனத்திராபின்றது; உபகார
ஸ்த்ஜிதிக்குக் காலம்போருகிறதில்லை; நான் என்செய்வேன்? சரீரவிச்சேஷாநந்தரத்தில் தானே
வாய்ப்புகுரீராகையால் அநுஸந்திக்கைக்கு அவகாசமில்லை; இங்மிருக்கும்நான் காலம் போருகிற
தில்லை; பண்ணின உபகாரமோ கனத்திராபின்றது; நான் என்செய்கேன்?

ஆர்வனோ? ஆழியங்கைஎம்பிரான்புகழ் *

பார்விண்டீர்முற்றுங் கலந்துபருகிலும் *

ஏர்விலாஎன்னைத் தன்னுக்கிஎன்னுல்தன்னை *

சீர்பெறஇன்கவி சொன்னதிறந்துக்கே.

(8)

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், என்னைக்கொண்டு ‘திருவாய்மொழி பாடுவித்துக்கொண்ட இம்மஹா
குணத்தை, உபயவிபூதியிலுள்ளாருடைய போக்த்ருத்வசக்தியையும் அதுக்கிடான வாகாத்யுபகரணங்
களையும் பெற்றுஅநுபவித்தாலும் ஆரேனென்கிறார். [ஆர்வனோவென்று தொடங்கி] - நான் கவிபாடு
கைக்கும் பாங்காம்படியாகத் தனிதிருவழிகைக் காட்டின மஹோபகாரகனுடைய குணங்களை ஸகலசேத
நறையும் துணையாகக்கொண்டு பருகிலும்ஆர்வனோ? [ஏர்விலாவென்னைத் தன்னுக்கி] - தன்னைக் கவி
பாடுகைக்கு யோக்யதை இன்றிக்கேமிருக்கிற என்னைத் தன்னோடாக்கப்பண்ணி: தனக்காக்கி யென்று
மாம். [என்னுலென்று தொடங்கி] - என்னாலே தன்னை நிறம் பெறும்படி கவிசொன்ன படிக்கு.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், என்னைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக்கொண்ட இம்மஹாகுணத்தை
உபயவிபூதியிலுள்ளாருடைய போக்த்ருத்வசக்தியையும் அதுக்கு ஈடான வாகாத்யுபகரணங்களையும்
பெற்று இவ்வுபகாரத்தையநுபவித்தாலும் ஆரேனென்கிறார். [ஆழியங்கை பெம்பிரான்புகழ் பார்விண்
டீர்முற்றுங் கலந்து பருகிலும் - ஆர்வனோ] - ஆழியங்கை பெம்பிரான்புகழ் - எனக்கு விஷயமாகக்
கையுந்திருவாழியுமான அழகைக்காட்டின உபகாரகனுடைய குணங்களை, “ஆய்கொண்டசீர்வள்ளலாழிப்
பிரானெனக்கேயுள்ள” என்று கையுந்திருவாழியுமாய் நின்ற அழகுக்குத்தோற்றுக் கவிபாடுமவன் நான்
என்கிறுசிறே. தன்ஸ்வரூபகுணங்களையும் ஆத்ம குணங்களையும் எனக்கு விஷயமாக்கின வுபகாரக
னென்கை. [பார்இத்யாதி] - பூமியிலும் ஊர்தவலோகத்திலும் ஐலங்களிஓழமுள்ள ஸகல சேதநருடைய
போக்த்ருத்வத்தையும் வாகாத்யுபகரணங்களையும் துணையாகக்கொண்டு அநுபவித்தாலும்ஆர்வனோ?
ஆராதபடிபண்ணின வுபகாரந்தா -னெதென்ன? - [ஏர்விலாவித்யாதி] - கவிபாடுகைக்கு யோக்யதைகள்
ஒன்றின்றிக்கே யிருக்கிறஎன்னை. கீழ், “ஏர்” என்று இச்சையை அழகாகச் சொல்லிற்று; இங்கு
இச்சைக்கும் ஹேதுவான ஜ்ஞானாதிகளைச் சொல்லுகிறது. [தன்னை] - ஸமஸ்த கல்யாணகுணத்தமை. [சீர்பெற] - என்கவிபாட்டாலே அந்தகுணங்களைப் பெற்றானும்படி. [இன்கவிசொன்ன திறந்துக்கு] - சீர்
பெருவிடிலும் பாகரம் அமைந்திருக்கிற கவியைச் சொன்னபடிக்கு, திறம் - படி. ‘ஆழியங்கையெம்பிரான்’
என்று தொடங்கி, ‘கலந்து பருகிலும் - ஆர்வனோ’? உயர்வறவுயர்வல முண்டாயிற்று இக்கூப்பிட்டாலே.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. நான் ஒருவனுமிருந்து ஜீவிக்கும் நான் உபகார ஸ்த்ஜிதிக்குக்
காலம் போராது என்று நோவுபடுகிறேனோ? என்னுடைய உபகார ஸ்த்ஜிதியையும் அபேகை
நாயு முடையராய்க்கொண்டு புறம்பே அந்யபாராயிருக்கிற பகவத்யயதிரித்த ஸமஸ்தசேத
நரும் என்னுடனே கூடி நெடுங்காலமெல்லாம் நானும் அவர்களுங் கூடி நின்று அநுபவித்தால்
நான் ஆர்வனோ? என்கிறார்.

[ஆர்வணே இத்யாதி] ஆழியங்கை யெம்பிரான் புகழைப் பார்விண்ணீர் முற்றுங்கலந்து பருகிலும் நான் ஆர்வணே! தன்னுடைய ஸ்வரூபரூப குண விபூதிகளை என்னுடைய கவிக்கு விஷயமாக்கின மஹோபகாரகனுடைய புகழை. “வாய்கொண்டு மானிடம் பாட வந்த கவியேனல்லேனும் கொண்ட சீர்வள்ள லாழிப்பிரா னெனக்கேயுளன்” என்றாரிறே, பாரிபுள்ளார், விண்ணிபுள்ளார், நீரிபுள்ளாரான இவர்கனெல்லாருடைய வாகாத்யபகரணங் களையும் போக்த்ருத்வத்தையும் சக்திவிசேஷங்களையும் உடையேனாய்க்கொண்டு காலமெல்லாம் நின்று அதுபவித்தாலும்தான் நான் ஆர்வணே? கலக்கை—அவற்றோடே சேருகை. அன்றிக்கே பார்விண்ணென்று உபயவிபூதியையுஞ் சொல்லி, நீரென்று நீர்மையாய், ஸ்வபாவமாய், உபயவிபூதியிலுள்ளோர் போக்த்ருத்வ சக்தி ஸ்வபாவத்தையுமுடையேனாய் அதுபவித்தாலும் என்றாகவுமாம். நீர் இப்படி எல்லாருடைய உபகரணங்களையும் உடையிராய்க்கொண்டு கால மெல்லாம் அதுபவியா நின்றாலும் ஆராமைக்கு அவன் பண்ணின உபகாரந்தான் ஏது? என்றால்,—[ஏர்வு இத்யாதி] இங்கு, நன்மையில்லையாகச் சொல்லுகிறது. கீழே கவிபாடுகைக் கீடான இச்சையுமில்லையென்றார், இங்கு, அவ்விச்சைக்கு அடியான போக்யதையுமில்லை யென்கிறார், *ப்ராஹ்மண விவிதிஷந்தி* என்னு நிற்கச்செய்தேயும், *யஜ்ஞேந தானே தபஸா ஽நாசகேந* என்று யோக்யதையைச் சொல்லிற்றிறே; அதுவுமின்றிக்கே யிருக்கிற என்கை யென்கை. [என்னால் தன்னைச் சீர்பெற இன்கவி சொன்ன] ஸமஸ்தகல்யாணகுணத்தமாக னானவன் இக்கவியாலே தனக்கு நிறமாம்படியாகச் சொன்ன. நான் கவிசொல்ல ஸர்வேச் சரணான தனக்கு இத்தாலே நிறமாக நினைத்திரா நின்றான். இச்சீர் இழக்கவரிலும் விட வரணான தனக்கு இத்தாலே நிறமாக நினைத்திரா நின்றான். இச்சீர் இழக்கவரிலும் விட வொண்ணாதபடியாயிற்று கவியின் இனிமை. [இன்கவி சொன்ன திறத்துக்கு] இப்படி இனிய கவிக்களைச் சொன்ன ப்ரகாரமொன்றுக்கும். அல்லாத குணங்கள் குமரிருந்துபோ மித்தனை. இப் ப்ரகாரமொன்றுக்கும் ஆழியங்கை யெம்பிரான் புகழைப் பார்விண்ணீர் முற்றுங் கலந்து பருகிலும் ஆர்வணே?

திறத்துக்கேதுப்பரவாத் திருமாலின்சீர் *

இறப்பெதிர்காலம் பருகிலும் ஆர்வணே?

மறப்பிலாவென்னைத் தன்னுக்கிஎன்னுல்தன்னை *

உறப்பலவென்கவி சொன்னவுதவிக்கே.

(9)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், என்னைக்கொண்டு கவி பாடுவித்துக்கொண்ட மஹோபகாரகனை, ஸகலசேதநருடைய போக்த்ருத்வசக்தியை யுடையேனாய்க்கொண்டு காலமுள்ளதனையும் அதுபவித் தாலும் ஆரே என்கிறார் [திறத்துக்கேயென்று தொடங்கி] - ஏதேனுமொன்றிலேபுக்கால் அத்தை முடிக்கவல்ல ஸாமர்த்த்யத்தையுடைய ச்ரீய:பதிநினுடைய கல்யாணகுணங்களை. [மறப்பிலாவென் னுல்தன்னைத் தன்னுக்கி] - ஸ்வவிஷயஜ்ஞாநத்துக்கு ஸம்பாவனையில்லாமையாலே வில்வரணமின்றிக்கே அசுத்தகல்பனுமிருந்துள்ள என்னைத் தன்னுடொக்கப்பண்ணி. [என்னுலென்று தொடங்கி] - என்னாலே தனக்கு உறும்படி இனிதாகப் பல கவிவயச்சொன்ன உபகாரத்துக்கு. தனக்கு நேரே வாகமாய்ப்படி யென்றுமாம்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், என்னைக்கொண்டு கவிபாடுவிடுத்துக்கொண்ட உபகாரத்துக்கு, கீழ்ச் சொன்ன பரிகரங்களையும் துணையாகக்கொண்டு காலதந்த்வமுள்ளதனையும் இத்தையநுபவித்தாலும் ஆரேஎன்கிறார். [திறத்துக்கேதுப்பரவாந்திருமால்] - ஏதேனுமொன்றிலே புக்கால் அத்தைத் தலைகட்ட வல்ல ஸாமர்த்த்யத்தையுடையவன். த்ருணத்தைக்கொண்டு ஒருகாரியங்கொள்ளப்புக்கால், அத்தைக் கொண்டே நினைத்த காரியங் கொள்ளும் ஸாமர்த்த்யத்தையுடையவன். திறம் - கூறுபாடு. துப்பரவு - ஸாமர்த்த்யம். [திருமாலின்சீர்] - இந்த ஸாமர்த்த்யத்துக்கு அடியாயிருக்கிறது ச்ரீய:பதித்வமாயிற்று. அதுபவித்தால்தான் ஆர்வணே? போனகாலம் அதுபவிப்பாராய்ச் சொல்லுகிறார்ல்லர், எல்லாக்காலமும் அதுபவித்தாலும் ஆராதென்கைக்காக. கீழ்ச்சொன்ன ஸமஸ்தசேதநருடைய போக்த்ருத்வ சக்தியையுங்

கூட்டிக்கொண்டு அநுபவித்தாலும் ஆராத. “எந்நாள் சிந்தித்தார்வனோ” என்கிறதிற்காட்டில் ஏற்றமில்லை யாயிதே, சேதநரைக் கூட்டிக்கொள்ளாதபோது. உபகாரந்தான் எது? என்ன, —[மறப்பிலாவென்னை] - ஸ்வவிஷயத்தொத்துக்கு ஸம்பாவனையில்லாமையாலே விஸ்மருதியின்றிக்கே அசித்தஸமான என்னை; “மறந்தேனுன்னை முன்னம்” என்கிறபடியே அநுதாபமுமின்றிக்கே யிருக்கிற என்னை. [என்னுத்தன்னை யுற] - “யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே” என்கிற விஷயத்தை, எல்லைபுற - தனக்குறேளே வாசகமாய்படி ஈசுவரனுக்கு உறும்படி என்றுமாம்; இது பின்னான் நிர்வாணம். [பல இன்கனி சொன்னவதலிக்கே] - “சதுர்விம்சத் ஸஹஸ்ராணி” என்றும், “பாட்டியே கேயேச மதுரம்” என்றும் சொல்லுமாபோலே, ஆயிரமுமாய் இனிதானகவிசொன்ன உபகாரத்துக்கு. திறந்துக்கென்று தொடங்கி, பருகிலுமார்வனோ?

ஈடு.—ஒன்பதாம் பாட்டு. என்னைக்கொண்டு கவி பாடுவத்துக்கொண்ட மஹோப காரகனை, ஸகலசேதநருடைய போக்த்துத்வ சக்தியை யுடையேனாய்க்கொண்டு காலமெல்லாம் புஜித்தாலும் ஆரேனென்றார் கீழ்; அந்த போக்த்துத்வ சக்தியுடனே காலத்வமும் புஜித் தாலும் ஆரேனென்கிறார் இதில்.

[திறத்துக்கே இத்யாதி] ஏதேனும் ஒரிடையாட்டத்தில் வந்தால், ஒரு தருணத்தைக் கொண்டு காரியங்கொள்ளப் பார்த்தால் அத்தைக்கொண்டே காரியத்தை அப்படித் தலைக் கூட்டிக் கொள்ளும்படிக்கிடான துப்பரவுண்டு ஸாமர்த்தயம், அத்தையுடையான. அதுக்கு அடியென்? என்றால், —சீரிய:பதியாகையாலே. நினைத்த காரியஞ்செய்து தலைக்கட்டுகைக்கிடான ஸாமர்த்தயத்தையுடையான சீரிய:பதியுடைய கல்யாணகுணங்களை. ஒருவன் செய்தது வாய்த்துவரப்புக்கவாதே “அவன் குப்பைக்காலன் காண், ஸ்ரீமான் செய்ததெல்லாம் நன்றாய் வருங்காண்” என்னக் கடவதிறே. [இறப்பெதிர் இத்யாதி] ஸமஸ்தசேதநருடையவும் வாகரத் யுபகரணங்களையும் போக்த்துத்வாதி சக்திகளையும் நான் உடையேனாய் அநுபவிக்கப் புக்காலும் ஜீவிக்கைக்கு அடியான ஆயுஸ்ஸு அல்பமாகையாலே உபகார ஸ்மருதிக்குக் கர்லம் போருகிறதில்லை. “எந்நாள் சிந்தித்தார்வனோ?” என்ன வேண்டாதே அவ்வவருடைய உபகர ணங்களையும் உடையேனாய், போனகாலமும் மேல்வரக்கடவ காலமும் எல்லாம் அநுபவியா றின்றாலுந்தான் ஆர்வனோ? (வர்த்தமான காலம் தன்னடையே வருமிதே. போனகாலம் அநுபவிப்பாராய்ச் சொல்லுகிறாரன்று; எல்லாக் காலமும் அநுபவித்தாலும் போராதென்கைக் காக. “எந்நாள் சிந்தித்தார்வனோ” என்கிறதிற் காட்டில் ஏற்றமில்லையாயிதே, கீழ்ப்பாட்டிற் சொன்ன சேதநரைக் கூட்டிக் கொள்ளாதபோது) எல்லாருடைய உபகரணங்களையுங் கொண்டு காலமெல்லாம் அநுபவித்தாலும் கீர் ஆராதே மொழிகிறது அவன் பண்ணின எவ் வுபகாரத்தை ஸ்மரித்து, என்ன, [மறப்பிலா வித்யாதி] மறப்பில்லையான என்னை. மறப்புக்கு பூர்வகூணவர்த்தியான நினைவும் எனக்கில்லை என்கைக்காக, மறப்பிலாவென்கிற பாகரத்தாலே அருளிச் செய்கிறார். மறப்பிலா என்ன வேண்டுவானென்? என்னில், நினைவுள்ளனிடத்திலே யிறே மறப்புள்ளது. ஆக, காதாசித்தமான ஸ்மருதியுங்கூட எனக்கில்லை என்கிறார். [மறப் பிலாவென்னைத் தன்னுக்கி] காதாசித்தமாக ஸ்மரித்துப் பின்னை யொருகால் மறப்புண்டாய், அத்தைக் காணுக் கண்ணிட்டுத்தான் இப்படி விஷயிகரிததானோ? முதலிலே தன்பக்கல் ஸ்மருதியின்றிக்கே யிருக்கிற என்னைத் தன்னுக்கி, [என்னால்] “மறந்தேனுன்னை முன்னம்” என்கிற அநுதாபமுங்கூட இன்றிக்கே யிருக்கிற என்னை யிடுவித்து. [தன்னையுறப் பல இன்கனி சொன்ன] என்றதுக்கு ஜீயரருளிச் செய்யுமபடி *யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே* என்று வேதங்கள் மீண்ட விஷயத்தை “மறுபாடுருவச் சொன்ன” என்று. அன்றிக்கே, பின்னான் பணிக்கும்படி: *ஸ்ர்வேச்வரனுக்குச் சாலவுற்றதென்கிறார்* என்று. [பல இன்கனி சொன்ன] *சதுர்விம்சத் ஸஹஸ்ராணி க்லோகாநாமுத்தவாந் ருஷி:* என்னுமாபோலே, ஸம்ஸாரத்திலே இப்படி வலகூண மாயிருப்பது ஆயிரம்பாட்டைப் பாடுவதே! என்கிறார். இனிய கவினைச் சொன்ன, உதவிக்கு— இவ்வுபகாரத்துக்கு, திருமாவின் கீர் இறப்பெதிர் காலம் பருகிலும் ஆர்வனோ?

உதவிக்கைம்மாறென்னுயிரென்ன வற்றெண்ணில் *

அதுவுமற்றங்கவன்தன்னது என்னுல்தன்னை *

பதவியனின்கவி பாடியவப்பனுக்கு *

எதுவுமொன்றுமில்லை செய்வதிங்குமங்கே.

(10)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், தம்மைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக்கொண்ட மஹோபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரம் காணுதே அலமாக்கினார். [உதவியென்று தொடங்கி] - அவனுக்கு ப்ரத்யுபகாரமாக என்னுடைய ஆத்மாவைக் கொடுக்கைக்கு என்று ஆராய்ந்தபோது அதுவும் பின்னை அவன தாயிராழின்றுது. [என்னுலென்று தொடங்கி] -என்னுலே தன்னை ம்ருதுவாய் இனிதான கவியைப் பாடின மஹோபகாரத்துக்கு இங்கிருந்தாலும் திருநாட்டிலே போனாலும் பண்ணலாம் ப்ரத்யுபகார மில்லை. [எதுவுமொன்றுமில்லை செய்வதிங்குமங்கே] - அங்காபகாரமகாரஸம்பாவையுள்ள இஹ லோகத்தில் ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணப்பெறாத இவர்க்கு, அவற்றைக் கனுகாணவும் முடியாத ப்ரலோகத்தில் ப்ரத்யுபகாரம்பண்ணவிரகில்லை என்று கருத்து.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், தம்மைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக்கொண்ட உபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரம் காணுதே அலமாக்கினார். [உதவிக்கைம்மாறு] - பண்ணின உபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமாக. [என்னுயிர்] - நித்யமாய் ஸ்வயம்ப்ரகாசமாய் ஜ்ஞானகுணகமான ஆத்மாவைக்கொடுத்தாலோ? என்னில்,— அதுசெய்யலாயிறே முன்பே மயர்வற மதிநலமருளிக் கெடுத்து வைத்திலனாகில். [உற்றெண்ணிலதாவும் மற்றங்கவன்றன்னது] - ஆராயாதே கொடுக்கில் கொடுக்குமதொழிப, ஆராய்ந்துபார்க்கில் அதுவும் அவனதாயிருக்கும். [அங்கு] - ப்ரத்யுபகாரம்பண்ணியல்லது நிர்கமாட்டாத தனையில். உபகாரத்தை யறுஸந்தித்து, ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்திலே இழிவர்; ஸ்வரூபத்தையுணர்ந்து, அத்தையநுசரிப்பர். “எனதானி தந்தொழிந்தேன்” என்று, “எனதானியார்? யான் ஆர்” என்றுயிறே. “மயா ஸமர்ப்பித:” என்று, “அதவா கிந்துஸமர்ப்பயாமிதே” என்னக்கடவதிறே. ப்ராந்திஸமயத்தில் ஆத்மஸமர்ப்பணம் போலே இருப்பதொன்றிறே, பண்ணினவுபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணினதிதுவும்; ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்கம் வாராமைக்காக ப்ரதமத்திலே ஆத்ம ஸமர்ப்பணம்பண்ணக்கடவன்; ஸ்வரூபத்தையுணர்ந்தால் அவனத்தை அளனதாக இசையுமித்தனை. இவையிரண்டும் ஜ்ஞானம்பிறந்தார்க்குப் பேற்றளவும்அநுவர்த்திக் கக்கடவதாயிருக்கும். [என்னுல்தன்னை] - உபகாரஸம்ருதியாலே ப்ரத்யுபகாரந்தேடித் தெகுடாடாநிற்கிற என்னுலே, மஹோபகாரகனுத்தன்னை. [பதவியனின்கவி] ம்ருதுவாய்இனிதானகவி. கவிபாட்டுண்ட வனுக்கு இக்கவியாலே முன்பில்லாத கீர்மையுமுண்டாம்படியிருக்கை. இக்கவிபாட்டாலே முன்பில்லாத நீர்மை தனக்குஉண்டாயிற்றதாக நினைத்திருக்கிறானுயிற்று அவன். [பாடியவப்பனுக்கு] - இப்படி கவி பாடின மஹோபகாரகனுக்கு. [எதுவுமொன்றுமில்லை செய்வது] - செய்யலாவது ஏதேனுமொன்றுமில்லை. இங்கிருந்த நான் ஸங்கோசத்தாலே செய்யலாவது ஒன்றுமில்லையேபாகிலும், ஸங்கோசமற்று முக்தனானால் ப்ரத்யுபகாரம்பண்ணத் தட்டில்லையென்னில்?—[இங்குமங்கே] - இங்கானால், தேஹாத்மாபிமான வாஸனை யாலே, “செய்யலாவதுண்டோ?” என்று ப்ரமிக்கலாயிருக்கும்; ஸங்கோசம் கழிந்தவனவில, செய்யலாவ தொன்றுமில்லை யென்னுமிடம் சொல்லவேண்டாநிறே “ஸ்வேநருபேணுபிரிஷ்பத்யதே” என்று - ஸ்வரூபஜ்ஞானம் பிறந்தவிடத்திலே ஸ்வாதந்த்ர்பகார்பமான ப்ரவ்ருத்திக்கிடமில்லை.

ஈ.—பத்தாம் பாட்டு. உபகார ஸம்ருதிக்குக் காலம் போருகிறதில்லை என்று கீர் புண்படா மில்லாதே, உம்மதாயிருப்பதொரு வஸ்துவை அவனுக்கு ப்ரத்யுபகாரமாகக் கொடுத்துப் பிழைத்துப் போகமாட்டாரோ? என்ன; அப்படிச் செய்யலாயிற்றிறே ஈச்வரனைப் போலே நானும் எனக்கு உடைமையாயிருப்பதொரு வஸ்துவும் பெற்றேனாகில் என்கிறார்.

[உதவி] உதவிபுண்டு - உபகாரம், அதுக்குக் கைம்மாறாக - ப்ரத்யுபகாரமாக [என்னுயி ரென்ன] நித்யமாய் ஜ்ஞானந்த லக்ஷணமாய் சலாக்யமா யிருப்பதொன்றுண்டிறே - ஆத்ம வஸ்து. அதைக் கொடுத்தாலோவென்னில்?—அது செய்யலாயிற்றிறே, அடியிலே மயர்வற மதிநலம் அருளிற்றிலனாகல்; முன்னே அதைக் கொடுத்துவைத்தானே; ப்ராந்தி ஸமயத்தில்

ஆத்ம ஸமர்ப்பணம்போலே மிகுப்ப தொன்றுயிற்று, உபகாரஸ்ம்ருதியாலே ப்ரத்யுபகாரந் தேடிக்கலங்குகிற இது. ப்ராந்தி ஸமயத்தில் ஆத்ம ஸமர்ப்பணந்தான்வேணும். தெளிந்தவ நக்தரம் “என்னுடைய வஸ்துவை யவனுக்குக் கொடுத்தேன்” என்றிருக்கக்கடவனல்லன். அநாதிகாலம் ஆத்மாபஹாரம்பண்ணிப் போந்தஅதிலும் கடையாழிற்று, தெளிந்த வநக்தரம் “நான் என்னுடைய வஸ்துவைத் தந்தேன்” என்றிருக்குமாகில். பின்னையும் பழைய அப ஹாரமே யதுவர்த்தித்ததாமே; இஞ்ஞாநம் பிறந்தமை பொய்யாயிற்றே. ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்க பரிஹாரார்த்தமாக ஆத்ம ஸமர்ப்பணந்தான் வேண்டிவரும்; நெஞ்சிலே வெளிச்சிதப்புண் டானால் அவன்வஸ்துவை அவனதாக இசைந்திருக்கக்கடவன். *மயா ஸமர்ப்பித:* *அதவா டானால் அவன்வஸ்துவை அவனதாக இசைந்திருக்கக்கடவன். *எனதாவிதந்தொழிந்தேன்” என்னு, “எனதாவி கின்றுஸமர்ப்பயாமிதே” என்னுளின்றிற்றே. “எனதாவிதந்தொழிந்தேன்” என்னு, “எனதாவி யார் யானார்?” என்னுரிற்றே. ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தால் பேற்றளவுஞ்செல்ல இவ்விரண்டாகார மும் அநுவர்த்திக்கக்கடவதாயிருக்கும். ஆக, ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்துக்கும் உபகார ஸ்ம்ருதிக்கும் தனித்து இவனுக்கு ப்ராப்தியில்லாதபடியான இவனுடைய அத்யந்த பாரதந்தர்பத்தைச் சொல்லுகிறது. [உற்றெண்ணில்] ஆராயாதே மேலெழுகின்ற கொடுக்கில் கொடுக்கலாம்; நெஞ்சிலே சிறிது வெளிச்சிதப்புப்பிறந்து இதிலுடைய ஸ்வரூபத்தையும் ஆராய்ந்துபார்த்துக் கொடுக்குமன்று கொடுக்க ப்ராப்தியில்லை. [அதுவும்] ஆத்மாவும். [மற்று] அப்படிப் பட்ட ஆத்யைங்கனும். [ஆங்கவன்றன்னது] ப்ரத்யுபகாரம்பண்ணி தரிக்கவேண்டும் தசையில் அவனதாயிராநின்றது. [என்னுளித்யாதி] உபகாரஸ்ம்ருதிக்குங்கூட ப்ராப்தி யில்லாத என்னுலே, மஹோபகாரகனுயிருக்கிற தன்னை. [பதவிய இன்கவிபாடியவப் பனுக்கு] கவிபாட்டுண்டிறவனுக்கு இக்கவிபாட்டாலே பண்டில்லாத நீர்மையுண்டாம் படியாகக் கவிபாடின உபகாரகனுக்கு. [எதுவுமொன்று மில்லைசெய்வது] ஏதேனும் ஒன்றுஞ்செய்யலாவதில்லை. இங்கிருக்கும் நான் ஸங்கோசத்தாலே செய்யலாவதொன் றில்லையெயாதினும், ஸங்கோசமற்று முக்தனானால் ப்ரத்யுபகாரம்பண்ணத் தட்டென் என்னில்? [இங்குமங்கே] இங்கானால், தேஹாத்மாபிமாநத்தாலே “நான், என்னது” என்றுபோய்க் கால்கட்டித்திரிகையாலே, “செய்யலாவதுண்டோ” என்று ப்ரமிக்கவி மாயிருக்கும்: அதுவுமின்றிக்கே, ஸங்கோசங் கழிந்தவனவிலே, தானேசெய்யலாவதொன்றில்லை என்னுமிடம் சொல்லவேண்டாவிற்றே. *ஸ்வேக ரூபேணுயிநிஷ்பத்யதே* என்று ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தவிடத்தில் ஸ்வரூபவிரோதியாக ப்ரவர்த்திக்கப் போகாதிற்றே.

இங்குமங்குந் திருமாலன்றியின்மைகண்டு*

அங்ஙனே வன்குருகூர்ச்சடகோபன்*

இங்ஙனேசொன்ன ஓராயிரத்திப்பத்தும்*

எங்ஙனேசொல்லிலும் இன்பப்பயக்குமே.

(11)

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி எங்ஙனேசொல்லிலும் ப்ரீதியை விளைக்கும் என்கிறார். [இங்குமென்றுதொடங்கி] - இஹலோகபரலோகங்களில் சரிய:பதியல்லது தஞ்சமில்லையென்னுமிடத்தை அநுஸந்தித்து அந்தபாவயுக்தராயிருக்கிற ஆழ்வார். [இங்ஙனேயென்று தொடங்கி] - இப்பாலத் திலே அருளிச்செய்த ஆயிரத்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிப்பார்க்கு, எங்ஙனே சொல்லிலும் ப்ரீதியை விளைக்குமென்கிறார். [இங்குமங்குமித்யாதி] - இஹலோகபரலோகங்களிரண்டிலும் சரிய:பதியல்லது தஞ்சமில்லையென்னுமிடத்தை யநுஸந்தித்து. ஸாதநா நுஷ்டாநவேளையோடு ப்ராப்திலேகையோடு ஊசியற இவ்வாத்மாவக்கொரு மிதுகமே தஞ்சமென்கை. “பண்டைகாளாலே” என்கிறபடியே, கைங்கர்யம் பண்ணுமிடத்திலும் அவள்முன்னாகப் பண்ணவேணுமிற்றே: ஆசர்யணவேளையிலும் அவள் முன்னாகவேணுமிற்றே. “ஹதே தஸ்மிந் நகுர்பு:” என்று, ‘ராவணன் சொல்லுகையாலே நலிந்தார்களாகில்,

அவன்பட்டபின்பு இன்று நலியாநின்றார்களோ?" என்று ராக்ஷஸிகள்பக்கவிலும் குணத்தையாரோபிக்கும் நீர்மையையுடையவளிறே. நமக்கு ஸதாசார்ய ஸந்திதியில் அவனுபதேசத்தாலே இவ்வர்த்தப்ரதிபத்தி யுண்டு; இவர்க்குப் ப்ரதிபத்ய நுருபமான பரிமாற்றமே எப்போது முண்டு [அங்ஙனே வன்குருகூர்ச்சட கோபன்] - அந்தப்ரதிபத்தியோடே, உதாரரான ஆழ்வார். [இங்ஙனேயித்யாதி] இப்பாவவ்ருத்தியோடே சொன்னஇப்பத்தும். "சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும்" என்று மனோவாக்காயங்கள் மூன்றும் பாஹ்யவிஷயங்களில் தொற்றற்று உத்தேச்யவிஷயத்திலே மூண்டிறே இவர்க்கிருப்பது. இப்பாகரமேயமையும் இது அப்யஸித்தவர்களுக்கு. அவர்களைப் பார்த்தன்றிறே ஈச்வரனங்கீகரிப்பது, இவர்பாகர மென்று இவரைப்பார்த்திறே. [எங்ஙனே சொல்லிலும்] - அஹ்ருதயமாகவுமாம், ஸஹ்ருதய மாகவுமாம்; ப்பலத்தில் வ்யபிசரியாதென்கை. [இன்பம்பயக்கும்] - ஆநந்தத்தையுண்டாக்கும். "ஏஷ ஹ்யேவா நந்தயாதி" என்கிறபடியே, நிரவதிகமான ஆனந்தத்தை விளைக்கும்.

நடு.—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழி, ஏதேனும் ஒருபடி சொல்லிலும் ஆநந்தத்தை யுண்டாக்குமென்கிறார்.

[இய்துமங்குத்திருமாலன்றி யின்மைகண்டு] ஸாதநாநுஷ்டான ஸமயத்தோடு ப்ராப்ய வஸ்துவை ப்ராபித்த ஸமயத்தோடு வாசிபற. இஹலோகபரலோகங்கள் இரண்டிலும் ச்ரீய: பதியல்லதுபோக்கி இவ்வாத்மவஸ்துவுக்குத் தஞ்சமாயிருப்பார் வேறில்லை யென்னுமத்தை யநுஸந்தித்து. "பண்டைநாளாலே நின்றிருவருளும் பங்கயத்தான்திருவருளும் கொண்டு நின் யநுஸந்தித்து. "பண்டைநாளாலே நின்றிருவருளும் பங்கயத்தான்திருவருளும் கொண்டு நின் கோயில் சீய்த்து" என்கிறபடியே, கைங்கர்யம் பண்ணுமிடத்திலும் அவன்முன்னாகப் பண்ண வேணுமிடமே; ஆச்ரயணவேளையிலும் அவன்முன்னாகவேணுமிடமே. *ஐதே தஸ்யிந் நகுர்பு: * என்று, 'ராவணன் சொல்லுகையாலே அன்றிருந்து நலிந்தார்களாகில், இப்போதும் நலிவர் களோ?' என்று, அவர்கள்பக்கவிலும் குணத்தை யாரோபித்துச்சொல்லும் நீர்மையை யுடையவளாயிற்று. [அங்ஙனேயித்யாதி] நமக்கும் ஸதாசார்யன் அருகேயிருந்து, "ச்ரீய: பதியொழிய இவ்வாத்ம வஸ்துவுக்குத் தஞ்சமாயிருப்பாரில்லை" என்று உபதேசித்தால், அந்தனைபோதும் "அப்படியே" என்றிருக்குமதுண்டிறே; இவர் அங்ஙனமன்றிக்கே, அந் நனைவுக்கதுருபமான பரிமாற்றத்தைபுமுடையரா யிருப்பராயிற்று. ஆக, மனோவாக்காயங்கள் மூன்றும் ஒருபடிப்பட்டிருக்குமோ? என்னில், [இங்ஙனேயித்யாதி] இப்பாவவ்ருத்தியிலே சொல்லி ற்றாயிற்று ஆயிரம் பாட்டும். நீர் மனோவாக்காயங்கள் மூன்றிலும் ச்ரீய:பதியே இவ்வாத்ம வஸ்துவுக்குத் தஞ்சம் என்று அத்யவஸித்து அருளிச்செய்த இப்பாகரத்தை யப்யஸிப்பார்க்கு மனோவாக்காயங்கள் மூன்றும் பாஹ்யவிஷயங்களில் நின்றும் மீனவேணுமோ? நீர் சிந்தை யாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும் தேவபிரானையே தந்தையெவ். தடைந்தவராயிரா நின்றீர், இவர்களுக்குமெல்லாம் பின்னை யிப்படிவேணுமோ? என்னில்,—அத்தேவைகளெல் லாம் நம்மோடே; இது கற்பார்க்கு அது வேண்டாவென்கிறார்; [எங்ஙனே சொல்லிலு யின்பம் பயக்குமே] ஏதேனுமொருபடி சொல்லிலும் இன்பமுண்டாம். என்னுடைய பாகரத்தைக் கற்றவர்களென்றிறே ஈச்வரன் இவர்களைக்கடாகிப்பது; இல்லையாகில், இவர்தம்மைப்போலே மனோவாக்காயங்களுடைய நியதியுண்டாய் அநுபவிக்கப்பெறில் அழகிது; அதில்லாதபோதும் ப்பலவ்யபிசாரியாகாதென்கைக்காகக் சொல்லிற்றத்தனை இது. [இன்பம்பயக்குமே] *ஏஷ ஹ்யே வானந்தயாதி* என்கிறபடியே நிரந்தர பகவதநுபவத்தால் பிறக்கும் ஆநந்தமானது உண்டாம்

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்;

பந்தாந்திருவாய்மொழி—இன்பம்பயக்க : ப்ரவேசம்

ஒ.—பந்தாந்திருவாய்மொழியில், எம்பெருமான் தம்மைக்கொண்டு களிப்பாடுவித்துக்கொண்ட இவ்வுபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரங்காணாமையாலே, இனி ஆத்மாந்தமாக அடிமை செய்யுமித்தனையே செய்யக்கடவோமென்று பார்த்து, ஸோகமெல்லாம் வாரும்படி பெரிய பிராட்டியாரோடேகூடத் திருவாறன்னினைமீலே, பர்யங்கனித்யையில் சொல்லுகிறபடியே திருவந்தாழ்வான்மேலே திருவாய்மொழி கேட்டருளுகக்கேடாம்படி யணித்தாக; ஸ்ரீராமாயணங்கேட்டருளுகக்குப் பேரோலக்கமாக வெழுந்தருளியிருந்தார்போலே இருந்தருளுவதுஞ்செய்து தமக்குஉபகாரகளுள் ஸர்வேச்வரனைக் கண்ணாலே கண்டு எல்லாவடிமையும் செய்யவேணுமென்று துணிந்த ஆழ்வார், 'அடிமைசெய்யுமிடத்தில் திருநாட்டிலேபோய் அடிமைசெய்யவுமிக்கையில்லே, திருவாறன்னினைமீலே போய்அடிமை செய்யவேணும், என்று அடிமைசெய்யும்படிகளை மனோரதிக்கிறார்,

இ.—பந்தாந்திருவாய்மொழியில், அவன் தம்மைக்கொண்டு களிப்பாடுவித்துக்கொண்ட மஹோபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரங் காணாம தடுமாறினார் - கீழ்; இவர்க்கு நிருபித்தால் ப்ரத்யுபகாரமாகக் கொடுக்கலாவதொன்றுமில்லை; இவர்பக்கலிலே யொன்றுபெற்று அத்தாலே குறைநிரம்பவேண்டும்படி அபூர்ணனல்ல எவன்; ஆனாலும், உபகார ஸ்மருதி இருந்தவிடத்திலிருக்கவொட்டாமையாலே, "நாமும் அவனுக்கு ஒன்றைச்செய்தோமாய் அவனும் நம்பக்கலிலே ஒன்றைக்கொண்டானாகலாம்; ஸ்வரூபா துருபமான கைங்கர்யத்திலே அர்வயிப்போம்" என்று பார்த்தார். "தான் கொடுத்த கரணங்களைக் கொண்டு தனிதிருவடிகளிலே கைங்கர்யத்தைப் பண்ண அதைதயே ப்ரத்யுபகாரமாக நினைப்பானொருத்தனவன்; சேஷபுதன் தனக்கடைத்த ஸ்ருத்தியைப்பண்ண சேஷிக்கு அதிசயத்தை விளைத்தானாகவுங்கடவன்; ஆகையாலே, அவன்திருவடிகளிலே ஆத்மாந்தமாக அடிமைசெய்யுமித்தனை" என்றுபார்த்தார். அவனும் அடிமைகொள்ளுகைக்கு—ஸ்ரீராமாயணம் கேட்கைக்குப் பேரோலக்கமாகவெழுந்தருளியிருந்தாப்போலே, திருவாறன்னினைமீலே ஸோகமெல்லாம் வாரும்படி பிராட்டியோடேகூடப் பர்யங்கனித்யையிற்சொல்லுகிற படியே திருவந்தாழ்வான்மேலே தன்பரிகரத்தோடேகூடத் திருவாய்மொழியைக் கேட்டருளும்படி அணித்தாகவந்திருந்தான்; அங்கே சென்று கண்ணாலே கண்டு எல்லா அடிமைகளும் செய்யவேணுமென்று துணிந்தவர், அங்கே சென்று அடிமைசெய்யும்படியை மனோரதிக்கிறார். ஸம்ஸாரஸம் பந்தமற்று ஒரு தேசவிசேஷத்திலேபோய் அடிமைசெய்யுமளவும் ஆறியிருக்கவல்லவரல்லாமையாலும், அவள்தான் இங்கேகிட்டலிருக்க ஒருதேசவிசேஷத்தேபோய் அடிமைசெய்ய இச்சையில்லாமையாலும் திருவாறன்னினைமீலேபுக்குத் திருவாய்மொழிபாடி யதுபவிக்கும்படியை அநுஸந்தித்து இனியராகிறார். ஸ்ரீராமாயணத்திற் காட்டில் இதுக்குவாசி - களிப்பாடின ஸ்ரீவால்மீகியவானையொழிய குசலவர்கள் கேட்பிக்கையன்றியே பாடினவர்தாமே கேட்பிக்கையும், பாட்டுண்டவன் தனியேயிருந்து கேட்கையன்றியே பிராட்டியும்தானுங்கூடக் கேட்கையும்.

ஈடு.—ஸர்வேச்வரன் தம்மைக்கொண்டு திருவாய்மொழி பாடுவித்துக்கொண்ட மஹோபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரங் தேடிக்காணாம தடுமாறினார் கீழில் திருவாய்மொழியிலே. இவர் தாம் தம்முடைய ப்ரமத்தாலே ப்ரத்யுபகாரந்தேடித் தடுமாறினாரத்தனை போக்கி இவர் தமக்குக் கொடுக்கலாவதொன்றுமில்லை. அவன் ஒன்றுகொண்டு குறை தீரவேண்டும் ஸார்பேக்ஷனல்லன். இவர் தம்முடைய உபகாரஸ்மருதி இருந்தவிடத்திலிருக்கவொட்டாமையாலே செய்ததொன்றிமே. ஆனாலும், ஆறியிருக்க மாட்டாரே. இனி, நாமும் அவனுக்கு ஒன்றுகொடுத்தோமாய், அவனும் நம்பக்கல் ஒன்றுபெற்றுனாகச் செய்வலாவதொன்றுண்டு. அவன், தனக்கு வகுத்த கைங்கர்யத்தைப்பண்ணவே, அதுதன்னைத் தனக்குப்ரத்யுபகாரம்பண்ணிற்றாக நினைத்திருக்கும் ஸ்வபாவானுயிருந்தான். ஆனபின்பு, நம்முடைய ஸ்வரூபா துருபமான ஆத்மாந்த தாஸ்யத்திலே அதிகரிப்போமென்று பார்த்தார். இனித்தான், வேதவாக்யங்களும் *ஸ்வேத ரூபேணுபிஷிப்பந்தே* என்று - ஸ்வரூபப்ராப்தி யளவுஞ் சொல்லவே, அதுக்கவ்வருகில் கைங்

கர்யமானது அவகாதஸ்வேதம்போலே தன்னடையே வருமென்று ப்ரஹ்மப்ராப்தியனவும் சொல்லிவீர்தும். ஆழ்வார்கள் "வழுவினா வடிமைசெய்யவேண்டுமாம்" என்று அதுதன்னையே சொல்லாதீர்கள், ப்ராப்தி பலமான கைங்கர்யத்தில் ரூபியாலே. 'ஸம்ஸாரம் த்வாஜ்யம், ஸர்வேச்வரன் உத்தேசயன்' என்கிற ஜ்ஞாநம் பிறந்து, பகவத்ஸமாச்ரயணம் பண்ணினவர்கள், *பேஷஜம் பகவத்ப்ராப்தி:* என்று பகவத்ப்ராப்தியளவிலே நின்றார்கள்; அவர்களிற்காட்டில் "மயர்வறமதிநலமருளினன்" என்று பகவத்ப்ரஸாதலப்தமான ஜ்ஞாநத்தை யுடைய ரான இவர்களுக்கு வாசி இதுவாயிற்று. இனி, அடிமை செய்யுமிடந்தன்மையில் 'சரீரஸர்பந் தமற்று ப்ராப்திபண்ணினால் பின்புசெய்கிறோம்' என்று அவ்வளவும் ஆறியிருக்கும்படியன்றே உபகாஸம்ருதி இவரை நலிவிறபடி. ஆகையாலே, 'ஸ்ரீவால்மீகி பகவான் பாடின ஸ்ரீராமாயணம் கேட்கைக்குத் திருவயோத்யையிலே திருத்தம்பிமாரும் தாமுங்கடப் பெருமான் பேரோலக்கமிருந்தாப்போலே, ஸர்வேச்வரனும், நாம் பாடின திருவாய்மொழி கேட்கைக்காகத் திருவாறன்வினையிலே பர்யங்கவிக்ளையிற் சொல்லுமிறபடியே திருவகந்தாழ்வான்மேலே நாய்ச்சிமாரோடேகூடி கீதாபரிஜநக்தோடேகூட எழுந்தருளி யிருந்தான். அங்கேபோய்த் திருவாய்மொழி கேட்பீத்து அடிமைசெய்வோம்' என்று மனோரதிக் ரெஞ்சாய், அம்மனோரதன் தன்ரிலும், ஸர்வேச்வரன் ப்ராப்தியனுதல் அச்சிராதிகதியோடு தேசவிசேஷத்தோடு வரசியற ப்ராப்த்யாதர்க்கதமிறே. அதாவது - முன்பு அப்ராப்தமாய் பின்பு உபாஸகத்துக்குப்பலமாய் வருவன யாவையில, அவையெல்லாம் ப்ராப்த்யாதர்க்கதமாகக் கடவதிறே. அப்படியே, 'திருவாறன் வினையிலே எழுந்தருளியிருக்கிற ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளிலே போய் அடிமைசெய்யக் கடவோம். அதுதானும் வேண்டா, அத்தேசப்ராப்திதானேயமையும்; அதுதானும்கொண்டா, இங்கேயிருந்தே அங்கேறப் போவதாக மனோரதிக்ள அம்மனோரதத்தானேயமையும். இனி, நாம் அத்தேசத்தை ப்ராப்தியென்று புத்திபண்ணிப்போருகிறவோபாதி அவனும் நாம் இருந்த தேசத்தைக் குறித்து வரக்கடவன்; அவ்வளவிலும் நாம் அவனை அநுலர்த்தித்துவிட்டு நாம் அத்தேசத்திலேபோய்ப் புகக்கடவோம்; அத்தேசமே கமக்கு ப்ராப்தம்; அங்கே போய்ப்புகவே கம்முடைய கைங்கர்யவிரோதிகளடையப் போம். இனி, நான் வேறொன்றிலே இச்சைபண்ணி லும், என் னெஞ்சானது அத்தேசத்துக்கொழிய, வேறொரு தேசத்துக்கு ஆளாகமாட்டாது; *பாவோ நான்யந்ர கச்ச்சதி* என்கிறபடியே, ஆக, திருவாறன் வினையிலே புக்கு அடிமை செய்வக் கடவ படியகளை மனோரதித்து இனியராகிரார். ஸ்ரீராமாயணத்திற்காட்டில் இதுக்குவாசி பாடினாரே கேட்பிக்கையும், பாட்டுண்டாரே கேட்கையுமாயிற்று. *ஸீதாயாச் சரிதம் மஹத்* என்னுடிகச்செய்தே, கவிபாட்டுண்டவனையொழியத் தனியே யிருந்திறே கேட்டது. பாடினான் ஸ்ரீவால்மீகிபகவான், கேட்பித்தாரும் குசலவர்களிறே.

இன்பம்பயக்களழில்மலர்மாதருந்தானும் இவ்வேழுலகை*

இன்பம்பயக்கஇனிதாடன்வீற்றிருந் தான்கின்றளங்கன்பிரான்*

அன்புற்றமர்ந்துறைகின்ற அணிபொழிக்தழ் திருவாறன்வினை*

அன்புற்றமர்ந்துவலஞ்செய்து கைதொழும்நான்களுமாகுகொலோ? (1)

ஒ.—முதற்பாட்டில், திருவாறன்வினையிலேபுக்கு மிகவும் ஹ்ருஷ்டராய்க் கொண்டு அடிமை செய்யும் காலமாகவற்றே என்று மனோரதிக்ளார். [இன்பமென்று தொடங்கி] - எழிலையுடைய பெரிய பிராட்டியாரோடேகூட வீற்றிருந்தருளுகையாலே தனக்கு நிரதிசயாநந்தம் பிறக்கும்படியாகவும் அவளோடேகூட வீற்றிருந்தருளுகையாலே இவ்வுலோகத்துக்கு நிரதிசயாநந்தம் பிறக்கும்படியாகவும் இவ்வுலோகங்களுக்கு ஸுகம் பிறக்கையாலே தனக்கு இனிமையிறக்கும்படியாகவும் இவ்வுலோகங்களை ஆளாநிற்புருஞ்செய்து இவ்வுலையிறுக்கிற மஹாஸம்பத்தைக்காட்டி எங்களைத் திருவாய்மொழிபாடு வித்துக்கொண்ட மனோரபகாரகன். [அன்புற்றமர்ந்தென்று தொடங்கி] - ஸ்நேஹித்து அநத்பய்யோஜ நனய்க்கொண்டு நிரந்தரமாகலர்த்திக்கிற அழகிய பெருமில் சூழ்ந்த திருவாறன்வினையை நாமும் அப்படியே அநத்பய்யோஜநராய்க்கொண்டு ஸ்நேஹித்து பரிதிபரகர்ஷத்தாலே ப்ரதக்ஷினம்பண்ணி அடிமைசெய்யும் நான்களும் ஆகவற்றே!

இ.—முதற்பாட்டில், திருவாறன்வினையிலே புக்கு ஹ்ருஷ்டராய்க்கொண்டு அடிமைசெய்யும் காலமாகவற்றே? என்று மனோரதிக் கிறார். [இன்பம்பயக்க] - நிர்திசயாநந்தம் பிறக்கும்படியாக, நித்ய துக்கியான ஸம்ஸாரியானவன், ஆந்தமயமான தன்னோட்டைச் சேர்த்தியாலே ஆந்ததிக்குமாபோலேயா யிற்று, பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தியாலே தான் ஆந்ததிக்கிறபடி. “அல்லிமலர்மகள் போகமயக்குக் கனாகியும் நிற்கும்” என்னக்கடவதிறே; “ராமஸ்து ஸீதயாஸார்த்தம்”. [எழில்மலர்மாதருந்தா னும்] - “ராகவோர்ஹதி வைதேஹி” என்றிறே இவளுக்கு ஏற்றம்; “யஸ்ய ஸாஜநகாத்மஜா” என்றிறே தனக்கு ஏற்றம். எழிலையுடைய பெரிய பிராட்டியார். [இவ்வேழுலகை இன்பம்பயக்க] - இருவருங்கூட தனக்கு ஏற்றம். ஸகல லோகங்களுக்கும் ஆந்தமுண்டாம்படி. இருவர்க்கும் அன்போர்யம்பிறந்த வானந்த மிறே, லோகத்தில் ஆந்தத்துக்குஅடி. “ராமஸ் ஸீதாமதுப்ராப்ய ராஜ்யம் புந்ரவாப்தவான், ப்ரஹ்ருஷ்ட முதிதோ லோக:” என்கிறபடியே, மாதா பிதாக்கள் சேவிருந்தால் ப்ரஜைகளுக்கு மிகவும் ஏற்ற முண்டாமிறே. [இனிதுடன் வீற்றிருந்துஆள்கின்ற] - இந்தலோகங்களுக்கு ஸுகம்பிறக்கையாலே தனக்கு இனிமை பிறக்கும்படியாகவும், இவற்றை யானுகைக்கு வந்திருக்கிறார்கள் இருவருங்கூட வென்று வேறுபாடு தோற்ற இருந்து இவற்றை ரகியாவிற்கிற. [எங்கன்பிரான்] - என்னையிட்டுத் திருவாய்மொழி பாடுவித்துக்கொண்ட மஹோபகாரகன். கேசவன்றமர்க்குப் பின்பு இவர் தனிபரல் லரிறே. [அன்புற்று] - திருவாய்மொழி கேட்கைக்கு நல்லவிட மென்று ஸ்நேஹத்தைப்பண்ணி அமர்ந்து] - வேறொரு ப்ரயோஜனத்தைக் கணிசிபாதே தேசவாஸந்தானே ப்ரயோஜனமாகக் கொண்டு. [உறைகின்ற] - அவதாரம் போலன்றிக்கே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற. [அணிபொழில்குழ் திருவாறன்வினை] - தர்சனமாய்மொழில் சூழ்ந்த தேசத்தை. [அன்புற்று] - “தேந தே தமதுவரதா:” என்கிறபடியே அவன் விரும்பின தேசத்தையே விரும்புமத்தனையிறே; அவன் திருவாய்மொழி கேட்கைக்கு நல்லவிடமென்று ஸ்நேஹித்தாப்போலே, நாமும் திருவாய்மொழிகேட்பிக்கைக்கு நல்லவிடமென்று ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணி. [அமர்ந்து] - நாமும்அந்நயப்ரயோஜராய். [வலஞ்செய்து] - அநுகூல வ்ருத்திகளைப்பண்ணி. [கைதொழுநாள்களு மாகும் கொலோ] - மனோரதத்துக்குக் காலமானதுவே போகத்துக்கும் காலமாகவற்றே? “அபீதாரீம் ஸகாலஸ் ஸ்யாத்”

ஈடு.—முதற்பாட்டு. திருவாறன் வினையிலே புக்கு ஹ்ருஷ்டராய்க்கொண்டு அடிமை செய்யும் காலமாகவற்றே? என்று மனோரதிக் கிறார்.

[இன்பம் பயக்க] *ஆந்தமய:* என்றிற வஸ்துவுக்கும்; நித்யதுக்கியான ஸம்ஸாரி சேதானுக்குத் தன்னோட்டைச் சேர்த்தியாலே ஆந்தமுண்டாமபோலே யாயிற்று, பிராட்டி யோட்டைச் சேர்த்தியாலே அவன் தனக்கும் ஆந்தமுண்டாம்படியும். “அல்லி மலர்மகள் போக மயக்குக்கனாகியும் நிற்குமம்மான்” என்று பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தியாலே பிச்சேறியிருக்கு மாயிற்று. *ராம:* ஸ்ரீபாக்ராமாவ்வாணச் செருக்குவாட்டிப் படைவீட்டிலே வந்துபுகுந்து சக்ரவர்த்தியையும் மஹர்ஷிகளையும் அநுவர்த்தித்து, தர்மோத்தரமாக நடத்திப்போந்தவர். *து* பித்ருகச்சுஷ்ணுதிகளைப் பண்ணின பின்பு பிராட்டியோட்டை ரஸதாரையிலே இழிந்த பின்பு, “இதுக்கு முன்பெல்லாம் வாத்தஸ்யாயநம் கற்றுக் காமதந்த்ரமே நடத்திப் போந்தாரித் தனையோ” என்னும்படி வேறுபட்டார். முன்பு போருகிறநாளில் “இவர் இதுக்குமுன்பு காமரஸம் புதியதுண்டறியாரோ” என்னும்படியேபோந்த இவர், இப்போது “இதுக்குமுன்பு தர்மதத்தவம் புதியதுண்டறியாரோ” என்னும்படியேறுபட்டார். ஸீதயா ஸார்த்தம்* அபோ ரிஜையாய்ப் பரமபதத்தில் தானும் அவனுமாயிருந்து கலந்த போதைச் செவ்வியில் ஒன்றுங் குறையாமலிருந்தவனிறே பிராட்டி; இப்படியிருக்கச் செய்தேயும், தம்மை அழிய மாறி இதர ஸஜாதிபராய் வந்து அவதரித்தாரேயாதிலும், போகத்தில் வந்தால் அவருங்கூட அப்ரதானை யாம்படி அதில் தலையின்றார். அதுக்கடியென்? என்னில்; ராஜபுத்ரரான ரஸிகத்வத்தால் வந்த ஏற்றத்தாலே. *விஜஹர* பாரிப்பெயொழிய போகத்தில் இழியப்பெற்றிலர்; உபக்ரமத்துக்கே பணிபோந்த தித்தனை; உபோத்காதத்துக்குக் காலம் போந்ததித்தனை. *பஹுவிருதாந்* - *ஸா த்வாதச தத்ராஹம்* என்றபடியே பண்ணி, ஸ்நாண்டாண்டு ஒருபடிப்பட அநுபவிக்கச் செய்தேயும் குதுசபத்தாலே சொல்லுவிருனாயிற்று-அவ்வாவ காலங்களுக்கு அடைத்த புஷ்பாத்தபுகரணக் களைக்கொண்டு காலவயவங்கள்தோறும் அநுபவித்துப் போந்தமை தோற்ற. சேதகாலத்துக்கு

அடைத்தவைகொண்டு பரிமாறியும், உஷ்ணகாலத்துக்கு அடைத்தவைகொண்டு பரிமாறியும் அநுபவித்தமை தோற்றச் சொல்லுகிறது. *மஸஸ்* ப்ரணயதாரையில் வந்தால், அவள் பாரித்த பாரிப்புக்கெல்லாம் யானைக்குக் குதிரைவைக்கைக் கீடான நெஞ்சில் அகலமுடைய வராயிற்று. *தத்கத:* த்ரவ்யம் த்ரவ்யத்தோடு சேர்ந்தாப்போலன்றிக்கே, ஜாதி குணங்கள் த்ரவ்யத்தோடு சேருமா போலே சேர்ந்தார். *அந்ய ராகவேணஹம்* என்றும், *அந்யாஹி மயாஸீதா* என்றுமிதே இருவரவார்த்தையும். *தஸ்யா நித்யம் ஹ்ருதி ஸமர்ப்பித:* இதில் இழிவதற்கு முன்பு இவரை அறிந்திருக்குமவனாகையாலே, "அப்படி பெரியவர் இப்போது என்பக்கலிலே தாழ்நிற்பதே! இப்படி இதொரு நீர்மையே!" என்று எப்போதும் இவ்வநுஸந் தானமே யாத்ரையாகையாலே, வேறென்றும் நெஞ்சிற்படாதே அவள் தன்னைத் தம் பக்கலிலே பொகடும்படியானார். *தத்கத:* என்கையாலே இவர் தம்மை அவள் பக்கலிலே ஒக்கின்படி சொல்லுகிறது. *நித்யம் ஹ்ருதி ஸமர்ப்பித:* என்கையாலே அவள் தன்னை இவர்பக்கலிலே ஒக்கி வைத்தபடி சொல்லுகிறது. இப்படி இருவருமான சேர்த்தியிலே இதுக்குமுன்பு ஆந்தம் புதியதுண்டறியாதா னொருவனுக்கு ஆந்தமுண்டாமாபோலே யாயிற்று, ஊணந்தோறும் ஆந்த முண்டாம்படி. [எழில்மலர் மாதரும்] *ராகவோ஽ஹி வைதேஹி* என்னுமாபோலே யாயிற்று இத்தலை. [தானும்] *யஸ்ய ஸீதா பவேத் பார்யா* என்றும், *யஸ்ய ஸ ஜனகாத்மஜா* என்றும் சொல்லலாம்படியாயிற்று அத்தலை. [இவ்வேழுலகை யின்பம்பயக்க] *ராமஸ் ஸீதாம துப்ராப்ய ராஜ்யம் புராவாப்தவாந், ப்ரஹ்ஞஸ்ட்முதிதோ லோக:* என்கிறபடியே, மாதா பிதாக்களிரு வரும் சேரவிருந்து பரியப் புக்கால் ப்ரஜைகளுக்கு ஒரு குறையும் பிறவாதிதே. ஆக, இருவருமான சேர்த்தியாலே தங்களுக்கு ஆந்தமுண்டாக, அச்சேர்த்தியைக் காண்கையாலே லோகத்துக்கு ஆந்த முண்டாக, அது தன்னைக்கண்டு, ப்ரஜை பால்குடிக்கக் கண்டு உகக்கும் தாயைப்போலே இவர்களுக்குண்டான ப்ரீதியைக் கண்டு அத்தாலே தாங்கள் இவியராயிருப்பர் களாயிற்று. [இனிதுடன் வீற்றிருந்தாங்கின்ற] தன் ஸந்தியாலே லோகமடையத் தனிரும் முறியுமாம்படி யிருக்கிறவன், தான் பெறுப்பேறு பெற்றாப்போலே, "திருவாய்மொழி கேட்கைக்கு ஈடாயிருப்பதொரு தேசம் பெற்றோம்" என்று விரும்புவர்த்திக்கிற தேசமாயிற்று. [எங்கள் பிரான்] கேசவன் தமர்க்குப் பின்பு இவர்தாம் ஏகாடிகவல்லரிதே. என்னை இடுவித்துத் திருவாய்மொழி பாடுவித்துக் கொண்ட உபகாரகன். [அன்புற்று] "திருவாய்மொழி கேட்கலா யிருப்பதொரு தேசம் பெறுவோமே!" என்று அங்கே ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணி. [அமர்ந்து] அத்தேச வாஸத்துக்கு மேற்பட ஒரு ப்ரயோஜனத்தைக் கணிசியாதே விரும்பி. [உறைகின்ற] அவதாரங்கள்போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதியாதே, நித்யவாஸம் பண்ணுகிற. [அணிபொழில்கும் திருவாறன்வினை] ப்ராப்யபூமி என்று தோற்றும்படியிருப்பதாய், அவன் தனக்கும் விபூதியீ லுள்ளார்க்கும் திருந்து திருவாய்மொழி கேட்கைக்கு ஈடான பரப்பையுடைத்தாய், தர்சனீய மாயிருக்கிற பொழிலாலே சூழப்பட்ட திருவாறன் வினையை. *தேஹே தமநுஹ்தா:* என்கிற படியே அவனுக்கு உத்தேச்யமான இடமும் இவனுக்கு உத்தேச்யமாகக் கடவதிதே. [அன்புற்று] "திருவாய்மொழிகேட்கைக்கீடான தேசம் பெற்றோம்" என்று அவன் விருப்பத்தைப் பண்ணினாப்போலே, "திருவாய்மொழி கேட்பிக்கைக்கு ஈடாயிருப்பதொரு தேசத்தைப் பெறுவோமே!" என்று அத்தேசத்திலே விருப்பத்தைப் பண்ணி. [அமர்ந்து] அத்தேச வாஸத்துக்கு அவ்வருகு ஒரு ப்ரயோஜனத்தைக் கணிசியாதே. [வலஞ்செய்து] ப்ரதக்ஷிணதி களைப் பண்ணி. [கைதொழு நான்களுமாகுங்கொலோ] *அபீதாநீம் ஸகாஸஸ் ஸ்யாத்* என்றாரே ஸ்ரீகௌஸலைபார். போய்வருகை தவிராராநில் மீண்டும் புகுரும் நான் இன்னாயிற்றுக்கிலோ. என்னாப்போலே இம் மனோரதத்துக்கு அடைத்தகாலமே அநுபவத்துக்கு அடைத்த காலமாகப் பெற்றோமாகிலோ? என்கிறார்.

ஆகுங்கொலையமொன்றின்றி அகலிடம்முற்றவும்* ஈரடியே

யாகும்பரிகநிமிர்ந்த திருக்குறளப்பன் அமர்ந்துறையும்*

மாகந்திகழ்கொடிமாடங்கள்நீடு மதின்திருவாறன்வினை*

மாகந்தநீர்கொண்டுதூவிலலஞ்செய்து வைதொழக்கூடுங்கொலோ?

ஓ.—இரண்டாம்பாட்டில், திருவாறன்விளையிலே தீரதீசய கந்தமான தீரைக்கொண்டு திருநீர் விட்டுப் ப்ரதக்ஷிணம் பண்ணிக் கையாலே தொழவும் கூடவற்றே? என்கிறார். [அகலிடம்முற்றவும்] - பூமிபெல்லாம்: ஸர்வலோகங்களுக்கும் உபலக்ஷணம் [மாகம்] - ஆகாசம்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், திருவாறன்விளையிலே விலக்ஷணகந்தயுத்தமான திருநீர்விட்டுப் ப்ரதக்ஷிணம் பண்ணிக் கையாலேதொழவும் கூடவற்றே? என்கிறார். [ஆகுங்கொடியமொன்றின்றி] - இது முடியுமோவென்னும் ஸந்தேஹயின்றியே யென்னுதல், பூமிப்பரப்பை முடியவளக்க முடியுமோவென்னுதல். தன்மென்கத்யமிதே ஸந்தேஹாஸ்பதம். [அகலிடம்முற்றவும்] பஞ்சாசத்த்கோடிவிஸ்தீர்ணையான பூமிபடைய. [சரடியித்யாதி] - மூவடினையிரந்து இரண்டடியாலே அளந்தான், ஓரடிக்குச் சிறையிட்டு வைக்கக்காக. அகலிடமென்று - ஸகலலோகங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். [திருக்குறளப்பன்] - ஸ்ரீவாமநான மஹோபகாரகன். [அமர்த்துறையும்] - திருப்பாற் கடலிலும் ஸ்வர்க்கத்திலும்போலன்றியே அவன்விரும்பி நித்யவாஸம்பண்ணுகிற தேசம். [மாகந்திகழ்இத்யாதி] - கொடியை யுடைத்தான மாடங்கனையும், ஒங்கினமதினையுமுடைத்தான திருவாறன்விளையை. [மாகம்] - ஆகாசாவகாசத்தையடைய மறையாநின்றதாயிற்று, மாடங்களில் கொடிகள். அவன் திருவடிகளாலளந்த ஆகாசாவகாசத்தளவும் கணிசிக்கிறதாயிற்றுக் கொடிகள். [மாகந்தீர்] - மஹத்தான கந்ததையுடைத்தான நீர். “ஸிஞ்சந்து வஸுதாம் க்ருத்ஸநாம் ஹிமசீதேகவாரிணா” என்று - ஸ்ரீநந்திக்ராமம் தொடங்கி ஸ்ரீ பரத்வாஜாச்ரமத்தளவும் ஸ்ரீபாதாழ்வான் பனிநீரை விடுவித்தானிறே; அப்படியே நாமும் அங்கேபுக்கு அநுகூலவருத்திகளைப் பண்ணக்கூடவற்றே?

ஈ.—இரண்டாம்பாட்டு. திருவாறன்விளையிலே மிக்க பரிமளத்தையுடைத்தான தீரைக்கொண்டு திருநீர்விட்டுப் ப்ரதக்ஷிணம் பண்ணிக் கையாலே தொழவும் கூடவற்றே? என்கிறார்.

[ஆகுங்கொ டையமொன்றின்றி] இது அநுபாஷணமாகா நிற்கச்செய்தே, ஆதராதீசய ஸஞ்சகமாயிருக்கிறது. ஒரு ஸம்சயமின்றிக்கே நமக்கு இது கூடவற்றே? அன்றிக்கே, ஆகுங்கொல் என்கிற ஐயமுங்கூட இன்றிக்கே சரடியேயாகும் பரிசு நிமிர்ந்தானென்னவுமாம். எல்லாம் செய்தாலும் “நமக்குஇது கூடுமோ? கூடாதோ?” என்று இருந்தானாயிற்று மென்கத்யத்தாலே. [அகலிடம்முற்றவும்] பரப்பை யுடைத்தான பூமியையும் புவர்லோகாதிகளு மெல்லாம் இரண்டடியாகும் பரிசு நிமிர்ந்த இரண்டடியாலே பூம்பந்தரிக்ஷாதிகளை அளந்தானாயிற்று, ஓரடிக்கு இவனைச் சிறையிட்டுவைக்க நிகைத்து. [திருக்குறளப்பன்] ஸ்ரீவாமநான மஹோபகாரகன். [அமர்த்துறையும்] இந்த்ரனுக்கு ராஜ்யத்தை வாரங்கிக்கொடுத்துத் திருப்பாற் கடலிலேபோய்ச்சாய்கையன்றிக்கே, அவன் வந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிற. [மாகந்திகழ் இத்யாதி] அவன் திருவடிகளாலளந்த ஆகாசப்பரப்படங்கலும் வயாபியாநின் னுள்ள கொடிகளை யுடைத்தான மாடங்களையும், ஒங்கியிருந்துள்ள மதிட்களையுமுடைத்தான திருவாறன்விளையை. [மாகந்தீர் இத்யாதி] “ஸிஞ்சந்து வஸுதாம் க்ருத்ஸநாம் ஹிமசீதேகவாரிணா” என்று ஸ்ரீநந்திக்ராமந்தொடங்கி ஸ்ரீ பரத்வாஜபகவானாச்ரமத்தளவும்வர, பனிநீராலே விடுவித்தான் ஸ்ரீ சத்ருக் நாத்வான் என்றதிறே; அப்படியே, மாகந்தீர்கொண்டு தூவி, அநுகூல வருத்திகளைப் பண்ணிகைதொழக் கூடவற்றேயோ?

கூடுங்கொல்?வைகளும் கோவிந்தனைமதுததனைக்கோளரியை*

ஆடுபறவைமிசைக்கண்டு கைதொழுதன்றியவனுறையும்*

பாடும்பெரும்புகழ்நான்மறைவேன்வியைந்து ஆறங்கம்பன்சரினர்வாழ்*

நீடுபொழில்திருவாறன்விளைதொழ வாய்க்குங்கொல்? நிச்சலுமே: (3)

ஓ.—மூன்றாம்பாட்டில், திருவாறன்விளையில் எம்பெருமான் பெரித்திருவடிமேலேநீயருவி இவகே எழுந்தருளக் கண்டாலும் அவனைத்தவிரந்து, நாள்தோறும் திருவாறன்விளைவைத்

தொழக்கூடவற்றே! என்கிறார். [கோவிந்தனை மதுகுதனைக் கோளரியை] - ஆச்ரி. ஸாலபனும் ஆச்ரிதவினோதி நிரஸநஸ்யபாவனும் ப்ரதிகூலர்க்கு முகங்கொள்ளமுடியாதே யிருந்துள்ள எம்பெருமானை. [பாடும்பெரும்புகழ் நான்மறை வேள்வியைந்து ஆறங்கம்பன்னினர்]-அவனுடைய பெரும்புகழ்ப் பாடாதின்றுள்ள ஷடங்கஸஹிதமான நாலுவேதத்தையும் பஞ்சமஹாயஜுருத்தையும் பயின்றவர்கள்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், அவன் பெரியதிருவடியின்மேலேயேறி இங்கேயெழுத்தருளக் கண்டாலும், அவனைத் தவிர்த்து அவ்வூரை நான்தோறும் தொழக்கூடவற்றே என்கிறார். [கூடுங்கொல் வைகலும்] - காலமெல்லாமிங்ஙனே அநுபவிக்கக்கூட வற்றே? [கோவிந்தனித்யாதி] - அங்குவர்த்திக்கிறவனைக் கண்டால் மூன்று ஸ்வபாவம் ப்ரகாசியா நிற்கும். அதாவது - ஆச்ரிதபவ்யனா யிருக்கையும், தத்வினோதி நிரஸநஸ்யனாயிருக்கையும், அநாச்ரிதர்க்கு அநபிபவந்யனா யிருக்கையும். [கோளரி] - “ஜ்வலந்தம்” என்கிறபடியே நிரதிசயதேஜோயுக்தனாயிருக்கை. [ஆடுபறவையிசைக்கண்டு] - பகவத் ஸ்பர்சத்தாலே களித்தாடாநிற்கிறபெரியதிருவடிமேலே கண்டு, திருவாறன் வினை உத்தேச்யமாகப் போகாநின்றால், அவன் திருநகரி யுத்தேச்யமாக வாராநிற்கும். [கைதொழுது] - அவனை இங்குக் கொள்ளக்கடவதொரு காரியமில்லையேயாகிலும், அநுவர்த்திக்கவேண்டும் ப்ராப்தியுண்டிறே. [அன்றி] - அவனைவிட்டு. [அவனுறையும்] - அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனிலே சென்றநுபவிக்கக்கடவன். [பாடும்பெரும்புகழ் நான்மறை] - அவனுடைய கல்யாணகுணங்களைப் பாடாதின்றுள்ள நாலுவேதங்கள். [வேள்வியைந்து] - பஞ்சமஹாயஜுரும். [ஆறங்கம்] - ஷடங்கம். [பன்னினர்வாழ்] - இவற்றைப் பயின்றவர்கள்-வேததாத்தப்யம் கைப்பட்டவர்கள். நித்யாநுபவம் பண்ணுகிற தேசம். [நீடுபொழிவித்யாதி] - ஓக்கத்தை யுடைய பொழிக்குழந்த திருவாறன் வினையிலேயுக்கு, அங்குள்ள வைஷ்ணவர்களோடே கூடி யநுபவிக்கக் காலமெல்லா யிங்ஙனேயாகவற்றே?

நடு.—மூன்றும்பாட்டு. திருவாறன்வினையிலெம்பெருமான் பெரியதிருவடி மேலே ஏறி எழுந்தருளக் கண்டாலும், அவனைத் தவிர்த்து திருவாறன்வினையைத் தொழக்கூடவற்றே? என்கிறார்.

[கூடுங்கொல்வைகலும்] இதுவும் அநுபாஷணமாய், நான்தோறும் கமக்கு இது கூடவற்றேயோ? [கோவிந்தன் இத்யாதி] அங்குநிற்கிறவனைக் கண்டால் மூன்றுபடி தொடைகொள்ளலாயிருக்கும். ஆச்ரிதவாத்ஸல்யமும் ஆச்ரிதவினோதிநிரஸநஸ்யதையும், அநாச்ரிதர்க்கு அநபிபவந்யன் என்னுமிடமும் இவை. [கோளரி] *ஜ்வலந்தம்* என்கிறபடியே. [ஆடுபறவையிசைக்கண்டு] வெற்றிப்புள்ளின் மேலேகண்டு. ஆடு—வெற்றி. அன்றிக்கே, ஸர்வேச்வரன்வாஹகம் என்கிற ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே, மதுபாநமத்தரைப்போலே களித்து ஆடாநின்றுள்ள பெரிய திருவடி திருத்தோளிலே கண்டு என்றுமாம். நாம் திருவாறன்வினையை ப்ராப்யம் என்று போகிறவோபாதி, அவனும் திருநகரியை “உத்தேச்யமாம்” என்று வாராநிற்குமிதே. [கண்டு] நடுவழியிலே கண்டால். [கைதொழுது] காரியங்கொண்டிலோமே யாகிலும், கிட்டினால் கைதொழுகைக்கு ப்ராப்தியுண்டிறே; ஆகையாலே முறைதப்பாமல் அநுவர்த்தித்து [அன்றி] அவனைவிட்டு. [அவனுறையும்] அவன் இராததற்கும் ஊரிலே போய்ப் புகக்கடவோம். ஸர்வேச்வரன் ப்ராப்யனாகாநிற்கச்செய்தே, ஒரு தேசவிசேஷத்திலே போய் அநுபவிப்பதாக ஒரு ரியதியுண்டிறே. [பாடும் பெரும்புகழ் நான்மறை] அவனுடைய கல்யாண குணங்களைப் பாடாதின்றுள்ள நாலுவைகப்பட்ட வேதங்கள். [வேள்வியைந்து] பஞ்ச மஹாயஜுருங்கள். [ஆறங்கம்] அங்கங்கள் ஆறும். இவற்றைப் பன்னினவர்கள்- எலகிக் கரைகண்டிருக்கும் வர்கள். *போதயந்த:பரஸ்பரம்* என்னும்படி, அவ்ஜூரிதுள்ளாரோடே போய்க்கடவேணும். [வாழ்] வேத தாத்தப்யபூதனைக் கண்ணுவேகண்டு அநுபவித்து வாழா யின்றுள்ள. [நீடு பொழில் திருவாறன்வினையொழி] ஓக்கத்தையுடைத்தான பொழிலையுடைய திருவாறன் வினையைத்தொழி. [வாய்க்குங்கொல்விச்சதுமே] அங்குத்தை ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களோடே கூடி நித்யாநுபவம்பண்ணக் கூடவற்றேயோ?

வாய்க்குங்கொல்நிச்சலும் எப்பொழுதும்மனத்துகங்குநினைக்கப்பெற*
வாய்க்குங்கரும்பும்பெருஞ்செந்தெலும் வயல்தழ்திருவாறன்விளை*
வாய்க்கும்பெரும்புகழ்வுலகீசன் வடமதுரைப்பிறந்த*
வாய்க்கும்மணிநிறக்கண்ணிரான்தன் மலரடிப்போதுகளே. (4)

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், திருவாறன் விளையிலே செல்லப்பெறேமாகில், அங்கு நின்றருளின எம்பெருமான் திருவடிகளை இங்கேயிருந்தாகிலும் என்றும் நிரந்தரமாக நினைக்கக்கூடவற்றே! என்கிறார். [வாய்க்குமென்று தொடங்கி] - ஸம்ருத்தமான கரும்பும் பெரிவசெந்தெலையு முடைத்தான வயல்தழந்த திருவாறன்விளையிலே எழுந்தருளியிருக்கையாலே வாய்த்திருந்துள்ள பெரும்புகழை யுடைய ஸர்வேச்வரனாயிருந்துவந்து வடமதுரையிலே வந்து திருவவதாரம் பண்ணின வாய்த்திருந் துள்ள நிரதளத்தின் நிறத்தையுடைய அதுகாரசீலனுள் கருஷ்ணனுடைய நிரதிசயபோக்யமான திருவடிகளையே.

இ.—நாலாம்பாட்டில், திருவாறன்விளையில் செல்லப்பெறேமாகில், அங்கு நின்றருள்கிறவனை யவ்ளூரிலே சென்று புக்கு அதுபவிக்கும்படியை, இங்கேயிருந்தாகிலும் நிரந்தரமாக நினைக்கக்கூடவற்றே! என்கிறார். [வாய்க்குங்கொல் நிச்சலும்] - நான்தோறும்இங்ஙனேவாய்க்கவற்றே? [எப்பொழுதும்] - நித்யாக்ரிஹோத்ரம்போலன்றியே, நிரந்தரமாக. [மனத்துகங்கு நினைக்கப்பெற] நெஞ்சாலே யிங்கே யிருந்து அதுஸந்திக்கப்பெற. 'துர்க்கதாவதி ஜாதாயாம்'. இவ்வருஸந்தாரம்ரஸித்தபடியினாலே யிதுக்கவ் வருகு ஒருபேறில்லையென்கிறார். [வாய்க்குமித்யாதி] - ஸம்ருத்தமான கரும்பும், அதுக்குங்கூட நிழல் செய்யும் செந்நெலையுமுடைத்தான வயலாலே சூழப்பட்ட தேசம். இட்டதெல்லாம் குறைவற விளையும் தேசம். [வாய்க்கும் பெரும்புகழ்] - இட்டதெல்லாம் ஸம்ருத்தமாக விளைகிற தேசத்திலே யிருந்தருளுகையாலே, ஸம்ருத்தமாய் அஸங்க்கபாதமான கல்பணகுணங்களையுடையனாக. [முவுலகீசன் வடமதுரைப் பிறந்த] - ஸர்வேச்வரனாய் வைத்து, ஸாதூபரித்ராணர்த்தமாக ஸ்ரீ மதுரையிலே வந்தவதரித்த. [வாய்க்கும் மணிநிறக்கண்ணிரான்தன்] - அப்ராக்குதமான திவ்யஸம்ஸ்த்தாரத்தை இதரஸஜாதீயமாக்குகையாலே பெருவியைனுள் லீராத்ரம்போலே யிருக்கிற நிறத்தையுடையனாய் உபகாரசீலனுள் கருஷ்ணனுடைய. [மலரடிப்போதுகளே] - நிரதிசயபோக்யமான திருவடிகளை. விக்ஸிதமான திருவடிகளாகிற புஷ்பங்களை - எப்பொழுதும் மனத்துகங்கு நினைக்கப்பெற - வாய்க்குங்கொல்.

ஈ.—நாலாம்பாட்டு. இதில், அங்குப்போய் அதுபவிக்கவேண்டா, இங்கே யிருந்து அங்குத்தைப் பரிமாற்றங்களை மனோரதிக்கும் மனோரதம் நமக்குக் கூடுவதுகான் என்கிறார்.

[வாய்க்குங்கொல்நிச்சலும்] நமக்கு இப்பேறு நான்தோறும்கூடவேணும். [எப்பொழுதும்] அதுதன்ஸிலும் நித்யாக்ரிஹோத்ரம்போலே ஒருகாலவிசேஷத்திலேயாஸ்ப்போகவொண்ணாது. எல்லாவவஸ்த்தைகளிலும் உண்டாகவேணும். [மனத்துகங்கு நினைக்கப்பெற] அங்குப்போய் அதுபவிக்கவேண்டா, இங்கேயிருந்து நெஞ்சாலே அங்குத்தைப் பரிமாற்றங்களை அதுஸந்திக்கப் பெறவமையும். 'பெற' என்கையாலே இம்மனோரதத்துக்கு அவ்வருகு ஒருபேறில்லை என்றி ருக்கிறாராயிற்று இவர். *துர்க்கதாவதி* உத்தரமணதசையிலேவருவதொரு துர்க்கதியுண்டு, அதைப்பரிதாரித்துத்தரவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறேனல்லேன்; "ஐயார் கண்டமடைக் கிலும் நிகழலெய்யாதேத்தும்" படி பண்ணியருளவேணும். *தவக்கதோ மே மனோரத:* எனக்கு இதுகூடுமென்று தோற்றியிருந்ததோ உனக்கு? *யதி ஈசம் நஸிந்தேத* இப்படியிருக்கிற இம்மனோ ரதத்துக்கு அழிவு வாராதாகில். *நாவதாஸி க்ருதீ ஸதா* நாட்டார், மனோரதமென்றும் அதுபவ மென்றும் இரண்டாகவிறே சொல்லிப்போருவது; எனக்கு இதெல்லாம்வேண்டா, இம்மனோ ரதமாத்ரத்தாலே கருதக்கருத்பன் நான். *ஸதா* சரீரஸம்பந்தமற்றுப் பரமபதத்திலேபோய் ஏற்றமாக அதுபவிக்கும் திற்காட்டில், நான் பெருக நினைத்திருப்பது இத்தையே. முற்காலத் திலே இனடாயாற்றுக்குடிநம்மியென்பர் ரொருவருண்டு. அவர் திருநாட்கள்தோறும் பெருமானை

வந்து ஸேவித்துப்போனால், மறித்துத் திருநாள் வருந்தினாயும் அதுதன்மையே போதுபோக்
காக ஸ்மரித்துக்கொண்டிருப்பராயிற்று. ஒருநாள் ஒரு திருநாளில் வந்ததாம் அநுஸந்தியா
நிற்கச்செய்தே, அழுதுசெய்கைக்குப் போது வைகற்று, என்னுர்களாய், 'ஆகில் வருகிற
திருநாள் அணித்தாதிருது' என்றாராம். அவர் தூதுவயஸ்ஸும் புதுகையாலே பலஹாசிபிறந்து
திருமுனைத்திருநாளில் பெருமான் புறப்பட்டருளுகைக்கு உதவவந்து புதுரப்பெற்றிலர்; பெரு
மானும் தேடியருளிக்காணுமை, நம் இடையாற்றுக்குடியான் வந்திலன், நங்கண்ணுலமல்லலோ
என்று திருவுள்ளமானாராம். அவர்தாம் ஆரூர்திருநாளிலே ஸேவித்திருக்கச்செய்தே, 'நாம்
உனக்குச் செய்யவேண்டுவதென்?' என்றுகேட்டருள, தேவரீர் தந்தருளின சரீரத்தைக்
கொண்டு போரக்காரியங்கொண்டேன்; இனிப் போக்குவரத்துக்கு யோக்யமாகாதபடி போர
ஜரித்தது' என்ன, 'வாராய், மெய்யே இளைத்தாயாகில் இங்ஙனேயிரு' என்றருளிச்செய்தார்.
பெருமான் நடுவிறிறுவாசலுக்கு அவ்வருகேயெழுந்தருளுந் காட்டில் திருநாட்டுக்கெழுந்
தருளினார். [வாய்க்கும் இத்யாதி] இட்டதடைய ஸம்ருத்தமான தேசமாயிற்று. வாய்த்த
கரும்பும், அதுக்கு நிழல்செய்யும்படியாக வளர்ந்த செந்நெலுமான வயலாலே சூழப்பட்ட திரு
வாறன்விளையில். [வாய்க்கும்பெரும்புகழ்] இட்டதடைய ஸம்ருத்தமான தேசமாகையாலே,
அத்தேசாபிமாறிக்கும் கல்யாணகுணங்களும் ஸம்ருத்தமாகாரீற்குமாயிற்று. [சூவுலகின்
இத்யாதி] ஸர்வலோகேச்வரனுயிருந்துவைத்து, ஸாதுபரித்ராணர்த்தமாக ஸ்ரீமதுரையிலே
வந்தவதரித்த. [வாய்க்கும் மணிரிறக்கண்ணபிரான்தன்] அப்ராக்குத திவ்ய ஸம்ஸ்த்தாகத்தை
யிரே இதரஸஜாதீயமாக்கிற்று; ஆகையாலே, அழகிய நிலமணிபோன்ற திருநிறத்தையுடைய
உபகாரலீலனுன க்ருஷ்ணனுடைய விகாஸத்தையுடைத்தான திருவடிகளாகிற செவ்விப் பூக்
களை-நங்கு-மனத்து-நினைக்கப்பெற-வாய்க்கும்பெற-நிச்சலும் எப்பொழுதும்?

மலரடிப்போதுகள் என்னெஞ்சந்தெப்பொழுதும் இருத்திவணங்க*

பலரடியார் முன்பருளிய பாம்பணையப்பனமர்ந்துறையும்*

மலரின்மணிநெடுமாடங்கள் நீடுமதிள் திருவாறன்விளை*

உல்கமலிபுகழ்பாட நம்மேல்விளையொன்றுநிலாகெடுமே.

(5)

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், திருவாறன் விளையினுடைய ஸம்ருத்தமான புகழ்ப்பாட, நம்முடைய
ஸகலதுக்கங்களும் நீங்குமென்கிறார். [மலரடிப்போதுகளென்று தொடங்கி] - அயர்வறுமமரர்
களிருக்க அவர்கள்முன்னே தன்னுடைய நிரதிரையோக்யமான திருவடிகளையே எப்போதும்
என்னுடைய நெஞ்சிலே இருத்தி வணங்கும்படியாக என்னை க்ருபையன்னியருளினவன் ஸபரிகரனாக
வந்து அநந்யப்ரியோஜனனும் வர்த்தியாநின்ற. இத்தால் - நம்மைத் திருவாழ்மொழி பாடுவித்துக்
கொண்ட வுபகாரத்தை யருளிச் செய்கிறார் [பாம்பணையப்பனமர்ந்துறையும்] - திருவநத்தாழ்வானிற்
காட்டிலும் விரும்பிவர்த்தியாநின்ற வென்றுமாம். [மலரில் மணியென்றுமேலுக்கு] - புஷ்பங்களோடே
கூடின உயரிபமணிமாடங்கள்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், திருவாறன்விளையினுடைய ஸம்ருத்தமான புகழ்ப்பாட, நம்முடைய
ஸகலதுக்கங்களும் நீங்குமென்கிறார். [மலரடிவித்யாதி] - விகலிதமான செவ்விப்பூப்போலே யிருக்கிற
திருவடிகளை ஸர்வகாலமும் என்னெஞ்சிலேவைத்து, அதினுடையபோக்யமையாலே நிர்மமனாய்த் திருவடி
களிலே விழும்படி [பலரடியார் முன்பருளிய] - அயர்வறுமமரர்களிருக்கவென்னுதல்; க்ருதிப்ரஸித்தரான
பராசராதிகளிருக்கவென்னுதல்; இன்கவிபாடும் பரமகவிகளான முதலாழ்வார்களிருக்கவென்னுதல்.
என்பக்கலிலே விசேஷகடாஷத்தைப் பண்ணுவதே முதலிகளெல்லாருமிருக்கத் திருவடிபக்கலிலே
விசேஷகடாஷத்தைப் பண்ணினுப்போலே. அதாகிறது - நம்மைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக்கொண்ட
வுபகாரம். [பாம்பணையப்ப னமர்ந்துறையும்] - பரயங்கலித்யையிற்போலே திருவநத்தாழ்வான்மேலே
கண்வளர்ந்தருளுகிற வுபகாரகள், அப்படுக்கையிற் காட்டில் விரும்பிவர்த்திக்கிறதேசம். ஸபரிகரனாய்
அநந்யப்ரியோஜனனும் வர்த்திக்கிறதேசமென்றுமாம். [மலரினமணி நெடுமாடங்கள்] - தேவர்கள்

வர்ஷித்த புஷ்பங்குண்டியோடேகூடி, ஒங்கினமணிமயமான மாடங்கள், ஒங்கின மதிள் இவற்றையுடைய திருவாறன்விளையினுடைய. [உலகமணி புகழ்பாட] - ஸம்ஸாரத்திலடங்காத ஏற்றத்தைப்பாடவென்னுதல், அங்கெழுந்தருளியிருக்கிறவனுடைய குணங்களைப்பாடவென்னுதல், [நம்மேல் விளையொன்றும் நில்லா கெடுமே] - நம்பக்கண்ணுண்டான ஸகலதுக்கங்களுக்கும் தானேபோம்.

ஈடு.—அஞ்சரம்பாட்டு. திருவாறன்விளையிலேபுகு அடிமைசெய்கைக்கு விரோதியான வைபெல்லாம் அவனுடைய மிக்கபுகழைப்பாடப் பறந்துபோமென்கிறார்.

[மலரடிப்போது இத்யாதி] மலர்ந்திருந்துள்ள திருவடிகளாகிற செவ்விப்பூக்களை என்னுடைய : தற்குதயத்திலே எப்போதுமிருத்தி, அவ்வநுஸந்தாநம் போய்க்கனக்க அத்தாலே நிர்மமனாய்க் கொண்டு திருவடிகளிலே விழும்படியாக. [பலரடியார் முன்பருளிய] ஸ்ரீ வேதவ்யாஸ பகவான், ஸ்ரீவால்மீகி பகவான், ஸ்ரீபராசரபகவான், இன்கவிபாடும் பரமகவிகள் என்று சொல்லப்படுகிற முதலாழ்வார்கள் எல்லாருமுண்டாயிருக்க, என்பக்களிலே விசேஷ கடாகடிப்பண்ணுவதே! *பஹுமானே மஹதா ஹநூமந்தவக்ஷத* முதலிகளெல்லாரு மிருக்கச் செய்தே திருவடிப்பக்களிலே விசேஷ கடாகடிப் பண்ணினாப்போலே யாயிற்று, பலருமுண்டா யிருக்க இவரை விஷயிகரித்தபடி. 'கிறக்குத்தைராஜாக்கள்பொல்லாங்காலே இங்கே நவிவு பிறக்குமளவிற செய்வதென்? என்று எம்பெருமானார் அத்தை அநுஸந்தித்தருளி 'இத்தேசத்தை விடாதே நோக்கிக்கொண்டுவிடந்தோம்; இவ்விடத்துக்கும் அழிவுவரும்படி ஆஸுரவர்க்கம் மேலிடா நின்றது; மேல் செய்ய வடுப்பதென்?' என்று பெரியநம்பிக்கு அறிவிக்க; நான் பெரு மானுடைய திருவெல்லையிலே ஒரு ப்ரதக்ஷினம் வரும்படியாக உம்முடைய சிஷ்யர்களிலே ஒரு வரைப் போர விடுவது, என்ன, 'அதுக்காவாரார்?' என்ன 'என் பின்னே போராரீன்றால் 'ஒருவன் பின்னே போகாரீன்றேன்' என்று தன்னொஞ்சிற்படாதே ச்சாயைபோலே என்னைப் பின்செல்லவா ஒருவனாகவேணும்' என்ன, 'அதுக்காவார் ஆர்?' என்ன, 'ஆழ்வாளைப் போக விடலாகாதோ?' என்றாராம். [பலரடியார் முன்பருளிய] பல முதலிகளுண்டாயிருக்க, ஆழ்வா னைப் ப்ரஸாதித்தாப்போல. [பாம்பணையப்ப னமர்ந்துறையும்] பர்வங்கவித்யையிற் சொல்லு கிறபடியே திருவநந்தாழ்வாளைப் படுக்கையாகவுடைய ஸர்வேச்வரன், அப்படுக்கையிற்காட்டி லும் விரும்பி வர்த்திக்கிற தேசமாயிற்று. [மலரின்மணி நெடுமாடங்கள்] தேவர்கள் வர்ஷித்த புஷ்பத்தோடேகூடி, மணிமயமான மாடங்களின் ஒக்கத்தையுடைத்தாய், 'ஒங்கின மதியையு முடைத்தான திருவாறன்விளை. [உலகமணி புகழ்பாட] ஈண்டினவிடத்தில் வெள்ளம்போலே லோகத்தில் அடங்காதபடியான அவனுடைய கல்யாணகுணங்களை ப்ரீதிப்ரேரிதராய்க் கொண்டுபாட. [நம்மேல் விளையொன்றும் நில்லா கெடுமே] பாபம்போகைக்காகத் தனித்து ஓர் உத்தியோகம் பண்ணவேண்டா, பால்குடிக்க நோய்திருமாபோலே நம்முடைய பாவங்கள் தாமே நசித்துப்போம்.

ஒன்றுநில்லாகெடும்முற்றவந்தீவினை உள்ளித்தொழுமின்தொண்டர்*
அன்றங்கமர்வென்றுருப்பினிநங்கை அணிநெடுந்தோள்புணர்ந்தான்*
என்றுமெப்பொதுமென்னெஞ்சந்துதிப்ப உள்ளேயிருக்கின்றபிரான்*
நின்றவணிதிருவாறன்விளையென்னும் நீணகரமதுவே. (6)

ஓ.—ஆறும்பாட்டில், எம்பெருமான்பக்கல் சரபலமுடையீர்! உங்களுடைய ஸமஸ்ததுக்கங்களும் நிகரும்படி திருவாறன்விளையை நெஞ்சாலேநினைத்து ஆசரயிபுங்கோள்! என்கிறார். [அன்றங்கை ரென்று மேலுக்கு] - சிவபாலன் விவாஹார்த்தமாகக் கண்ணுலங் கோடித்த தசையிலே அவனை யுத்த முய்யிலே யுத்தந்திலேவென்று ஸௌந்தரயசீலாதி கல்யாணகுண பூர்ணமான ரூபவிகிம் பிளந்தி யுடைய அழகியதாய் நெடிதான திருத்தோள்களிலே சென்று ஸம்சுலேஷிப்பவாழ் சென்று அத்தானைக் கோலத்தோடே என்றும் எப்போதும் என்நெஞ்சம் தன்னைக் கொண்டாடும்படி என் தற்குதயத்திலே இருக்கிற வுபகாரகன்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், பகவத்விஷயத்தில் சாபலமுடையர், திருவாறன் விளைபை ஆச்ரயியுங் கோள், உங்களுடைய ஸர்வதுக்கங்களும் போமென்கிறார். [ஒன்றுவில்லாகெடும் முற்றவும் தீவினை] - பாபங்களை நாமேபோக்கப் புக்காவிறே சேஷிப்பது; பகவத்ப்ரபாவத்தாலே போக்குமிடத்தில் ஸ்வாஸநமாகப் போகத்தட்டில்லை; “ஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதூயந்தே”, “மேருமந்த்ரமாத்ரோமி”. அவன்தானே சொல்லினும் “ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்றிறே சொல்லுவது. [உள்ளித்தொழுவின் தொண்டர்] - பகவத்விஷயத்தில் சபலரானார், மனோலாக்காயங்களாலே அநுபவிக்கப் பாருங்கோள். [அன்றித்யாதி] - ஆச்ரிதருடைய ஆபத்தகசகளிலே உதவுமவன். [அன்று] - சிகபாலன் ஸ்வயம்வரத்துக்கு முடுகின தசையிலே. [அங்கு] - அத்தேசத்திலே, தூணிலே தோற்றினுப்போலே தோற்றி. [அமர்வென்று] - சிகபாலனை புத்தத்திலே வென்று. [உருப்பிணிநங்கை] - மார்விலே அம்பேற்றினும் பொருத ஆத்ம குணங்களால் பரிபூர்ணையானவன். [அணிநெடுந்தோள் புணர்ந்தான்] - தனக்குத்தானே யாபரணமாய், போக்தாவிளவல்லாத போக்யதைபைய புடைத்தான தோளோடே யணைந்தான். [என்றுமெப்போதும்என் நெஞ்சம்துதிப்ப] - நான்தோறும் இடைவிடாதே என்மகஸ்ஸு குக்யினீ கல்யாணகுணத்தையே கொண்டாடும்படி. [உள்ளே இருக்கின்றபிரான்] அந்த மணக்கோலத்தோடே என்னுடைய ஸ்ருதயத்திலே யிருக்கிற மஹோபகாரகன். [பின்றவணிதிருவாறன்விளையென்னும் நீணகரமதுவே] - ஸ்ருதயத்திலே நிற்கிறவன் கண்ணுக்கு விஷயமாய்படிவந்து நிற்கிற தர்சனியமான திருவாறன்விளையாகிற மஹாகர மதுவே - உள்ளித்தொழுவின், தொண்டர்! ஒன்றுவில்லா - முற்றவும் தீவினைகெடும்.

௧௫.—ஆறும்பாட்டு. எப்பெருமான் பக்கல் சாபலமுடையர்! உங்களுடைய ஸமஸ்ததுக்கங்களும் போம்படி திருவாறன்விளைபை நெஞ்சாலே நினைபுங்கோளென்றிறார்.

[ஒன்றுவில்லாகெடும்முற்றவுந்தீவினை] இவன்தான் போக்கப்பார்க்குமன்றிறே, புதுப் புடைவை அழுக்குக்கழற்றுமாபோலே சிறிதுகிடக்கச் சிறிதுபோவது; அவ்வளவன்றிக்கே, ஸர்வ சக்தியானவன் போக்குமன்று வராஸநையோடேபோமிதே. *மேருமந்த்ரமாத்ரோமி* மேருவையும் அதின்மேலே மந்த்ரத்தையும் வைத்தாற்போலே யிருக்கிற கனத்த பாபங்கள்; சரதமாக, பிஷக்கைக்கிட்பின தூர்வயாதி நசிக்குமாபோலே “மருத்துவனாய்வின்ற மாமணிவண்ணனை” க் கிட்பின பாபங்களானவை நசிக்கும். *ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி* என்றானிறே. *ஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதூயந்தே* என்றா பின்றதிறே. இது தேசத்துக்குப் உபலக்ஷணம். [உள்ளித்தொழுவின் தொண்டர்] அதனையநுஸந்தித்து ஆச்ரயிக்கப் பாருங்கோள், பகவத்விஷயத்தில் சாபல முடையர்! [அன்று இத்யாதி] அபேகித்தவர்களுடைய அபேகிதஸமயத்திலே வந்து தோற்று மவனாயிற்று. [அன்று] சிகபாலன் ஸ்வயம்வரத்திலே முடுகியிருக்கிறவன்று. [அங்கு] இவன் தவரியா பின்றான், உடையவன்வந்து கைக்கொள்ளானோ என்றிருக்கிறவனவிலே, தூணிலே தோற்றினுப் போலே தோற்றினுனாயிற்று. [அமர்வென்று] அவளுக்காக மார்விலே அம்பேற்று. [உருப்பிணிநங்கை] எல்லாம் படவேண்டும்படி ஆத்ம குணங்களாலே பூர்ணையாயிருக்கும்படி. [அணிஇத்யாதி] தனக்குத் தானே யாபரணமாய், போக்யதை அளவிறந்துள்ள தோளோடே கலந்தவன். [என்றும் இத்யாதி] ருக்யினிப்பிராட்டியுடைய கல்யாணகுணமேகாணும் இவர் நெஞ்சில் பட்டுக் கிடப்பது. எல்லாக் காலத்திலும் எல்லா வவஸ்த்தைகளிலும் என் னுடைய ஸ்ருதயமானது ஸ்துதிக்கும்படி. என்னெஞ்சிலே யிருக்கிற உபகாரகன். [பின்ற இத்யாதி] ப்ரகாசியாபிற்கச் செய்தையும் கண்ணுக்கு இலக்காகாதபடி யிருக்கையன்றிக்கே, ‘இவன் நமக்கு உளன்’ என்று அச்சந்திரும்படி கண்ணாலே கண்டு அநுபவிக்கும்படிநிற்கிற அழகிய திருவாறன்விளையாகிற மஹாகரத்தை - உள்ளித்தொழுவின் தொண்டர்! தாம் அடிமைசெய்ய மனோரதிக்கிறாராகில் ‘உள்ளித்தொழுவின்’ என்கிற பரோபதேசத்துக்குக் கருத்தென் என்னில்?—இவர்க்கு ஸ்வாநுபவந்தான் பரோபதேசத்தை யொழிந்திராது, நெஞ்சை ஸம்போதித்ததோடு தொண்டரென்றத்தோடு வாகியில்லை,

நீணகரமதுவேமலர்ச்சோலைகள்துழ்திருவாறன்வினை*

நீணகரத்துறைகின்றபிரான் நெடுமால்கண்ணன்விண்ணவர்கோன்*

வாணபுரம்புக்துமுக்கட்டிராளைத் தொலையவேம்போர்கள்செய்து*

வாணனையாயிரந்தோள்துணித்தான்சரண் அன்றிமற்றொன்றிலமே. (7)

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், நமக்கு ப்ராப்யம் திருநாடன்றோவென்னில்?—திருவாறன்வினையே நமக்குப் ப்ரமப்ராப்யம்; அங்குத்தை எம்பெருமானே நமக்கு ப்ராபகனென்கிறார். [நீணகரமதுவே] - நமக்கும் ப்ரமப்ராப்யமான மஹாநகரமதுவே. [மலர்ச்சோலைகளென்று தொடங்கி]-ஊருவர்க்குமெட்டாத படி அறப்பெரியனும் அயர்வறுமமரர்களதிபதியாயிருந்துவைத்து க்ருஷ்ணனும் வந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளி பாணபுரத்திலே சென்று புக்கு ஈச்வராபிமாநியான ருத்ரன் தொலையும்படி கொடிய புத்தங்களைப் பண்ணி பாணனுடைய பாஹுவநர்ச்சேதம்பண்ணியருளுவதுஞ்செய்து நிரதிசயபோக்யமான திருச்சோலையை யுடைய திருவாறன்வினையிலே இருந்தருளி ஆச்ரிதாதுக்ரஹசீலனாவனே ப்ராபகன். [அன்றி மற்றொன்றிலமே] - வேறு ப்ராப்ய ப்ராபகங்கள் உடையோமல்லோம்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், திருவாறன்வினையே எனக்கு ப்ராப்யமும், அங்கு நின்றருளுகிறவனே ப்ராபகமு மென்கிறார். [நீணகரமதுவே] - கலங்காப்பெருநகரமாய், அபுநராவ்ருத்திலக்ஷணமான தேசம் திருவாறன்வினையே. [மலர்ச்சோலைகளுக்கு]- நித்யவலஸந்தமான தேசம், “அவனுக்கு ப்ராப்ய பூமி” என்று தோற்றும்படி போக்யதைவையுடைத்தான தேசம். திருவாறன் வினையாகிற அதுவே - நீணகரம். [நீணகரத்துஇத்யாதி] - மஹாநகரத்திலே நித்யவலஸம்பண்ணுகிற மஹோபகாரகன். விண்ணவர் கோளும்வைத்து, ஆச்ரிதர்பக்கல் வ்யாமோஹத்தாலே க்ருஷ்ணனும் வந்தவதரித்து ஸுலபனுவன். [வாணபுரம்புக்கு] - எதிரிகளிருந்த தேசத்திலே வெடுத்துவிட்டு. [முக்கட்டிராளை] - ஈச்வராபிமாநியாய், “வாணனுடைய ரக்ஷணத்துக்கு நான் கடவன்” என்று எறட்டுக்கொண்ட ருத்ரனை. [தொலைய] - இனி ரக்ஷகதவம் வேண்டா: அத்தைப்பொகடும்படி. [வேம்போர்கள் செய்து] - கொடிய புத்தங்கள் செய்து. பாணனுடைய பாஹுவநத்தை ச்சேதித்துவிட்டான், உஷ பித்ருவீரையா காமைக்கு. [சரண்] - அவனே அத்தேசத்தை ப்ராபிக்கைக்குஉபாயம். [அன்றிமற்றொன்றிலமே] - வேறுப்ராப்யம்ப்ராபகங்கள் மாருடக்கடவோமல்லோம்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. திருவாறன்வினையே ப்ராப்யமென்னுநீன்றிர்; அவனன்றோ ப்ராப்யன்? என்ன; அன்றென்ன வல்லேனோ? என் னித்தாந்தமிருக்கும்படி கேட்கலாகாதோ? என்கிறார். உபாஸாபலமாய் வசுமவைவையடைய ப்ராப்யாந்தர்க்கதமாகக்கடவது; ஸாத்யவிவ்ருத் திக்குடலாய் வசுமவைவெல்லாம் ப்பலத்துக்குடலாகக்கடவது; ஆகையாலே, ப்ராப்யபூமி, அத்தேசமே; அங்கே கொடுபேய்ச்சேர்க்கும் கடகன் அவன்; இது என் னித்தாந்த மிருக்கும்படி என்கிறார்.

[நீணகரமதுவே] கலங்காப்பெருநகரமாய், புக்கார்க்கு *ஈபுநராவ்ருத்ததே* என்றெ படியே ஒருகானும் மீட்சியில்லாதபடி நித்யாநுபவம்பண்ணும் ப்ராப்யதேசம் அதுவே. [மலர் இத்யாதி] ‘அவனுக்குங்கூட ப்ராப்யபூமி’ என்று தோற்றும்படி யிருக்குமாயிற்று. நித்யவலஸந்த மான பொழிலாலே குழப்பட்ட திருவாறன் வினையாகிற மஹாநகரத்திலே வந்து வர்த்திக்கிற உபகாரகன். [நெடுமால் இத்யாதி] அயர்வறு மமரர்களதிபதியாயிருந்துவைத்து, ஸம்ஸாரத்தில் தன்பக்கல் ருசியுடையரானவர்கன்பக்கல் வ்யாமோஹத்தாலே க்ருஷ்ணனும்வந்தவதரித்து, ஒருகடலில்நின்றும் ஒருகடலிலே எடுத்துவிட்டு, ஈச்வராபிமாநியாய் ‘இவன்காரியத்துக் கெல்லாம் நானேகடவன்’ என்றிருக்கிறவனுடைய அபிமானமெல்லாம் தொலைத்து ‘என் இவ் கெல்லாம் நானேகடவன்’ என்றிருக்கிறவனுடைய அபிமானமெல்லாம் தொலைத்து ‘என் இவ் ஒரு தேவதைவாய் ஒருவன்காரியத்துக்கு அபிமாரித்திரேன்’ என்னும்படி க்ருமாவயுத்தம் களைப்பண்ணி. *க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண மஹாபாஹோ: * ‘ஆனைக்கும் தனக்குத் தக்கவாதம்’ என்னு மாபோலே, தேவதைகளுக்கு நம்மிற்காட்டில் அறிவுகேடு விஞ்சியிருக்கும். ஒருவியை முறித்த

போதாக *அநிகம் மேநிசே ஸிஷ்ணும்* என்பர்களாயிற்று, தேவஜாதிபாக, [வாணனை காரிரத் தோன் துணித்தான்] 'உரை பித்ருவரீணைபாகவொண்ணுது' என்று பார்த்து, உயிரிருக்கத் தோனைக்கழித்துவிட்டானாயிற்று. [சரண்] அவன் கடகன், திருவாறன்வினையே ப்ராப்யம், ப்ராப்யனுனவன்வந்து ஸ்நிதி பண்ணின தேசமாகையாலே, அவனோட்டை ஸம்பந்தத்தாலே அத்தேசமும் ப்ராப்யமென்கைக்குத் தட்டில்கை. ஒரு ஸர்வாதிகன் உபாயமாய் ப்ரபுபரதனாக வேணுமே; ஆகையாலே அவன் உபாயம், அத்தேசம் ப்ராப்யம். [அன்றிமற்றொன்றிலமே] இங்ஙனல்லது ப்ராப்யப்ராபகங்கள் மாறுடக்கடவோமல்லோம்.

அன்றிமற்றொன்றிலந்தின்சரணையென்று அகலரும்பொய்கையின்வாய்*

நின்றுதன் தீன்கழலேத்திய ஆனையின்நெஞ்சிடர் தீர்த்திரான்*

சென்றங்கிவிதுறைகின்ற செழும்பொழில்சூழ்திருவாறன்வினை*

ஒன்றிவலஞ்செய்யவொன்றுமோ? தீவினையுள்ளத்தின்சார்வல்லவே. (8)

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், திருவாறன்வினையிலே புக, நம்முடைய ஸகல துக்கங்களும் போமென் றோர். [அன்றியென்று தொடங்கி] - உன் திருவடிகளை யல்லது வேறொரு பற்றை உடையேனல்லேன் என்று, அகன்றுஆழ்ந்திருக்கிற பொய்கையிலே அகப்பட்டுநின்று, ஆபந்நரிருந்த விடத்தளவும் வரக் கடவதான தன்னுடைய திருவடிகளை ஏத்தின ஸ்ரீ கஜேந்தராமூவானுடைய மனோதுக்கத்தைக் கெடுத்தருளின அதுக்ரஹசேனாள் எம்பெருமான். [சென்றங்கென்று மேலுக்கு] - ஏவம்விதாதுக்ரஹத்துக் கிடாகத்தானே சென்று இனிமையோடே வர்த்திக்கிற அழகியபொழில் சூழ்ந்த திருவாறன்வினையைக் கிட்டி வலஞ்செய்ய. எம்பெருமான் தனக்கு ப்ராப்யமாகக் கொண்டு இறியனாய் வர்த்திக்கிற திருவாறன்வினையென்றுமாம்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், திருவாறன்வினையிலே புக, நம்முடைய ஸர்வதுக்கங்களும் போ மென்கிறார். [நின்சரணே - அன்றி மற்றொன்றிலம்] - "கஜஆகர்ஷதே" என்கிற ஸ்வஸாமர்த்த்யம் கார்யகரமாகாதவளவிலே, உன் திருவடிகளைப்பொழியவேறுபற்றுடையேனல்லேனென்கிறான். [அகலரும் பொய்கையின்வாய்] - அகன்று ஆழ்ந்திருத்துள்ள பொய்கையையிலே, இப்போது அகலமுமாழ்மும் கொல்லுகிறது - அவனோறவிடுதல், தானையேறப்பார்க்கில் முடிதல் செய்யும்படியாயிருக்கை, [நின்று] - ஸ்வஸாமர்த்த்யம் ஒவிச் செயலற்றுநின்று. [தன்நீன்கழல்] - செயலற்றாரிருத்தனிடமே யெல்லையாக வளருந்திருவடிகள். நினைத்தவளவிலே "நயிபேதிருதச்சந" என்னப்பண்ணுகிற திருவடிகளிலே [ஏத்திய] - முட்பாய்ந்தால் "ஆம்மே!" என்பாரைப்போலே, ப்ராப்தியையும் ஸௌலப்பத்தையும் நினைத்து, "நாராயண!" என்று ஏத்தினாயிற்று. [ஆனையின் நெஞ்சிடர் தீர்த்திரான்] - துதிக்கையும் பூவுமொழிய அழுத்தினவளவிலே, "பூவிற்செவ்வியழிவதற்கு முன்பே திருவடிகளிலே சாத்தப்பெற்றிலேன்" என்கிறவிடரைத் தீர்த்த உபகாரகள். [சென்றங்கிவிதுறைகின்ற] - இப்படிப்பட்ட ஆபந்நிவாரணத் துக்கீடென்று தானேசென்று அங்கேயினிமையோடே வர்த்திக்கிறதேசம். மடுவின்சுரையிலே யானைக் குதவினாப்போலே, ஆர்த்திதசையிலே வந்துகிட்டிவாழ இவர்க்கு. [செழும்பொழில் சூழ்திருவாறன் வினை] - அவன் "தனக்குப்ராப்யபூமி" என்னும்படி போக்பதையாலே மிக்கவூர். [ஒன்றிவலம் செய்ய] - கிட்டி அதுகூல வருத்திகளைப்பண்ண. [ஒன்றுமோ தீவினையுள்ளத்தின் சார்வல்லவே] - ஓ! தீவினை ஒன்றும் - உள்ளத்தின் சார்வல்ல - என்று உக்திப்ரகாரமாதல், [ஒன்றிவலஞ் செய்யவொன்றுமோ] - கிட்டி வலஞ் செய்யக்கிட்டுமோ? கிட்டுமாகில் தீவினையுள்ளத்தின் சார்வல்லவென்னுதல்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. திருவாறன்வினையிலேபுக, நம்முடைய ஸகல துக்கங்களும் போமென்கிறார்.

[அன்றிமற்றொன்றிலம் நின்சரணையென்று] நின்சரணையன்றி மற்றொன்றிலம் என்று, உன் திருவடிகளையல்லது வேறொரு பற்றுடையேனல்லேனென்று, புறம்பே சிவர் ரகுகராக ப்ரமித்திருக்கும்துவும் தவிர்த்து. *கஜ ஆகர்ஷதே தீரே க்ரஹ ஆகர்ஷதே ஜலே* என்னையாலே

தான் ரக்ஷகமாக நினைத்திருக்குமதுவும் தவிர்த்து. *மருணாட்சித்தபத்* என்னையாலே கூப்பிடுங் கார்ய கரமாமெல்லையுங் கழிந்தது. அவனைப்பார்த்தால் தானும் அல்லாதாரோபாதி புறம் பாய்க் கடக்க நிற்கும்படியாயிற்றே ப்ராப்தியிருக்கும்படி. ஆகைச்சட்டியிறே ப்ரணவத்தில் மதம்பதம் இடக்கச்செய்தேயிறே திருமந்தரத்தில் மத்யமபதம் ஜீவிக்ஹதும். [அகனிரும் பொய்கையின்வாய்] அகலத்தையும் ஆழத்தையும் சொல்லவேண்டுமளவிலே, அகலத்தைச் சொல்லி இருமைமையச் சொல்லுகையாலே அது ஆழத்தைச் சொல்லிற்றாகக்கடவது. இப்போது அகலமும் ஆழமுங் சொல்லுகிறதற்குக் கருத்தென் என்னில்? அவனுபாயமாய் ரக்ஷித்தல், இல்லையாகில் முடிதல் செய்யுமித்தனைபோக்கி, தான் வேறொரு கரை காண மாட்டானாகாதே. [அகனிரும்பொய்கையின் வாய்வின்று] பயஸ்த்தாகத்திலே பயலிவருத்தி யுள்ளவிடத்திற்போலே நிற்கும்படியாயிற்றுச் செயல்மாட்சி. முதலை கீரிலே இழுக்க, ஆனை கரையிலேயிழுக்க, இரண்டினுடைய வ்யாபாரமுமாய்ச் செல்லுகை தவிர்த்து ஒன்றினுடைய வ்யாபாரமேயாய் நிற்கை. [தன்நீன்கழல்] எதிர்த்தலையில் செயல்மாட்சியே எல்லையாகவருந் திருவடிகள். முதலையாலிலே அகப்பட்டுநீர்கச்செய்தேயும், அவனை அதுலந்தித்தால் அச்சங் கெட்டிருக்கலாம்படி யாகாதேதான் இருப்பது. *ஆனந்தம் ப்ரஹ்மணோ வித்வாந் ந பிபேதி* என்னக்கடவதிறே. *குதச்சந்* ப்ராமாதிகத்துக் கன்றிக்கே புத்திபூர்வகமாகப் பண்ணின துக்கும் அஞ்சவேண்டாதபடியாயிருக்கும். “செய்தாரேல் மன்றுசெய்தார்” என்றால், இவன் எதுக்குஅஞ்ச? புத்திபூர்வகத்துக்கு அஞ்சவேண்டாவிட்டால், ப்ராமாதிகத்துக்கு அஞ்ச வேண்டாவென்னுமிடம் கிம்புந: இறே. ப்ராமாதிகத்துக்கு அஞ்சவேண்டாமெ பக்தியோ கத்துக்கும் ாண்டிறே. [ஏத்திய] முட்பாய்ந்தால் ‘அம்மே’ என்பாரைப்போலே, வாலஸை யாலே சொன்னவித்தனை. [ஆணையின் நெஞ்சிடர்தீர்த்தபிரான்] துதிக்கை முழுத்தின இடரிறே; கீண்டகை குறுகுமளவாரிறே பார்த்துவின்றது; இவன் கைவிட்டால் கைக்கொள்ளா சின்று வித்தனையிறே. [ஆணையின் நெஞ்சிடர்தீர்த்தபிரான்] - இப்பூவிற்செவ்வி மாறுவதற்கு முன்னே திருவடிகளிலே சாத்தப்பெறுகிறிலோம்! என்கிற இடரைப் போக்குவனுயிற்று. அன்றிக்கே, ‘நாமடியாக ஸர்வேச்வரனுக்கு அவத்யம் வருகிறதோ?’ என்னும் இடராதல். அதாவது—‘இவன் இப்படி க்லேசிக்க அவன் ரக்ஷித்தபடி அழகிதாயிருந்தது! இவனையோ நாம் இப்படி ரக்ஷகன் என்று நினைத்திருந்தது!’ என்று நாட்டார் இவனை இப்படி நினைக்கிற செய்வதென்?” என்று இடர்பட்டது. ‘இரண்டும்போய் இரண்டின்வீடு’ என்கிறபடியே இரண்டுக்கும் இடர் வாராதபடி கரையிலே கொண்டேறி, பின்னை முதலை வாயைக்கிழித்து ஆணையினிடரை கீக்வினாவிற்று. இதுக்கு பட்டாருளிச்செய்யும்படி:—‘ராஜபுத்ரனைச் சிறையிலே இட்டுவைத்தால், கைக்கூட்டனுக்கும் பாலுஞ்சோறு மிடுவாரைப்போலேகான் என்றும். இரண்டும் மோகூத்தைப்பெற்றதே! முதலை சாபமோகூழும்; ஸ்ரீ கஜேந்த்ரமுவான் ஸாக்ஷாந்மோகூழும் பெற்றார்களிறே. [பிரான்] ஆணையிடர் போக்கின இதுவும், அதுக்கன் றித் தமக்கு உபகரித்தானாக நினைத்திருக்கிறார் காணும் இவர். இப்பாவல்குத்தியை உடையவனாக யிறே ஒருவன் வைஷ்ணவனாகவாவது. அதுகூலரிலே ஒருவனுக்கு ஒருநன்மையுண்டானால் அது தன்னதாக நினைத்திருக்கையும், அநர்த்தம் வந்தால் அது தனக்குவந்ததாக நினைத் திருக்கையுமாவிற இவ்விரண்டு முண்டானாவிறே வைஷ்ணவத்யம் உண்டாயிற்றுவது. [சென்றங்கினி துறைநிலை] இவன் உதவாதவன்று அவ்வாளைக்குள்ள இடரோபாதியும் போருமாயிற்று, அத்தேசத்தைப்ராபிபாதபோது ஸர்வேச்வரனுக்குண்டான இடரும். அவன்வந்து தன் ஆதாமெல்லாம் தோன்றும்படி வர்த்திக்கிற அழகிய பொழிலாலே குழப் பட்ட திருவாறன்வினையைக் கிட்டி ப்ரதக்ஷிணுதிகளைப் பண்ண. [ஒன்றுமோ] கிட்டாமோ? [கிவணியுள்ளத்தின்சார்வல்லவே] அப்போது தீவினை உள்ளத்தின் சார்வாகாது. தேஜஸ் திரிபங்களுக்கு ஸஹாவஸ்த்தாநமுண்டோ? அவன்வந்து நற்குதயத்திலே சித்யவாஸம்பண்ணத் தீவினைபோதுங்க விடமுண்டோ?

தீவினையுள்ளத்தின் சார்வல்லவாகித் தெளிவிகம்பேறலுற்றால்*

நாவினுள் னுமுள்ளத்துள்ளும் அமைந்ததொழிலினுள் ளும் நவின்று*

யாவரும் வந்துவணங்கும் பொழில் திருவாறன் வினையதனை*

மேனிவலஞ்செய்துகைதொழக்கடுங்கொ லென்னுமென்சிந்தனையே. (9)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், என்னுடைய ஹ்ருதயமானது ஸ்ரீவைகுண்டமும் திருவாறன்வினை யுரண்டும் கிடைப்பதானால், ஸ்ரீவைகுண்டத்திற்காட்டிலும் அங்குள்ளாரும் வந்து விரும்பும் திருவாறன்வினையையு மென்னுநின்றது என்கிறார். [தீவினையென்று தொடங்கி] - ஹ்ருதயம் நிர்த்தோஷமாய் சுத்தஸுத்தவமயமாய் எப்போதும் தெளிவைய் பண்ணக்கூடவதான திருநாட்டிலே போகப் பார்த்தானால், [நாவினுள்ளுமென்று தொடங்கி] - எத்தனையேனும் அளவுடையவான திருநாட்டிலுள்ளாரும் வந்து மனோவாக்யங்கனிகுலேபயின்று ஆச்ரயிக்கும் நிரதிசயபோக்யமான திருவாறன்வினையைச் சேர்ந்து ப்ரதக்ஷிணம்பண்ணித் தொழக்கூடவற்றேயென்னும் என்னுடைய ஹ்ருதயம்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், பரமபதம் கிட்டுவதானால் அதிற்காட்டிலும், அங்குள்ளாரும் வந்து விரும்பும் திருவாறன்வினையே ப்ராப்ய மென்னுநின்றது என்மனஸ்சென்கிறார். [தீவினையுள்ளத்தின் சார்வல்லவாகி] - அவித்யாதிகள் ஆத்மாவை ஸ்பர்சியாதபடியாய், மஃஸ்ஸு நிர்தோஷமாயென்றபடி [தெவினிகம்பு] - இங்குள்ளார் அங்கேசெல்லிலும் தெளிவைய் பிறப்பிக்கும் தேசம், அவளேவரிலும் சோகமோஹங்களைவினைக்கும் இது; இருள்தருமாலுலமிறே யிது, சுத்தஸுத்தவமது. [ஏறலுற்றால்] - போக ப்ராப்தமானால்; கிடைப்பதானால். [நாவினுள்ளுமித்யாதி] - மனோவாக்யங்கனாலே வித்யைசிக் களும் பயின்று ஆச்ரயிக்குமதாய், நிரதிசயபோக்யமான திருவாறன்வினையை, “தீவினையுள்ளத்தின் சார்வல்லவாகி” என்னவேண்டாத வித்யைநிர்ந்தோஷப் படுகாடுகிடக்கிறதேசமென்கை. [மேனிவித்யாதி] - ‘கிட்டி அநுகூலவ்ருத்திகளைப் பண்ணவற்றே!’ என்னுநின்றது என்மனஸ்சு. “பாவோ நான்யத்ர கச்ச்சதி” என்று—என்வசமல்ல என்மனஸ்சு.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ‘எனக்கு ஸ்ரீவைகுண்டமும் திருவாறன்வினையும் இரண்டும் கிடைப்பதானால், ஸ்ரீவைகுண்டத்தைவிட்டுத் திருவாறன்வினையே யமையுமென்னும் என்னெஞ்சம்’ என்கிறார்.

[தீவினை இத்யாதி] ‘திருவாறன்வினையேப்ராப்யமென்று இங்கிருந்த நானுண்டான ஸங்கோசத்தாலே சொல்லுநிறிர். ஸங்கோசங்கழிந்தவாறே பரமபதத்திலே தோன்மாறுகிறிர்’ என்ன; அதுவேண்டா, ஸங்கோசங்கழிந்தால் நான் இருக்கும் படியைக் கேட்கலாகாதோ வென்கிறார். [தீவினையுள்ளத்தின் சார்வல்லவாகி] பண்டுபண்ணின அவித்யா கர்ம வாக்ஷா ருசிகளானவை, ப்ரத்யக்வஸ்துவை ஸ்பர்சியாவாய்க்கொண்டு, [தெளிவிகம்பேறலுற்றால்] திருநாட்டேறப்போக உத்தியோகித்தால். [நாவினுள்ளும் இத்யாதி] எத்தனையேனும் அதிசயித ன்ஞானரான திருநாட்டிலுள்ளாரும் வந்து மனோவாக்யங்கனாலே பயின்று ஆச்ரயிக்கும்படி நிரதிசய போக்யமான திருவாறன் வினையை [மேனி இத்யாதி] அத்தேசத்தை நான் சென்று ப்ராபித்து அநுகூல வ்ருத்திகளைப் பண்ணி, [கைதொழக்கடுங்கொலென்னு மென்சிந்தனையே] என் கெஞ்சு எனக்கு விதேயமல்ல; *பாவோ நான்யத்ர கச்ச்சதி* என்கிறபடியே.

சிந்தைமற்றென்றின் திறந்ததல்லாததன்மை தேவபிரானரியும்*

சிந்தையினுல்செய்வ தானறியாதன மாயக்கனொன்றுமில்லை*

சிந்தையினுல்சொல்லினுல்செய்வகையால் நிலத்தேவர்குழுவணங்கும்*

சிந்தைமகிழ்திருவாறன்வினையுறை தீர்த்தனுக்கற்றபின்னே. (10)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், திருவாறன்விளையை ப்ராப்யமென்றிருக்க, அநியாதது ஒன்று மில்லை. [சிந்தையினுலென்று மேலுக்கு] - மனோவாக்காயங்களுல விண்ணுளாரிலும் சீரிரான நிலத்தேவருடைய குழாங்கள் வணங்கும்படியாய் நிலமிதியாலே புக்காருடைய ஹ்ருதயம்மகிழ்க்கடவ தான திருவாறன்விளையிலே உறையாநிற்பதுஞ் செய்து போக்யதையாலே வேறேருடத்துக்காகாதபடி கண்டாரையகப்படுத்துக் கொள்ளும் எம்பெருமானுக்கு அற்றபின்பு.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், நீர் திருவாறன்விளையை “ப்ராப்யம்” என்றிருக்க அவன் திருநாட்டைத் தரிலோ? என்ன: ‘அவன் ஸர்வஹ்ருளல்லனோ? அறியானோ?’ என்கிறார். [சிந்தையித்யாதி] - திருவாறன் விளையொழிய வேறென்றில் ப்ராப்யபுத்தியில்லையென்னுமிடம் ஸர்வேச்வரன் அறியும். உம்முடைய நினைவுக்கு ஸர்வேச்வரனை ஸாக்ஷியாக்குகைக்குஹேதுவென்? என்னில்,—[சிந்தையினுலித்யாதி] - நினைவுக்கு வாய்த்தலையிலே யிருக்கிறவனறியானோ? மனஸ்ஸாலே செய்யுமவற்றில் அவனறியாத வஞ்சகங்களொன்றுமில்லை. [சிந்தையினுலித்யாதி] - நித்யஸாலிகளைப்போலே, மனோவாக்காயங்களாலே பூஸுரரான முழுகுக்கள் திரள்திரளாக வந்து ஆச்ரயிப்பார்கள். [சிந்தை மகிழ் திருவாறன்விளை] - கிட்டினுரை நிரதிசயாநந்தியாக்கும் தேசம். இவ்வத்யவஸாயம் என்றுதொடங்கி? என்ன [உறை தீர்த்தனுக்கு] - அங்குத்தை நித்யவாஸத்தாலே தனக்கு போக்யதையைக் காட்டிப் புறம்புள்ள ருசியைப் போக்கித் தன்பக்கவிலே ருசியைப் பிறப்பித்தவனுக்கு. [அற்றபின்பு] - அவன்பக்கவிலே அந்யார்ஹமாம் படி ருசி பிறத்தபின்பு - சிந்தைமற்றென்றின் திறத்ததல்லாத்தன்மை தேவபிரான் அறியும்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. இதுதான் ஒருக்திமாத்ரமாய் உம்முடைய நெஞ்சு பரம பதத்தை விரும்பினாலோ? என்ன, ‘அத்தை, என் நினைவுக்கு வாய்த்தலையிலே யிருக்கிற ஸர்வேச்வரனைக் கேட்டுக்கொள்வது’ என்று இங்ஙனே அருளிச்செய்வார் ஜீயர். அன்றிக்கே, பின்னான், ‘நீர் திருவாறன்விளையே ப்ராப்யம் என்றிருக்கிறீர்; ஈச்வரன் ஸ்வதந்த்ரன்னரோ? அவன் பரம்பதத்தைத்தரிலோ என்ன, அவன் ஸர்வஹ்ருளன்னரோ, அறியானோ வென்கிறார்’ என்று. புருஷார்த்தப்ரதனன்னரோ? புருஷன் அர்த்தித்தத்தையன்னரோ கொடுப்பது.

[சிந்தைமற்றென்றின் திறத்ததல்லாத்தன்மை தேவபிரானறியும்] நெஞ்சானது பரம பதப்ரஸங்கமும் நினையாதது ஸர்வேச்வரனறியும். தன்மை - ஸ்வாபம். மற்றென்கிறது - பரம்பதத்தின் பேர்சொல்லுகையுங்கூட அஸஹ்யமானபடி. உம்மைக் கேட்க, ஸர்வேச்வரனை ஸாக்ஷியாகச் சொன்னதுக்குக் கருத்தென்? என்ன [சிந்தையினுல் இத்யாதி] அவன் நினைத்தால் இவன் அநந்தரம் நினைக்க வேண்டும்படி யிருக்க, அவன் அநியாததுண்டோ? உன்னுவா ருள்ளிற்றெல்லாம் உடனிருந்தறியுமவனன்னரோ? அவன் நினைப்பிட்டாலன்னரோ இவனுக்கு நினைக்கலாவது? நெஞ்சால் செய்யப்படுவனவற்றில் அவனறியாத வஞ்சகங்களொன்றுமில்லை [சிந்தையினுல் இத்யாதி]: நித்யஸாலிகளோபாதி முழுகுக்களும் வந்து ஆச்ரயிக்கும் தேச மாயிற்று. மனோவாக்காயங்கள் மூன்றாலும் பூஸுரரான பூவைஷ்ணவர்கள் திரண்டுவந்து ஆச்ரயிக்கும் தேசமாயிற்று. [சிந்தைமகிழ் திருவாறன்விளை] ஆரேனுமாகப் புக்காரை நிரதிசயாநந்திகளாகப்பண்ணும் தேசமாயிற்று. “ப்ராப்யபூமி” என்று தோற்றும்படி இருக்குமாயிற்று. திருவாறன்விளையிலே வந்து வர்த்திக்கிற ஸர்வேச்வரனைக் கேட்டுக் கொள்வது. உமக்கு இத்தெளிவுதான் என்று தொடங்கி வந்தது? என்ன, [தீர்த்தனுக்கற்ற பின்பு] அவன் தன்னுடைய போக்யநாதிசயத்தாலே எனக்குப் புறம்புண்டான பற்றைத் தவிர்த்துத் தனக்கே அந்யார்ஹனும்படி பண்ணிக்கொண்ட அன்றுதொடங்கி; உஜ்ஜீவிக்கப் பண்ணின அன்றுதொடங்கி. ஈடுவே உஜ்ஜீவியாதே விடந்துபோந்ததே அநாதிகாலம்.

தீர்த்தனுக்கற்றபின் மற்ருேர்சரணில்லையென்றெண்ணி* தீர்த்தனுக்கே
தீர்த்தமனத்தனனுகிச் செழுங்குருகர்ச்சடகோபன்சொன்ன*
தீர்த்தங்களாயிரத்துள் இவைபத்தும்வல்லார்களை* தேவர்கை
தீர்த்தங்களேயென்றுபூசித்துநல்கியுரைப்பர் தம்தேவியர்க்கே. (11)

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி வல்லன் அயர்வறுமமரர்களால் சலாகநீயரென்
கிறார். [தீர்த்தனுக்கற்றபின்னென்றுதொடங்கி] - தன் திருவழகைக் கண்டாரை வேறேரிடத்துக்கு
உரித்தாகாதபடி பண்ணவல்ல திருவாறன்விளையில் எம்பெருமானுக்கேவாகத் தாம்அற்றபின்பு
மற்ருேரு பரம்பயம் இல்லையென்று பார்த்தருளி அவனுக்கே துணிந்த திருவுள்ளத்தையுடையராய்.
[செழுங்குருகர் என்று தொடங்கி] - ஸ்மருத்தமான திருநகர்மையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த
தீர்த்தங்களான ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி வல்லார்களை, தீர்த்தமாகை
யாவது—தன்போக்யதையாலே மற்ருேன்றில்போகவொட்டாதபடிபண்ணவற்றாது, பாவநமாதல்
[தேவரென்று தொடங்கி] - தேவர்களானவர்கள் ஸ்முத்ராதினைப்போலே ஓரோகாலங்களிலன்றிக்கே
எல்லாக்காலங்களிலும் பவித்ரபூதர் என்று தங்கள் மஹிஷிகளை ஸ்நேஹித்துக்கொண்டாடி அவர்
களுக்கு ஸர்வஸ்வதாதம் பண்ணினாராய்ச் சொல்லாநிற்பர். தேவர்களாகிறார் - அயர்வறுமமரர்க
ளென்றும், மற்றைப் ப்ரஹ்மாதிகளென்றும் சொல்லாநிற்பர்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிவல்லார் நித்யஸூரிகளால் சலாகநீய ரென்கிறார்.
[தீர்த்தனுக்கற்றபின்] - தன்னழகைக்காட்டிப் புறம்புள்ளபற்றை யறுத்தவனுக்கேயாகத் துணிந்தபின்பு
[மற்ருேர்சரணில்லையென்றெண்ணி] - வேறெருநஞ்சுமில்லையென்றதுணர்ந்தித்து, பாஹ்யருசியைத் தவிர்த்
தவனுக்கே துணிந்த திருவுள்ளத்தையுடையராய். [செழுங்குருகர்ச்சடகோபன்சொன்ன] - இவர்க்கு
இந்தநன்மைக்கடி திருக்கிரியிற் பிறப்பாகிற்று. [செழுங்குருகர்] - ஆத்மகுணங்களை ஸ்மருத்தமாக்கும்
தேசம். [தீர்த்தங்களாயிரத்துள்] - தன்னினிமையாலே புறம்புள்ளவற்றை யறுக்குமென்னுதல், பாவந
மென்னுதல். [தேவர்] - நித்யஸூரிகள். [வைகல்] “அபர்வணி கடல்தீண்ட லாகாது” என்னுமா
போலன்றியே, ஸர்வகாலமும். [தீர்த்தங்களே யென்று தந்தேவியர்க்கு - பூசித்து நல்கியுரைப்பர்] -
மஹிஷிகளை ஸ்நேஹித்துக்கொண்டாடும் தகையிலே அவர்களுக்கு ஸர்வஸ்வதாதம்பண்ணினார்களாகச்
சொல்லுவார்கள். நித்யஸூரிகள் மஹிஷிகளைக் கொண்டாடியிருக்கும் போதாகிறது - நாங்கள்
கைங்கர்யத்திலே யிழிந்தா லெடுத்துக்கைநீட்டும்போது. தேவரென்று - ப்ரஹ்மாதிகளையும் சொல்லுவர்.

௭.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றவர்கள் அயர்வறு மமர்களுக்கு சலாக
நீயரென்கிறார்.

[தீர்த்தன் இத்யாதி] இன்னார்க்குத் தீர்த்தனென்னுமையாலே ஸ்வய்யதிரித்தர்க்கெல்லாம்
தீர்த்தனாயிற்று தீர்த்தமாவது - தான் பரிசுத்தமுடைய, தன்னை ஸ்பர்சித்தாரும் பரிசுத்த
ராய்ப்படி பண்ணுமதாயிற்று. தீர்த்தனுவகனந்த சேவடியை ப்ரஹ்மாவளக்க, அந்த
தீர்த்தத்தைப் பாவகார்த்தமாக ஜடாமத்யேதரித்தான்குதரன். “ஆறுபொதிசடையோன்”
என்னககடவதிரே. கங்காதானென்றே போ அவனுக்கு. அந்தக் கங்கைக்கு அடியை
ஆராய்க்குகென்னுகையறே இனிபுள்ளது. ஆராய்வதவாறே அது அடிப்பட்டிருக்குமே.
“கவககபோதாக் காலயிரித்தருளிய கண்ண”னிரே. [தீர்த்தனுக்கற்றபின்] தன்னுடைய
போக்யதாதிசயத்தாலே தன்னையொழிந்த விஷயங்களிலுண்டான ருசியைக் கழித்தவனுக்கு
அற்றபின் என்றுமாய். [மற்ருேர் சரணில்லையென்றெண்ணி] அவனையொழிய ரக்ஷகரில்லை
யென்று தெளிந்தாராயிற்று. [தீர்த்தனுக்கே தீர்த்தமனத்தனனாக] பாஹ்யவ்ஷயங்களில்
ருசியைப் போக்கினவனுக்கே அறுதியாக எழுதிக்கொடுத்த நெஞ்சையுடையராய் “உனை
கினைந்தகைத்தந்த எந்தாய” என்றாரே கீழ்; “மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப மங்கையாதோள்கை
விட்டு” என்றும், “பரமாத்மியோரக்தோ விரக்தோ: பரமாத்மநி” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, தன்

பக்களிலே நெஞ்சை வைத்தால் பின்பு, புறம் போகவொட்டாதே ஸௌந்தர்யம்.* “மனைப்பால் பிறந்தார் பிறந்தெய்தும் பேரின்பமெல்லாம் துறந்தார் தொழுதாரத்தோன்” என்று மனைப் பால் பேரின்பத்தில் கைகழிய வொட்டாதே. [செழுங்குருடர்ச் சடகோபன் சொன்ன] அதுக்கடியான ஜம்ம பூயியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. [தீர்த்தங்களாயிரம்] ஆயிரம் பாட்டும் ஆயிரந்தீர்த்தங்களாயிற்று. இந்தப்பத்தை அப்யஸிக்கவல்லார்களை, தேவருண்டு திருவடி, திருவந்தாழ்வான், ஸௌகந்தலியார் தொடக்கமானார், இவர்களை நாள்தோறும் பவித்ரபூதர் என்றுதரித்துக் கொண்டுபோந்து, தங்கள் மஹிஷிகளை ஸ்நேஹித்துக் கொண் டாடும் தசையிலே சொல்லுவார்கள். [நல்கியுரைப்பர் தம்மேவியர்க்கு] மஹிஷிகளும் தாங்களு மாக ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுக்கு அடிமை செய்து ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஓடமேற்றிக் கூலி கொள்ளுமளவானவாறே, அவர்களுக்கு ஸர்வஸ்வதாநம்பண்ணிக் கனக்கத் தங்கள் ப்ரபா வத்தைச் சொல்லும்படியாகப் பெறுவர். ஓடமேற்றிக் கூலிகொள்ளும் தசையாகிறது - பகவத் விஷயத்தில் கைங்கர்யம் பண்ணும்போது எடுத்துக் கைநீட்டுகையிதே. சரமச்சலோகம் ரகழித்துக் கொண்ட அளவுபோலேயிருக்கும் அளவுகளிலே என்றபடி. (அதாவது - உடையவர், திருக்கோட்டியூர் நம்பி தமக்கு அத்யந்த ரஹஸ்யமாக உபதேசித்த ச்ரமச்சலோகத்தை தெற்காழ்வார் திருமுன்பே எடுத்துக் கைநீட்டினவர்களுக்கு, அவர்கள் விஷயத்திலே உகப் பாலே அருளிச் செய்தாரிதே; அதைச்சொல்லுகிறது). [வைகலும் பூசித்து] “அபர்வணி கடல்தீண்ட லாகாது” என்றுப்போலே, அதுக்கு ஒரு நியதியில்லை யென்க. வைகல்—காலம். “ஒழிவில்காலமெல்லா முடனாய்மன்னி” என்று தத்விஷயத்தில் இவர் ப்ரார்த்தித்தத்தை இது கற்ற ததிய விஷயத்திலே நித்யஸூரிகள் அடிமை செய்வர்கள்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்து முற்றிற்று

ஸ்ரீ:

மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

உண்ணிலாவைவருடனிருத்தி*இவ்வுலகில்
எண்ணிலாமாயன் எனையிய—எண்ணுநின்றான்*
என்றுநினைத்தோலமிட்டஇன்புகழ்ச்சைமாறனென*
குன்றிவிடுமே பவக்கங்குல்.

61

**கங்குல்பகலரதி கைவிஞ்சிமோகமுற*
அங்கதனைக்கண்டோ ரரங்கரைப்பார்த்து—*இங்கிவன்பால்
என்செயநீரெண்ணுநின்றதென்னும் நிலைசைர்மாறன்*
அஞ்சொலுற நெஞ்சுவெள்ளையாம்.

6

வெள்ளியநாமங்கேட்டு விட்டகன்றபின்மோகம்
தெள்ளியமால்தென் திருப்போர் சென்றுபுக*—உன்னமங்கே
பற்றிமின் றதன்மை பகரும்சடகோபற்கு*
அற்றவர்கள்தா மாழியார். 63

ஆழிவண்ணன் தன்விசயம் ஆனவைமுற்றுங்காட்டி*
வாழிதனாலென்று மகிழ்ந்துநிற்க*—ஆழிலவை
தன்னையின்றுபோல்கண்டு தானுரைத்தமாறன்சொல்*
பன்னுவரே நல்லதுகற்பார். 64

கற்றோர்கருதும் விசயங்களுக்கெல்லாம்*
பற்றும்விபவகுணப்பண்புகளை*—உற்றுணர்ந்து
மண்ணிலுள்ளோர்தம்மீழவை வாய்ந்துரைத்தமாறன்சொல்*
பண்ணிவினிதான தமிழ்ப்பா. 65

பாமருவுவேதம் பகர்மால்குணங்களுடன்*
ஆமழகுவேண்டப்பாடாமவற்றை*—தாமனத்தால்
நண்ணியவனைக்காண நன்குருகிக்குப்பிட்ட*
அண்ணலைண்ணு ரேழையர். 66

ஏழையர்களெஞ்சை யினகுவிக்கும்மாலழகு*
குழவந்துதோன்றித் துயர்வினைக்க*—ஆழமனந்
தன்னுடனேயவ்வழகைத் தானுரைத்தமாறன்பால்*
மன்னுமவர் தீவினை போம்மாய்ந்து. 67

மாயாமல்தன்னைவைத்த வைசிதிரியாலே*
தீயாவிசித்திரமாச் சேர்பொருளோ—டோயாமல்
வாய்ந்துநிற்கும்மாயன் வளமுரைத்தமாறனைநாம்*
ஏய்ந்துரைத்து வாழுநாளென்று. 68

என்றனைநியிங்குவைத்தது ஏதுக்கென* மாலும்
என்றனக்குமென்றமர்க்கு மின்பமதா*—நன்றுகவி
பாடவெனக் கைம்மாறிலாமை*பகர்மாறன்
பாடனைவார்க் குண்டாயின்பம். 69

இன்பக்கவிபாடுவித்தோனை*இந்திரையோடு
அன்புற்றுவாழ் திருவாறன்வினையில்*—துன்பமறக்
கண்டடிமைசெய்யக் கருதியமாறன்கழலே*
திண்டிறலோர் யாவர்க்கும்தேவு. 70

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்